HOLLYWOOD'UN ÜNLÜ YILDIZI
HERKESTEN ÖNCE BANA AİTTİ.

KUZEY YILDIZLARI

BRITTAINY CHERRY

MARTI

Lise aşkımdan ayrılmam önemli bir şeydi.
Ünlü bir Hollywood aktöründen ayrılmam ise bambaşka bir şeydi.
Aiden Walters'a çocukluğumdan beri âşıktım. Küçük kasabamızda komşu olarak büyümüştük. Birbirimizin ilk aşkıydık. Kariyeri yükselişe geçtiğinde onun yanındaydım ve her zaman hayatının bir parçası olacağıma emindim.
Ancak Hollywood'da yıldızı parlayınca *kasabasındaki gizemli sevgilisi* konulu haberler sosyal medyaya yayıldı. Aiden'ın işine odaklanmak yerine beni savunmaya daha fazla zaman harcadığını fark ettiğimde, doğru olan tek şeyi yaptım...
Onu terk ettim.
Aradan beş yıl geçtikten sonra, aniden kasabaya geri dönüp bir otelde kalmaya başladı. *Yöneticisi* olduğum otelde... Her gün, yıllar önce kalbini kırdığım adamı görmek zorunda kalıyordum.
Artık bana kin besleyen adamı.
Bana her baktığında yüzünü ekşiten adamı.
Bir daha asla benimle konuşmamaya yemin etmiş olan adamı.
Her gün kendime neden ona veda ettiğimi hatırlatmak zorundaydım. Aksi halde, ona yeniden âşık olabilirdim.
Ama bu kez çok iyi biliyordum ki, düşersem beni [illegible]tmak için gönüllü olmayacaktı.

ISBN: 978-625-366-235-6
MARTI
/martiyayinlari
9 786253 662356

KUZEY YILDIZLARI

Duzenleme
Ny.ozlem

BRITTAINY CHERRY

Çeviren: Mehir Kalmış Zikzilan

Ninova

Sekiz Yaşındayken

Aiden ondan nefret etmeyi çok kolay hale getiren bir çocuktu.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdım Aiden'a. Aptal suratına bakarken bile sinirleniyordum. Az önce kirli ellerini, annemle birlikte pişirdiğimiz kurabiyelerin olduğu kavanoza sokmuştu. Annem arka bahçede oynamaya gitmeden önce bize zaten birer kurabiye vermişti! Fakat eve döndüğümüz anda Aiden gizlice mutfağa girip tezgâhın üstüne tırmanmıştı. Tüm kuralları çiğniyordu!

"O koca ağzını kapatırsan gayet de yapabilirim, sincap yanaklı!" dedi Aiden.

Yanaklarımı şişirerek ofladım. Yumruk haline getirdiğim ellerimi belime yerleştirirken yüzümün kızarmaya başladığını hissedebiliyordum. "Benim sincap yanaklarım falan yok!"

"O zaman neden yanakların sincap gibi görünüyor?"

"En azından benim yüzüm bir gorilin poposuna benzemiyor!" diye bağırdım.

"Sincap yanaklı olmaktansa goril poposuna benzemeyi tercih ederim."

"Senden nefret ediyorum, goril poposu!"

"Umurumda bile değil, sincap yanaklı!" diye bağırdı Aiden.

Aiden Walters tam bir baş belasıydı. Her zaman aptalca şeyler yapmanın bir yolunu buluyordu. Ben de her zaman onu bunları yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum. Günümün çoğu ona "*hayır*" demekle, onun gününün çoğu da beni görmezden gelmekle geçiyordu.

Tezgâhın üzerine tırmandım ve kurabiye kavanozunu elinden aldım. "En azından benim kafam seninki kadar büyük değil!" dedim dil çıkararak.

Aiden kavanozu geri alıp beni hafifçe itti. "Senin kafan benimkinden büyük!"

"Hayır, değil!"

"Evet, öyle! Hem de çok, çok daha büyük! Bir filin kafasından bile büyük!"

Kavanozu tutup tekrar kendime doğru çektim. "Kapa çeneni, Aiden!"

Kavanozu kendine çekmeye çalışırken, "Önce sen kapa çeneni, Hailee!" diye karşılık verdi.

İkimiz de kavanozu çekiştirip durduğumuz sırada annem mutfağa girdi.

"Burada neler oluyor?"

Aiden ve ben onun sesinden öylesine korktuk ki, kurabiye kavanozunu aniden bıraktık. Cam kavanoz yere düşerek milyonlarca parçaya ayrıldı.

İkimiz de olduğumuz yerde donup kalmıştık.

Gözlerimiz aynı anda anneme kaydı.

Sonra bakışlarımızı kırık kurabiye kavanozuna çevirdik.

Sonra tekrar anneme döndük.

Ardından yeniden kırık kurabiye kavanozuna baktık.

"O yaptı!"

"O yaptı!"

Birbirimizi işaret ederken aynı anda konuşmuştuk. İkimiz

de önümüzdeki karmaşa için birbirimizi suçluyorduk. Elbette bu Aiden'ın hatasıydı ama o kocaman bir yalancıydı. Bu kadar çok yalan söylemesine rağmen hâlâ nasıl yakalanmadığını anlayamıyordum.

"Yemin ederim o yaptı, anne! Daha fazla kurabiye almaya çalışıyordu ama ona bunu yapmamasını söyledim. Yine de kurabiye almaya çalıştı ve..."

"Büyük bir kafam olduğunu ve suratımın goril poposuna benzediğini söyledi, Penny!" Aiden altdudağını sarkıtıp gözlerini yaşlarla doldurdu. *Aman Tanrım! Nasıl da rol yapıyor!*

"Bana koca ağızlı dedi ve sincap yanaklarım olduğunu söyledi!" diye bağırdım. "Benim sincap yanaklarım yok!"

"Var!" dedi Aiden alaycı bir şekilde.

"Yok!"

"Var!"

"Yok, yok, yok!"

"Var, var, var, var." Şarkı söylercesine kelimeleri uzatmıştı.

Aynı yaşta olmamıza rağmen kesinlikle bir bebek gibi davranıyordu.

Görünüşe göre annem bahanelerimize ya da atışmalarımıza hiç aldırmıyordu. Kaşları çatılmıştı, eliyle dağınık afro topuzunu düzeltti ve sadece bir kez başını salladı. "Şimdi ikiniz de aşağı inin. Tam olarak ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

İkimiz de homurdandık. "Ama!" diye bağırdık aynı anda.

Bir şeyleri onunla aynı anda yapmaktan nefret ediyordum. Onun gibi biriyle benzer olmayı hiç istemediğimden bu tarz anlarımızdan da nefret ediyordum. Beni çok kızdırıyorlardı. Farklı davrandığımız anlar en iyisiydi çünkü büyük kafalı bir goril poposu olmadığım anlamına geliyordu.

Annem elini alnına götürdükten sonra ikimize doğru salladı. "Ama falan yok. Hadi şimdi aşağı inin. Ardından oturma odasına ilerleyin. Kucaklaşma maratonu başlasın!"

Tezgâhtan inip ayaklarımızı yere vurarak oturma odasına gittik.

Annem bir *talk show*'da bir kadının çocuklarına "kucaklaşma maratonu" yaptırdığını duymuştu. Kadın, çocukları her kavga ettiğinde onları birbirlerine sarılmaya ve yaptıkları hata için özür dilemeye zorluyordu. İki çocuk da özür dileyene kadar kucaklaşma maratonu bitmiyordu.

Keşke annem hiç televizyon izlemeseydi, kötü fikirler edindiği açıkça ortadaydı.

Kucaklaşma maratonlarından nefret ediyordum ve Aiden'la hep bunu yapmak zorunda kalıyordum. Tam bir pislik gibi davranarak başımı sürekli belaya sokuyordu. Bana kalırsa, Aiden'ın kendine sarılması gerekiyordu. Bunun bir parçası olmak istemiyordum. Ben kurabiyeleri bile yememiştim!

Yine de birbirimize sarılmak zorunda kaldık ve tüm bu süre boyunca homurdandık.

Aiden'ın annesi Laurie yanımıza geldi. Sarıldığımızı fark ettiğinde gülümsedi.

"Yine mi kavga?" diye sordu Laurie.

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi annem. "*Tom* ve *Jerry* gibiler."

"Henüz özür dileyen yok mu?"

"Biri bile dilemedi."

Laurie saatine baktı. "Acele et, Aiden. Yoksa bu akşamki oyunculuk dersine yetişemeyeceksin."

"Ama, anne!" diye sızlandı Aiden.

"Hiç ama deme. Hadi bakalım," diye emretti annesi. Oğlu bir baş belası olsa da Laurie'yi çok seviyordum. Evine her gittiğimde bana şeker veriyor, annemle aşçılık derslerimin nasıl gittiğini soruyordu.

"Sana lakap taktığım için özür dilerim, Hailee," dedi Aiden. Samimi değildi ama en azından söylemişti. Özrünün içten gö-

rünmesi, aptal oyunculuk derslerinin işe yaradığını gösteriyordu. Bu sayede kurabiye kavanozu uğruna ağlayabilmişti! Aptal bir öğretmen ona bu numarayı öğretmişti!

İlk özür dileyen o olduğu için sınıttığım sırada annem kolumu dürttü.

İçimden homurdandım. "Ben de sana lakap taktığım için özür dilerim, Aiden."

"İşte bu kadar. O kadar zor muydu?" diye sordu annem.

"Evet," dedik aynı anda. Yine aynı anda söylemiştik. *İğrenç.*

Sarılmayı bırakıp birbirimizden hızla uzaklaştık. Aiden ve Laurie, aptal oyunculuk dersine gitmek için evden çıktılar. Biz de annemle birlikte geceye doğru bir tepsi *brownie* pişirdik. Şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisiydi, bu yüzden yatmaya giderken annemden habersiz bir tanesini odama götürmüştüm.

Pencereme yaklaşıp karşıya baktığımda Aiden'ın da yatak odasında oturduğunu gördüm. Gelmiş geçmiş en sinir bozucu komşuya sahiptim ve penceremden dışarı baktığımda onun aptal yüzünü görmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

"Hey, ezik!" diye bağırdım.

Başını kaldırdı ve hızla pencereye doğru yürüdü. Yüzünde huysuz bir ifade vardı. "Ne istiyorsun, büyük ezik?"

"Senin gibi en büyük ezikten hiçbir şey istemiyorum!"

"O zaman neden bana seslendin?"

"Çünkü bir ezik olduğunu bilmeni istedim. Ayrıca bu gece, şimdiye kadarki en iyi *brownie*'yi yaptım ve sen onları deneyemedin." *Brownie*'yi havaya kaldırıp salladım.

Aiden gözlerini kıstı. "Onu bana ver!"

"Hayır, vermeyeceğim."

Penceresinden dışarı çıktı, ardından bahçede saklanarak yürüyüp benim pencereme geldi ve odama tırmandı. Aceleyle *brownie*'yi elimden kaptıktan sonra aynı hızla odasına geri döndü. Orada tamamını tek lokmada yedi.

Aslında ona bilerek laf atmıştım çünkü *brownie*'yi tatmasını ve bana ne düşündüğünü söylemesini istiyordum.

"Haklısın," dedi bana bakarak. Yüzünün her yerinde kek kırıntıları vardı. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi *brownie* ve artık sende yok!"

"Senden nefret ediyorum, Aiden Walters."

"Ben de senden nefret ediyorum, Hailee Jones."

Işığı kapatıp yatağıma girdim. O göremiyordu ama yatağımda gülümsüyordum çünkü Aiden *brownie*'lerimi beğenmişti. Her ne kadar istemesem de aslında ne düşündüğünü biraz önemsiyordum.

Goril poposu, *brownie*'lerimi beğenmişti.

Güzel.

2

AIDEN

On Yaşındayken

Hailee'nin de Bayan Elk'in dersini aldığına inanamıyordum. Yatak odamın penceresinden sürekli onun şapşal yüzünü görmem yetmiyormuş gibi şimdi bir yıl boyunca onunla aynı sınıfta oturmak zorundaydım. Aşırı dozda Hailee'ye maruz kalıyordum. Geçen yıl da benim sınıfımdaydı. Sürekli ona bakarak aptalca suratlar yapıp durmuştum çünkü onu rahatsız ettiğini biliyordum. Ancak artık üçüncü sınıftaydım ve onun yüzünü görmek istemiyordum. *Aptal Hailee ve onun aptal sincap yanakları.*

Teneffüs zamanı geldiğinde hepimiz dışarı çıktık. Oyun alanımızda devasa bir Amerika Birleşik Devletleri haritası vardı. Lars Thomas iki takıma ayrılacağımız bir oyun oynamanın eğlenceli olacağını düşünmüştü. Her oyuncuya birer numara verilecekti. Lars iki takımdan da farklı bir numara seçecek ve tek bir eyalet ismi söyleyecekti. Ardından takımdan seçilen kişinin diğer oyuncudan önce o eyalete koşması gerekecekti.

Oyunun adını "Koşan Eyaletler" koymuştu. Aptalca bir isimdi ama ben oyun kazanmayı seviyordum.

Hailee benim karşı takımımdaydı. Bu iyiydi. Onun kazanan takımda olmasına hiç gerek yoktu, kaybetmesi beni mutlu ediyordu.

Ninova

Ben iki numaraydım. Hailee beş numaraydı.

Herkes ikinin beşten daha iyi olduğunu bilirdi.

Lars benim numaramı ve Kaliforniya'yı söyledi.

Çok kolaydı.

Kaliforniya'ya doğru koştum ve karşı takımdaki Peter daha Teksas'a bile ulaşamadan oyunu kazandım.

Sıraya geri dönerken sırıtıyordum. Karşı sıradaki Hailee'ye ukala bir bakış attığımda gözlerini devirdi. Kazandığım için sinirlenmişti. O kaybettiğinde mutlu olmak için sabırsızlanıyordum.

Lars boğazını temizledi. "Tamam, beş numara hazır ol!"

Hailee gözlerini kıstı ve sanki Lars'ın aklından geçen eyalete roket misali fırlayacakmış gibi duruşunu dikleştirdi. Rakibi benim takımımdaki Kevin'dı. Umarım Kevin onu ezip geçerdi, böylece Hailee'yle sonsuza kadar dalga geçebilirdim.

"Mississippi!" diye bağırdı Lars.

Aynı anda fırladılar, Hailee eyalete ondan önce vardı. İlk başta kendini beğenmiş ve gururlu görünüyordu. Ancak bu uzun sürmemişti.

"Hile yaptı! Şişko su aygırının benden önce oraya ulaşmasına imkân yok! Yanlış eyaletteydi!" Kevin onu sertçe iterek yere düşürdü. Hailee'nin elleri betonun üzerinde kaydı ve oldukça kötü bir şekilde yaralandı.

Onu hangisinin daha çok incittiğini bilmiyordum. Kevin'ın itmesi miydi, yoksa söylediği sözler miydi?

Gözleri kocaman açılmıştı. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmek üzere olduğundan neredeyse emindim. Gözyaşları damlayamadan aniden Kevin'ın üstüne atladım ve yumruğumu o pisliğin suratına doğru savurmaya başladım. Bu yüzden başım belaya girmişti, ailem asla insanlara yumruk atmamam gerektiğini söylemişti. Fakat onlar Hailee'nin gözlerini görmemişlerdi. Eğer görselerdi, o pisliği kendileri döverdi.

O gece penceremden Hailee'nin yatak odasına baktım ve dikkatini çekmek için ayakkabımı o tarafa doğru fırlattım. "Hey! Hey, ezik!" diye bağırdım. Pencereye yaklaşıp açtı, ben de kendi penceremden atlayarak ona doğru yürüdüm.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Elindeki kesilen yerlerde yara bantları vardı. Nedenini bilmiyordum ama bu karnımı ağrıtıyordu. Eğer imkânım olsaydı, onu incittiği için aptal Kevin'ı tekrar dövebilirdim. Hailee'yi sevmezdim ama kimsenin ona zarar vermeye hakkı yoktu.

Ensemi kaşıyarak, "Yok bir şey," diye mırıldandım.

"O zaman neden pencereme bir ayakkabı fırlattın?"

"Fırlatmadım."

Bakışları çimlere, ayakkabımın bulunduğu yere kaydı.

Sanki görmesini engelleyebilecekmişim gibi ayakkabıyı arkama doğru tekmeledim.

İç çektim. "Sadece iyi olup olmadığını görmeye geldim, tamam mı?"

"İyi olup olmadığım umurunda mı?"

"*Tabii ki değil!*" diye tersledim. Ancak karnım hâlâ ağrıyordu. Neden bu kadar öfkeliydim? Hailee bu sefer beni sinirlendirecek bir şey söylememişti. Yine de kızgındım. Yani sanırım kızgındım. Bazen kendimi babam gibi hissediyordum ve duygularımı o kadar da iyi anlayamıyordum.

"Tamam," dedi Hailee. Benimle tartışmamış ya da lakap takmamıştı. Penceresini kapatmak üzereyken göz göze geldik, hâlâ üzgün görünüyordu. Tıpkı oyun alanında olduğu gibiydi...

Bu da beni kızdırdı. Ya da üzdü. Veya hem üzdü hem de kızdırdı.

"Hailee, bekle," dedim pencereyi kapatmasını engelleyerek.

"Ne?" diye sordu kısaca.

Ona boş boş baktım.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Tek bildiğim bu gece onun yanında olmak istediğimdi ama nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Tuhaf davranıyorsun," dedi bana.

"Davranmıyorum."

"Davranıyorsun."

"Davranmıyorum!"

"Davranıyorsun!"

"Her neyse. Peki iyi misin?" diye sordum ensemi ovuşturarak. "Bugün olanlardan sonra?"

Yine ağlayacakmış gibi görünüyordu, bu durum karnımın iyice ağrımasına neden oldu. "İyiyim."

"Ah... Tamam. Şey... Sadece kontrol etmek istedim."

"Tamam," dedi Hailee.

"Tamam."

"İyi geceler."

"İyi geceler," diye mırıldandım. Ardından arkamı dönerek pencereme doğru yürümeye başladım.

"Hey, Aiden?"

Omzumun üzerinden baktığımda Hailee'nin gözlerindeki birkaç damla yaşı sildiğini gördüm. Bu benim gözlerimin de dolmasına sebep oldu. Başka birini üzgün görmenin beni de üzebileceğini bilmiyordum. "Evet?"

"Kevin'ın söylediği gibi şişko bir su aygırı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yarın okula gittiğimde o pisliğin kollarını koparacaktım. *Sözlerimi bir kenara yazın.*

"Hayır. Kevin aptalın teki ve bu yüzden aptalca şeyler söylüyor. Sen çok iyisin, Hailee. Şişko bir su aygırı değilsin."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten." Çimlerin üzerinde kıpırdandım, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup omuzlarımı

silktim. "Bazı insanlar senin mükemmel olduğunu bile düşünebilir."

Başını iki yana salladı. "Kimse öyle düşünmüyor."

"Eminim biri düşünüyordur."

"Ah... tamam."

"Tamam."

"Tamam."

"Hailee?"

"Evet?"

"Ağlamayı kes."

Tekrar başını iki yana salladı. "Şu anda yapamıyorum."

"Ah... tamam."

"Tamam."

"Tamam." Boğazımı temizledim. Onu ağlarken yalnız bırakmak istemiyordum. İç çekerek çimleri işaret ettim. "Çimlere uzanıp yıldızları saymak ister misin? Bazen annem ve ben bunu yaparız."

Omuz silktikten sonra kabul etti.

Yan yana çimlere uzandık ve bir süre hiç konuşmadık. Ardından Hailee saymaya başladı. "Bir... iki... üç..."

Gökyüzünü işaret ederek, "Dört, beş, altı," diye devam ettim.

Otuz dörde kadar saydığımızda Hailee bana döndü. Artık o kadar üzgün görünmüyordu. Bu benim de daha az üzgün hissetmemi sağlamıştı.

"Benim için Kevin'a yumruk attın," diye fısıldadı.

"Evet."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Artık arkadaş olmamız gerekiyor." Tekrar gökyüzüne dönerek bir yıldızı işaret etti. "Otuz beş."

"O yıldızı zaten saymıştın."

"Hayır, saymadım."

"Saydın."

"Saymadım!"

"Saydın!"

"Aiden!"

"Ne var?"

"Artık arkadaşız, bu yüzden bazen benimle aynı fikirde olmak zorundasın. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, arkadaşlar böyle yapar."

Homurdanıp gözlerimi devirdikten sonra gökyüzünde Hailee'nin işaret ettiği yıldızı gösterdim. "Otuz beş."

Duzenleme
Ny.ozlem

On İki Yaşındayken

Ben ünlüydüm.

Yani *gerçekten* ünlüydüm.

Elbette, bazı insanlar bunun dramatik olduğunu düşünebilirdi ama ne diyebilirdim ki? Ben dramatik biriydim. Ayrıca oldukça ünlüydüm.

Ne kadar ünlü olduğumdan bahsetmiş miydim? Yakında bir koruma tutmam gerekebilirdi.

"Reklamı izledin mi?" diye sordum Hailee'ye. Durakta yan yana duruyor, okul otobüsünün gelmesini bekliyorduk.

Kısa süre önce yürüyen bir *taco* olarak ilk reklam filmimi çekmiştim ve o anda, bir insanın ulaşabileceği en yüksek şöhret seviyesine eriştiğime emindim.

Hailee sırt çantasının kayışlarını sıkıca tutarken gülümsedi. "Ailem kaydetmiş. Dün gece defalarca oynattılar. Sen gerçekten ünlüsün."

Sırıtarak iki afro topuzunu okşadım. "İstersen sana daha sonra imza verebilirim."

"Buna gerek yok. Adını hecelemek zorunda kalırsın ve bu konuda çok iyi olmadığını biliyorum. Ya da okuma konusunda... Aslında senaryoyu okuyabilmene bile şaşırdım."

"Reklamda hiç repliğim yoktu, o yüzden işim çok kolaylaştı."

"İşte bu her şeyi açıklıyor."

En iyi arkadaşım hakkında bildiğim tek bir şey varsa, o da bana her zaman küstahça davrandığıydı. Evet, doğru duydunuz. Geçmişte nefret ettiğim kız şimdi en yakın arkadaşım olmuştu. Son iki yılı evlerimiz arasındaki yıldızları sayarak geçirmiştik.

Okula ulaştığımızda işler bir anda değişti. İnsanlar benim bir oyunculuk dehası olduğumu düşünmüyordu. Aksine reklamda yaptığım dansta otobüse sürtünüyormuş gibi göründüğümü, ayrıca dünya üzerindeki en kötü oyuncu olduğumu söylüyorlardı.

Öğle arasında temizlik malzemelerini koydukları küçük odaya saklandım ve utancımdan hüngür hüngür ağlamaya başladım. Hailee'nin beni bulması uzun sürmedi. Ona nerede olduğumu söylemediğim zamanlarda bile bir şekilde beni bulmayı başarıyordu. Sanırım birinin en iyi arkadaşı olmak böyle bir şeydi. Nerede olduğunuzu her zaman bilirler ve en kötü gününüzde yanınızda olurlardı.

Hiçbir şey söylemeden içeri girip kapıyı kapattı. Bir süre benimle hiç konuşmadı. Sessizce yanıma oturdu ve ağlamama izin verdi. Başka insanların yanındayken ağlamaktan utanırdım ama Hailee bu durumu hiç sorun etmiyordu. Zaten o da benim yanımdayken çok kez ağlamıştı.

Kısa bir süre sonra bana doğru dönüp elini omzuma koydu. "Eleştirmenler annemin aşçılık yeteneklerini beğenmediği zaman babam ne dedi biliyor musun?"

Burnumu koluma silerken, "Ne dedi?" diye mırıldandım.

"Siktir et onları," dedi net bir ifadeyle.

Gözlerim kocaman açıldı. "O kelimeyi söylememen gerekiyordu."

"Ben söylemedim ki... Babam söyledi," dedi beni düzelterek. Sanki kelimeler kendi ağzından çıkmamış gibi rahat davranıyordu.

"Ama onun söylediğini tekrarlarken sen de söylemiş oldun!"

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Babam kelimelerin sadece kelime olduğunu da söyledi. Onları iyi ya da kötü yapan şey, insanların kullanmayı seçme şeklidir. Ben kötü anlamda kullanmadım. Seni daha iyi hissettirmesi için söyledim."

"Ah," diye mırıldandım.

"Eee?"

"Eee, ne?"

"İşe yaradı mı?"

"Ne işe yaradı mı?"

"Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Ah." Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Kaşlarını çatarak iki afro topuz halinde toplanmış kıvırcık saçlarını kaşıdı. Bazen sınıfımızdaki diğer kızlar gibi düz saçları olmadığı için şikâyet etse de bence en güzel saçlar onundu. Annesininkine benzeyen gülümsemesi ve kıvırcık saçlarından, babasınınkini anımsatan yuvarlak burnuna ve çillerine kadar her şeyin en güzeline sahipti. Hailee'nin öyle bir güzelliği vardı ki, ona bakmak çok kolaydı. Bazen bunu yaptığımı fark etmediği zamanlarda bile kendimi onu izlerken buluyordum.

Hailee hâlâ mutsuz olduğumu anladığında iç çekti. "Peki annemin ne dediğini bilmek ister misin?"

"İçinde siktir kelimesi geçiyor mu?"

Nefesi kesildi. "O kelimeyi söylememen gerekiyordu!"

"*Ama az önce dedin ki...*"

"Annem insanların bu tarz olaylarla ilk başta dalga geçtiğini çünkü ne kadar önemli bir şey yapıldığını anlamadıklarını söyledi. Anladıklarında ise nasıl yapıldığını öğrenmek istiyorlar. Bu yüzden şu anda seni anlamadıkları için onlara kızmamalısın. Çünkü henüz senin seviyene ulaşamadılar."

"Peki ya hiç ulaşamazlarsa?"

"Kimin umurunda ki? Zaten onları sevmiyoruz."

Haklıydı.

Bir süre sessizce oturduktan sonra, "Bence en iyi *taco* sendin," dedi Hailee.

O anda önemli olan tek şeyin, Hailee'nin benim hakkımdaki düşünceleri olduğunu anladım.

4

HAILEE

On Altı Yaşındayken

Sevginin nasıl bir şey olduğunu ailem sayesinde öğrenmiştim. Babam ve annem birbirlerini her halleriyle severdi. Yaşadıkları aşk hem sessiz hem de gürültülüydü. Aynı anda inatçı ve uysaldı. Karşılıklı olarak hem vahşi hem de dengeliydi. Koşulsuz bir aşk hikâyesiyle kutsanmış bir evde büyümüştüm. Yıllar boyunca ebeveynlerimin hayatlarında, bedenlerinde ve kariyerlerinde milyonlarca farklı değişim geçirmelerini izlemiştim. Fakat değişmeyen tek şey, birbirlerine duydukları hayranlıktı.

Annem çok fazla kilo alsa bile babam ona dokunmadan duramazdı. Babam işten kovulsa da annem yine de ona dünyada ailesini en iyi şekilde geçindiren adammış gibi bakardı. İkisinin de farklı bir hayali olduğunda diğeri en büyük destekçisi olarak yanında dururdu. Bazen hayal kırıklığı ve üzüntü yaratsa dahi bu durum asla değişmezdi. Bu eşitlik üzerine kurulmuş bir aşk hikâyesiydi. Kimsenin kendini değersiz hissetmediği bir hikâyeydi.

Sanırım birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu ebeveynlerimden öğrenmiştim.

O yüzden şu an içinde bulunduğu durumda Aiden'ı desteklemeye karar vermiştim. Benim için hayal kırıklığı ve huzursuzluk anlamına gelse bile bunu yapacaktım.

"Los Angeles mı? Ne kadar sürecek?" Aiden'la *sweatshirt* ve eşofmanlarımızı giymiş, donmuş çimlerin üzerinde oturuyorduk. Henüz eylül ayında olsak da soğuk hava Wisconsin'e kadar gelmişti. Mevsim geçişlerinin olduğu o tuhaf dönemdeydik. Sabahları hava buz gibiydi ama öğleden sonra sıcak hava yüzünden terden sırılsıklam oluyorduk. Akşam olduğunda ise yine üşümeye başlıyorduk. Aiden buraya "cehennem çukuru" diyordu. Söylediğine katılmamak mümkün değildi.

"Birkaç ay da sürebilirmiş. Ama muhtemelen bir yıldan fazla kalacağım."

Bu birkaç kelime kalbimi paramparça etti. Aiden kariyerindeki en büyük oyunculuk fırsatını yakalamıştı. Burbank, Kaliforniya'da çekilecek bir televizyon dizisinin başrolü olacaktı.

Hem de bir yıl boyunca.

Bir yıl boyunca!

Dramatik davranmak istemesem de sonuçta ben buydum, tabii ki biraz dramatik olacaktım. Yanımda en iyi arkadaşım olmadan geçen bir yıl bana sonsuzluk gibi gelecekti. Aiden olmadan üç yüz altmış beş günü nasıl geçirebilirdim? O benimle otobüs durağında beklemeden? O benimle çimlerde oturmadan? O beni sinirlendirmeden?

Peki ya yıldızları kiminle sayacaktım?

Sadece düşüncesi bile ağlamama neden olabilirdi ama bunu yapmayacaktım. Onun için heyecanlı olmam gerekiyordu ve gerçekten de heyecanlıydım. Bu Aiden için dünyadaki en büyük fırsattı. Zaten dizinin önceki sezonunda küçük bir rolde oynamıştı. Fakat bu sefer ana kadroda yer alacaktı. Bunun için çok çalışmıştı ve önüne çıkan her fırsatı hak ediyordu.

Yine de...

Onu çok özleyecektim.

Başkalarının bir sürü arkadaşı vardı ama benim yoktu. Benim bir çevrem yoktu. Benim sadece tek bir ruh eşim vardı ve o da büyük bir yıldız olmak için küçük kasabamızı terk ediyordu.

Böyle bir günün geleceğini çok iyi biliyordum. Aiden, *Hollywood*'un en parlak yıldızlarından biri olacak kadar yetenekliydi. Fakat keşke aynı anda birden fazla yerde olabilseydi.

"Sana güzel şeyler söylemekten hoşlanmıyorum çünkü egonun ne kadar büyük olduğunu biliyorum."

"Evet, egom oldukça büyük. Üstelik her geçen dakika daha fazla büyüyor," dedi Aiden.

"Biliyorum. Kibrinin büyüklüğünden kafan kocaman oldu zaten. Yine de... sadece bu seferlik güzel bir şeyler söyleyeceğim. Fakat bir daha bu konuyu açarsan, boğazına yumruk atarım."

"Not edildi."

Parmaklarım buz tutmuş çimenlerle oynarken omuzlarımı silktim. "Seninle gurur duyuyorum. Harika şeyler başaracaksın ve bir sürü hayranın olacak. Ancak şunu bilmeni isterim ki, senin en büyük hayranın her zaman ben olacağım."

Aiden sırıtarak gözlerini kıstı. "Benim Hailee'm az önce duygusallaştı mı yoksa?"

Benim Hailee'm.

Bu kelimeler neden midemde kelebekler uçuşmasına sebep olmuştu?

Elimi yumruk yapıp ona doğru salladım. "Doğrudan boğazına saldıracağım, Aiden."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Tamam, tamam."

İkimiz arasında daha duygusal olan kişi hep Aiden'dı. Duygularını yoğun yaşamasının oyunculuk kariyerine yardımcı olduğunu düşünüyordum. Fakat onun aksine, hislerimi paylaşmak benim için tam bir mücadeleydi. Birçok yönden birbirimize zıttık. Ben A tipi bir kişiliğe sahiptim. Hayatta her şeyi planlayan biriydim. Grafikler ve istatistikler benim sevgi dilimdi. Aiden ise her şeyi akışına bırakan B tipi bir kişiliğe sahipti. Bu durum bazen beni çıldırtıyordu.

Yanlış anlaşılmasın, ben de kendimi akışa bırakabilirdim. Nereye doğru aktığını, hızını, süresini, doğanın etkisiyle ne kadar kaotik olabileceğini, artılarını ve eksilerini bildiğim sürece sorun yoktu. Önceden plan yapmak ve olabilecek her türlü aksiliği hesaplamak varken kim kendini akışa bırakmak isterdi ki?

Her neyse. Ben sakin, soğukkanlı ve aklı başında biriydim. Bunda hiçbir sorun yoktu.

"Biliyor musun?" dedi Aiden. "Sanırım bu şimdiye kadar bana söylediğin en güzel şeydi. Demek ki beni özleyeceksin."

Evet.

Özleyecektim.

Hatta kelimelerin bile anlatamayacağı kadar fazla özleyecektim.

Şu anda beni bırakıp gideceğini düşündüğümde bile ağlayabilirdim.

Gözlerimi devirdim. "Özlemek insanları hayatlarından alıkoyan dramatik bir terim ve zayıf bir insani duygu."

Aiden gülümsedi. "Ben de seni özleyeceğim, Hails."

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum.

"Aslında... yarın."

Yarın mı?

Bugünden sonraki günden mi bahsediyordu?

Yani yirmi dört saatten kısa bir süre içinde mi gidecekti?

Yani... *Olamaz.* Sanki kalbim parçalanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Önce yavaşça, sonra acı verici bir hızla paramparça oluyordum.

Demek kalp kırıklığı böyle bir şeydi. Etrafta başkaları varken bir kalbin bu kadar sessizce kırılabilmesi beni her zaman şaşırtmıştı. Bazı insanların neden bu duyguyu hissetmekten kaçındığını ve hiç sevmemeyi seçtiğini anlayabiliyordum. Tam karşısında oturmama rağmen, içimdeki her bir hücrenin acı

çektiğinden Aiden'ın haberi bile yoktu. Her bir parçam derin bir mutsuzluk içindeyken burada oturmaya devam edemezdim. Eğer devam edersem ağlardım. Ben ağlarsam Aiden kendini kötü hissederdi. Onun bu şekilde hissetmesini istemiyordum çünkü hayatında harika bir değişim yaşanıyordu. Buna rağmen, sanki onun yaşadığı en güzel gün benim için en kötü günmüş gibi geliyordu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Duygular ve diğer tüm bu şeyler. Hepsi iğrençti.

Çimlerden kalkıp biraz ıslanmış arkamı silkeledim ve pencereme doğru ilerlemeye başladım.

"Bekle, nereye gidiyorsun? Daha yeni geldik," dedi Aiden.

"Bitirmem gereken ödevler var."

Aiden bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ama... Biraz önce sana yarın gideceğimi söyledim."

"Evet, seni duydum."

"İyi ama yarın sabah ben gitmeden önce beraber vakit geçirmek istemiyor musun?"

Sabah mı?

Öğleden sonraya kadar bile kalmayacak mıydı?

Gözyaşları yanaklarımdan süzülmek için adeta çığlık atıyorlardı.

"Sorun değil, Aiden. İyi yolculuklar. Bir yıl sonra görüşürüz."

"Hailee... Bekle..."

Beklemedim. Doğruca yatak odama gittim, penceremi kapattım, panjurlarımı indirdim ve ağlamaya başladım. Aiden bir süre pencereme vurup defalarca kez mesaj attı ama hiçbirine cevap vermedim.

Aiden: *Sabah yedide gidiyorum. Veda etmek için orada olsan iyi olur, Hails. Görüşmek üzere.*

Sabah olduğunda hâlâ vedalaşmaya hazır değildim. Annem yatağımın kenarında oturuyordu, babam da kapının pervazına yaslanmıştı.

"Gidip vedalaşmalısın, Hailee. Her an yola çıkabilirler," dedi annem.

Babam başıyla onayladı. "Onları arabaya binerken gördüm."

"Sorun değil," dedim yastığıma sarılırken. "Nasılsa döndüğünde görüşeceğiz."

"Hailee..." dedi annem iç çekerek. "Ona sarılmadığın için pişman olacaksın. O senin en iyi arkadaşın."

Bunu bildiğimin farkında değil miydi? Aiden'a son kez sarılmak sanki ona son kez veda ediyormuşum gibi hissettirecekti. O başarılı olduktan sonra -ki olacaktı, bundan emindim- daha fazla fırsat sunulacak ve geri dönmeyecekti. Beni son sınıfı birlikte bitirme umuduyla tek başıma bırakacaktı.

Dilekler ve dualar bana göre şeyler değildi, bunlar benim grafiklerime uymuyordu.

Yan evden bir araba motorunun çalışma sesini duyduğumda kalbim şiddetle atmaya başladı. Babam odama girip yatakta yanıma oturdu. Dışarıdan bakıldığında yaşayan en acımasız defans oyuncusu gibi görünüyordu ama aslında dev bir oyuncak ayıdan başka bir şey değildi. Ayrıca tanıdığım en nazik insandı. Kahverengi gözlerinden yumuşak gülümsemesine kadar her haliyle şefkat saçıyordu.

"Hailee... Bir film çekmek için Los Angeles'a ya da dünyanın dört bir yanına her gittiğimde annenle vedalaşmadığımı düşünsene. Sence bu onu incitmez miydi?"

"Tabii ki incitirdi."

"Peki sana hiç veda etmeseydim, bu seni üzmez miydi?"

"Evet, üzerdi..."

"O zaman bunu Aiden'a neden yapıyorsun?"

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama sesim titrediği

için sadece bir fısıltı halinde çıktı. "Geri gelmeyeceğinden korkuyorum."

"Korkunu çok iyi anlıyorum. Aiden'ın deli gibi yetenekli olmadığını iddia etmeyeceğim çünkü öyle. Yine de... o senin ruh eşin. Ruh eşine her zaman merhaba ve hoşça kal dersin."

"Bu çok zor olduğunda bile mi?"

"Özellikle de zor olduğunda." Babam eğilip alnımdan öptü. "Sevgi yüzünden zor şeyler yapmak zorunda kalabilirsin, tatlım. Ama bunu yapmayı kolaylaştıran şey de sevginin ta kendisidir."

Sevgi.

Aiden ve benim aramdaki şey bu muydu?

Sevgi miydi?

Zor şeyler yapabilirdim.

Kalbim göğsümde şiddetle çarparken yatağımdan kalktım. Aceleyle odamdan çıkıp koşmaya başladım. Evden dışarı adım attığımda Aiden'ın arabasının caddede ilerlediğini gördüm.

Olamaz.

İşte tam o anda kalbimin göğsümde parçalandığını hissettim.

Sokağın ortasındayken koşmaya başladım. Onun adını haykırırken deli bir kadın gibi ellerimi havada sallıyordum. "Aiden! Aiden, bekle!" diye bağırdım. Ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyordum. Her tarafım ağrıyordu çünkü dünyada yapabileceğim en son şey bir koşucu olmaktı. Yine de onun için koşmuştum. Gözlerim dolmak üzereyken kollarımı sallayarak koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum. Arabanın fren yaptığını gördüğüm an, arabanın arkasına çarpıp tökezleyerek durdum.

Arabanın arka kapısı açıldığında nefeslerim dengesizdi, kalbim göğüskafesime sertçe çarpıyordu. *Nike* eşofmanım ve *sweatshirt*'ümle öylece dikilirken alnımdan ter damlıyordu.

Aiden arabadan indi. Beni görür görmez sırıtmaya başladı.

Ellerini kalçalarına dayamış, kendini beğenmiş bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. "Sen az önce benim için sokak boyunca koştun mu?"

Gözlerimi devirdim, dizlerim zonklarken nefes nefese kalmıştım. Dizlerimin *Meg the Stallion** gibi olmadığı apaçık ortadaydı. Benimkiler daha çok huzurevindeki doksan üç yaşındaki yaşlıların dizlerine benziyordu.

Terli kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Her neyse, Aiden."

Bana doğru bir adım attı. "Buraya beni özleyeceğini söylemeye mi geldin?"

"Ne? Hayır. Sana söyledim, özlemek dramatik bir terim ve zayıf bir insani duygu..."

"İnsanların kendi hayatlarına odaklanmalarını engelliyor. Aynen, aynen, aynen. Vesaire, vesaire, vesaire." Üzerime atılıp bana sarıldı. Sevgi gösterme konusunda çok iyiydi. Diğer yandan ben? O kadar da iyi değildim.

"Aiden, dur. Terledim."

"Bütün terini bana bulaştır, Hails."

"Bırak beni."

"Sen de bana sarılırsan bırakırım."

İç geçirdim. "Tamam ama sadece beni bırakman için sarılıyorum." Sarılışına karşılık verdim. Ellerinin sırtıma iniş şekli, her bir parçasının içinde eriyip onun gitmesine izin vermemek istememe neden olmuştu.

"SÇS," diye fısıldadı kulağıma. Duygularımı ifade etmekte iyi olmadığımı biliyordu, bu yüzden "*seni çok seviyorum*" demeye en çok yaklaştığımız şey "*SÇS*" olmuştu.

Bazen bozukmuşum gibi hissediyordum. Duygusal açıdan çok içten davranan ebeveynlerim vardı, en iyi arkadaşım da aynı şekildeydi. Ancak nedense ben duygularımla baş etmekte zorlanıyordum.

* Amerikalı rapçi ve söz yazarı *Meghan Thee Stallion*'ın dizlerinin çok güçlü ve esnek olması sebebiyle sosyal medyada akım haline gelmesine atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

Yine de duygularımı ifade etmem için bana hiç baskı yapmamışlardı. Sadece kendim olmama izin vermişler ve garip sınırlarımı SÇS'lerle aşmaya çalışmışlardı.

Gözyaşlarımı kırpıştırarak, "Ben de SÇS," diye fısıldadım.

Beni bıraktığında bana sarılmasını şimdiden özlemiştim.

Onu özlemiştim.

Hâlâ karşımda duran birini nasıl özleyebilirdim ki?

Ensemdeki bebek saçlarımı ovuşturdum. "Aiden."

"Efendim?"

"Ya oraya gider ve geri dönmezsen? Ya oraya gidip tamamen değişirsen? Ya Hollywood seni kötüleştirirse?" Gözyaşlarımın eşiğinde bir şeyler geveliyordum. Arabasının dolu ve hâlâ çalıştığını gördüğümde gerçekler yüzüme çarpmıştı. Bir yıllığına, belki de daha uzun bir süre için gidiyordu. En iyi parçamı kaybediyordum.

Aiden gülümsedi. "Beni özleyeceğini biliyordum."

"Ben ciddiyim, Aiden." Altdudağımı ısırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Ya oraya gidip kim olduğunu unutursan?"

"Eğer kim olduğumu unutursam, o zaman sana geri dönmenin yolunu bulurum. Eminim bu yeterli olacaktır."

"Bana döneceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Kollarına atıldım ve ona son bir kez sarıldım. Sarılanın ben olmama biraz şaşırmış gibiydi ama itiraz etmedi. Aiden fiziksel temastan çok hoşlanırdı. Bu onu mutlu eden şeylerden biriydi.

Şoför koltuğundan inerken, "Üzgünüm, Hailee. Fakat uçuşa yetişmek için yola çıkmamız gerekiyor," dedi Aiden'ın babası.

Aiden bana bir kez daha sarıldı. "Son sınıfta yapılacaklar listesi yaparız, Hailee. Seni arayacağım ve birlikte yazacağız. Geri döneceğim. Söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme."

Ellerini omuzlarıma koydu. "Söz veriyorum."

Arabaya ilerleyip bindi. Sokağın ortasında durdum ve arabalarının uzaklaşmasını izledim. Eve döndüğümde annemle babamı verandada beklerken buldum. Annem kaşlarını çattı. "Sarılmaya ihtiyacın var, Hailee."

"Hayır. Sarılmaktan nefret ederim."

"Evet, biliyoruz. Ama..." Babam başparmağını burnuna götürdü ve başını salladı. "Sarılmaya ihtiyacın var mı?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yavaşça başımı salladım. "Tamam. Sadece bir kez."

5

AIDEN

GÜNÜMÜZ

On Yedi Yaşındayken

Samuel Walters hayatı boyunca hep aktör olmak istemişti ama işler umduğu gibi gitmemişti.

Gençliğinin büyük kısmını Kaliforniya'da, sektörde bir ün edinmeye çalışarak geçirmişti. Hayallerinin peşinden koşmaktan çok parti yapmayı seven kuzeni Jake ile birlikte sağda solda bir yerlerde kalarak ve *ramen* yiyerek hayatını sürdürmüştü. Eğer bir bela varsa, Jake ona giden yolu bulmakta kararlıydı. Yine de Samuel, Jake'in hayatındaki iniş ve çıkışlar boyunca onun yanında olmuştu. Jake her şeyi berbat ettiğinde Samuel onun hatalarını düzeltmişti.

Çok fazla *ramen* yedikten sonra Samuel, Kaliforniya'daki hayatma küçük bir ara verip biraz para biriktirmek için Wisconsin'de küçük bir kasaba olan Leeks'e geri dönmüştü. Planı, hayallerinin peşinden koşmak üzere tekrar dönmekti ancak Samuel tesadüfen Laurie adında bir kadına âşık olmuştu. Güzel, zeki ve merhametli bir kadındı. Laurie'nin ismi onun için sadakat ve sevgiyi temsil ediyordu, ilişkileri boyunca bu iki özelliğini Samuel'a fazlasıyla göstermişti. Ancak bazı zamanlarda bu isim, kaybı ve yalnızlığı da simgeliyordu. Düşük yaptıktan sonra Laurie'nin en çok ihtiyaç duyduğu şey, eşinin yanında olmasıydı.

Ninova

Samuel, Kaliforniya'ya son gidişinde Jake'in tek gecelik bir ilişki sonrasında bir kadından oğlu olduğunu öğrenmişti. Bahsi geçen çocuğun annesi doğum sırasında tüm haklarını reddedince ve Jake de bir çocuğa asla babalık yapamayacağını anladığında, Samuel ile Laurie'den küçük çocuğu evlat edinmelerini istemişti.

Tanıdığım tek anne babam Samuel ve Laurie Walters'tı. Jake ise arada sırada ziyarete gelen seksi ve belalı kuzendi. Anlayabilecek yaşa geldiğimde ailem bana Jake'ten ve evlat edinilmemden bahsetmişti. Hepimizin bir aile olduğunu ama sadece diğerlerinden biraz farklı göründüğümüzü söylemişlerdi. Biyolojik annemin adı ve hikâyesi hayatımdaki tek kayıp anahtardı.

Birçok yönden babama benziyordum. Aynı kandan olmasak da ben babamın oğluydum.

Ben, Aiden Walters, hayatım boyunca bir aktör olmak istemiştim ve işler umduğum gibi gitmişti.

Babamla birlikte tüm klasik filmleri izleyerek büyümüştüm. Beş yaşındayken *Casablanca*'*dan alıntı yapabiliyordum. Yedi yaşıma geldiğimde *It Happened One Night*'** filmini ezbere biliyordum. Sekiz yaşındayken babama oyuncu olmak istediğimi söylediğimde ağlamıştı. Bugün hâlâ mutluluktan mı, yoksa üzüntüden mi olduğunu anlayamıyordum. Belki her ikisi de biraz etkiliydi. Her zaman beni yetiştirebilmek için oyunculuk hayallerinden vazgeçmek zorunda kaldığını söylerdi. Her ne kadar pişman olmadığını söylese de benim kariyerim yükseldikçe kendi hayallerinin de gerçekleştiğini gördüğünü anlayabiliyordum. Bu yüzden aktörlük serüvenimle bu kadar yakından ilgileniyordu. Kendi kariyerinde olmasını arzu ettiği

* Yönetmenliğini *Michael Curtiz*'in yaptığı, 1942 yılında vizyona giren *Oscar* ödüllü romantik/dram türündeki film. (ç.n.)

** Yönetmenliğini *Frank Capra*'nın yaptığı, 1934 yılında vizyona giren romantik komedi türündeki film. (ç.n.)

gibi gitmesi konusunda kararlıydı. Bu yüzden ona anlattığım şu anki durumu kabullenmekte zorlanıyordu.

Oturduğumuz odada klima sonuna kadar açık olmasına rağmen babam sanki sıcak çarpmış gibi görünüyordu.

"Bekle, bekle, bekle. Mola! Başa sar. Az önce bir *Emmy* kazandın, Aiden." Babam Los Angeles'taki kiralık dairemizde telaşla volta atıyordu. "Bir *Emmy!* Her hafta sana oyunculuk rolleri yağacak. Seni bir üst seviyeye taşıyacak birçok fırsat var. Nasıl şu anda ara vermek istediğine karar verebiliyorsun? Asla olmaz."

Kanepede yanıma otururken, "Aslında bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye araya girdi annem. "Neredeyse on yıldır çok çalışıyor."

Babam homurdandı. "Ama daha yeni keşfedildi, Laurie. Çok çalışmakla başarılı olmak arasında fark var. O daha yeni başarıya ulaştı. Şimdi inat edip bir üst seviyeye geçmenin tam zamanı."

"Ya da Leeks'e geri dönebilir ve son sınıfını en iyi arkadaşıyla birlikte tamamlayabilir. Eminim kendisi için önemli olan budur. Değil mi, Aiden?"

Babam elini sallayarak onu geçiştirdi. "Liseyi istediği yerde bitirebilir. Evde eğitim geçen yıl çok işe yaramıştı! Bütün notları A olan bir öğrenciydi."

"Mesele notlar değil. Önemli olan deneyim," diye karşı çıktı annem. Söz konusu benim iş hayatım ya da ruh sağlığım olduğunda annem her zaman ruh sağlığımı seçerdi. "Geri dönüp okuldaki son sınıfını yeniden yaşayamaz ama başka filmlerde rol alabilir."

"Gerekirse film seçmeleri için uçakla geri dönerim," diye üsteledim. "Ayrıca büyük bir rol, hayallerimin rolü gelirse kabul edeceğim, baba. Ben sadece..." Sesim titremeye başlamıştı çünkü gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. *Sık sık*

benimkine benzediğini düşündüğüm gözlerindeki... "Ben, şey, ben..." Kelimelerim boğazımda düğümlenirken kekelemeye başladım. Ellerimi dağınık kahverengi saçlarımın arasına daldırırken abuk sabuk konuşan bir aptal gibi görünmemeye çalışıyordum.

Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan inanılmaz derecede korkuyordum. Babamın beni anlaması için çabalarken terlediğimi hissediyordum. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Oyunculukta başarılı olsam da bu durum mutlu olduğum anlamına gelmiyordu. Benim kadar başarılı birinin hissetmesi gerekenden daha üzgün hissediyordum.

Çoğu zaman düşünmeye değer olmayan birçok düşünce aklımda dönüp duruyordu. Duygusal olarak anlaşılır geliyorlardı ama mantık penceresinden bakıldığında endişelendiğim şeylerin çoğu saçmaydı.

Yine de bu endişelenmediğim anlamına gelmiyordu.

Endişelenmek en baskın özelliklerimden biriydi ve endişelerimi başkalarından saklamak da ikinci en baskın özelliğimdi. Çoğu zaman insanlar yanımda oturur ve panik atak geçirdiğime dair en ufak fikirleri bile olmazdı.

Bir keresinde bir röportajda, oynadığım akli dengesi bozuk karakterin içine nasıl bu kadar derinden ve yakından girebildiğim sorulmuştu.

Bir parçam, bu rolde kendimi oynamanın kolay olduğunu çatılardan haykırmak istemişti.

Babam sanki kalbini sökmek üzereymişim gibi bana bakıyordu. Belki de öyleydi.

Yıllarca ailemi hayal kırıklığına uğratırsam beni artık sevmeyeceklerine dair mantıksız bir korku içinde yaşamıştım. Hiçbir dayanağı olmayan, rahatsız edici bir düşünceydi. Bu düşüncelerin galip gelmesinden nefret ederdim. Sanki en kötü korkularınız tarafından dövülüyormuşsunuz ve bu da sizi onla-

ra teslim olmaya zorluyormuş gibi hissederdiniz. Mantıken onları hayal kırıklığına uğratsam bile ailemin bana olan sevgisinin azalmayacağını biliyordum. Aksine, annem beni muhtemelen daha da çok seveceğini açıkça belirtmişti.

"Son bir kez daha çocuk olmak istiyor, Samuel," diye sözlerini tamamladı annem. "Bu kararını destekliyorum. Açıkçası sen de desteklemelisin. Çok çalıştı ve hayatının bundan sonra nereye gideceği konusunda söz sahibi olmalı. Ne düşünürsen düşün, Aiden okulu bitirmek için Leeks'e geri dönecek ve sonra ne yapmak istediğine bakacağız."

Tamam, belki de ebeveynlerimden biri panik atak geçirdiğimi fark etmişti.

Hayatımda sadece iki kişi beni gerçekten anlayabiliyordu. İyi ki onlardan biri annemdi.

Annem dünyanın en güzel kadınıydı. Beline kadar uzanan kestane rengi bukleleri olan, çarpıcı ve siyahi bir kadındı. Kocaman gülümsemesi, ona bakan herkesi gülümsetirdi. Annemin gülümsemesi, kurutma makinesinden yeni çıkmış bir battaniye gibi yumuşak ve sıcacıktı. Kahverengi gözleri samimiyet ve sevgiyle doluydu. Çok güldüğünde hıçkırırdı. Peki ya oğlunun içine kapandığım hissettiğinde? Oğlu adına konuşurdu.

Sinirli bir ses tonuyla, "Sonra ne yapmak istediğine mi?" diye sordu babam. "İleride büyük bir yıldız olmak için dünyadaki tüm yeteneklere sahip ve şu an bu yolda önünde hiçbir engel yok. İnsanlar böyle bir fırsat için neler verir biliyor musun?"

"Bu onun için doğru olduğu anlamına gelmez," dedi annem.

Babam bana sert bir ifadeyle bakıyordu ama gözlerinde parlayan hüznü görmüştüm. O anda kendi hayalimi değil, babamınkini yaşadığımı fark ettim. Babam ve Jake, çok uzun süre Kaliforniya'da ünlü olma hayallerinin peşinden koşmuştu. Bir parçam, beni evlat edindiklerinde bu hayalini bir kenara koyduğunu biliyordu.

Bazen benimle gurur mu duyuyordu, yoksa kıskanıyor muydu diye merak ediyordum. Gurur ve kıskançlığın bir insanın ruhunda birlikte yaşayan ev arkadaşları olup olamayacağını merak ediyordum. Her gün kavga eden ve birbirleriyle hiç işi olmayan ev arkadaşları olabilirdi.

Babam kollarını kavuşturdu. "Oyuncu olmak istemiyor musun? Bunca zaman sonra? Yaptığımız onca fedakârlıktan sonra?"

İşte oradaydı. Gidip bir köşede, terimden oluşan su birikintisinin içinde oturmak için duyduğum karşı konulmaz istek kendini göstermişti.

"Ona kendini suçlu hissettirme," diye uyardı annem. *Evet. Söyle ona, anne!* En azından birisi açıkça konuşmaktan korkmuyordu.

"Suçlu hissettirmeye çalışmıyorum. Sadece soruyorum. Aiden." Bana doğru yaklaştı. "Bana karşı dürüst ol. Oyuncu olmak istiyor musun?"

Gözlerindeki ifade bana sadece tek bir doğru cevap olduğunu söylüyordu. Sadece tek bir cevap göğsümdeki suçluluk duygusunu ve paniği dindirebilirdi. Babamın gözünden düşmememi sağlayacak tek bir cevap vardı. Bunlar onun hayalleriydi, benim değildi. "Evet, tabii ki."

Babam rahatlayarak iç çekti. "Gördün mü? Bunu istiyor."

Annem bana döndü, başını eğerek beni süzdü ama konuşmadı. Yalan söylediğimi anlasa da söylediklerime karşı çıkmadı.

"Sadece son senemi kısa bir süreliğine yaşamak istiyorum. Eğer uygun bir rol gelirse, okuldan ayrılırım. Her şeyi, hem kariyerimi hem de okulumu en iyi şekilde yöneteceğim, baba. Bu süreci yürütebiliriz."

Babam kaşlarını indirdi, burnunu kırıştırdı ve en sonunda pes etti. "Eğitimin kariyerine engel olduğu an, seni okuldan alırım."

Bu, bir ebeveynin söyleyeceği türden bir şey değildi ama buna itiraz etmeyecektim. "Anlaştık."

Ailemle konuşmamı bitirdikten hemen sonra yatak odama gittim. Yatağıma uzanıp telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım.

Aiden: *Tahmin et ne oldu?*

Hailee: *Timothée Chalamet ile tanıştın ve ona numaramı mı verdin?*

Aiden: *Hayır.*

Hailee: *Ah. O zaman büyük ihtimalle beni ilgilendirmiyor.*

Kulağa oldukça doğru gibi geliyordu. Alaycı sözlerini doğruca es geçtim.

Aiden: *Son sınıf için eve dönüyorum. Lisedeki yapılacaklar listemizi tamamlayabiliriz.*

Birinci sınıfın başında, Hailee ve ben mezun olmadan önce lisede yapmak istediğimiz şeylerin bir listesini hazırlamıştık. Ne yazık ki, koca bir yılı onsuz geçirdiğim için sadece birkaç maddeyi tamamlayabilmiştik. Listemizde tamamlamamız gereken çok şey vardı. En iyi arkadaşımla birlikte normal bir çocuk olmak için eve döneceğimi düşündükçe daha da heyecanlanıyordum.

Hailee: *Gerçekten mi?*

Aiden: *Evet. Kısa süre içinde tekrar komşun olup canını sıkmaya başlayacağım.*

Üç nokta işareti önce belirdi, sonra kayboldu. Sonra tekrar belirdi, tekrar kayboldu ve bunu defalarca tekrarladı. Bu da Ha-

ilee'nin yazacağı mesaj üzerine çok fazla düşündüğü anlamına geliyordu. En iyi arkadaşım mesajları yazıp silme konusunda ustaydı. Muhtemelen küstah mı, yoksa tatlı mı olması gerektiğini düşünüyordu. Benim tatlı ve huysuz favori kızım...

Aiden: *Cevap vermeyecek misin? Bana laf sokmanın zekice bir yolunu bulamadın mı?*

...

...

...

Hailee: *Acele et, ezik.*

Biraz küstah ve birazcık da tatlı bir cevap gelmişti. Onun bu halini çok seviyordum.

6

HAILEE

BUGÜN EVE DÖNÜYOR! BUGÜN EVE DÖNÜYOR!

Bugün en iyi arkadaşıma kavuşuyordum. Aiden'ın gelmesine az kalmıştı ve ben çok heyecanlıydım. Yine de sakin görünmek için elimden geleni yapıyordum.

Sanki dikkatli bakışlarım zamanı hızlandıracakmış gibi yatak odamdaki saate bakıp duruyordum. Ne yazık ki, gizli bir süper gücümün varlığını ortaya çıkaramadım ve saat kendi zaman çizelgesinde ilerlemeye devam etti.

On beş dakika daha.

On beş dakika sonra evde olacaktı.

Son okul yılımız başlamadan bir gün önce Leeks'e dönerek her şeyi son dakikaya bırakması beni fazlasıyla strese sokmuştu. Yine de en azından on beş -düzeltiyorum, on dört- dakika içinde evde olacaktı.

Hatta havaalanından eve kadar olan yolu takip edebilmem için bana canlı konumunu göndermesini bile istemiştim.

Alarm çaldığında yatak odamdan fırladım ve onun için çikolatalı kurabiye hazırladığım mutfağa koştum. Tezgâhın üzerinde limonlu kek, bir sürü *brownie* ve yulaflı kurabiye de vardı. Aiden'ın en sevdiği şeyleri, *"Hoş geldin, en iyi arkadaşım.*

Ninova

Eğer beni bir daha bu kadar uzun süre yalnız bırakırsan, bunun bedelini çok ağır ödersin," demek için yapmıştım. Elmalı turtayı fırından çıkarıp tezgâhın üzerine koydum.

Çok fazla şey mi hazırlamıştım?

Evet.

Umurumda mıydı?

Hiç değildi.

Bir şeyler pişirmek sinirlerimi yatıştırıyordu. Ne zaman aşırı endişeli ya da heyecanlı olsam, kendimi mutfakta bir şeyler hazırlarken buluyordum. Bu huyumu annemden almıştım. Kasabadaki en iyi pastacı oydu. Düğünlerden vaftiz törenlerine, köpek doğum günü partilerine kadar tüm pastaları o yapardı. Bir organizasyon varsa, bütün tatlıları annem hazırlardı. Babamla birlikte kendi pastanesini açmasına da çok az kalmıştı. Babam bu işin beyni, annem de ruhuydu. Kahve ve süt tozu gibi birbirlerine uyum sağlarlardı. Ne çok tatlı ne de çok acı olan mükemmel bir karışımlardı.

Dükkân için kasaba meydanında bir yer bile seçmiştik. Öğleden sonralarımın çoğunu orada aileme yardım ederek geçireceğimden emindim. Fakat bu başka bir zamanın hikâyesiydi.

Fırın eldivenlerini çıkarırken mikrodalganın üzerindeki saate baktım.

On iki dakika.

Ter içinde kalmıştım.

Neden gergindim? Gergin olmamalıydım. Koltuk altlarım sırılsıklam olmuş, beyaz tişörtümü de aynı şekilde ıslatmıştı. Yatak odama koşup tişörtümü çıkardım. Banyoya girdim ve koltuk altlarıma deodorant sıktıktan sonra üzerime başka bir tişört geçirip terlememeyi umdum. Aynada kendime şöyle bir baktığımda kahverengi badem gözlerinden küçük burnuna kadar annemin her bir parçasının karşımda durduğunu gördüm. Tenimiz, annemin güneşte tanrıçalar gibi parladığımıza yemin

ettiği gibi altın kahverengiydi ama doğal saçlarımız biraz farklıydı. Annemin doğal bukleleri her zaman nemli ve bakımlı olurdu. Belirgin ve sağlıklı buklelerinin her biri sutyen askısına kadar kusursuz bir şekilde dökülürdü. Benimkilerse kocaman, kuru ve afro topuz halinde toplanmış olurdu. Çünkü hafta sonlarımı saç bakımı yapmak yerine, film izleyerek geçiriyordum.

Yine de o gün saçım için biraz uğraşarak iki afro topuz yapmıştım. Biraz enerjik hissediyor olmalıydım.

Topuzlarıma pat pat vurup omuz silktim. Yeterince güzellerdi.

Yatağımda uzanmış, telefonumu burnumun dibine kadar sokarak Aiden'ın gitgide yaklaşmasını izlerken her dakika sanki milim milim ilerliyordu. Sokağın aşağısında olduğunu gördüğümde heyecandan çığlık attım. Yatağımdan fırlarken tüm evin -yani ailemin- bunu anlaması için, "Geldi! Geldi!" diye bağırarak ön kapıya koştum.

Aiden'ın babası arabayı hemen yan taraftaki evlerinin garajına çekerken ben de ön verandaya doğru koştum. Çok iyi bir koşucu değildim ama arabaya doğru koşarken Olimpiyatlar'da koşuyormuş gibi hissediyordum. Aiden kapıyı açtığında yüzünde kocaman, şapşal bir gülümseme vardı. Ona tam olarak bakmaya fırsatım bile olmadı çünkü kollarına atılıp ona sıkıca sarıldım.

O da kollarını bana sardığında sarılışında bir farklılık olduğunu fark ettim. Ellerimi göğsüne indirdim.

Neydi o?

Bu...? O...?

Bu çocuk karın kası mı yapmıştı?!

Ondan uzaklaştım. Aiden'ı tepeden tırnağa süzerken şaşkına dönmüştüm. Benim Aiden'ım! En iyi arkadaşım! Normalde soluk olan teni güneşte bronzlaşmıştı. Okyanus mavisi gözlerinin üzerinde kontakt lensler vardı. Kolları *Marvel* süper kahramanlarınınki gibi kocamandı.

Aman. Tanrım.

Yok. Artık.

Çok seksi görünüyordu!

Heyecanım, açıklayamadığım bir öfkeye dönüşürken elimi göğsüne vurdum. "Bu ne hal?" diye bağırdım. Yanlış anlaşılmasın, vücudunun şekillendiğini biliyordum. Görüntülü konuşmuştuk ve onu televizyonda görmüştüm. Fakat onu karşımda görünce? Ona sarılınca? En son gördüğümden tamamen farklı birine dönüşmüştü.

Aiden kahkaha attı.

Ben gülmüyordum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Hailee," dedi gülerek. "Eve dönmek çok güzel."

Yoksa... Yoksa telefonda konuşmalarımıza göre sesi daha da mı kalınlaşmıştı? Bu karşımda duran adam kimdi? Benim en iyi arkadaşım neredeydi?

Dişlerimi sıktım ve ellerimi göğüs kaslarına koyarken kısık bir sesle homurdandım. "*Ne yaptın sen?*"

Gecenin geri kalanını ona sinirli bir şekilde ve onunla konuşmadan geçirdim.

Bunu bana nasıl yapabilirdi?

Eve nasıl *bu halde* geri dönebilirdi?

Ertesi sabah okuldaki ilk günümüz için otobüs durağına doğru yürürken, "Kayıtsız görünmek için bundan daha fazla uğraşamazdın," diye alay etti Aiden. Bana korkunç şekilde ihanet ettiğinden beri hiç konuşmamıştık.

En iyi arkadaşım seksi biri olmuştu.

Hem de *aşırı seksiydi.*

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama geçen yıl Aiden bir şekilde hayatımız boyunca olduğu gibi tombul bir çocuk olmaktan çıkmış, süper kahraman tipli bir adama dönüşmüştü. Bronzlaş-

mıştı. Üstelik son bir yıldır sadece tavuk göğsü yediğine ve sırf eğlencesine *SUV* kaldırdığına herkesi ikna edebilecek kadar kaslanmıştı.

Aiden bir televizyon dizisinde oynamak için bir yıldan uzun bir süreliğine Kaliforniya'ya gitmiş, son derece fit ve yakışıklı bir şekilde geri dönmüştü. Bu çok sinir bozucuydu. Elbette bundan önce de bazı harika oyunculuk fırsatları yakalamıştı ama her zaman kendisi gibi geri dönmüştü. Biraz şapşal ve bazı yerleri biraz tombikti. O ve ben aynıydık. İkimiz de şapşal ve tombiktik. Bu bizim olayımızdı! *Bir Numaralı Şapşal Tombik* ve *İki Numaralı Şapşal Tombik.*

Bir anlaşmamız vardı ve Hollywood'da geçirdiği bir yıldan sonra eve bu şekilde dönmek istediğine karar verdiği gün bu anlaşmayı bozmuştu. Anlaşmamız basit ve dile getirilmemiş bir anlaşmaydı. Lise yıllarımız boyunca çirkin kalacaktık, böylece tek başımıza çirkin kalmamış olacaktık. Ardından yirmili yaşlarımızı "parlama" evresine girerek geçirecektik. Aiden parlama teriminden nefret ediyordu. Ben de tam olarak bu yüzden onu sinirlendirmek için bu kelimeyi kullanıyordum.

Aiden çirkinlik evremize bağlı kalmak yerine, bir cumartesi gecesi küçük bir kasaba restoranında servis edilen birinci sınıf biftek kıvamına ulaştığı döneme girip tamamlamış ve hızla *Hollywood* yıldızına dönüşerek olağanüstü bir şekilde yakışıklı görünmeye başlamıştı.

Ne pislikti ama.

Geçen yıl boyunca edindiğim tek şey on üç kilo ve anksiyete olmuştu. Son birkaç aydır ağırlık kaldırmak için babamla birlikte spor salonuna gitmeye başlamış olmama rağmen karşımdaki Herkül'le aynı sonuçları alamamıştım. Ağırlık kaldırmak anksiyeteme yardımcı olurken kilo vermeme ise fazla etkisi olmamıştı. Bunu kendimi yalnız hissettiğimde, en iyi arkadaşımı özlediğimde yapıyordum. Ayrıca kendimi biraz havalı his-

setmemi sağlıyordu, bu da ekstra avantajıydı. Ancak Aiden'ın ve benim beslenme alışkanlıklarımızın oldukça farklı olduğu ortadaydı.

Ayrıca Aiden beni bırakıp gittiği zamandan daha uzundu. Bundan emindim çünkü gitmeden önce bana sarıldığında alnımı yanaklarına değdirebiliyordum. Şimdiyse sarıldığımızda çenesi başımın üstüne geliyordu.

Ya da özgüveni sayesinde daha uzun görünüyordu.

Yoksa gözleri de daha mı maviydi? Tanrım, mavi gözlerini özlemiştim. En azından gözleri de kaslanmamıştı.

Aiden tek kaşını kaldırdı."Hâlâ benimle konuşmuyor musun?" diye sordu kolumu dürterek.

Sağıma doğru adım atıp sırtımı ona döndüm. Kasabaya döneli neredeyse on iki saat olmuştu. *Steve Rogers*'ın hükümetten aldığı deneysel serumla lanet olası *Captain America*'ya dönüştüğünü gördüğümden beri ona tek kelime etmemiştim!

Lanet olsun!

Koluma vurmaya başlayarak beni, "Hadi ama, Jerry," diye kışkırttı.

Hızla ondan uzaklaşarak bana ulaşamayacağı bir yere geçtim. "Bana Jerry deme. Bana sadece en iyi arkadaşım Jerry der ve sen artık benim en iyi arkadaşım değilsin."

Çocuk gibi mi davranıyordum? *Evet.* Aşırı mı abartıyordum? *Kesinlikle evet.*

"Bu kadar abartma," diye azarladı.

"Beni on yedi yıldır tanıyorsun. Her zaman bazı şeyleri abartan biri oldum. Cidden, Tom. Bu bizim son senemiz. Hiçbir pişmanlık duymadan şişko halinle geri dönmen gerekiyordu çünkü sen gittiğinden beri ben on kilo daha aldım. Bu halde dönmemen gerekiyordu!"

On üç kilo almıştım.

Ona neden on kilo dediğimi bilmiyordum.

O fazladan üç kiloyu çıkarmak kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Annem tartıdaki rakamın insanı belirleyemeyeceğini söylerdi. Oysa bazı günler varlığımı belirleyen tek şey o sayılarmış gibi geliyordu.

Aiden gururla, otuz iki diş sırıtıyordu.

"Neden sırıtıyorsun?" diye homurdandım.

"Hiç. Sadece... bana Tom dedin."

Ah, kahretsin.

Homurdandım. "Öyle demek istememiştim."

"Hayır, istedin. İstedin çünkü giderek artan yakışıklılığımdan ve sıkı vücudumdan ne kadar rahatsız olursan ol, beni hâlâ Jerry'ne Tom olarak görüyorsun."

"Demek istediğim, son senemizde şişman ve çirkin görünmek gibi yazılı olmayan bir kuralımız vardı. Ama sen buna uymadın."

"Kötü haber veren kişi olmak istemem fakat sen de ikisinde de başarısız olmuşsun."

Yüzümde beliren gülümseme, inatçılığımı bir kenara itti.

Sevimli pislik.

Geçen yıl kelimelere dökemeyeceğim kadar aptalca özlediğim bu adama katlanamıyordum. Çocukken annelerimiz bize hep Tom ile Jerry derdi çünkü çizgi filmde olduğu gibi sürekli birbirimizi kovalayıp dururduk. Birbirimize yapışık şekilde büyümüştük. O benim Tom'umdu, ben de onun Jerry'siydim. Bunun için arkadaşlık kolyeleri bile takmıştık. O boynunda beni, yani küçük bir fare kolyesi taşırdı. Ben de onu temsilen hırçın bir kedi kolyesi takardım. Klişe miydi? *Evet.* Tam bizlik miydi?

Kesinlikle.

Emmy ödülünü bile bu kolyeyi takarak almıştı. Bu beni gülümsetmişti.

"Tamam. Madem son senemize birbirimizden nefret ederek başlayacağız, en azından senin şu kötü tavırlarını özlediğimi

söylememe izin ver," dedi Aiden. Koyu kahverengi saçları dalgalarını vurgulayacak şekilde geriye doğru taranmıştı. Bu adam ne zaman saç jölesi kullanmaya başlamıştı? Ayrıca bu tatlı ve topraksı meşe kokusu ondan mı geliyordu? Bu Kaliforniyalılar en iyi arkadaşıma ne yapmıştı? Bundan nefret ediyordum çünkü bu hoşuma gitmiş gibiydi ve bu değişiklikleri sevmiş olmam kafamı karıştırıyordu. Kalbim göğüskafesime doğru şiddetle çarparken bunun nedenini bilmiyordum.

"Her neyse." Ona sert bir ifadeyle bakıp omuz silktim. "Ben de seni özledim."

"El sıkışmamızı yapalım mı?"

"Aiden, biz artık son sınıftayız. Artık o klişe el sıkışmalarımızı yapamayız." Parmaklarını bana doğru oynatmaya başladığında inledim. "Cidden, Aiden. Bunu dokuz yaşındayken uydurmuştuk. Artık bunu yapmayı bırakmamız gerek."

Hâlâ beni görmezden gelerek elini avuç içi bana bakacak şekilde önüne doğru uzattı ve şarkıyı söylemeye başladı. "Krep, krep, yukarı."

Hiç tereddüt etmeden elimi onun elinin karşısına koydum. "Eğer fırlatırsan uçar."

Elinin tersiyle elime üç kez vurdu. "Eğer bırakırsan düşer."

İkimiz de bir kez etrafımızda döndük, sonra birbirimize bakıp ellerimizi birleştirdik. Ardından, "Ürkütücü palyaçonun yaşadığı kanalizasyona," derken garip bir vücut hareketi yaptık.

Çocukken Cadılar Bayramı'nda bizim evde pijama partisi yapardık ve yatma vaktimiz geldiğinde gizlice aşağı inip *IT** filmini izlerdik. O zamandan beri ürkütücü palyaçolara, korku filmlerine ve klişe el sıkışmalarına karşı bir ilgimiz vardı.

İğrenç derecede gürültülü, soluk sarı okul otobüsü zikzaklar çizerek bize doğru geliyordu. Cehenneme giden muz trenine bindiğim son yıl olduğu için, içimden sessizce şükrettim.

* Ülkemizde "O" ismiyle vizyona giren, *Stephen King*'in aynı isimli romanından uyarlanan ve yönetmenliğini *Andrés Muschietti*'nin yaptığı 2017 yapımı doğaüstü korku filmidir. (ç.n.)

"Sen artık ünlü bir oyuncu değil misin? Bizi okula *Mercedes-Benz*'le falan götürmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Ailem de aynı şeyi söyledi ama ben son bir kez daha tüm okul yaşamını deneyimlemek istedim. Bilirsin, bunlardan birisi de bu sarı okul otobüsü."

"Sen gerçekten tuhaf birisin."

"Bunu en iyi arkadaşım söylüyor."

Haklıydı.

Okul otobüsünün merdivenlerini tırmanıp cam kenarındaki koltuğa oturdum. Saniyeler içinde bunun tuhaf bir yıl olacağını anlamıştım çünkü otobüstekiler arkamda Herkül adımlarıyla yürüyen yakışıklı yaratık hakkında fısıldaşmaya çoktan başlamışlardı.

"Aman Tanrım. Bu Aiden mı?"

"Yok artık! Acayip yakışıklı olmuş!"

"Acaba sevgilisi var mı?"

"Birkaç gün önce onu dizide izledim!"

"O ünlü biri! *Jacob Elordi* ile yaptığı röportajı gördün mü?"

"Acaba *Zendaya*'yla tanışmış mıdır?"

"Gerçekten Hailee'nin yanına mı oturacak? Hâlâ arkadaş olamazlar, değil mi?"

Harika. Gerçekten harika. Lise hayatımın son üç yılında diğer öğrencilerin radarına girmemekle övünüyordum. İnsanlar beni tanıyordu ama dalga geçilecek kadar önemli bir konu ya da aralarına kabul edilecek kadar havalı bir insan değildim. Ben ortalama bir kızdım ve bununla hiçbir sorunum yoktu. *Captain America*'ya dönüşmeden önce Aiden da pek popüler birisi değildi.

Peki şimdi? Şimdi onun koca kalçasına ve kol kaslarına bakıyorlardı.

Aiden yanımda oturmuş, yeni kişiliği nedeniyle yapılan dedikodulardan tamamen habersizmiş gibi davranıyordu.

Otobüs bir sonraki durağa doğru ilerlerken sırt çantasını karıştırdı ve ders programını çıkardı. "Değiş tokuş yapalım." Elindeki kâğıdı bana uzattı. Sırt çantamı karıştırdım, ders programımı çıkarıp ona uzattım.

"Vay canına. İleri kimya dersine deli Bay Dom giriyor," dedi Aiden. "Sendeki bu zekâyla tabii..."

"Bunu ileri çizim dersi alan çocuk söylüyor." Aiden'ın beceremediği neredeyse hiçbir şey yoktu ve çizim yeteneği de oyunculuk yeteneği kadar harikaydı. Hatta çizim becerilerinin oyunculuğundan daha iyi olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdim ve bu çok şey ifade ediyordu. "Ayrıca Oyunculuğa Giriş dersini alman çok komik."

"Bunun nesi komik?"

Aklını kaçırmış gibi ona baktım. "Annenin şöminesinde lanet olası koca bir *Emmy* ödülü duruyor." Aiden bazen gerçekten Aiden Walters, yani Hollywood'un gelecek yıldızlarından biri olduğunun farkında değilmiş gibi davranıyordu.

"Sadece bir metal parçası. Dışarıda benden çok daha yetenekli milyonlarca keşfedilmemiş insan var. Sadece benim elimdeki fırsatlara sahip değiller. *Emmy* ödülü kazanmak aslında hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bu tam da *Emmy* ödülü kazanan birinin kendini beğenmiş görünmemek için vereceği bir cevaba benziyor."

Sırıttı. "İşe yaradı mı?"

"Neredeyse."

"O zaman konuşma pratiği yapmaya devam etmem gerekiyor."

"Belki Oyunculuğa Giriş dersinde sana yardımcı olabilirler," diye takıldım.

Aiden on yaşındayken ülke çapında bir reklamda oynamıştı. On dört yaşına geldiğinde üç filmde başrol olmuştu. On yedi yaşındayken ise bir televizyon dizisinde rol alıp *Emmy* ödülünü kazanmıştı. Aiden'ın Hollywood'un en yeni gözdesi olması hiç

de şaşırtıcı değildi. Onunla beş dakika geçirdikten sonra herkes ona âşık olurdu.

İnsanları suçlayamazdım. En iyi arkadaşım yavru bir köpek gibi son derece sevimliydi.

Aiden'ın bakışları sayfalar arasında gezindi ve derslerimi incelemeye devam ettikçe gözlerindeki parıltı kayboldu. "Birlikte tek bir dersimiz bile yok. Aynı saatte öğle yemeği bile yemiyoruz! Sen A öğle yemeğindesin, ben de B."

Omuz silktim. "Sorun yok."

"Tabii ki sorun var. Nasıl olur da öğle yemeğini birlikte yemeyiz?"

"Ah, geçen sene de ayrı yemiştik."

"Çünkü aramızda kilometrelerce mesafe vardı. Şimdiyse bu kabul edilemez. Lise son sınıftayız. Son senemizde birlikte öğle yemeği yememiz gerekiyor."

"Önemli bir şey değil."

"Ah, önemli. Okul idaresine haber vereceğim. Bu dediğini unutma."

"Sanırım bu *dediğimi* unutma demek istedin."

"Ben de öyle söyledim. Bu dediğini unutma."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Yanlış söylüyorsun."

"Her neyse. Senin sözlerin benim sözlerim, benim sözlerim senin sözlerin."

Gözlerimi devirerek pencereye yaslandım. "Sabah saat yediye göre çok enerjiksin."

"Eğer beni özlediğini söyleme şeklin buysa, ben de seni özledim."

Şeytanın zindanına girdiğimizde herkes Aiden'ı fark etmişti. Son senesini, kariyeri daha da patlamadan önce normal geçirmeye kararlıydı. Kariyerinde patlama yapacağına hiç şüphem yoktu ama okulun bu son senesinde hiçbir şeyin normal olmayacağı belliydi. Bütün gözler onun üzerindeydi.

Birbirimizden erken ayrıldık fakat insanların onun değişimi ve *Hollywood*'daki başarısı hakkında konuşmalarının yarattığı yankılar son derece komikti. Daha birkaç yıl önce dans eden *taco* reklamı yüzünden onunla dalga geçiyorlardı. Şimdiyse dergilere kapak olduğu ve *Marvel* oyuncularıyla takıldığı için onun en büyük hayranları mı olmuşlardı? Ne kadar da iğrenç, ikiyüzlü insanlardı. Tatlı Aiden da onların sahte iyiliğini hoş karşılayacaktı. O çocuk, insanların samimiyetsiz olduğunu anlayamayacak kadar harikaydı. O bir *Golden Retriever*'ın tanımıydı. Kendisine gülümseyen herkese karşı son derece sadıktı. Eğer bir kuyruğu olsaydı, heyecanla sallanmaktan düşerdi.

İlk dersten önce tuvalete giderken karnıma bir ağrı saplanmıştı. Popüler kızlar tuvalette Aiden hakkında konuşup kıkır kıkır gülüyorlardı. Manikürlü ellerini ona yaklaştırmaları düşüncesinden bile nefret ediyordum.

İlk derste interkom, bozuk okul ekipmanlarımızı hatırlatırcasına cızırdadı. Cızırtılı seslerin arasından Müdür Warren'ın sesi duyuldu ve sabah duyurularını yapmaya başladı. Hepimize oturup çenemizi kapatmamızın söyleneceği bir yıla daha hoş geldiğimizi duyuruyordu.

"Son olarak, Leeks'in *Emmy* ödüllü oyuncusu Aiden Walters'a okula tekrar hoş geldin demek istiyorum. Geri döndüğü için heyecanlıyız. Bu akşam eve gittiğinizde onun *Emmy* ödüllü televizyon dizisi *Unutulmuş*'u mutlaka izleyin. Okula tekrar hoş geldiniz, millet. Hepinize iyi bir yıl diliyorum!"

En iyi arkadaşım hakkında interkom konuşmaları mı? Son senemiz normalin tam tersi bir sene olacaktı.

7

HAILEE

Öğle aralarından nefret ediyordum. Eğer elimde olsaydı, okuldaki öğle arasını atlayıp bu hapishaneden bir saat önce çıkardım. Bunun yerine, bildiğim ama gerçekten tanımadığım insanlarla dolu bir yemekhanede oturmak ve benim aksime birlikte oturacak arkadaşları varmış gibi görünen kişilerle çevrili şekilde kalmak zorundaydım.

Kilo aldığımdan beri başkalarının önünde yemek yeme vaktim geldiğinde kendimin daha da farkına varıyordum. Sanki başkalarının seçimlerim hakkında yorum yapmasını istemediğimden dolayı yemek istemediğim şeyleri yemeyi takıntı haline getirmiş gibiydim.

"Yemekhaneye daha erken gelmeliydik. Bu kız bütün yiyecekleri alacak gibi görünüyor," diye şaka yaptı arkamdaki biri. Dönüp onlara bakmadım. Kim olduğunu bilmiyordum ve benim hakkımda konuştuklarından bile emin değildim. Yine de benim hakkımdaymış gibi hissediyordum. Benden bahsediyor olmalıydılar. Yürürken bacaklarım birbirine sürtünüyordu. Ne zaman otursam kot pantolonumun üstünden sarkan lastik gibi bir göbek yüzünden kollarımdan birini hep bu şişkinliğin üze-

Ninova

rinde tutmak zorunda kalıyordum. Büyük beden tişörtler bile bu canavarı gizleyemiyordu.

İstemediğim bu ilgiden dolayı titreyen ellerimi mat, kahverengi plastik tepsiye sımsıkı sarmıştım.

"Çeneni kapatır mısın, Robby? Sana söyledim, regl dönemimdeyim," diye cevap verdi bir kız. Arkama dönüp baktığımda çocukların tüm yiyecekleri aldığı için şaka yaptığı kişinin Hilary olduğunu gördüm.

Kahretsin. Eğer o bu kadar zayıfken bile erkek arkadaşları ona yediği şeyler yüzünden sataşıyorsa, o zaman ben gerçekten umutsuz bir vakaydım. Tek yapmam gereken elimden geldiğince dikkatleri üzerime çekmemeye çalışmaktı.

Otur. Sessizce yemeğini ye. Ve sakın...

"Hailee Jones! Şuna bak!" diye bağırdı biri.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Döndüğümde Aiden'ın benden birkaç metre ötede, bir kâğıt parçasını havaya kaldırdığını gördüm. "Şikâyetlerimi otoritenin en üst kademesine ilettim ve resmi olarak öğle arasında artık A grubundayım. Zafer bizimdir!" diye bağırdı. Sonra da kalçasını havaya kaldırarak berbat şekilde dans etmeye başladı. Böylece toplum standartlarına göre çok ünlü olsa da aslında hâlâ benim Aiden'ım olduğunu bana hatırlattı.

Benim kötü dans eden, ölçüsüz Aiden'ım.

En sevdiğim dans eden taco.

Onunla yüz seksen gün boyunca birlikte öğle yemeği yemek için sabırsızlanıyordum.

Aiden yemeğini aldıktan sonra masaya gelip bana katıldı. "Birlikte köpek maması yiyelim diye tüm programını değiştirmelerini istediğine inanamıyorum," diye takıldım. Onu gördüğüm anda rahatlık seviyemin değişmesi akılalmazdı.

"Son senemi gün boyunca en iyi arkadaşımla görüşmeden geçirmeyi reddediyorum. Son sınıfı burada okumak istememin

tek nedeni sensin. Ayrıca artık son derste kütüphanede de beraberiz."

Gülümsedim. "Kütüphanede konuşmamıza izin verilmiyor."

"Tabii kelimeleri kullanmadan konuşabilecek kadar yakın olmamız dışında. Şu anda olduğu gibi." Dik oturup gözlerini bana dikti. "Sence şu an ne düşünüyorum?"

"Hiçbir şey."

Ellerini havaya doğru kaldırdı. "Gördün mü? Beni tanıyorsun."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. O benimle oturmaya devam ettikçe iyice rahatlıyordum. Aiden yanımda yokken daha önce hissettiğim tüm gerginlik buharlaşıp sevince dönüşmüştü. Sadece Aiden gerginliğimi alıp tersine çevirebilme yeteneğine sahipti.

Tavuk köftesini ağzına tıkıştırırken, "Lisede yapılacaklar listemizi kontrol edelim mi? Bakalım başka neyimiz kalmış?" diye sordu.

Sandalyemde kıpırdanarak başımı salladım. "Olur." Sırt çantama uzanıp not defterimi çıkardım. Listemizin bulunduğu ilk sayfayı açtım.

Tom ve Jerry'nin Lisede Yapılacaklar Listesi

Lise tecrübeleri edinebilmek amacıyla bir hedef listesi hazırlamıştık ve bunlardan bazılarını çoktan yapmıştık.

- ~~En az iki yıl boyunca onur listesinde yer al~~
- ~~Okulun yetenek yarışmasına katıl ve kaybet~~
- ~~Ne kadar klişe olursa olsun ruh haftasının* her gününde bir kostüm giy~~

* Genellikle Amerikan okullarında düzenlenen, okul ruhunu ve topluluk bağını güçlendirmeyi amaçlayan özel temalı bir haftadır. Bu hafta boyunca her güne özel bir tema belirlenir ve öğrenciler ile öğretmenler bu temalara uygun şekilde giyinir ya da etkinliklere katılır. (ç.n.)

- Bir sevgili bul
- Okulu kırıp Ferris Bueller Günü* geçir
- İlk öpüşmeni yaşa
- ~~Cadılar Bayramında kostüm giy~~
- Bir lise partisine git
- Bekâretini kaybet
- Aiden, Hailee'yi *Timothée Chalamet* ile tanıştır

Listenin sonuncu maddesi yeni bir eklemeydi ama önemliydi.

Şimdiye kadar son üç yıldır inek öğrencilerin onur listesi hedefini gerçekleştirmiştik. İkinci sınıfta kimse bizi gerçekten tanımazken, yetenek gösterisinde sahne alıp *Bonnie Tyler*'ın "*Total Eclipse of the Heart*" şarkısını söylemiştik ve kaybetmiştik. Tamamdır, bu da yapılmıştı. Birlikte olmadığımız zaman bile ruh haftası için kostüm giymiş ve kıyafetlerimizi birbirimize FaceTime'da göstermiştik. Yapıldı, yapıldı ve yapıldı.

Aiden tek kaşını kaldırdı. "Yani ikimiz de hâlâ kimseyle öpüşmedik mi?"

"Sen dizide Samuela Lee'yi öpmüştün."

"O rol gereğiydi. Sayılmaz."

"Kesinlikle sayılır."

"Hayır, ben gerçek bir ilk öpücükten bahsediyorum. Sonsuza dek hatırlayacağın türden. Samuela'yla öpüştüğümü bile hatırlamıyorum."

"Gidip herhangi bir yerden diziyi izleyebilirsin. Eminim hatırlarsın."

"Jerry," dedi inleyerek.

"Tom," diye karşılık verdim.

"Seninle öğle yemeği yiyebilmek için ders programımı değiştirdim. En azından bana bu hakkı verebilirsin."

* 1986 yapımı *Ferris Bueller's Day Off* (*Ferris Bueller'la Bir Gün*) filmine gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

Abartılı bir iç çekişle kabul ettim. "Tamam, öyle olsun. İkimizin de ilk öpücüğü olmadı. Eminim bu yıl bir kız arkadaş bulmak senin için çok da zor olmayacaktır," diye homurdandım. O sırada kızlar yanımızdan geçip Aiden hakkında fısıldaşmaya devam ediyordu. Kızların ona gösterdiği ilgiden bihaber olması beni şaşırtmamıştı. Aiden şimdiye kadar karşı cinsten fazla ilgi görmemişti, bu yüzden muhtemelen başka biri hakkında konuştuklarını düşünüyordu.

Benim tatlı, saf ve aptal en iyi arkadaşım.

Yakında kızlar onu öpmek için sıraya girecekti.

"Cadılar Bayramı kostümümüzü de seçmemiz gerekiyor," diye devam ettim. "Geçen yıl uyumlu kostümler giyemediğimiz için çok üzülmüştük. Bu son yılımız olduğu için elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekiyor. Ben belalı bir ikili düşünüyorum ya da..."

"Selam, Hailee. Seni sabahtan beri göremedim!" diye konuşmamızı böldü bir ses. Başımı kaldırdığımda Carlton'm bize doğru yürüdüğünü gördüm. O yemek yediğimiz masaya doğru yürürken Aiden'ın yüzündeki mutluluk buharlaşıp yerini şaşkınlığa bıraktı.

Carlton kalın çerçeveli misket limonu yeşili gözlüklerini, parlak turuncu *Adidas* eşofman takımını ve kırmızı *Converse*'lerini giymişti. Ayrıca muhtemelen *Run DMC** kostümünden kalma ucuz bir altın zincir takıyordu. Daha uygun bir kelime bulamadığımdan dolayı tuhaf biri olduğunu söyleyebilirdim. Tuhaflık kötü bir şey değildi. Ben de kendimce tuhaf biriydim.

Sırf ilgi çekmek için insanların önünde son derece utanç verici şeyler yapan tuhaf biriydi. Popüler çocuklar tarafından sevilmek gibi ilginç bir arzusu vardı. Fakat o kadar sıra dışıydı ki, herhangi bir popüler çocuk onu sadece dalga geçmek için kullanıyordu. Ona hiç saygı duymuyorlardı. Her gün saçma sa-

* 80'li yıllarda popüler olan Amerikalı *hip-hop* grubudur. (ç.n.)

pan giyinir ve sanki altmış yaşında bir babaymış gibi berbat şakalar yapardı. İnsanlar gülerdi ama kahkahaları şakalarına karşılık değildi. Carlton ise ona güldüklerini asla fark etmezdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Aiden yokken Carlton aptalca şakalarıyla beni güldürmeyi başarmıştı. Eğer o ve tuhaflığı olmasaydı, geçen yıl benim için çok daha yalnız geçecekti. Diğerlerinin aksine, Carlton'a değil de yaptığı şakalara gülmüştüm.

Duruşumu dikleştirdim. "Carlton. Selam. Öğle yemeği saatinin farklı olduğunu sanıyordum?" Ortamdaki gerginliği hissedebiliyordum ya da belki de bu sadece içimdeki endişe yüzündendi. *Bir dakika, hayır.* Aiden'ın bakışları Carlton'ı delip geçiyordu.

"Öyleydi ama seninle öğle yemeği yiyebilmek için ders programımı değiştirmek istedim." Aiden'a baktı. "Görünüşe göre zaten bir öğle yemeği arkadaşın var."

"Ah, hayır. Masada hepimiz için yer var." Solumdaki yeri işaret ettim. "Değil mi, Aiden?"

Aiden hiçbir şey söylemedi. Kaşları şaşkın bir şekilde yukarı kalkmıştı.

Masanın altından ona bir tekme attığımda kendini toparlayıp boğazını temizledi. "Evet, tabii. Oturabilirsin," diye mırıldandı. Hâlâ biraz şaşkındı.

Carlton, Aiden'ın şaşkınlığının farkında bile değildi. Oturdu ve hiç durmadan aklına gelen her konuda konuşmaya başladı. Birbiriyle pek bağlantısı olmayan rasgele konuşmalarından sonra deftere baktı.

"Bu ne?" diye sordu.

Aiden yapılacaklar listemizi kapatıp sırt çantasına koydu. "Önemli bir şey değil."

"Bu yılki Cadılar Bayramı kostümlerimize karar vermeye çalışıyorduk," dedim Carlton'a.

"Ah! Harika! Kesinlikle üçlü bir kostüm falan giymeliyiz."

Aiden başını iki yana salladı. "Bu Hailee ve benim olayımız."

"Geçen yıl da Hailee ve benim olayımızdı. Ben *Superman*'dim, o da *Wonder Woman*."

Aiden bana afallamış bir ifadeyle baktıktan sonra eğilip fısıldadı. "Geçen sene onunla uyumlu kostüm mü giydin? Geçen yıl onunla birlikte kostüm giydiğini neden bana söylemedin? Sen ve Carlton ne zamandan beri arkadaş gibi bir şey oldunuz?"

"Kostümlerimiz tesadüfen uyumlu oldu. Bunu planlamamıştık. Ayrıca, geçen yıl en iyi arkadaşım beni kurtlarla yalnız bıraktığından beri arkadaş gibi bir şeyiz," diye fısıldadım. "Nazik ol."

"Dileğin benim için emirdir," dedi Aiden. Hâlâ şaşkındı ama kabullenmişti.

Sohbet daha fazla uzamadan üç yıl üst üste mezuniyet balosu kraliçesi olan Cara zıplaya zıplaya masamıza geldi. Son yedi yıldır Aiden ondan çok hoşlanıyordu. Aiden'ın hemen yanındaki bankın üzerine kayarak oturdu ve saçlarını omuzlarına attı. Sonra uzun kirpiklerini en iyi arkadaşıma doğru kırpıştırdı.

Sanki onunla arasındaki etkileşim çok normal bir şeymiş gibi, "Merhaba, Aiden," diye konuşmaya başladı. Anaokulundan beri Aiden ve benimle aynı sınıfta olmasına rağmen Cara Simmons hiçbir zaman bizimle tek bir kelime bile etmemişti. Arkadaş grubu dışındaki insanlar onunla konuşmaya layık değildi, en azından bence öyle görünüyordu.

Aiden da durumun tuhaflığını hissetmiş olmalıydı. Kaşlarını kaldırıp alçak sesle konuşmaya başladı. "Şey, merhaba?" dedi sorgulayıcı bir tonda. "Ne var ne yok?"

"Hiç. Okula geri dönmek çok güzel, değil mi? Okuldan bahsetmişken geçen yıl seni epey özledik."

Pardon, biz mi?

Biz mi?!

Biz kimi özledik?

Kim bu bahsettiğin biz?!

Bu ne yüzsüzlük.

Kafası karışmış gibi, "Şey, evet. Teşekkürler?" dedi Aiden.

Carlton ve ben ne yapmamız gerektiğini bilmediğimizden olduğumuz yerde donup kalmıştık. Cara bizi fark etmiş miydi? Pek sanmıyordum. Onun radarına girecek kadar seksi, popüler ya da zengin değildik.

"Hoş geldin." Gülümseyerek bacak bacak üstüne attı ve Aiden'a yaklaşırken gamzeleri derinleşti. "Şey, önümüzdeki hafta sonu bir parti veriyorum."

Aiden başını salladı. "Harika."

"Sen de gelmelisin," dedi sakince.

Kendini işaret ederek, "Kim? Ben mi?" diye sordu Aiden.

"Evet, şapşal. Tabii ki sen." Parmağıyla Aiden'ın göğsünü dürttüğünde Aiden'ın teni zerre kadar içine göçmedi. Vücudu kaya gibi sertti. Muhtemelen şaşkınlıktan göğsüne çok uzun süre bakmıştım.

Elini ona doğru uzatarak, "Bana telefonunu ver," diye ekledi Cara. Aiden telefonunu vermedi çünkü sanırım bu durum karşısında afallamıştı.

"Aiden..." Cara parmaklarını şıklattı. "Telefonun."

Başını iki yana salladı, kendine gelip telefonunu çıkardı. Kızın mükemmel manikürlü ellerine bıraktı ve Cara memnuniyetle telefon numarasını Aiden'ın telefonuna kaydetti.

Ardından telefonu tekrar Aiden'ın avucuna koydu, masadan kalktı ve ona reklamlardaki gibi bembeyaz dişleriyle gülümsedi. "Pekâlâ! Cumartesi görüşürüz. Normalde içkini kendin getirmen gerekiyor ama sen bunu dert etme. Her tarafında senin adının yazılı olduğu bir VIP bölümüm var." Aiden'a göz kırpıp sekerek uzaklaştı. Hayır, gerçekten sekiyordu.

Masadaki üç kişi de çıt çıkarmadı.

Bir süre birbirimize baktıktan sonra, "Yani grup olarak mı davet etti, yoksa...?" diye sordu Carlton.

Grup olarak davet etmemişti. Carlton ve ben yeterince ünlü değildik.

Okul çıkışında Aiden'ı dolabının önünde etrafı insanlarla çevrili halde buldum. Gülümseyerek heyecanlı heyecanlı konuşuyordu ama serçeparmağını bacağına vururken elinin hafifçe titrediğini gördüm. O görünmez *golden retriever* kuyruğu sallanmıyordu. Kuyruğu bacaklarının arasındaydı.

Anında koruma moduna geçtim. Başına toplanmış kalabalığı yararak ona doğru ilerledim. Elimi sertçe bileğine doladım ve onu köşeye çekerek kalabalıktan uzaklaştırdım. Temizlik odasının kapısını açıp onu içeri ittim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Tavandaki lambaya bağlı sarkan ipi çekip odayı aydınlattım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni kurtarıyorum."

"Ne?"

"Panik atak geçiriyorsun."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Titreyen ellerine baktı ve başını salladı. "Ah."

En iyi arkadaşımın içini bilirdim. Beden dilindeki küçük değişikliklere bakarak ne zaman bunaldığını anlayabiliyordum. Çoğu insan onun bu ufak değişimlerini fark etmezdi ama ben onu bir kitap gibi okuyabilirdim. O benim en sevdiğim romanımdı. Şansım olsa tekrar tekrar okuyacağım bir romandı.

"Bu insanlara hiçbir şey borçlu değilsin, Aiden."

"Sadece kibar davranıyorlardı."

"Senin ruhunu emmeye çalışan birer cin gibi davranıyorlar. Konuşmayı kes. Bunun bir faydası yok. Sadece nefes al."

Başını eğdiğinde onu sakinleştirmek için titreyen elini tuttum. Temizlik odasında on dakika boyunca hiç konuşmadan durduk. Bazen kelimeler hiçbir işe yaramazdı. Bazen sadece zamanın geçip gitmesine izin vermeniz gerekirdi.

"Otobüsü kaçıracağız," dedi Aiden.

"Sorun değil. Eve yürüyerek gidebiliriz. Bana bak."

Mavi gözleriyle bana baktığında artık o kadar bunalmış görünmüyordu. Gün boyu insanlar tarafından bombardımana tutulmanın yoğunluğunu üzerinden atmaya çalışıyordu.

"İyisin," dedim.

"İyiyim." Boğazını temizledi ve elini yanağına götürdü. "Şimdi seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

Başımı salladım.

Kapıyı benim için açtı ve ben temizlik odasından çıktıktan sonra o da arkamdan çıktı.

"İnsanlara seni rahat bırakmalarını söyleyemeyecek kadar iyi biri olduğunu biliyorum. Bu yüzden sınırı aşan herkesin boğazını yumruklamam için bana izin vermeni istiyorum."

"Birilerinin boğazını yumruklamana gerek olduğunu düşünmüyorum."

Kaşlarımı çatıp sırtını okşadım. "Öyle düşünmediğini biliyorum. Çünkü sen haddinden fazla tatlısın."

"Carlton'la gerçekten yakın arkadaş mısınız?" diye sordu bir anda.

Tek kaşımı kaldırdım. "Evet. O iyi biri."

"Öyle mi? Yoksa sırf geçen yıl yalnız kaldığın için mi?"

"Bu da ne demek şimdi?"

Omuz silkti. "Sadece beni rahatsız ediyor. Sürekli insanların beğenisini kazanmak için uğraşıyor. Öğle yemeğinden sonra beni takip edip onu Cara'nın partisine götürürsem, karşılığında para vermeyi teklif ettiğini biliyor musun? Bu çok garip."

"O tuhaf biri."

"Bir tuhaflık var, bir de zavallılık var. Ayrıca senden hoşlanıyor."

"Ne?" Kahkaha attım. "Hayır, hoşlanmıyor."

"Evet, senden hoşlanıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sadece parti daveti için bana para teklif etmekle kal-

madı, aynı zamanda senden ne kadar hoşlandığını da anlatıp durdu."

Carlton düşüncesinin bende hiçbir duygu uyandırmamasına şaşırmıştım. Diğer yandan Aiden'ın sadece kolu benimkine değdiğinde hissettiklerim? *Kelebekler. Tonlarca kelebek.*

Başımı iki yana salladım. "Erkekler benden hoşlanmaz."

"Ne? Neden böyle söyledin?"

"Çünkü ben, ben olduğum için."

"Carlton tam da bu yüzden senden hoşlanıyor. Sen, sen olduğun için."

Omuz silktim. "O benim tipim değil."

"Öyle mi? Peki senin tipin tam olarak neymiş?"

Sen.

Sonra yine sen.

Belki pazar günleri de sen.

Vay canına.

Bu düşünceler de nereden çıkmıştı?

Avuç içlerim gittikçe terlerken yumruklarımı sıktım. "Sana söylemiştim. *Timothée Chalamet.*"

Sırıttığında onun gülümsemesini kalp atışlarımın derinliklerinde hissettim. "Bu kadar mı? Başka kimse yok mu?"

"Yok." Gerginliğimi üzerimden atmaya çalışırken adımlarımı hızlandırdım. Gözlerinin içine bakamıyordum çünkü o da benim onu okuyabildiğim gibi beni okuyabiliyordu. Ne zaman yanımda olsa hissettiğim tuhaf duyguların anlatıldığı yeni bölümden bir şeyler öğrenmesine izin veremezdim.

Ayrıca Aiden'a karşı hissettiğim her neyse geçici bir şeydi. Öyle olmak zorundaydı. Ne de olsa, o benim en iyi arkadaşımdı ve bunu -ne bileyim- ona âşık olarak falan tehlikeye atmak istemezdim.

Yine de bu konuyu biraz düşünmüştüm. Tamam, çok düşünmüştüm. Aiden gibi bir adama âşık olmanın nasıl bir şey

olacağını düşünmüştüm. Gerçi bunlar boş düşüncelerdi. Hayatımda bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar aşk romanı okumuştum.

Aiden gibi erkekler Cara gibi kızlarla birlikte olurlardı. Benim gibi kızlarla asla olmazdı. Cara ana karakter olurken ben sonsuza dek en iyi arkadaşımın hayatında yan karakter olarak kalacaktım.

Aiden adımlarıma ayak uydurmak için hızlandı. "Şu parti konusunda..."

Eve doğru yürüdüğümüz sırada, "Ne cennette ne dünyada ne de cehennemde o partiye giderim," dedi Hailee. Benim için oldukça ilginç bir ilk gün olmuştu. Öğretmenler de dahil olmak üzere, bu kadar çok insanın benimle fotoğraf çekilmek istemesi oldukça tuhaftı. Çok fazla gülümsemekten çenem ağrıyordu. Dans eden bir *taco* iken, ilk oyunculuk girişimlerimle alay eden insanların bunu istemesi daha da tuhaftı.

Temizlik odasında saklandığımı ve zorbalığa uğradığım için hıçkıra hıçkıra ağladığımı çok net hatırlıyordum. Hailee beni orada bulmuş, benimle o odada otururak diğer derslerini ekmişti. Sadece bize öğle yemeği getirmek için yanımdan ayrılmıştı. Günün sonunda beni yine güldürmeyi başarmıştı çünkü Hailee'nin berbat günleri daha çekilebilir hale getirmek gibi bir özelliği vardı.

Şimdi aynı zorbalar benden imza istiyorlardı. Hayat tuhaftı. İnsanlar daha da tuhaftı.

Değişmeyen tek şey neydi? Beni kalabalığın arasından kurtarıp nefes almamı hatırlatmak için beni temizlik odasına çeken Hailee Jones'tu.

Ninova

Sırt çantamın kayışlarını kavradım. "Ne? Neden gitmiyoruz ki? Ölmeden önce yapılacaklar listemizde bu da var."

"Bunun başaramayacağımız maddelerden biri olacağını düşünmüştüm."

"Ama başarabiliriz! Bizi çok açık bir şekilde davet etti."

"*Bizi mi?*" dedi Hailee. "Bu kesinlikle sadece senin için bir davetti."

Duraksadım. Ardından telefonumu çıkarıp mesaj yazmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hailee.

Telefonuma bildirim geldiğinde gülümseyerek ekranı yüzüne doğru çevirdim.

Aiden: *Partiye bir arkadaşımı da getirebilir miyim?*
Cara: *Elbette! Kimi istiyorsan getirebilirsin.*

Hailee gözlerini devirdi. Göz devirme konusunda ustaydı, yeteneğinin eşi benzeri yoktu. "Partiye getireceğin arkadaşının ben olduğumu bilmiyor. Şahsen davet edilmiş sayılmam."

"Tabii ki sen olduğunu biliyor." Kolumu Hailee'nin omuzlarına dolayarak ona sarıldım. "Sen benim tek arkadaşımsın."

✦

Doğduğum kasabaya dönmek düşündüğümden daha iyi gelmişti. Bir süredir ilk defa kendimi yeniden kendim gibi hissediyordum. Dışarıdan bakıldığında oyunculuk kariyerim açısından her şeye sahiptim. Ancak içeride kendimi boş hissediyordum. Eve dönmek, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini hissetmemi sağlayan ilk şeydi.

Leeks'e döndüğümden beri içimi kemiren birkaç sır vardı. Bir an önce açıklamak istiyordum ama nasıl yapacağımdan tam olarak emin değildim. Bu iki sırrın benim için her şeyi değiştireceğinden hiç şüphem yoktu.

Bir numaralı sır: Artık oyuncu olmak istemiyordum. Bir yıl boyunca evimden uzakta olmak, beklemediğim kadar ağır bir ev özlemini de beraberinde getirmişti. Elbette geçen yıldan önce de birkaç aylığına film çekimine gitmiştim ama bu kadar uzun süre uzak kalmak, benim için düşündüğümden çok daha zor olmuştu. Normal hayatımı özlemiştim. Ailemi ve Hailee'yi özlemiştim.

Bu da beni iki numaralı sırra götürüyordu: Ben. Hailee'yi. Özlemiştim.

Arkadaşlığımız boyunca onun yanında olduğum her an, açıklayamadığım duygular ruhumu sarıyordu. Bazı zamanlar bana sarıldığında onu bırakmak istemiyordum.Bazen gülüşlerini, gülerken çıkardığı sesleri hayal ediyordum. Onu çok sıradan bir şey yaparken izlediğimde tek yapmak istediğim yüzüne binlerce öpücük kondurmak oluyordu.

Bunların geçici duygular olduğunu düşünmüştüm. Hızlıca beni ele geçiriyorlardı. Ancak en iyi arkadaşıma âşık olursam, bunun arkadaşlığımızı sonsuza dek mahvedebileceğini düşündüğüm anda kayboluyorlardı.

Sonra bir yıllığına Kaliforniya'ya gitmiştim. Sanki ondan uzak kalınca Hailee'nin ne kadar özel olduğunu gerçekten anlamıştım. Los Angeles'ta insanlar durmadan etrafımı sarıyordu ama etrafımda *benim* çevrem yoktu. *Ruh eşim yoktu.*

Hailee'ye hislerimden bahsetmeye ve ardından son sınıfı onunla geçireceğim en iyi yıl haline getirmeye kararlıydım. Sadece henüz cesaretimi toplayamamıştım. Bu da o sırada odaklanmam gereken tek bir sırrım olduğu anlamına geliyordu. Oyunculuktan gitgide daha fazla nefret etmeye başlıyordum.

Ailem oyunculuk kariyerim için çok fazla zaman ve para harcamıştı. Küçükken oyuncu olmak istediğimi söylediğimde beni sonuna kadar desteklemişlerdi. Babam elimden gelenin en iyisini yapmamı sağlamış, ben de öyle yapmıştım. Ancak artık

bir zamanlar bu iş için duyduğum tutkuya sahip değildim. *Hollywood*'un içinde olmak beni bir şekilde bıktırmıştı. Köklerimin bir kısmını kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Ne yapmak istediğimi bilmesem de bu yolda devam etmek istemediğimi biliyordum.

Ailemle bu konuşmayı yapmak kolay olmayacaktı ama o akşamki yemeğin bunu dile getirmek için iyi bir zaman olacağını düşünüyordum. Yara bandını tek seferde koparıp atacaktım.

Yemek odasına yaklaştığımda babam çoktan ayağa kalkmış, tabaklara yemek koyuyordu. Bana bir bakış atıp tek kaşını kaldırdı. "Sen ve o telefon son zamanlarda birbirinize çok yapışıksınız. İş için olmadığı sürece yemek masasmda telefon yasak."

Babam ve onun yemek kuralları.

Annem odaya girip alnımdan öptü. "Merhaba, bebeğim."

Yemeğe başladık, annemin ev yemeklerinden yemek hem harika hem de sinir bozucu bir histi. Annem harika bir şefti, dünyanın olmasa bile Ortabatı'nın en iyilerinden biriydi. Şikago'daki restoranı çok başarılıydı. Los Angeles'ta benimle babam kadar çok vakit geçirememesinin nedeni buydu. Bu yüzden evde onun pişirdiği yemeklerle karşılanmak, şımartılıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Ajansım fiziğimi korumak için bazı yiyeceklerden uzak durmam gerektiğini söylemişti. Fakat annemin yemeklerini kaçıramazdım. Tek bildiğim, tavuk ve pilav yemeden birkaç gün geçirebilirsem bunu kutlayacağımdı. Birkaç yıl öncesine kadar kilom hakkında hiç endişelenmezdim ama son bir yılda, rol için zayıflamak zorunda kaldığımda tek düşündüğüm şey bu olmuştu. Kimseye bundan bahsetmemiştim çünkü karın kası yapmaktan, filmlerde ve dizilerde oynamak için para almaktan şikâyet eden küçük bir sürtük gibi görünebilirdim. *Ne kadar da zor bir hayat, Aiden.*

Bu nedenle sıkıntılarımı kendime saklamıştım.

Eve döndüğümde ilk yaptığım şeylerden birinin tartılmak olmasından da nefret ediyordum. Ertesi sabah tekrar tartılıyordum. Sanki tartıdaki sayı ve aynadaki görüntü, benim için en önemli şeylerden biri haline gelmişti.

Leeks'ten ayrılmadan önce bir tartım bile yoktu. Artık tabağıma bakıp kaç kalori olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu sektörden çıkmak istememin bir başka nedeni de buydu. Özgüvensizliğim kontrolden çıkmıştı.

Beni düşüncelerimden koparırarak, "İlk günün nasıldı?" diye sordu annem.

"Güzeldi. Öğle yemeği saatimi değiştirebildim, böylece artık Hailee ile birlikte yemek yiyebiliyorum. Öğretmenlerin hepsi de çok iyi."

"İnsanlar seni gördükleri için heyecanlı mıydı?" dedi annem.

"Aslına bakarsan biraz fazla heyecanlılar. İnsanların bana ilgi göstermesi çok garip. Daha önce benimle hiç konuşmamış insanlar bile partilerine davet etti."

"Onların tekliflerini görmezden gelmelisin. İnsanlar başarılı olduğunu düşündüklerinde kutlamak kolaydır. Onlara karşı dikkatli ve akıllı olmalısın," diye uyardı babam.

"Doğru. Sadece biraz garip, hepsi bu."

Babam çatalını masaya bırakıp ellerini birbirine kenetledi. "Bu okuldaki son senen hakkında aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum, Aiden. Okula geri dönmene karşı olduğumu biliyorsun çünkü ünlü biri olmak senin normal bir genç olmanı zorlaştırıyor. Dediğin gibi insanlar şimdiden sana farklı davranmaya başlamış. Bu yüzden her şeyi basit ve kısa tutalım. Okula git ve gel, ödevlerini yap. İyi notlar al ve karneni eve getir. Anladın mı?"

Başımla onayladım. "Evet, efendim."

Eğilip kolumu sıkarken, "Ve eğlen," dedi annem. "Eğlenmeye de hakkın var. Bu senin son yılın!"

Babam biraz homurdandı ama anneme karşı çıkmadı. Sanki babamın sivri dili sadece anneme işlemiyordu.

"Aslında ben de sizinle bir şey konuşmak istiyordum." Ellerim terliyordu, gerginliğim tavan yapmıştı. Yine de açık açık söyleyebileceğimi düşünmüştüm. Sadece birkaç basit kelimeydi. *Artık oyuncu olmak istemiyorum.* Kolay ve zahmetsizdi.

"Bir saniye, Aiden. Oğluna söyleyecek başka bir şeyin yok mu, Sam?" diye sordu annem. "Bana daha önce ne söylemiştin?"

Babam başını iki yana salladı. "Bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"Samuel," dedi annem sertçe. "Şimdi tam zamanı."

Babam ağır ağır iç çekti ve duruşunu dikleştirip bana baktı. Kaşlarını çatmıştı. Sert bakışlarını bana yönelttiğinde göğsümde bir düğüm oluştu. Yaptığım bir şeyden dolayı hayal kırıklığına uğradığında bana hep böyle bakardı. Dudakları aralandığında neredeyse beni sandalyeden düşürecek bir şey söyledi. "Seninle gurur duyuyorum. Geçtiğimiz yıl yaptığın işlerle ve eğlence sektöründe kendine yarattığın fırsatlarla. Bu işe ne kadar emek verdiğini gördüm ve bunu göz ardı etmiyorum. Ayrıca bana menajerin olma fırsatını vererek hayatımı değiştirdin. Annen ve ben seni evlat edindiğimiz için oyunculuk hayalimi gerçekleştiremedim ama senin parladığını görmek benim için dünyalara bedel. Sanki hayallerim gerçek olmuş gibi hissediyorum. Senin sayende mutluyum ve seninle gurur duyuyorum."

Sözleri karşısında tamamen afallamış bir halde olduğum yerde donup kaldım. "Şey, ne?"

"Seninle gurur duyduğumu söyledim."

"Evet, seni duydum... Sadece..." Ensemi kaşıdım. "Şey, teşekkür ederim."

Kahretsin.

Başını salladı. "Sakın tereddüt etme. Şu an yolundan sap-

maya ya da dengeni kaybetmeye en açık olduğun dönem. Milyonlarca kişi senin kadar başarılı olmak için can atıyor ve bu başarı artarak devam edecek, Aiden. Gözünü hedeften ayırma. Bu iş sende."

Ardından konuyu değiştirdi ama benim aklım yemek bittikten sonra bile o konuşmada kalmıştı. Taş kalpli, duygusuz bir robot olan babam az önce benimle gurur duyduğunu söylemişti.

Seninle gurur duyuyorum.

On yedi yıl boyunca bu adamdan duymak istediğim tek şey buydu. *Benimle gurur duyduğunu. Bana inandığını. Yaptığım şeyin buna değdiğini.* O gece bana bu sözleri söylediğinde sırf onu gururlandırmak için kariyerimde ilerlemeye devam etmem gerektiğini biliyordum. İçimde oyuncu olmak isteyen tek bir parçam bile yoktu ama her parçam babamı gururlandırmak istiyordu.

✦

Yatak odamın penceresinin tıklatılma sesini özlemiştim. Pencereye doğru ilerlerken Hailee'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş halde orada durduğunu gördüm. Pencereyi açtığımda burnunu kıvırdı. "Tamam," diye mırıldandı.

"Neye tamam?"

"Tamam, aptal insanlarla aynı aptal partiye gideceğim."

Sırıttım, bacaklarımı pencerenin pervazından sarkıtıp oturdum. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Lisede yapacağımız şeyler listemiz tamamlanmadı ve kim bilir yıl bitmeden Los Angeles'a ne zaman dönersin. Listedeki en kolay maddeleri halledebiliriz diye düşündüm."

"Seninle tartışmayacağım çünkü tartışırsam fikrini değiştireceğini biliyorum."

"Aynen öyle." Pencere pervazının diğer kenarına oturdu. Bacağı benimkine değdiğinde içimden bacağını çekmemesi için dua ettim.

Boğazını temizledi. "Ama..."

"Elbette bir ama var."

"Bana ukalalık etme, Tom."

"Anlat bakalım, Jerry. Şartların neler?"

"Bütün gün partide kalmak istemiyorum ama erken de gitmek istemiyorum. Benden önce partiye gitmeni, etrafı kolaçan edip bana bilgi vermeni ve ben geldiğimde beni dışarıda karşılayıp eve götürmeni istiyorum."

"Tamam."

"Hepsi bu kadar değil."

İç geçirdim. "Tabii ki değil. Devam et."

"Carlton'ı da yanında götüreceksin."

"Asla olmaz."

Yüzünü buruşturdu. "Yapma, Aiden. Onu tanıman için iyi bir fırsat olacak."

"Onu tanımak istemiyorum."

"Evet, biliyorum ama..." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Bu onun için önemli. Gelmek için bana yalvardı."

Başımı şaşkınlıkla ona doğru çevirdim. "Onunla gerçekten arkadaşsınız, değil mi?"

Gülerek omuz silkti. "Arkadaşız. Anlamıyorsun. Geçen yıl, sen gittikten sonra çok yalnızdım. Konuşacak kimsem yoktu ve bir... insana ihtiyacım olduğunda Carlton yanımdaydı. Ayrıca bu parti onun hayali gibi bir şey. Hep davet edilmek isterdi. Seninle gelirse herkesin gözünde popülerlik hanesine bir puan ekleyebilir diye düşündüm."

"Popülerlik hanesi mi? Sana popüler olduğumu düşündüren nedir?"

Hailee ellerini omuzlarıma koydu. "Benim tatlı, saf ve aptal en iyi arkadaşım. Bugün bir anda okulumuzun en havalı insanı haline geldiğini fark etmemen çok sevimli. Bütün popülerlik puanlarını topladın."

"Bunlar hiçbir şey ifade etmiyor. O insanlar gerçek beni tanımıyor."

"Evet." Başını salladı. "Ama ben tanıyorum. Ayrıca bunu benim için yapacağını biliyorum çünkü ben senin ruh eşinim ve en iyi arkadaşlar birbirlerini mutlu etmek için hoş olmayan şeyler yaparlar."

Gözlerimi kıstım. "Gerçekten en iyi arkadaş kartını mı oynuyorsun?"

"En iyi arkadaş kartını oynuyorum."

"Vay canına." Derin bir nefes verdim. "Bu hiç adil değil."

Gülümsedi.

Kahretsin.

O gülümsemeyle bana istediği her şeyi yaptırabilirdi.

"İyi," diye homurdandım. "Ama bu bana borçlu olduğun anlamına geliyor."

"Tabii, tabii. Sen ne dersen o." Penceresine geri dönmek için pervazdan kalktığında gözlerim arkadan onun her santimini takip etti. Poposu her zaman bu kadar dolgun muydu? Hep böyle dik mi duruyordu? Kalın bacakları her zaman bu kadar öpülesi görünüyor muydu? Ne zaman bu kadar... mükemmel olmuştu?

Omzunun üzerinden bana doğru döndüğünde az kalsın beni onu süzerken yakalayacaktı. "İnsanlar partilerde ne giyer?" diye sordu. "Elbise giymek zorunda mıyım? Elbiselerden nefret ederim."

Kahkaha attım. "Ne istersen giyebilirsin, Jerry."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Pek yardımsever biri değilim."

"Öyle olsun."

Ben penceremden içeri girerken o da kendi penceresine tırmandı. Bana gülümseyerek, "Eve hoş geldin, çirkin," dedi Hailee.

Tek kaşımı kaldırdım. "Çirkin mi?"

"Bütün gün herkes sana yalakalık yaptığı için seni mütevazı ve ağırbaşlı haline döndürmem gerektiğini düşündüm."

Kahkaha attım. "Teşekkürler, güzelim." Ona iltifat edilmesinden son derece rahatsız olduğunu biliyordum.

"Kapa çeneni, Aiden." Sonra da penceresini çarparak kapattı.

Bunu da özlemiştim.

Çarparak kapatılan pencereler ve Hailee'nin tavırları.

En olmayacak hayallerimde bile Carlton ile birlikte bir partiye gideceğim aklıma gelmezdi. Üstelik Hailee'nin onun gibi biriyle arkadaş olacağını da hiç düşünmezdim. Arkadaşlık tarihindeki en garip eşleşmeydi. Hailee'yi bir yıl boyunca yalnız bıraktığım için başıma bu gelmişti. En iyi arkadaşım resmen aklını kaçırmıştı.

Cara'nın evinin ön verandasında dururken, "Bana büyük bir iyilik yapar mısın?" diye sordum Carlton'a.

"Ne istiyorsun, kovboy?" Bir paket nane şekeri çıkardı ve bir avuç dolusunu ağzına attı.

"İçeri girdiğimizde kendi başına takıl ve hayatının en güzel anlarını yaşa."

Ağzı kulaklarında sırıttı. "Tamamdır, dostum," diye cevap verirken ağzındaki naneli şekerlerden biri kaçıp yüzüme çarptı. Eliyle yüzümü sildi. "Kusura bakma."

Hailee bana sandığından çok daha fazla şey borçluydu.

Daha önce bir partiye gittiğimde hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. Elbette bu benim ilk partim değildi. Los Angeles'ta birkaç partiye katılmıştım ama bu benim ilk lise partimdi.

Hailee'nin partiden ne kadar nefret ettiğini görmek için sabırsızlanıyordum. Gecenin en eğlenceli kısmı bu olacaktı.

Eve girdiğimizde parti çoktan başlamıştı. Carlton kollarını iki yana açarak oturma odasına daldı. "Merhaba, particiler!" diye bağırdı. O sola giderken ben de bir daha karşılaşmamayı umarak sağa tarafa yöneldim.

Partinin ilk otuz-kırk beş dakikasını insanlarla fotoğraf çektirerek ve onların aile üyelerine selam gönderdiğim videoları çekmekle geçirdim. *Yarı ünlü olmanın getirdiği güzellikler.* İkinci saat, oyunculuğun nasıl bir şey olduğunu ve tanıştığım farklı ünlüleri anlatmakla geçti. Elli kadar içki teklifini geri çevirmiştim. İhtiyacım olan son şey, birinin reşit olmadan alkol aldığım sırada çekilmiş bir fotoğrafımı yayınlamasıydı. Babam ünlü biri olduğum için çevreme çok dikkat etmem konusunda beni uyarmıştı. Reşit olmadan içki içerken yakalanmamalıydım.

Partideki herkesi tanıyor olsam da bir çeşit rol yapıyordum. Bana gerçek anlamda ulaşmalarına izin vermiyordum çünkü ne kadar çok insanı içeri alırsam, o kadar çok insan bana düşman kesilebilir ya da bana karşı koz sahibi olabilirdi. *Sevgili babamdan öğrendiğim bir başka taktik daha.* Sadece ailemin ve Hailee'nin yanında kendim gibi olabiliyordum, zaten o da ailemden sayılırdı.

Oturma odasındaki sehpaya oturmuş, *La La Land*'* de herkesin ne kadar tatlı ve harika olduğunu anlatıp dururken -aslında bu yalandı ama okul arkadaşlarımın *Hollywood*'daki düşmanlarımı bilmesine gerek yoktu- Cara etrafımı saran kalabalığa dahil oldu.

"Hepiniz onun aletini bıraksanız da ben de üzerine çıkabilsem," dedi Cara bana göz kırparak.

* Ülkemizde *Âşıklar Şehri* olarak vizyona giren, yönetmenliğini *Damien Chazelle*'nin yaptığı 2016 yapımı müzikal komedi-drama filmidir. (ç.n.)

Vay canına.

Oldukça cesur bir yaklaşma tarzı vardı.

Cara etkileyici görünüyordu. Buna şaşırmamıştım. İlkokuldan beri güzeldi. O hoşlandığım ilk kızdı. Birçok insanın sahip olamayacağı bir özgüvene sahipti. Ayrıca istediği her şeyi fazla çaba sarf etmeden elde ediyor gibi görünüyordu. Peki en büyük dezavantajı neydi? O Hailee değildi.

Cara elini bana doğru uzatıp başını eğdi. "Evi gezmek ister misin?" diye sordu.

"Şey, evet. Olur."

Evi gezdirirken beni kendi yatak odasına götürdü ve kapıyı arkasından kilitledi. Alt kattan gelen müziğin sesi her zamanki gibi yüksekti. Cara yatağının arkasından bir şişe likör çıkardı ve içkiden bir yudum aldıktan sonra bana uzattı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler."

Tek kaşını kaldırdı. "Korkaklık etme, Aiden. *Hollywood*'da partilediğini biliyorum."

Aslında durum bunun tam tersiydi. Çalışıyordum, bana evde eğitim veren bir öğretmenim vardı ve sonra biraz daha fazla çalışıyordum. İş için çevre edinmem gerekmediği sürece babamın yapmama izin vereceği son şey *Hollywood* partilerine katılmaktı. Gittiğim her parti aslında bir iş gezisiydi. Ayrıca bana hayatımın fırsatı verilmişti. Biraz içki ve kötü kararlar yüzünden bu fırsatı heba etmeyecektim.

Bu da ne yazık ki şu anki durumumu umduğumdan çok daha az çekici kılıyordu. Beş yıl önceki Aiden, Cara'nın yatak odasında bulunduğu ve kapı kilitli olduğu için kafayı yerdi. Ya şu anki Aiden? Babam bu durumu öğrenirse ne olur diye düşünürken panik atak geçirmenin eşiğine gelmiştim. Skandal gibi görünebilirdi ve magazin dergileri iyi skandallara bayılırdı. Babamın katı yargılarını, aldığım her karardan uzak tutabilmeyi

dilerdim. Fakat o omzumdaki *Jiminy Cricket**'ti ve bana kötü seçimler yapmamamı söylüyordu.

Ayrıca benimle gurur duyuyordu. *Onun da gururunun da canı cehenneme.*

Beni oturttuğu yataktan kalkarken, "Belki de alt kata geri dönmeliyiz," diye öneride bulundum. Bana doğru yürüdü, biraz tökezledikten sonra oturdu. *Kucağıma. Aman Tanrım.*

"Ya da biraz yalnız vakit geçirebiliriz."

Biraz alkollü olduğu belliydi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Hannah denen kızla sevişiyor musunuz?"

"Hannah mı?"

"Evet. Seni deli gibi takip eden kız."

"Hailee'den mi bahsediyorsun?"

"Evet, işte her neyse." Alkol şişesini kaldırıp bir yudum daha aldı. "Siz ikiniz sevişiyor musunuz?"

"Ne? Hayır. Sevişmiyoruz. O benim en iyi arkadaşım."

Hailee ile sevişme olasılığını düşünmüş müydüm? *Tabii ki. Evet. Sık sık. Günde iki kez. Belki hafta sonları üç kez. Her neyse.*

Cara burnunu kırıştırdı. "Ama neden?"

"Neden en iyi arkadaşım olduğunu mu soruyorsun?"

"Evet. Yani beni yanlış anlama, sen seksi ve ünlüsün. O ise... hiç kimse."

Bir anda Cara'ya karşı hissettiğim bütün çekim yok oldu. Onu kucağımdan indirip ayağa kalktım. "Ben aşağıya iniyorum," dediğim sırada telefonu çaldı. Dediğimi duymazdan gelerek uzanıp telefonu aldı.

"Aman Tanrım! Deli Carlton'ı gördün mü?" diye sordu Cara. "Aşağıda Hannah hakkında ileri geri konuşuyormuş."

* *Walt Disney* tarafından 1940'ta yapılan *Pinokyo* filmindeki kurgusal karakterdir. *Pinokyo*'nun vicdanının sesi olmak, iyi ve kötüyü ayırt etmesini öğretmekle görevlidir. (ç.n.)

"Hannah kim?"

"Senin Hannah."

"Hailee."

"Her kimse işte."

Doğrulup telefonunu elinden aldım. Videoda sarhoş Carlton bir masanın üzerindeydi. Elinde bir şişe içkiyle bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Yok artık. Hailee Jones'tan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" diye bağırdı. "Hayatta olmaz. O kızı gördünüz mü? Sanki *Doublemint*• ikizlerini yutmuş gibi," diye Hailee'nin kilosuyla alay ediyordu. "Dürüst olmak gerekirse, onunla sadece takılıyordum çünkü şişko kek için üzülüyordum. Gerçekten hiç arkadaşı yoktu." Kalabalık ona bir ilgi bağımlısının arzuladığı kahkahaları ve ilgiyi gösterdiği için konuştukça konuşuyordu.

Tenimin altında kanın kaynadığını hissedebiliyordum.

O pisliği öldürecektim.

Hailee'ye mesaj atmak için telefonumu çıkarttım ama görünüşe göre videoyu çoktan izlemişti.

Hailee: *Ben gelmiyorum.*

Hailee: *Bu çok aşağılayıcı.*

Kahretsin.

"Lanet olsun, nereye gidiyorsun?" diye sordu Cara.

"Hailee'yi kontrol etmeye."

"Onun nasıl olduğu kimin umurunda? Ayrıca bu çok komik. Biraz gül. Hailee bizim seviyemizde bile değil."

Bizim seviyemiz derken? Sanki Cara ve ben herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda aynıymışız gibi konuşmuştu. Bu beni daha da sinirlendirdi.

• Bir sakız markası olan *Doublemint*'in ikiz kız kardeşleri oynattığı reklamlarına gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

Ninova

Kapıya doğru yürümeden önce, "Biz seninle aynı seviyede değiliz," diye homurdandım.

Cara önüme fırlayıp odadan çıkmamı engelledi. "Yemin ederim, benimle hayatının en güzel gecesini geçirmek yerine bu odadan çıkıp o eziği kontrol etmeye gidersen benim için bir ölü olursun, Aiden. Beni anlıyor musun? Biter. Benim için ölü biri olursun. ÖLÜ!"

Sertçe yutkundum ve bir kaşımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak duruşumu dikleştirdim. "Başımız sağ olsun."

Şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Buna pişman olacaksın, Aiden Walters. Bu sözümü bir kenara yaz. Hiç şüphen olmasın."

Onu iterek geçip evden çıktım. Sinirlerim gitgide gerilirken eve doğru koşmaya başladım. Jonesların evine vardığımda kapının zilini tekrar tekrar çaldım.

Hailee'nin ebeveynleri kapıyı açtığında, "O iyi mi?" diye sordum. Sesim boğazımdan çıkarken çatallaşmıştı. Bana bakmak için başlarını kaldırdılar ve gözlerindeki acı, göğsümdeki sızıyı daha da büyüttü. *Siktir.* Ne tür aşağılık insanlar Hailee gibi yumuşak kalpli birini incitebilirdi ki? O kibarlığın tanımıydı. İşte o an en iyi arkadaşımı paylaşan, videoyu yayan ve onunla alay eden herkesi bulmak istedim. Onları lime lime etmek ve kendilerini tam bir pislik gibi hissetmelerini sağlamak istedim.

"Şu an pek iyi sayılmaz," dedi Penny. Gözleri dolmuştu. Penny'nin duygularına hâkim olamamasına şaşırmamıştım çünkü kalbi kızı için atıyordu. Hailee üzüldüğünde Penny daha da çok üzülüyordu. Anneler işte böyleydi. Çocuklarının acısını kendi acılarıymış gibi hissederlerdi.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Biliyor muydun?" diye sordu Karl. Kaşlarını çatmıştı ve yüzünde sert bir ifade vardı. Penny'nin aksine, üzgün görünmüyordu. Hayır, çok kızgındı. "Onunla alay edeceklerini biliyor muydun?"

"Hayır. Tabii ki bilmiyordum."

"O partiye gitmek senin fikrindi. Sana yemin ederim, Aiden. Eğer bunu biliyorsan..."

Kocasının kolundan tutarak, "Karl," diye araya girdi Penny. Bana bakıp kaşlarını çattı, gözlerimde Karl'ın göremediği acıyı görebiliyordu. Çünkü Karl o an kızının acısıyla ilgilenmekle meşguldü. Penny başını iki yana salladı. "Bilmiyordu."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Karl.

Karl'a kendi babamdan daha çok saygı duyuyordum. Yumuşak ve nazik ama aynı zamanda sert ve güçlü olabilen bir baba figürü söz konusu olduğunda Karl on kat daha iyiydi. Babam yumuşak ve nazik olmayı hayatı buna bağlı olsa bile beceremezdi. Karl'ın bir ebeveyn olarak ne kadar dengeli olduğunu gerçekten takdir ediyordum. Ancak tam o anda yolumdan çekilip kızını görmeme izin vermezse, onu iterek geçip gidecektim ve yere düşse bile umurumda olmayacaktı.

"Çünkü o Aiden. O, Hailee'nin ruh eşi," dedi Penny ve kapının önünden çekildi. Bana buruk bir şekilde gülümserken başıyla Hailee'nin kapısının olduğu tarafı işaret etti. "Git kızımızı kontrol et. Tamam mı, Aiden?"

Bir kez başımı sallayarak, "Evet, efendim," diye mırıldandım.

Karl bir süre daha bana sert bir ifadeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Kenara çekildi, bu söyleyebileceği herhangi bir kelimeden daha fazla onay taşıyordu.

Elimi Hailee'nin kapısına koydum ve kalbim göğsümde sıkışırken kapının kolunu çevirdim. Kapıyı açtığımda onu çiçekli elbisesiyle bağdaş kurmuş, sırtı bana dönük bir şekilde yatak odasının penceresinden dışarı bakarken buldum.

Kapıyı arkamdan kapatırken, "Jerry," diye seslendim. Yerinden hiç kıpırdamadı. Ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Saçları afro topuz değildi. Mükemmel dalgalı buk-

leler halinde şekillendirilmişti. Onu sadece arkadan görmeme rağmen çok güzel göründüğünü biliyordum.

Hiçbir şey söylemedi.

Spor ayakkabılarımı yere sürttüm. "Yanına oturabilir miyim?"

Birkaç saniye bekledim ve cevap gelmediğinde kaşlarımı çattım. Eğilip bağcıklarımı çözdükten sonra ayakkabılarımı çıkardım, ona doğru yürüyüp yanına bağdaş kurarak oturdum. Çünkü karşınızdaki kişi sizin en yakın arkadaşınızsa, onun yanında olmak için bir davete ihtiyacınız yoktu. Öylece yanına gelip ona eşlik ederdiniz.

Makyajı gözyaşları yüzünden mahvolmuştu. Yine de güzel görünüyordu. Hailee'yi en kötü zamanlarında görmüştüm. Birkaç yıl önce en sevdiğimiz Çin restoramında gıda zehirlenmesi geçirdiğinde yürüyen ölülere benziyordu. Tek yapabildiği sürekli tuvalete gidip kusmaktı.

Kusarken saçlarını tutardım, sonra yatağına geri dönerdi ve sırf yalnız kalmasın diye onunla oturup saçma sapan şeyler hakkında konuşurdum.

Carlton'ın bir pislik gibi davranması gıda zehirlenmesi geçirdiği zamankinden daha kötü değildi. Ancak Hailee'nin midesini aynı derecede bulandırdığını biliyordum. Benim midem düğüm düğümdü, o yüzden onunkinin nasıl olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Onunla birlikte pencerenin önünde duran büyük meşe ağacına baktım. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmayıp hareket etmeden oturduk. Hâlâ nefes aldığını göz kırpışından anlayabiliyordum.

"Elbise giydim," dedi sonunda.

"Biliyorum."

"Elbiselerden nefret ederim."

"Biliyorum."

"Saçımı da yaptım."

"Biliyorum."

"Saçımı yapmaktan nefret ederim."

"Biliyorum."

Yüzünü bana çevirdi, gözleri kan çanağına dönmüştü. *Siktir.* Eğer bir kalp bir anda kırılabilseydi, benimki tam o anda paramparça olurdu.

"Onun arkadaşım olduğunu sanmıştım," diye fısıldadı.

İç çektim. "Biliyorum."

Omzuma hafifçe vurduğumda başını yasladı. Ben de başımı onunkinin üzerine koydum ve pencereden dışarı bakmaya devam ettik. Makyajı tişörtüme bulaşmıştı ama umurumda bile değildi. Eğer tüm kıyafetimi mendil gibi kullanmak isteseydi, ona izin verirdim.

"Onu öldüreceğim," diye bildirdim. Carlton'm tam bir geri zekâlı gibi davrandığını gördüğüm videoyu izlediğimden beri düşündüğüm tek şey buydu. Onu gördüğüm yerde öldürecektim.

"Hayır, sadece... Boş ver gitsin." İç çekerek başını omzumdan kaldırdı. "Zaten senin geri dönmen gereken bir parti yok mu? Eminim Prenses Cara gittiğin için çılgına dönmüştür."

"Onun ne düşündüğü umurumda değil."

"Lütfen. Yıllardır umursadığın tek şey o. Ayrıca bir partiye gitmek lisede yapılacaklar listemizde. En azından birimiz listeden bunu çıkarabilir."

"Gitmeyeceğim, Hailee."

Bana doğru bakıp kaşlarını çattı. "Yine de bence gitmen gerekiyor çünkü ağlayacakmışım gibi hissediyorum."

"İşte tam da bu yüzden kalmam gerekiyor."

"Beni ağlarken görmene hiç gerek yok, Aiden."

"Nedenmiş o? Seni daha önce milyonlarca kez ağlarken gördüm. Daha önce sayamayacağım kadar çok ağladın. *Bambi*'yi ilk kez izlediğimiz zamanı hatırlıyor musun? Ağlama krizleri."

"Bu farklı. Daha önce hiç böyle ağlamamıştım."

"Nasıl yani?"

Birbirine kenetlediği ellerine bakarken dudakları titredi ve kelimeleri güçlükle söylerken hafifçe sarsılmaya başladı. "Sanki görünüşüm yüzünden herkes bana gülüyormuş gibi. Kilom yüzünden. Ben sadece... onun arkadaşım olduğunu sanmıştım ve sırf birisi arkadaş olmamızla dalga geçti diye neden böyle şeyler söylediğini bilmiyorum. Ve... ve... ve..." Yüzünü ellerinin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

O Carlton denen lanet olası pisliği kesinlikle öldürecektim.

"Lütfen, Aiden? Lütfen sadece gider misin? Şu anda yalnız kalmak istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Gerçekten."

İç çekip yataktan kalktım ama gitmeden önce kollarımı arkasından dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Üzgün olduğunu biliyorum, Hailee. Acı çektiğini de biliyorum ama şu anda yalnız kalmak istesen de yalnız değilsin. Ben hemen yan taraftayım. Tamam mı? İhtiyacın olursa yine burada olacağım."

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Eve gitmek yerine halletmem gereken başka bir iş vardı. Hailee'nin anne ve babasının kanepede oturup Hailee'ye ne olduğunu konuştukları oturma odasına yöneldim.

"Penny? Karl?" Endişeli ifadelerle bana baktıklarında onlara buruk bir şekilde gülümsedim. "Bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz?"

Düzenleme
Ny.ozlem

"Baba, burada ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Babam smokiniyle yatak odamın kapısının önünde dururken her zamanki gibi çok şık görünüyordu.

Kolunu bana doğru uzattı. "Bu akşamki şoförünüz benim, leydim."

Gülecek halim olmasa da, "Şoförüm mü?" diye kıkırdadım. O kadar çok ağlamıştım ki, artık gözyaşımın kaldığını sanmıyordum. Çoktan tüm makyajımı silmiş, büyük beden eşofmanlarımı giymiştim. Kalbi kırılmış iyi bir kız gibi *The Vampire Diaries*• izlemeye ve dondurma yemeye hazırdım. Tek kaşımı kaldırarak babama baktım. "Ayakkabı giymemişsin. Ayakkabısız mı araba kullanacaksın?"

Görünmez şapkasını eğerek sıyırttı. "Gideceğimiz yer için arabaya ihtiyacımız yok. Şimdi lütfen gelin, randevunuz sizi bekliyor."

Çok merak ettiğim için daha fazla soru sormadan kolumu babamınkine doladım. Beni evin içine doğru götürdü. Annemin

• *L. J. Smith*'in aynı isimli kitap serisinden uyarlanan, 2009-2017 yılları arasında yayınlanan fantastik drama dizisidir. (ç.n.)

Ninova

yüzünde şapşal bir sırıtışla ön kapıda beklediğini gördüğümde alarm durumuna geçtim.

Fotoğrafımı çekerken, "Çok güzel görünüyorsun, Hailee," dedi annem.

Gri eşofman takımıma bakıp tek kaşımı kaldırdım. "Nerede güzel görünüyorum acaba?"

Babam alnıma bir öpücük kondurdu. "Her yerde. Sen her yerde güzelsin."

Tanrı aşkına, neler oluyordu böyle?

Babam görünmez saatine bakıp parmaklarını şıklattı. "Kabalık etmek istemem ama acele etmeliyiz, millet. Uymamız gereken sıkı bir program var. O yüzden hadi, Hailee. Artık gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ama beni duymazdan geldiler.

"Mükemmel bir gece geçir, tatlım," diye seslendi annem. Sonra da babamı ve beni yanaklarımızdan öptü.

Babam beni soğuk gece havasına çıkardı. Çok uzağa gitmemiştik. Sadece Aiden'ın hemen yanımızdaki evine kadar yürüdük ve babam beni onların arka bahçesine götürdü. Kapıdan girer girmez etrafı incelerken nefesim kesildi.

Beyaz ışıklar bahçenin her tarafını sarmıştı. Ağaçların ve çalıların arasında dolaşarak alanı daha önce hiç olmadığı kadar aydınlatıyordu. Sol tarafımda iki sandalye ve katlanır bir masa vardı. Masanın üzerinde kocaman bir kâse makarna ve köfte, bir tabak sarımsaklı ekmek ile salata duruyordu.

Sağımda üzerinde *Taylor Swift* müzikleri çalan bir pikap bulunan başka bir katlanır masa vardı. Aiden, *Taylor*'dan nefret ederdi ama benim koyu bir *Swiftie* olduğumu biliyordu. Bu yüzden onun şarkılarının çalması kelimelerden daha fazla anlam taşıyordu. Masanın yanında, üzerinde dans pisti yazan kartonlar yere serilmişti.

Aiden evden çıkıp bana doğru gülümseyerek yürürken kalbimin kırılmış parçaları şaşırtıcı bir şekilde hâlâ atmaya devam ediyordu.

"Merhaba, Tom," diye fısıldadım.

"Merhaba, Jerry."

Karnımda kelebekler uçuşurken, "Neler oluyor?" diye sordum. Bu ne zamandır oluyordu? Ne zamandan beri en yakın arkadaşım yüzünden karnımda kelebekler uçuşuyordu?

"Bu gece lisede yapılacaklar listemizdeki maddelerden birini tamamlıyoruz. Birlikte bir ev partisine gidiyoruz. Daha doğrusu bizim versiyonumuza. Arka bahçe versiyonu."

Elimi tutup beni yemek masasına doğru çekti. "İlk olarak akşam yemeği. Muhtemelen hemen yemeliyiz. Yoksa soğuyacak. Annem yaklaşık bir saat önce sipariş etti ve sıcak kalması için fırında durmasına rağmen pek sıcak sayılmaz. En sevdiğin şeyleri aldım, makarna ve sarımsaklı ekmek. Gel." Oturmam için sandalyeyi çektiği sırada en iyi arkadaşımın bu kibarlığı karşısında sırıtmaktan yanaklarım acıyordu.

Sandalyeye oturduğumda beni öne doğru itti. Sonra kendi sandalyesine doğru yürüyüp oturdu.

Plastik kırmızı bardaklara kola doldurulmuştu. Etrafıma bakınırken kendi kendime gülümsemeden edemiyordum. Duyguların işleyişi çok garipti. Daha birkaç saat önce en dip noktamdayken tek yapmak istediğim darmadağın olmak ve üzülmekti. Şimdi ise Aiden beni gülümsetmeyi başarmıştı. En iyi arkadaşlarla ilgili en sevdiğim şey buydu, karanlık günleri ışık saçarak parlatabiliyorlardı.

"İnsanların lise partilerinde lüks akşam yemekleri yediklerini sanmıyorum."

"Çünkü onlar yeterince havalı değiller."

"Bütün bunları yapmana gerek yoktu," dedim Aiden'a.

"Vardı."

Ninova

"Yıllardır saplantılı olduğun o kızla birlikte partide olmalıydın."

"Biliyorum," diye onayladı. "İşte bu yüzden buradayım."

Kalbim.

Göğsümün içinde hızla çarpıyor, sekiyor ve takla atıyordu.

Ellerime bakıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama Aiden buna izin vermedi.

"Fazla düşünme, Hailee. Sadece en sevdiğin yemekleri ye ve gecenin tadını çıkar," diye üsteledi.

"Aslında artık karbonhidratlı şeyler yemiyorum."

Aiden'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Saçmalama. Nedenmiş o?"

Hayatımda hiçbir zaman Aiden'a bir şey anlatırken kendimi rahatsız hissetmemiştim. Lanet olsun, ilk kez regl olduğumda söylediğim ilk kişi oydu ve iğrenmek yerine köşedeki markete gidip bana ped almıştı. Aldığı pedler Mars büyüklüğünde miydi? *Evet.* Ne olursa olsun, çok fazla rahatsız olmamıştı.

Yine de ona kilo aldığımı ve yeme problemlerimi anlatmak, her şeyden daha utanç vericiydi. O son derece çekici hale gelmişken annemle birlikte geçen yıl spor salonunda geçirdiğimiz bütün zamana rağmen ben tam tersi yönde ilerliyordum.

Carlton'ın videosunu ve bedenimle dalga geçen insanları gördüğüm anda aklıma gelen ilk şeyin diyet yapmam gerektiği olmasından nefret ediyordum. Hepsinin aşağılık olduğunu ya da pislik gibi davrandığını düşünmek yerine, diyet yapmam gerektiğini düşünmüştüm. Çünkü beni onların hakaretleri için basit bir hedef haline getiren eksik bir yanım vardı.

Başımı iki yana salladım. "Sadece artık öyle şeyleri çok fazla sevmiyorum."

Kaşlarını çatarak karbonhidrat dolu tabağa baktı. "Dışarıdan bir şeyler sipariş edebilirim..."

Ne kadar üzüldüğünü gördüğüm anda bir parça sarımsaklı ekmeği ağzıma tıkıştırıp kendimi kahkaha atmaya zorladım. "Sadece şaka yapıyorum. Makarnayı uzatsana."

Ellerini göğsüne götürdü. "Ah, Tanrıya şükür." Parmağını bana doğru salladı. "Ne yalan söyleyeyim, beni kandırdın."

"Beni bilirsin, çok şakacıyımdır." Biri bana *Emmy* ödülümü ne zaman verecekti?

"Aynen, tabii. Çeneni kapat ve soğutmadan yemeğini ye."

Ben de aynen öyle yaptım. Masadaki tüm yemekleri yedik ve ilk günden beri yanımda olan çocuğun önünde karnımı tıka basa doyuracak kadar rahat hissettiğim için çok mutluydum. Carlton'ın yanında bunu yapacak kadar kendimi rahat hissetmemiştim. Geçen yıl bir keresinde, öğle yemeğinde ne kadar çok ekmek yediğimden bahsetmişti ve bunu çok fazla kafama takmıştım. Kendimden utanmıştım, o zamandan beri de karbonhidrat alımıma dikkat ediyordum.

Yemek boyunca Aiden'ın saçma sapan şakalarına gülmekten kendimi alamadım. Her kız Aiden gibi bir yakın arkadaşı hak ederdi. Onun gibi birine sahip olsalardı, dünya daha yaşanabilir bir yer olurdu.

Yemekten sonra Aiden ellerimizi temizlemek için bize ıslak mendil getirdi. Sonra pikabın yanına gitti ve başka bir şarkı koydu.

"Pekâlâ, artık ilk dans zamanı. Hadi gelin ve Hailee ilk dansı için piste çıkarken onun en sevdiği *Disney* şarkısı eşliğinde kalçalarınızı sallayın." Aiden elini bana doğru uzattı. "Bu ilk dansı bana lütfeder misin?" diye sordu.

Elini tuttuğumda gülümseyerek bizi dans pistine götürdü.

Tam o sırada en sevdiğim Disney filminden, en sevdiğim şarkı olan "*Beauty and the Beast*" şarkısı çalmaya başladı.

Usulca gülümsedim. "İnsanlar ev partilerinde gerçekten böyle şeyler yapıyor mu bilmiyorum, Aiden."

"Dalga mı geçiyorsun? Ben bu gece o partiden çıkmadan önce tam olarak bunlar oluyordu."

Ona buruk bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Her zaman."

Başımı öne eğdim. "Hâlâ üzgünüm," diye itiraf ettim. Arada sırada Carlton aklıma geliyor, aşırı derecede utanç duyuyordum. Ancak sonra düşüncelerimi Aiden'a çeviriyordum ve her şey biraz daha iyi görünüyordu. "Ama aynı zamanda mutluyum da. Aynı anda nasıl iki şeyi birden hissedebildiğimi bilmiyorum."

"Hiç şaşırmadım. Seninle ilgili hiçbir şey basit değil, Hailee Jones."

Sırıttım. "Doğru."

"Çok güzel görünüyorsun, Hails."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Aiden gibi daha fazla erkeğin var olması gerektiğini düşünüyordum. *Kadınlara her halleriyle güzel olduklarını söyleyen erkekler.*

En sevdiğim şarkıda sallana sallana dans ederken eğildim ve başımı Aiden'm omzuna yasladım. "Kendin olduğun için teşekkürler."

Gece boyunca dans ettikten ve kırmızı plastik bardaklardan çok fazla kola içtikten sonra çimlere uzanıp gökyüzüne yayılmış yıldızları seyrettik. Aiden klişe şakalar yapmaya devam etti, ben de gülmeye devam ettim. Her şey hakkında hiç zorlanmadan konuşuyorduk. Bir süre sonra konuşmayı bıraktık ve sessizliğimiz bile çok kolaydı. Pikaptaki müziği dinledik. Ne olduğunu anlamadan Aiden'ın yanında uykuya dalmıştım.

"Külkedisi," diye fısıldadı bir ses. Havaya kaldırıldığım sırada beni uykumdan uyandırdı.

"Neler oluyor?" diye mırıldandım. Gözlerimi ovuşturarak başımı kaldırdığımda babamın beni kollarında taşıdığını gördüm.

"Saat gece yarısına geldi. Yatma vakti." Esneyerek kollarımı boynuna doladım. Ne kadar kilolu olursam olayım, kaç yaşında olursam olayım ben her zaman babamın küçük kızı olacaktım.

Babam hâlâ uyuyan Aiden'a doğru yürüyüp ayağıyla hafifçe dürttü. "Hey, Beyaz Atlı Prens. Yatma vakti," dedi babam. Sesi beni uyandırdığı zamankinden çok daha sertti.

Aiden esneyip gerinerek gözlerini ovuşturdu. "Tamam, Karl." Ayağa kalktı ve uyku sarhoşu şapşal sırıtışıyla bize doğru baktı. "Gelmiş. Geçmiş. En. İyi. Parti."

Onunla sonuna kadar aynı fikirdeydim.

"İyi geceler, Tom." Esneyerek başımı babamın omzuna koydum.

Aiden dağınık saçlarını karıştırdıktan sonra elini ensesine götürdü. "İyi geceler, Jerry."

Beni yere bırakabileceğini, babam tarafından taşınmak için çok büyük olduğumu söylememe rağmen babam beni yatak odama kadar taşıdı. Beni yatağıma yatırdı ve alnımdan öperken gülümsedi.

"Bugün olanlar için üzgünüm, Külkedisi," dedi babam. "Bazen insanlar aptaldır ve aptalca kararlar verirler. Ama bunun seninle bir ilgisi yok. O insanların sözleri senin kim olduğunu belirleyemez. Sadece sen belirleyebilirsin. Bunu anlıyor musun?"

"Evet."

"Ayrıca onların eylemleri, senin kendine verdiğin değeri de hiçbir şekilde etkileyemez. Değil mi? Onlar sana yeterince iyi olduğunu söyleyemez, bunu sen kendin yapabilirsin. Bunu anlıyor musun?"

"Evet."

"Ve sen dünyadaki en güzel, en akıllı ve en güçlü kadınsın. Bunu anlıyor musun?"

Gülümsedim. "Evet."

Alnımdan öptü. "Biraz uyu. Sabah sana ve annene *waffle* yapacağım. Seni sonsuza dek seveceğim."

"Ben seni bundan daha uzun süre seveceğim," diye cevap verdim. Kendimi bildim bileli birbirimize söylediğimiz bir şeydi.

O gece uyuyakaldım, rüyalarımı kontrol edemiyordum ama Aiden'a yöneldiklerinde sinirlenmedim. Rüyamda onu görmek oldukça kolay hale gelmişti.

11

AIDEN

Partiden sonraki pazartesi günü, Hailee'nin okula gitme konusunda gergin olduğunu biliyordum. Otobüste otururken enerjisinin düşük olduğunu hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "İyiyim."

"Yalancı."

"Evet."

Dizkapağını sıktım. "Ama iyi olacaksın."

"Söz mü?"

"Söz."

Otobüs okula yaklaşırken, "Sence kendini kötü hissediyor mudur?" diye sordu. Carlton'dan bahsediyordu. Cumartesi günü yaptıklarından sonra o pisliğe duyduğum azıcık saygı da tamamen uçup gitmişti. Aslında en başından beri Hailee'nin onun için fazla iyi olduğunu biliyordum. Carlton'da bana "iyi" gibi görünen hiçbir özellik yoktu. Arkadaşlık konusunda bile.

"Eğer kendini kötü hissediyorsa, bunu itiraf edemeyecek kadar aşağılık biri demektir. Eğer hissetmiyorsa, düşündüğümden daha da pislik biri demektir."

"Kendini kötü hissetmediğine eminim. Şimdi bütün popüler

Ninova

çocuklar Carlton'ın komik olduğunu düşündükleri için onunla konuşmaya başlamışlardır."

"Bu geçici bir şey olacak. Onu hemen unuturlar."

"Umarım onu unuttuklarında canı yanar," diye mırıldandı. Tiksindiği sesinden belli oluyordu. O sabah afro saçları kabarık bir topuz halinde toplanmıştı. Üzerinde büyük beden bir kazak, tayt ve spor ayakkabıları vardı.

"İstersen ben canını yakabilirim," diye teklif ettim. Şakayla karışık söylesem de aslında ciddiydim. Tek yapmak istediğim yumruğumu Carlton'ın suratına indirmek ve Hailee'ye yaşattığı acının her zerresini ona hissettirmekti. Hailee'nin söylediğinden çok daha fazla acı çektiğini biliyordum. Hailee bunu sık sık yapardı, en büyük acılarını kendisine saklardı.

Bakışlarını bana çevirerek, "Hayır, Aiden," dedi sertçe. Bana sert ve otoriter bir ifadeyle bakmaya devam ederken parmağını doğrulttu. "Bunu yapmayacaksın."

"Şaka yapıyordum." Kıs kıs gülerken sırt çantamı omzuma attım.

"Hayır, şaka falan yapmıyordun."

Doğru. Şaka yapmıyordum.

Carlton'ı yine Hailee'yi süzerken yakaladığımda, "Bütün gün sana uzaktan bakıp durdu," diye homurdandım. Hailee'nin yanına gidip özür dileyecek cesareti yoktu, hatta Carlton'ı tüm bu olayla dalga geçen bazı futbol pislikleriyle şakalaşmaya çalışırken görmüştüm. Görünüşe göre ona sahip olabileceği en iyi arkadaşlığı verecek olan kızın ilgisinden çok, onu umursamayan insanların ilgisini çekmekten hoşlanıyordu.

Acaba başka kaç aptal, havalı olmak için elindeki bu kadar iyi bir şeyi çöpe atmıştı?

Carlton son dersten sonra Hailee ve benim yanıma doğru geldiğinde şok olmuştum. Gerçi futbolcular ve ponpon kızlarla

konuştuğu zamanki kadar ukala görünmüyordu. Daha çok normal, havalı olmaya özenmiş haline benziyordu.

Parmaklarını ensesine götürerek, "Selam, Hailee. Sen... Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu. Bunun beni neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyordum ama sinirlendirmişti. Bu çocukla ilgili her şey beni sinirlendiriyordu ama ona siktir olup gitmesini söylemek bana düşmezdi. Bu tamamen Hailee'nin elindeydi.

Lütfen ona siktirip gitmesini söyle.

Hailee olduğu yerde kıpırdandı, dolabından birkaç kitap aldıktan sonra dolabını kapattı. Kitapları göğsüne bastırarak yanımda dimdik dururken onları sıkıca tuttu. Başını iki yana salladı. "Hayır."

Tek bir kelime. En iyi arkadaşım tek bir kelime söylemişti ve ben daha önce hiç bu kadar gurur duymamıştım.

İşte benim kızım.

Carlton kaşlarını çattı, şaşkın görünüyordu. "Ne? Yani konuşmalıyız. Ne de olsa, sen benim arkadaşımsın."

Hailee homurdandı. "Eski arkadaşınım, pislik. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, o yüzden beni rahat bırak."

Carlton, Hailee'nin kolunu tutmak için uzandığında Hailee irkildi. Ben de refleks olarak ikisinin arasma girdim.

Kanımın damarlarımda kaynamaya başladığını hissediyordum. "Geri çekil, Carlton. Hailee seninle konuşmak istemediğini söyledi, buna saygı duymaya ne dersin?" diye homurdandım.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, Aiden," dedi Carlton. Bana dikleniyordu, tabii 1.70 boyuyla bunun ne kadar mümkün olduğu tartışılırdı. "Hailee'nin özel hayatına burnunu biraz fazla sokuyorsun. Kendi işine bakmaya ne dersin?"

Hailee'nin özel hayatı mı?

Kim böyle konuşurdu ki?

Üzerine yürüdüm, beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı.

Hailee ona doğru yürümemi engellemek için elini önüme koydu. Hailee Jones'un kimsenin onun adına konuşmasına ihtiyacı yoktu. O kendi başına güçlüydü. Ben sadece ekstra koruma için oradaydım çünkü aşırı korumacı bir yakın arkadaştım ve Carlton'ın suratına yumruğumu indirmek istiyordum.

"Seninle konuşacak hiçbir şeyimiz yok, Carlton. Bana gerçek yüzünü gösterdin ve sana tekrar güvenirsem aptallık etmiş olurum."

"Bu hafta sonu olanlar benim gerçek yüzüm değil," diye itiraz etti. Sözleri, gözlerimi her zamankinden daha abartılı devirmeme neden olmuştu. "Şimdi bazı insanlar bana sanki seni incitmeye çalışan bir pislikmişim gibi bakıyor."

"Bunu kamera karşısına geçip benim hakkımda o sözleri söylemeden önce düşünecektin," dedi Hailee soğukkanlılıkla. "O yüzden müsaade edersen, sana söyleyecek başka hiçbir şeyim yok."

Hailee, Carlton'ın yanından geçip giderken ona dalga geçercesine sırıttım. Bu çocuğu hiç sevmiyordum. Hailee onu kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir aptal gibi ortada bırakmıştı.

Biz uzaklaşmaya başlarken aralarında Cara'nın da bulunduğu bazı popüler öğrencilerin Carlton'la konuştuklarını duydum. "Hailee Jones gibi birinin seni böyle rezil etmesine gerçekten izin mi vereceksin? Aman Tanrım, bu kadar zayıf biri olduğunu bilmiyorduk," diye alay ediyorlardı.

Onu kışkırtmaya devam ettiler. Onunla alay ettiler, bir kızın onu bir hiçmiş gibi ezip geçmesiyle dalga geçtiler. Arkama dönüp baktığımda Carlton'm söylenen kaba sözlerden dolayı giderek gerildiğini ve sinirlendiğini gördüm.

"Ona gerçekten ne hissettiğini söyle, Carlton! Yoksa sadece

zayıf, küçük bir serseri misin?" diye kışkırttı Brad Gates. Akran zorbalığıyla ilgili kesin olan bir şey varsa, o da her zaman en zayıf halkaları içine çekmesiydi.

Carlton boğazını temizledi. Duruşunu dikleştirip bağırdı. "Her neyse, Hailee. Geçen yıl şişmanladığın için seni becermek istememem benim suçum değil."

Ağzım açık kalmıştı.

Hailee'nin adımları duraksadı, yüzündeki rengin çekildiğini görebiliyordum. İçinde taşıdığı bütün özgüvensizlik gözlerinden taşıyordu. Carlton'ın sözlerinin acısını derinden hissetmişti. Ona bakmak için döndüğünde etrafındaki herkes kahkahalara boğulmadan önce Carlton'ın bir anlık suçluluk duygusuna kapıldığını gördüm.

"Aynen öyle! O şişkoya patronun kim olduğunu göster," dedi biri.

Carlton gözlerini kırpıştırdı, kibirle kıkırdayarak omuz silkti. "Yani koca göbeği yüzünden aletimi nereye koyacağımı bile bulamazdım. O domuz gibi koca kıçıyla seks yapmak istemediğim için beni suçlayabilir misiniz? Dürüst olmak gerekirse..."

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamamıştı. Üzerine atılarak birkaç saniye içinde onu yere serdim. Etrafımızda daha büyük bir kalabalık oluşmaya başlarken yumruğumu suratına indirdim. Carlton sol gözüme sağlam bir darbe indirdi ama tek yapabildiği bu oldu. Parmak eklemlerim yüzüne, bağırsaklarına ve ruhuna temas ettiği için ağrıyordu ama durmadım. Çünkü Hailee onun söyledikleri yüzünden incinmişti. Eğer o, Hailee'nin duygularını incitecekse benim de Carlton'ı fiziksel olarak incitmem gerekliydi. *Göze göz ya da onun gibi bir şey.*

Carlton benim gibi en iyi arkadaşı olan iyi bir kıza zorbalık yapmaya karar verirken neye bulaştığını bilmiyordu.

Hailee'nin ışık saçmasını engelleyen herkes onun gölgele-

riyle uğraşmak zorundaydı. Ben de o gölgelerin arasında, siyahlar içinde dikilen pisliktim.

"Ayrılın, ayrılın!" diye bağırdı biri otoriter bir tonla. İki öğretmenin beni, bir çöp torbası gibi büzülmüş olan Carlton'ın üzerinden çekip aldığını gördüğümde şaşırmamıştım.

"Bay Walters! Bay Holmes! Müdürün odasına, hemen!" Bay Jacobson bağırarak beni yakamdan tutarken Bay Thompson da Carlton'ı yerden kaldırıyordu.

Bay Jacobson beni Hailee'nin yanından sürükleyerek götürürken bakışlarım Hailee'nin dehşet dolu bakışlarıyla buluştu.

Dudaklarımı oynatarak, "*İyi misin?*" diye sordum.

Duyguları gözlerinden taşarken hafifçe başını salladı. O da dudaklarını oynatarak, "*Sen iyi misin?*" diye sordu.

Ona hafifçe sırıttım ama gözümün önünden kaybolduğu anda sırıtışım da kayboldu.

Kafamın içinde duyabildiğim tek şey, bana tam bir salak olduğumu söyleyen babamın sesiydi.

✦

"Salak mısın sen?" diye homurdandı babam. Annem ve babamla oturma odasında oturuyorduk. Yani annem ve ben oturuyorduk. Babam kollarını kavuşturmuştu, ayakta dikiliyordu.

"Sam, ses tonuna dikkat et," dedi araya girdi annem. En azından ebeveynlerimden biri benim yanımdaydı.

"Ses tonumun canı cehenneme. Oğlun yumruklarıyla başka bir çocuğun suratını dağıtmış ve haftanın geri kalanında uzaklaştırma cezası almış. Onu okuldan atmaması için müdürü ikna edebildiğim için şanslıyız. Sen kim olduğunu sanıyorsun, ha? Başka bir çocuğa böyle saldırmak da ne demek? Böyle yaptığında güçlü olduğunu mu sanıyorsun? Birini yumrukladığın için büyük adam mı oldun?"

Omuzlarım düşüktü, parmaklarım birbirine dolanmış halde oturuyordum. Ona cevap vermiyordum çünkü ne söylersem

söyleyeyim bahane olarak göreceğini biliyordum ve babam bahanelere inanmazdı. O Walters prensiplerine inanırdı. Toplum içinde kendimizi kaybetmezdik. Vahşi davranmazdık. Ortalığı birbirine katmazdık.

Çizgimizi korurduk. Önemli konular için mücadele ederdik. Yasalara uyar ve asla otoriteye saygısızlık etmezdik. Bu durumda otorite öğretmenlerim ve okul idaresi oluyordu. Eğer yasalara uymazsak, muhabirler bunun haberini yapardı ve Tanrı korusun böyle bir şey asla yaşanmamalıydı.

Üstüme yürüyerek, "Ah, demek şimdi de sağır oldun?" diye çıkıştı. "Kanepeden kalk."

"Samuel..."

"Laurie, eğer şu anda bana yaptığı saygısızlığı görmüyorsan yeterince dikkatli bakmıyorsun demektir." Dikkatini yeniden bana çevirdi. "Ayağa. Kalk."

Ayağa kalktım. Tehditkâr enerjisi her hücreme işliyordu. Babamdan en az on santim daha uzun olmama rağmen onun karşısında kendimi bir metre gibi hissediyordum.

"Başını kaldır," diye emretti.

Söylediğini yaptım.

"Şimdi gözlerimin içine bak."

Söylediğini yaptım.

"Tek kelime bile etme çünkü söyleyeceğin her şeyin bahanelerle dolu olacağını biliyorum. Şimdi tek yapman gereken beni dinlemek. Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Sertçe yutkundum. "Evet, efendim."

"Artık herkesin gözü senin üzerinde, Aiden. Bu basına yansırsa, kariyer fırsatlarını mahvedebilir. Anlamıyor musun? Sı-

radan bir çocuk gibi davranamazsın çünkü sen sıradan değilsin. Sen daha fazlasısın. Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebilirdin."

Annem alaycı bir tonda, "Uğruna *çalıştığın* her şeyi mi?" diye sordu.

Babam homurdandı. "Uğruna çalıştığımız her şey. Ne demek istediğimi biliyorsun." Boğazını temizledi. "Ayrıca o çocuktan özür dileyeceksin. Seni onun evine götüreceğim ve özür dilediğinden emin olacağım."

"Ne?! Siktir..."

"Sözlerine dikkat et!" diye bağırdı babam.

Siktir git, diye içimden sessizce cevap verdim.

O anda babamla aramızın iyi olmasını diledim. Onu seviyordum, evet ama keşke aramız iyi olsaydı.

Babamın gözünde ben onun en büyük başarısızlığıydım ve babam başarısızlık düşüncesinden nefret ederdi.

Bana vereceği cezaları saymaya devam etti. Ardından annemle beni yalnız bırakıp odadan çıktı. Babam etrafta olmadığında ortam daha sakin oluyordu.

"Pisliğin teki," diye mırıldandım.

Annem yanıma gelip ellerini yanaklarıma koydu. Hüzünlü gülümsemesiyle bana bakıp hafifçe gözüme dokundu. Acıdan kaskatı kesildim. "Buz koymamız gerek."

"Sorun değil," diye homurdandım. İçimde biriken öfke yüzünden patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Baban seni seviyor." Mutfaktan buz torbası almak için ayağa kalktı. Döndüğünde buzu bir beze sarmıştı. Tekrar oturup buzu yüzüme tuttu. "Sadece sevgisini göstermekte zorlanıyor."

"Sanki ben kavga etmek istemişim gibi davranıyor."

"İstedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Tabii ki istemedim."

Tek kaşını kaldırdı. "İstedin mi?"

İç çektim. "Ona hakaret etti."

"Kime hakaret etti?"

"Hailee'ye."

Annem bezi bir anlığına gözümden çekerken yüzündeki ifade yumuşadı. "Ne dedi?" Ona Carlton'ın söylediklerini anlattığımda dehşet içinde başını iki yana salladı. "Bu iğrenç. Hem de çok tanıdık. Bir zamanlar benim de onurum için kavgalara karışan bir adam vardı."

"Babam mı?"

Başını salladı. "Birçok kez. "Önce yumruk at, sonra konuş" o zamanki sloganı olmuştu."

Homurdandım.

İkiyüzlü.

Annem gülümsedi. "Böyle bir şeyi yapmaya onun da hakkı yoktu. Sevdiğin bir kadını savunmak için şiddete başvurmaktan başka yollar da var."

"Doğru," diye onayladım. O anda bunu yapmak daha kolay gelmişti.

O gece akşam yemeğinden sonra kapı çaldı. Babam kapıyı açtığında karşısında Hailee'yi gördü.

"Samuel, merhaba." Hailee'nin sesi her zaman olduğu gibi çok sevimliydi. "Uğrayıp size okulda olanların Aiden'ın suçu olmadığını söylemek istedim. Sadece beni okuldaki bir pislikten koruyordu."

"Bak, Hailee. Her seferinde Aiden'ı beladan kurtarmaya çalıştığını biliyorum ama..."

"Carlton bana şişman ve çirkin dedi. Kolumu sertçe çekiştirdi, Samuel. Beni tüm okulun önünde küçük düşürdü. Kavga etmenin hiçbir zaman doğru bir tepki olmadığını ve Aiden'ın bir hata yaptığını biliyorum. Ama bunu benim için yaptı. Sonuçta oğlunuza inandığı şeyi, doğru olanı savunmayı öğretti-

ğinizi biliyorum ve Aiden da bugün bunu yaptı. Başka kimse yapmazken o beni savundu. Umarım bunu anlıyorsunuzdur."

Hailee yatak odama uzanan koridora doğru baktı ve bir an için benimle göz göze geldiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. O gülümsediğinde ben de gülümsedim. Bu ikimizin karşılıklı olarak yaptığı bir şeydi.

"Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim, Hailee. Bunu dikkate alacağım," diye yanıtladı babam.

Gözlerimi devirdim. "Dikkate alacağım," diye sessizce taklidini yaptım.

Hailee gülümsemeye devam etti. "Elbette, efendim. Ayrıca size özel bol çikolatalı kurabiyelerimden yaptım. Her yıl Noel zamanı yaptığım en sevdiğiniz kurabiyelerden."

Babam biraz homurdanıp kollarını kavuşturdu. "Büyük çikolata parçacıklı olandan mı?"

"En büyüklerinden, efendim."

Hailee'den poşeti aldı ve yaşanan olayla ilgili daha fazla ayrıntı vermek üzere uğradığı için teşekkür etti. Hailee gitmeden önce bir kez daha bana doğru baktı. Ben gülümseyince o da gülümsedi.

"İyi geceler, Hailee," dedi babam sertçe. Yine de soğuk kalbinin biraz olsun yumuşadığını biliyordum. Katı babamı yumuşatabilecek biri varsa o da Hailee'ydi.

Babam kapıyı kapattıktan sonra aceleyle yatak odama döndüm ve ödevimi yapıyormuş gibi görünmek için çalışma masamdaki sandalyeye oturdum. Birkaç dakika sonra babam elinde Hailee'nin kurabiyelerinin olduğu kapla kapımın önünde durdu.

Kaşlarını çatmıştı, gözlerindeki sert bakış hâlâ oradaydı. Yine de omuzları beni azarladığı zamankinden daha düşüktü ve biraz daha rahatlamış görünüyordu. Ancak bu pek bir şey ifade etmiyordu. Babamın rahatlamış hali bile tepeden tırnağa stresli birine benzerdi.

Bir kez başını salladı. "Hâlâ cezalısın. Anladın mı? Televizyon yok, telefon yok, internet yok."

"Evet, efendim."

"Yine de bu seferlik özür dilememen daha iyi. Derslerine odaklan. Bu yıl notlarının iyi olması gerekiyor. Ayrıca oyunculuk kariyerin için imajının lekelenmemesini istiyoruz."

İşte babam böyle özür dilerdi, millet.

"Evet, efendim."

"Ayrıca Hailee'nin başına bela açma, duydun mu?"

"Evet, efendim."

"Ve onu korumaya devam et."

"Evet, efendim."

"Sadece yumruklarınla değil."

"Evet, efendim."

Burnunu oynatıp yatak odamın penceresine doğru baktı. "Pencereden dışarı çıkmak da yok."

Bu benim için en büyük cezaydı. Artık Hailee'ye gizlice gitmek ya da onun buraya gelmesi için yatak odamın penceresini açamayacaktım. Onunla konuşmak için bile penceremi açamayacaktım. Bu bana en büyük ceza gibi geliyordu.

Babam boğazını temizledi. "Hayattaki seçimlerimizin sonuçları vardır. Bir dahaki sefere beynin yerine yumruğunu kullanırken bunu düşün." Odadan çıkmak için döndü.

Cesaretimi toplayarak ona seslendim. "Bir kurabiye alabilir miyim?" diye sordum. Hailee'nin ne kadar güzel kurabiye yaptığını çok iyi biliyordum.

Odamdan çıkarken tek kelimeyle cevap verdi. "Hayır."

Ertesi hafta Hailee'yle otobüs durağında buluştuğumuzda sırt çantasının kayışlarını sıkıca kavramıştı. Aldığım ceza yüzünden son birkaç gündür neredeyse hiç iletişim kuramamıştık.

"Daha ne kadar cezalısın?" diye sordu.

"Beş gün kaldı ama senin kurabiyelerin sayesinde Carlton'dan özür dilemek zorunda değilim. Kurabiye demişken..."

Sırt çantasına uzanıp benim için bir kap çıkarırken gülümsedi. "Babanın sana vermeyeceğini tahmin ettim, o yüzden sana da yaptım."

"İşte benim kızım."

Otobüste yerlerimize oturduk.

Başını hafif buzlu cama yaslayarak, "Şey, Aiden? Beni savunduğun için tekrar teşekkürler," dedi Hailee.

"Ona bir şans daha vermek istemediğin için, senin hakkında saçma sapan konuşma hakkına sahip olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum."

"İnternette bunun için bir deyim görmüştüm. Adı K.P.E."

"K.P.E. mi?"

"Küçük penis enerjisi."

Keyifle güldüm. "Mantıklı."

"Bu da beni savunduğun için senin de B.P.E olduğun anlamına geliyor." Hailee'ye baktığımda yanaklarının heyecandan kızardığını gördüm. "Bunun ne anlama geldiğini sana bırakıyorum."

12

HAILEE

Carlton, Aiden'ın yumruğuyla yaşadığı etkileşimin ardından bana daha fazla sorun çıkarmamıştı. Birkaç hafta sonra popüler çocuklar ondan sıkılmıştı ve o da eski sosyal statüsüne geri dönmüştü.

Şimdi yeni bir mesele vardı. En yakın arkadaşıma olan yeni keşfettiğim aşkım.

Benim için hazırladığı ev partisinden ve beni savunmak için attığı yumruklardan sonra onu aklımdan çıkaramıyordum. O bir yandan çizim yapıp bir yandan da her konuda hiç durmadan konuşurken okul otobüsünde onun yanında oturmak bile benim için biraz fazlaydı. Ne zaman bana baksa ve o mavi gözler benimkilere kilitlense, rahatsız edici bir şekilde terlediğimi hissediyordum.

Gözleri hep bu kadar mavi miydi? Her zaman bana böyle mi hissettiriyordu?

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca on sekizinci doğum günlerimizi birlikte kutlamıştık. Pastamın mumlarını üflerken Aiden'a karşı hissettiğim duyguları hissetmeyi bırakmayı dilemiştim. Aiden mumlarını üflediğinde yine aynı şeyi dilemiştim.

İşe yaramamıştı.

Ninova

Sadece ona karşı hislerim daha da artmıştı.

Ona karşı midemde uçuşan kelebekler zamanla geçecek miydi?

Elbette geçecekti. Bu sadece aptalca, geçici bir aşktı.

Ne eksik ne fazla. Ben iyiydim. Oldukça iyiydim.

✦

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Aiden otobüs durağında bana yaklaşırken kalp ritmim bozulmaya başlamıştı. Ne zaman Aiden yanıma gelse, kalbim her geçen gün daha da tuhaf davranıyordu.

Bu koku da neydi?

Aiden'ın kokusu muydu? Neden böyle kokuyordu? Hep böyle güzel mi kokardı? Sanki evrendeki en iyi parfümle kaplı gibiydi ve bu beni çıldırtıyordu. Kokusu, yağmurlu bir pazar gününde pişmiş limonlu çörek gibi nefisti. Aiden'ın kokusuyla yıkanmak istiyordum. Evet, onun kokusundan oluşan bir havuzda yüzmek ve yastıklarımı aynı kokuya batırmak istiyordum. Böylece uykuya daldığımda onu rüyamda görebilecek, yastık kılıfımdaki kokusunu içime çekebilecektim.

Bekle, hayır.

Normal davran, Hailee. Sakın garip davranma.

Otobüste yanına oturduğumda, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Aiden.

"Ha?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Oynamayı düşündüğüm rol konusu. Sence seçmelere katılmalı mıyım?"

Bir dakika? Bunca zamandır konuşuyor muydun? Dudaklarına bakmakla meşguldüm. Dudakların hep böyle dolgun ve nemli miydi? Ne tür bir dudak nemlendiricisi kullanıyorsun? Dudaklarında hep böyle pembe bir ton var mıydı?

Parmaklarını suratımın önünde şıklattı. "Hailee?!" diye seslendi.

Homurdanarak başımı iki yana salladım ve bakışlarımı onun dudaklarından ayırdım. "Ne?"

"Dostum. Dün gece hiç uyumadın mı? Bugün çok huysuzsun."

"Değilim," diye tersledim. Sesim gerçekten de oldukça huysuz çıkıyordu. En azından o içimden geçenleri huysuzluk olarak algılamıştı. Oysa ben fena halde terlemiş ve rahatsız durumdaydım. Neyse ki, benim sadece sinirli olduğumu düşünüyordu. Boğazımı temizledim. Film seçmeleri konusuna dönerek, "Bence katılmalısın," diye yanıtladım.

"Gerçekten mi?"

"Evet, neden olmasın?" İtiraf: Bana ne sorduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü son on beş dakikadır onun dudaklarına ve kokusuna kendimi kaptırmıştım. Kokusu ve dudakları... *Aman Tanrım! Yine dudaklarına bakıyorsun, Hailee. Kes şunu!*

Bakışlarımı onun gözlerine kaydırdım ve bu beni daha da kötü etkiledi.

Göz göze geldiğimizde kalbim göğsümü yumruklamaya başladı. Gözleri ne zaman böyle olmuştu? Hep böyle mavi miydiler? Gözbebeklerinde yüzmek ve düşünceleriyle yıkanmak istiyordum ve...

Ne oluyor, Hailee? Kendine gel.

Aiden şapşal şapşal sırıtıyordu ve bu görüntüye bayılıyordum. Kahretsin, bu görüntüyle de yıkanmak istiyordum. "Yani filmin çoğunda bir gorili oynamamı istiyorlar. Bu yola girmek istediğimi sanmıyorum. Çok iyi bir senaryosu yok."

"O zaman katılma," diye çıkıştım. Çıkışmak istememiştim ama sinirlerim altüst olmuştu.

Aiden tuhaflıklarım karşısında telaşlanmış gibi görünmüyordu. Başını salladı. "Okuldan sonra sana dondurma ısmarlamamı ister misin?"

"Ha?"

Gözlerini kısıp bana doğru eğilmeden önce etrafına bakındı. "Bilirsin, senin şeyin için." Başıyla kucağımı işaret etti.

"Ne? Ne şeyi?"

"Bilirsin işte. O dönem için. Her ay uğrayan kız arkadaşın. O dönemlerde hep çok çabuk sinirleniyorsun ve dondurma sevdiğini biliyorum..."

Koluna vurdum. "Aman Tanrım, Aiden! Regl olmadım!" diye bağırır gibi fısıldadım.

Sanki canını yakmışım gibi şakayla karışık kolunu ovuşturdu. Tanrım, ben de onun taş gibi sert kolunu ovmak istiyordum. "Benim hatam, benim hatam. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

Bu kadar düşünceli olma. Böyle düşünceli olması da beni baştan çıkarıyordu.

"Hiçbir şey. Boş ver. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet. Sadece dün gece iyi uyuyamadım."

"Öyle olsun." Kolumu dürttü ve dünyanın en mavi gözleriyle, gözlerimin derinliklerine baktı. Onun bakışlarında da arzu var mıydı? Hiç gözlerime bakıp içinde yüzmek istemiş miydi? Yoksa bu karşılıksız bir aşk mıydı?

O çizimine geri döndü. Ben de terli avuç içlerimle oynadım, onları gri eşofman altıma sildiğimde ter lekeleri bıraktım. Aiden on yedi yıldır beni tanımasına rağmen ter lekelerim ilk kez utanmama neden olmuştu. Terli bir yaratık olduğumu mu düşünüyordu? Neden bu kadar erkek gibi olduğumu mu merak ediyordu? Tabii ki, bu aşk karşılıksızdı. Onun âşık olduğu tipleri görmüştüm ve ben o kalıba uymuyordum. Şimdiye kadar arzuladığı her kızın tam tersiydim.

İlk birkaç dersime girdim ve derslerime odaklanmaya çalıştım ama nedense aklım sürekli Aiden'a kayıyordu. Okulumuzdaki her kızın en iyi arkadaşımdan hoşlanmaya başlamasının da bir faydası olmamıştı. *Ne kadar klişe. Tanrım.* Ben de klişeleşmiştim çünkü ben de Aiden'a âşık olmuştum. Kendimi sürekli defterime bir şeyler karalarken, onun adını yazıp üstünü çizerken ve onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışırken buluyordum. Kendime onu çok fazla düşünmediğimi söylüyordum. Onu da herkesi düşündüğüm kadar düşünüyordum.

Koridorda kafeteryaya doğru yürürken sırt çantamın kayışlarını sıkıca kavradım. Sınıf arkadaşlarımın yanından geçerken onları da görmüştüm. En az Aiden'ı gördüğüm ve düşündüğüm kadar onların da farkındaydım. Aiden kafamın içinde özel bir yer işgal etmiyordu. *Hayır.* Sadece en iyi arkadaşımla ilgili normal, sıradan düşüncelerim vardı.

İşte, Erika Wells. Ne zaman yanımdan geçse çilekli şampuan gibi kokardı. Tommy Henry de sigara ve saç spreyi gibi kokardı. Kelsey Smith yanlış kararlar ve güller gibi kokuyordu. Ve...

Limon şekeri.

O lezzetli, etkileyici limon şekeri gibi kokuyordu.

Aiden bana katılmak için yemek tepsisini masaya bırakırken, "Üzerindeki bu koku da ne?!" diye hırçın bir tavırla sordum.

Bu çıkışımdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Gülümsedi. Tanrım, gülümsemesi her zaman böyle miydi? Konuşmadan önce her zaman altdudağını hafifçe büzer miydi? "Bir marka bana hediye olarak bir parfüm koleksiyonu gönderdi." Kolunu önüme uzattı. "Bunun adı *Bliss*. Beğendin mi?"

Kokunda boğulmak istiyorum, Aiden Walters.

Günün geri kalanında burnumu bileğine dayayıp limon şekeri kokusunu içime çekmek istememe rağmen kolunu ittim.

Omuz silkip boğazımı temizledim. "Gayet iyi."

Senin gibi.

Sen iyisin, Aiden.

İnanılmaz derecede iyisin.

Bileğini uzun uzun koklayıp başını salladı. "Benim hoşuma gidiyor."

"Benim de hoşuma gidiyorsun," diye cevap verdim.

"Ne?"

"Ne?" diye yineledim. Başımı iki yana salladım. "Yani parfüm benim de hoşuma gitti. Koku. Parfümünden bahsediyordum."

Gözlerini kısmıştı. "Okuldan sonra sana dondurma almamı istemediğine emin misin?"

Homurdanarak yüzümü buruşturdum. Ancak regl dönemimde olmam dışında başka bir nedenle garip davrandığımı düşünmesini de istemiyordum. "Dondurma iyi fikir."

13

AIDEN

Vay canına.

Hailee bana âşıktı.

Benim ve birinci sınıf oyunculuk becerilerimin aksine, en iyi arkadaşım duygularını gizleme konusunda berbattı. Hailee Jones duygularım sanki tenine işlenmiş gibi yüzünde taşırdı. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de onu okumanın bu kadar kolay olmasıydı. Bazen herkes onu benim gibi okuyabiliyor muydu, yoksa sadece ben mi yüzüne yansıyan her küçük kıvrıma aşırı derecede duyarlı hale gelmiştim diye merak ediyordum.

Bu sonuçtan daha iyi bir şey düşünemezdim. Bunca zamandır en iyi arkadaşıma karşı bir şeyler hissettiğimi saklıyordum, bu yüzden onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini öğrenmek hayallerimin gerçek olması gibiydi. Artık bu konuyu ona açmaktan da çekinmiyordum çünkü onun da aynı şekilde hissettiği çok açıktı.

Sabah ona tam olarak neler hissettiğimi söylemek için sabırsızlanıyordum.

Ninova

Ertesi sabah otobüs durağında bekliyordum. Aiden zıplaya zıplaya yanıma gelirken son derece heyecanlı ve uyanıktı.

Hâlâ uykulu uykulu gözlerimi ovuştururken, "Fazla enerjiksin," diye mırıldandım.

"Enerjinin fazlası olmaz," dedi kocaman sırıtarak. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Ne?" diye sordum. Halüsinasyon mu görüyordum? Bir yerde bayılıp derin bir komaya mı girmiştim? İnsanlar komadayken rüya görür müydü?

"Güzel olduğunu söyledim, Hailee."

"Ah." Yüzümü buruşturup gözlerimi kıstım. "Bunu neden söyledin?"

"Çünkü bu doğru."

"Ah." Yüzünde şapşal bir gülümseme vardı. Tek kaşımı kaldırarak, "Ne oldu?" diye sordum.

"Düşünüyordum da..."

"Bu senin beynin için çok zararlı bir şey."

"Evet, yalan yok. Son birkaç saat oldukça zordu. Acaba insanların çok düşünmekten başı ağrıyor mudur?"

"Muhtemelen sadece seninki ağrıyordur."

Gülümsedi. Tanrım, gülümsemesine bayılıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Midemdeki kelebekleri yok etmek için konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

"Bugün okulu asmayı."

Hafifçe güldüm. "Tabii, tabii."

"Seninle," diye ekledi.

Kafa karışıklığıyla ona baktım. Bir an için gözlerindeki yumuşaklığı, bakışlarındaki ciddiyeti ve sözlerindeki dürüstlüğü kafamda kurduğumu sandım. Fakat gözlerine daha uzun süre baktığımda sertçe yutkundum ve midemde uçuşan kelebeklerin daha da kalabalıklaştığını fark ettim.

"Bugün okulu asmak mı istiyorsun?" diye sordum tekrar.

"Evet."

"Benimle mi?"

"Hıhı."

Gözlerimi kıstım. "Birini ya da bir şeyi mi öldürdün? Görgü tanığına mı ihtiyacın var?"

Kahkaha attı. "Hayır. Sadece seninle çıkmak istiyorum."

"Sadece nedenini anlamıyorum..." *Bir dakika. Durun. Çıkmak mı dedi o? ÇIKMAK anlamında çıkmak mı? Randevu gibi mi? Benimle mi? Yeni gerçekten ben mi?* "Az önce ne dedin sen?"

"Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum."

Gözlerimi o kadar hızlı kırpıştırıyordum ki, kirpiklerimin düşmemesine şaşırmıştım. "Arkadaşça bir randevu gibi mi?"

"Evet, tabii. Ya da... daha fazlası? Daha fazlası olan bir randevu."

Aman Tanrım, derin bir komaya girmiştim.

"Ama eğer benimle daha fazlası olan bir randevuya çıkmak istiyorsan, bu benden arkadaşça bir randevuya çıkmaktan daha çok hoşlandığın anlamına gelir," diye belirttim.

"Evet."

Neden bu konuda bu kadar sakin, soğukkanlı ve ağırbaşlı davranıyordu? Neden onun gözleri de benimkiler gibi yuvalarından fırlamamıştı? Ne zamandır bu hisleri besliyordu?

"Neden benimle çıkmak istiyorsun ki?!" diye bağırdım. Burun deliklerim sinirden genişlemişti. Neden bu kadar agresif konuştuğumu bile bilmiyordum. Sanki duygularım artık nasıl tepki vermeleri gerektiğini bile bilmiyorlardı. Aiden'ın karşısında resmen kilitleniyordum. Zihnim, bedenim, ruhum ve beni ben yapan her şey büyük bir baskı altındaydı. Her yerim terlemeye başlamıştı. Dilim de mi terliyordu?

Hayır, Hailee. O senin tükürüğün, salak.

"Çünkü..." Omuz silkti. "Hiçbir şey düşünmediğimde aklıma sen geliyorsun. Aynı zamanda çok fazla düşündüğümde de aklıma sen geliyorsun. Düşüncelerim sakin de olsa delirmiş gibi de olsa, içlerinde hep sen varsın. Hani bazı insanların düşünceleri vardır ya, benim Hailee'm var. Bu yüzden seninle bir randevuya çıkmak istiyorum."

"Bugün söylediklerinin tersini yapma günü mü?" diye sordum.

"Hayır, değil."

"Ah."

"Evet, ah."

"Tom," dedim nefes nefese.

"Efendim, Jerry?"

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Olduğum yerde donup kalmıştım çünkü söylemesini istediğim şeyleri söylüyordu ama nedense bu beni korkutuyordu.

"Hailee." Tekrar sokağa baktı. "Bugünü seninle geçirmeyi, sinemaya gitmeyi ve öğle yemeğine çıkmayı gerçekten çok istiyorum. Ayrıca seninle listemizdeki *Ferris Bueller'la Bir Gün* maddesinin üstünü çizmek istiyorum. Seni seyretmek istiyorum. Seninle gerçek bir randevuya çıkmak istiyorum. Ama bunu yapacaksak, şimdi gitmeliyiz."

"Şimdi mi?"

Yola bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. Ellerimi avuçlarının arasına alıp bana yaklaştı. Arkadaştan öte bir şekilde el ele tutuşuyorduk ya da belki de arkadaşça el ele tutuşuyorduk. Artık kim bilebilirdi ki? Ben, Hailee Jones bunun cevabını bilmiyordum.

"Şimdi," diye tekrarladı Aiden.

Aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Tamam."

Bu onayla birlikte Aiden beni evlerinin arka bahçesine doğru götürdü, okul otobüsümüz bizi almadan gidene kadar orada saklandık. Anne ve babası çoktan çıkmıştı. Babası Aiden'ın çalıştığı sektördeki diğer kişilerle görüşmek için Şikago'ya gitmişti ve geç saatlere kadar orada olacaktı.

Aiden evlerinin önündeki yedek arabanın anahtarlarını aldı, benim için kapıyı açtı ve sabah sekizde film izlemek için yola çıktık.

"Oraya gittiğimizde istediğin her şeyi alabilirsin. Her şeyi ben öderim," dedi Aiden.

"Alacağım şeylerin parasını ödeyebilirim."

"O zaman bu arkadaşça bir randevu olur. Bu daha fazlası olan bir randevu, unuttun mu?"

"1920'lerde değiliz. Bir kadın randevuda hesabını kendi ödeyebilir."

"Çıktığın randevunun hesabını kendin mi ödemek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bunu neden sordun ki? Bazı konularda eski kafalıyımdır, Aiden."

Aiden kahkaha attı. "Sen tanıdığım en kafası karışık insansın."

"Bunu zaten biliyordun. Yine de benimle daha fazlası olan bir randevuya çıkmak istedin. Asıl kafası karışık olan kim?"

"Haklısın."

Yolcu koltuğunu geriye yatırıp rahatça oturduğum sırada, "Bir sosisli ve patlamış mısır paylaşalım mı?" diye sordu Aiden.

"O kadar aç değilim."

"Yalancı. Karnının guruldadığını duyabiliyorum. Lütfen bana artık sosisli sandviç ve patlamış mısır sevmediğini söyleme. Kalbimin daha fazla kırılmasını kaldıramam."

Keyifle kıkırdadım. "Sosisli sandviç ve patlamış mısır severim. Ama sosisli sandviçin neyden yapıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Okulun tavuk köftelerini yiyen biri olarak sosislinin içinde ne olduğu konusunda çok da endişeli olmadığımı söyleyebilirim."

Ona baktığımda sevdiğim o aptal sırıtışıyla karşılaştım. "Patlamış mısır ve sosisliyi seninle paylaşırım." Sinemaya geldiğimizde önemli bir detayın atlandığını fark ettim. "Hangi filmi izleyeceğiz?"

"Bilmiyorum. Sabah sekizde ne varsa onu."

"Önden buyur," dedim ve beni peşinden sürüklemesine izin verdim. "Bu arada, son otuz saniye içinde bir şeyi fark ettim."

"Neymiş o?"

"Kendi sosislimi istiyorum. Seninle paylaşmayacağım."

✦

Film uzun ve sıkıcıydı, salonda sadece Aiden ve ben vardık. Bir şekilde bu, filmi daha da eğlenceli hale getirmişti. Bütün film boyunca konuşup gülüştük. Bunun ne zaman olduğunu, onun yanında ne zaman bu kadar rahat davranmaya başladığımı, konuştuğumu, "*aynen*" dışında bir şey söylediğimi bilmiyordum ama iyi ki olmuştu. O sabah Aiden ile takılmak benim için unutulmaz bir anı olacaktı. Kalbimin böyle şeyler hissedebileceğini bilmiyordum. Yeni bir mutluluk seviyesinin kilidinin açılabileceğini bilmiyordum.

Aiden sosislisini bitirmemişti ama ben onun sandviçini de yediğimde bana tuhaf tuhaf bakmadı. İştahım konusunda beni yargılamadı ya da avuç avuç patlamış mısırı ağzıma tıkıştırmamdan şikâyet etmedi. Bana o mavi gözleriyle baktığında bakışlarında nezaketten başka bir şey görmedim. O gözlere baktığımda sanki bana tamamen ve bütünüyle kendim olmam için izin verdiğini hissetmiştim.

Kendimi güvende hissettiriyordu. O sabaha kadar bir insanın, bir başkasına sığınak olabileceğini bilmiyordum.

Ondan sonra iki film daha izledik. Sonuncusu en kötüsüydü.

Gülme krizine girmiş halde sinemadan çıkarken, "Film berbattı," dedim Aiden'a.

Patlamış mısır kutumuzu attıktan sonra, "Çok kötüydü," diye onayladı Aiden. "Ama yine de hayatımın en iyi sinema deneyimiydi."

"Benim de. İnsanların neden okulu astığını artık anlıyorum." Kendi etrafımda döndüm. "Bu özgür hissettiriyor. Sen de hissediyor musun?" Ellerini ellerime aldım ve onunla birlikte dönmeye başladım. "Özgür!"

Daha hızlı dönmeye başladık ve teneffüse çıkmış anaokulu çocukları gibi kıkırdadık. Ben dengemi kaybedene kadar dönmeye devam ettik. Aiden dengesiz adımlarımı sabitlemek için beni hemen kendine doğru çekti. Beni göğsüne yaslayarak sıkı sıkı sarıldı. Dönmeyi bırakıp ayaklarımızı yere sağlam basmamıza rağmen bir şekilde hâlâ dönüyormuşum gibi hissediyordum. Bana bakarken gözbebekleri büyümüştü. Bakışlarının gözlerimden dudaklarıma kaymasını izledim. Benim gözlerim de ağzına kaydığında dudakları aralandı. "Özgür," diye fısıldadı.

Ellerini belime götürdüğünde ona biraz daha yaklaştım. Başımı kaldırıp ona bir kez daha bakarken ellerimi göğsüne koydum. "Özgür," diye cevap verdim usulca.

İkimizin de aklından geçenler aynı mıydı?

Benim onu öpmeyi düşündüğüm gibi o da beni öpmeyi mi düşünüyordu?

Kalbi önce ileri, sonra geri, sonra da iki yana doğru mu savruluyordu?

Düşünceleri hâlâ zihninde dönüp duruyor muydu?

Dudakları yumuşak mıydı?

İlk öpüştüğüm kişinin o olmasını istediğimi biliyor muydu?

Kalbimin onunkini tanımak istediği gibi onun kalbi de benimkini tanımak istiyor muydu?

"Hails," diye fısıldadı nefes nefese. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, sözleri tenimi ısıtıyordu.

Bakışlarımı dudaklarından ayırmadan, "Evet," diye karşılık verdim. *Dolgun, yumuşak dudaklarında.*

"Şu anda bir şeyler yapmayı düşünüyorum." Parmaklarıyla belimi hafifçe okşayarak uyluklarımın arasında zonklayan bir sinir dalgası yarattı.

"Evet?"

"Evet." Dişleriyle altdudağını yavaşça ısırdı. "Sen de bunu düşünüyor musun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Öyle mi?"

Gergin bir şekilde kıkırdadım. İçimdeki kelebekler uçuşup duruyordu. Sinirlerim altüst olmuştu, anksiyetem tavan yapmıştı. Yeni favori kokum olan limon şekeri gibi kokuyordu. "Evet."

Bir elini ağzıma götürüp başparmağıyla altdudağımı hafifçe okşadı. "Hailee, ben..."

"Sen Aiden Walters mısın?!" diye bağırdı biri.

Hemen Aiden'dan bir metre uzağa sıçradım. Yaşadığımız samimi an, Aiden için deli gibi çığlık atan üç kız tarafından baskına uğramıştı.

İçlerinden biri zıplayarak, "Bu o! Aman Tanrım! Çok seksisin," diye haykırdı.

Diğer kızıl saçlı olan, ona dünyanın en yetenekli insanı olduğunu söyledi. Sonra hepsi fotoğraf çekilmek için ona yalvardı. Aiden'ın tüm tavrı değişti ve cazibesini devreye soktu. Anında aktör moduna geçti, kızlara karşı çok nazik davranarak yalvardıkları fotoğrafları ve imzaları onlara verdi.

Bu kızların okulda olmaları gerekmiyor muydu?

Bir dakika, benim de okulda olmam gerekiyordu. Yine de hayatımın en güzel anını mahvetmişlerdi.

Bana doğru bir adım atarak, "Üzgünüm, hanımlar. Daha fazla sohbet etmek isterdim ama gitmemiz gereken bir toplantı var," dedi Aiden.

Kızlar bana baktı. Pat diye, "O senin kız arkadaşın mı?" diye sordu kızıl saçlı olan.

"Tabii ki değil," diye cevap verdi diğeri.

Bu da ne demek oluyordu?

O kızın vücudumu tiksinti dolu bir bakışla tepeden tırnağa süzmesi, söylediklerivle tam olarak neyi kastettiğini açıkça gösteriyordu. Bir anda patlamış mısır ve sosisli sandviç yediğime pişman olmuştum.

Aiden'm tepkisi ise benimkinin tam tersiydi. Onunki utanç değildi, öfkeydi. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. Burun delikleri genişlemeye başlarken nazik kişiliği kaybolmuştu.

"Yanlış anlama." Kız kıkır kıkır güldü. "Sadece senin tipin gibi görünmüyor."

"Benim tipim mi?" diye çıkıştı Aiden. Ses tonu sanki bu yabancılara patlamak üzereymiş gibi çıkmıştı. O bunu yapmadan önce onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum.

"Gidelim," diye fısıldadım.

"Pislikler," diye mırıldandı kendi kendine.

"Evet," diye onayladım. "Ama hadi gidelim."

Söylediğimi yaptığında onu oradan uzaklaştırdım. Arabaya vardığımızda Aiden hâlâ sinirli olmasına rağmen yine de bana arabanın kapısını açtı. Öfkeliyken bile bana karşı çok nazikti.

Sürücü koltuğuna geçip kapıyı kapattı. Elleriyle direksiyonu kavradı. Öfkeyle nefes alıp verirken gözlerini kapattı.

Bir süre sessizce oturdum. "Aiden, önemli değil. Ben..."

Beni susturmak için bir parmağını kaldırdı, ardından direksiyonu sıkıca tutmaya devam etti.

Kendini hazır hissettiğinde bana döndü. Bakışlarındaki yoğun duyguları ve samimiyeti gördüğümde gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Seninle ilgili her şey beni sana hayran bırakıyor, Hailee. Yüzünden beline, kalçalarından bacaklarına kadar her yerin muhteşem. Her zerreni arzuluyorum. Ama bu sadece fiziksel bir şey de değil. Lanet olsun, her ne kadar fiziksel kısım olsa da..." Keyifle inledi ve muzip bir tavırla yumruğunu ısırdığında beni güldürdü.

Ardından devam ederken daha ciddi bir tavra büründü. "Bedenini, aklını ve ruhunu... Hepsini istiyorum. Sen tanıdığım en güzel kadınsın, Hailee Jones ve ben sana âşığım. Sen bu dünyadaki en nazik, en komik, en şefkatli insansın ve ben sana âşığım. İçinde kaybolduğum en büyüleyici kahverengi gözlere sahipsin ve ben sana âşığım. Sürekli hayalini kurduğum bir gülüşün var ve ben sana âşığım. Hem kibar hem güçlüsün ve ben sana âşığım. Ne zaman biri sana saygısızlık etse, içimde bir öfke patlaması oluyor çünkü sen tanıdığım en inanılmaz insansın. Ve ben sana âşığım."

Ya kızlara duyduğu öfkeden ya da bana olan aşkından, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Belki de ikisinin karışımıydı. Aiden nadiren ve zor ağlardı, bu yüzden bu yönünü bana gösterecek kadar kendini güvende hissetmesi beni çok mutlu etmişti.

Gözyaşlarını silip ona doğru eğildim ve alnımı alnına yasladım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Aiden." Dudaklarım onunkinden sadece birkaç milimetre uzaktaydı. Kalbim gittikçe hızlanıyor, göğüskafesime doğru çılgınca çarpıyordu. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Ve ben sana âşığım."

Hailee'yle eve döndüğümüzde bizi küçük bir sürpriz bekliyordu. İki çift ebeveyn ön verandalarda oturmuştu, öfkeleri yüzlerinden belli oluyordu.

"Hadi be! Sence yakalandık mı?" diye sordu Hailee.

Arabayı park ettim. "Babamın genişleyen burun deliklerine bakılırsa, tüm işaretler yakalandığımızı gösteriyor."

Hailee yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını bana doğru eğdi. "Ömür boyu ceza almak üzereyiz."

"Evet."

"Buna değdi mi?"

Başımı koltuk başlığına yaslayıp sıyırttım. "Değdi." Onun elini sıktım, sonra ikimiz de cezalarımızla yüzleşmek için arabadan inip yollarımızı ayırdık. Hailee'nin ebeveynlerinin ona biraz sert davranabileceğini bilsem de öfke konusunda zirveyi babamın alacağından emindim.

Anne ve babama doğru yürürken paniklemeye başladığımı hissedebiliyordum. "Selam, anne. Selam, baba."

"Bana sakın 'selam, baba' deme. Bugün neden okula gitmedin?"

"Ben... Hımm... Şey..." diye kekeledim. Ne zaman ba-

Ninova

bamla karşı karşıya gelsem bir şeyler söylemekte zorlandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. "Biz, şey..."

"Kekelemeyi bırak ve konuş artık," diye bağırdı.

"Belki bu konuyu içeride konuşsak daha iyi olur," dedi annem bana doğru yürüyerek. Sokağın aşağısındaki meraklı komşularımıza baktı. Sonra bir elini babamın omzuna koydu. "İçeri gir, Sam."

Babam homurdanırken üçümüz birlikte eve girdik.

Ensemi ovuşturdum. "Bunu nasıl öğrendiniz?"

Telefonunu çıkarıp yüzümüze doğru uzattı. "Anlaşılan oğlun ünlü biri olduğunda insanlar onun videolarını çekip sosyal medyada paylaşıyormuş. Ayrıca son dakika haberi, eğer çocuğun bir derse girmezse okul arayıp veliyi bilgilendiriyormuş," diye bağırdı babam. Boynundaki damarlar neredeyse dışarı fırlamıştı. Çok sinirliydi, benim de huzursuzluğum her geçen saniye artıyordu. O gün sinemaya gitmemeliydim. Hayatımın en güzel günü olmasına rağmen. Uzun zamandır ilk kez kendimi özgür hissetmeme rağmen. Hailee Jones'la birbirimize âşık olmamıza rağmen.

Kahretsin, Hailee de bana âşıktı.

Yine de gitmemeliydim çünkü babamı hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Ayrıca dün gece video kaydını göndermen gereken film seçmelerine ne oldu?" diye sordu.

Ah, kahretsin. Bunu unutmuştum. Saçımı karıştırırken bir özür mırıldandım. Alnımın kenarında ter biriktiğini hissediyordum. Konuşmak için dudaklarımı araladım ama sesim çıkmıyordu. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemediğim bir endişe denizinde donup kalmış gibi hissediyordum.

Annem paniklediğimi fark ederek koluma nazikçe dokundu. "Odana git. Baban ve ben cezanı konuşacağız. Sonrasında ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Ona karşı çok yumuşak davranıyorsun," diye uyardı babam.

Annem babama sert bir ifadeyle baktı. "Sen de çok acımasız davranıyorsun." Bana döndü. "Odana git. Hemen."

Annemin sözünü dinledim. Banyoya gittim ve panikatağım yerleştiği göğsümden serbest kalırken derin nefesler verdim. Kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi göğsüme çarpıyordu. "İyiyim, iyiyim, iyiyim," diye tekrarladım kendi kendime. "İyiyim, iyiyim, iyiyim." Zihnimdeki kargaşayı sakinleştirmeye çalışıyordum. Babam benden nefret ediyormuş gibi bakmıştı. Sanki hayatındaki en büyük hayal kırıklığı benmişim gibi bakmıştı.

O seçmelerin kayıtlarını göndermeyi nasıl unutmuştum? Bu iş nasıl aklımdan çıkmıştı? Bunun için bana çok kızacaktı. Olmamı istediği kişi olmak için elimden geleni yapıyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapıyordum. Ancak bugün... Bugünü bu şekilde yaşamaya ihtiyacım vardı. Bir süreliğine babamın olmamı istediği kişi değil de kendim olabileceğimi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kusmanın eşiğindeymiş gibi hissederken yüzüme su sıçrattım. Panik sinir sistemimde dalgalanırken vücudumun titremesinden nefret ediyordum. Sanki her zerrem iflas etmek üzereymiş gibi hissetmekten nefret ediyordum. Annemin uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığımı görüp beni geri çekerken babamın çırpınışlarımı fark etmemesinden nefret ediyordum. Beni görmüyordu.

Beni göremiyordu.

Sadece görmek istediğini görüyordu ve ne zaman onun "mükemmel oğlu" imajını sarsacak bir şey yapsam, hayal kırıklığı beni hayatın boşluğunda kaybolmaya itiyordu.

✦

Annem kapımı çalıp yatak odama girdiğinde, "Karar nedir?" diye sordum. Yatağımda oturmuş, verilen hükmü öğrenmek için bekliyordum. Annem ve babam son kırk beş dakikadır

benim hakkımda konuşuyorlardı, ben de müziğimin sesini açarak onları dinlememeye çalışıyordum.

"Üç hafta cezalısın. Tabii oyuncu seçmelerine katılman ve seyahat etmen gerekmediği sürece. Bunun dışında okula gideceksin, sonra doğruca eve geleceksin."

"Anlaşıldı."

Yatağıma doğru yürüyüp yanıma oturdu. "Böyle yalan söyleyerek okulu asmak sana yakışmıyor."

"Evet, biliyorum."

"O kafanın içinde neler dönüyor?"

"Hailee'nin ve benim lisede yapılacaklar listemizdeydi."

Annem usulca gülümsedi. "Tom ve Jerry, Tom ve Jerry'lik yaptı demek. Öyle mi?"

Burnumu kırıştırdım. "Bugün ona karşı bir şeyler hissettiğimi söyledim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama çok da şaşırmış görünmüyordu. "Peki o?"

"O da aynı şekilde hissediyor."

Gülümsedi. "Siz ikinizin bu konuyu çözmesi çok uzun sürdü."

"Bekle, biliyor muydun?"

"Ben senin annenim, Aiden." Alnımdan öptü. "Her şeyi biliyorum."

"Babam bunun için beni affetmeyecek, değil mi?"

"Baban bunu atlatır. Şu an sadece morali bozuk. Fakat ben bunun için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum, Aiden. Babanı mutlu etmek için ne kadar çok çalıştığını görüyorum ama senin mutlu olup olmadığını bilmiyorum."

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Aiden Scott Walters. Tekrar dene."

"Ara vermeye ihtiyacım vardı. Biraz bunalmıştım ve gerçekten hoşlandığım bir kızla, birkaç saatliğine kaçmanın bir yolunu bulmuştum. Aptalcaydı ama..."

"Çok eğlendin."

Başımı salladım.

Bana doğru eğilip gülümsedi. "Güzel. Daha fazlasını hak ediyorsun."

"Babam gibi bana kızgın değil misin?"

"Daha çok gelip bana bunları anlatabileceğini hissettiğin bir alan yaratmadığım için kendime kızıyorum. Babana da sana karşı bu kadar sert olduğu için kızgınım. Daha iyi olacağız, Aiden. Ruh sağlığın önemli ve bunu anlıyorum. Bunları benimle paylaşamayacağını düşündüğün karanlık bir yere sürüklenmeni istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam."

"Bir dahaki sefere ara vermeye ihtiyacın olduğunda bana haber ver. Sana okuldan kaçman için izin yazabilirim."

"Bu babamın hiç hoşuna gitmeyecek."

"Şansımıza, bu evdeki tüm kuralları o koymuyor." Gözlerini kıstı. "Seni fark ettiğimden daha fazla etkiliyor. Üzgünüm, A. Onunla konuşacağım. Ama şunu bil ki, bize karşı duygularını açıkça ifade etmen bu tür sonuçlardan kaçınmamıza yardımcı olacaktır. Zor olsa da en iyisi dürüst olmak, tamam mı?"

"Tamam."

Gitmeden önce alnımdan öptü. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Sanırım o akşam buna ihtiyacım olduğunu bildiği için fazladan birkaç "seni seviyorum" daha eklemişti. Ben de ona dört kez "seni seviyorum" dedim çünkü her birini hak ediyordu.

Yatak odamın kapısını kapattım ve pencereme ilerledim. Dışarı atladıktan sonra Hailee'nin penceresine doğru yürüyüp iki kez vurdum. Cama yaklaşırken gülümsedi. Pencereden dışarı tırmandıktan sonra pervaza oturdu. "Sen de mi cezalısın?"

"Üç hafta. Sen?"

"Dört!" diye haykırdı. "Şükran Günü'ne kadar."

"Ailelerimiz aşırı dramatik. Sanki okulu asmışız, arabayla başka bir şehre gitmişiz ve bunu onlardan saklamışız gibi davranıyorlar," diye takıldım. Aptalca şakama gülmeyince kolunu dürttüm. "İyi misin?"

"Sana âşığım," dedi pat diye. Sesi üzgünmüş gibi çıkmıştı.

"Evet. Bugün çoktan bu sonuca vardığımızı sanıyordum."

Yüzünü iyice bana dönüp iç çekti. "Hayır, Aiden. Yani seni çok seviyorum ve şimdi sen de beni sevdiğini söylüyorsun. Bu korkutucu."

"Bunun neresi korkutucu? İki insanın birbirini sevmesinin iyi bir şey olduğunu sanıyordum."

"Çoğu kişi için öyle ama sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Bu da durumu daha iyi yapıyor."

"Ya da daha kötü. Sevgili olmamızın artılarını ve eksilerini gösteren pasta grafikler yapmalıyız."

"Pasta grafikler yapmayacağız."

"Ya ilişkimiz yürümezse?"

"O zaman arkadaşlığa geri döneriz."

"Ya kötü bir şekilde ayrılırsak?"

Kıkırdadım. "Neden daha sevgili olma kısmına gelmeden ayrılıktan bahsediyoruz?"

"Çünkü bunu düşünmek zorundayız."

"Ya da sadece akışına bırakabiliriz." Elini tuttum ve çimlere doğru ilerleyip oturduk.

"Neden sen de benim gibi kafanı buna takmıyorsun? Neden korkudan kafayı yemiyorsun?"

"Çünkü bunun doğru bir karar olduğunu biliyorum. Çünkü en başından beri bu noktaya gelmemiz gerektiğini biliyorum. Çünkü sen sensin, ben de benim ve biz her zaman uyumluyduk. Çünkü bundan sonra her şeyin daha iyi olacağını biliyorum.

Seni bir arkadaş olarak bu kadar sevebiliyorsam, sevgili olduğumuzda seni ne kadar sevebileceğimi ancak hayal edebilirim. Ayrıca onu yapmayacağıma söz veriyorum."

"Neyi yapmayacaksın?"

"Kalbini kırmayacağım."

"Ben de senin kalbini kırmayacağıma söz veriyorum," diye yemin etti.

Gülümsedim. "Biliyorum, Jerry."

"Hem sen nasıl sevilmekten hoşlanırsın ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bunu bana sen gösterirsin diye umuyordum."

Gülümseyerek ellerimi tuttu. Yıldızlar gökyüzünde asılı kalırken evlerimizin arasında oturmaya devam ettik. Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

"Bu güzel mi?" diye fısıldadım.

"Güzel," diye cevap verdi.

Ellerini dudağıma yaklaştırıp avuçlarını öptüm. "Bu güzel mi?"

"Evet," diye cevap verdi.

Altdudağımı ısırdım ve vücudumu onunkine yaklaştırdım. Dudaklarım onunkilere değiyordu. "Bu güzel mi?" diye sordum.

"Evet." Onu kucağıma oturtacağım sırada duraksadı. "Bekle, olmaz. Bunun için fazla şişmanım," dedi Hailee. Güvensizliğinin bakışlarına ne kadar çabuk yansıdığını görebiliyordum.

Onu duymazdan gelerek kucağıma yerleştirdiğimde kollarını boynuma doladı. Tüm ağırlığını bana vermeden üzerimde duruyordu.

"Hailee?"

"Evet."

"Otur."

"Ama..."

"Şu poponu getir." Ellerimi kalçasına götürdüm ve onu biraz aşağı çektim. Utançtan yanakları kızarmış olsa da artık daha rahattı. En sevdiğim yapbozun eksik parçasının yerine oturması gibi bir hisli.

Kollarımı beline dolayıp alnımı onunkine yasladım. Dudaklarımız birbirine değerken, "Sen benim misin?" diye sordum.

Başım salladı. "Seninim."

Onu usulca öptüm ve bunu her zerremde hissettim. Aramızdaki bariyeri aşıp yepyeni bir boyuta geçerken gözleri dolmaya başladı. Arkadaşlık ve sevgililik arasındaki görünmez çizgiler bir şekilde birbirine karışıyordu. Biri için diğerini kaybetmek zorunda değildik. Hem arkadaşlığımız koruyup hem de bu yeni ilişki içinde birbirimizi severken kendi hikâyemizi yazabilirdik. Belki de ilişkimiz bu sayede yürüyecekti. Belki de en güzel aşk, en güçlü dostluklarla inşa edilen aşktı.

Bir öpücük anlaşmayı mühürlemişti.

O benimdi, ben de onundum. Bu o kadar iyi hissettirmişti ki, onu tekrar öpmem gerekti.

~~- İlk öpüşmeni yaşa~~
~~- Bir sevgili bul~~

Bunları listemizden çıkarmak iyi gelmişti. Bu görevi başkasıyla paylaşmak isteyeceğimi de düşünemiyordum.

Başını omzuma yasladı. "Sanırım bu hoşuma gidecek."

"Neymiş o?"

"Senin tarafından sevilmek."

16

AIDEN

İlk öpüşmemizin ertesi sabahı, Hailee ile her zaman yaptığımız gibi otobüs durağında buluştuk.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye cevap verdi.

Yanakları kızarmıştı. Biraz gergin olduğu her halinden belliydi.

"El sıkışmamızı yapalım mı?" Bunun ona biraz daha normal hissettireceğini umuyordum çünkü biz hâlâ aynıydık.

Elini avuç içi bana bakacak şekilde kaldırıp şarkıyı söylemeye başladı. "Krep, krep, yukarı."

Hiç tereddüt etmeden ben de elimi onun elinin üzerine koydum. "Eğer fırlatırsan uçar."

Elinin tersiyle benimkine üç kez vurdu. "Eğer bırakırsan düşer."

İkimiz de bir kez etrafımızda döndükten sonra birbirimize baktık ve ellerimizi birleştirerek, "Ürkütücü palyaçonun yaşadığı kanalizasyona," derken garip bir vücut hareketi yaptık.

Gülmeye başladı. Elini tuttuğumda kahkahaları kesildi.

Şaşırdı. "Dur."

"Ne?"

Ninova

"Elimi mi tutacaksın? İnsanların içinde? Okulda?" diye çekingen bir şekilde sordu.

Sırıttım. En iyi arkadaşım gergindi. *Hayır, bir saniye.* Düzeltiyorum, sevgilim gergindi. *Bir dakika, hayır.* Bu da doğru değildi. Hailee benim en iyi sevgilimdi. Evet, o artık benim en iyi sevgilimdi. Hayatımdaki en üst konuma sahipti.

"Elini tutmak için on yedi yıldır bekliyorum," dedim net bir şekilde. "Yani evet, eğer senin için de uygunsa tüm dünyanın önünde elini tutacağım."

"Ah." Biraz homurdandı, aşırı düşündüğü zamanlarda olduğu gibi yine burnu kırıştı. Ardından elimi tutarken mükemmel sincap yanakları şişti ve kızardı. "Tamam o zaman."

Tamam o zaman.

Bir olayı fazla derinlemesine analiz edemediğinde böyle söylerdi. Parlak zekâsı işlerin yolunda gitmeyeceği bir senaryo bulamadığında verebildiği karşılık buydu. Hailee bana ne zaman "*tamam o zaman*" dese, büyük bir zafer kazanmış gibi hissederdim.

Tuhaf olduğunu biliyordum ama gülümsemesiyle birlikte yanaklarının şişmesini çok seviyordum.

Sağ yanağında üç, sol yanağında yedi çili vardı. Her gülümsediğinde her birini sayabiliyordum. O yanakları her gün öpmek istiyordum.

Yine de şimdilik sadece elini tutmak da iyi hissettiriyordu.

✦

Son zamanlarda hayatımda o kadar güzel şeyler oluyordu ki, Jake aradığında hiç şaşırmamıştım.

Jake hayatımdaki en büyük hayal kırıklıklarından biriydi. Bazı insanlar bulutlu günlere güneş gibi doğardı. Jake ise bunun tam tersiydi. Güneşli günlere doğru yürür ve bir şekilde gökyüzünü hep karartırdı.

Ne zaman hayatımda her şey yolunda gidiyor gibi görünse, biyolojik babam ortaya çıkıp her şeyi altüst etmeye bayılırdı. Ondan buluşmak istediğine dair bir mesaj aldığımda biraz şaşırdım çünkü Jake'i neredeyse bir yıldır görmemiştim. Onu son gördüğümde Şükran Günü'nde sarhoştu ve içkiyi bırakacağını anlatıp durmuştu. Ertesi sabah beni Kara Cuma için alışverişe götüreceğine söz vermişti. Ön verandada saatlerce gelmesini beklemiştim.

Jake her zaman böyleydi, tutamayacağı sözler verirdi. Çocukken kaç kez verandada Jake'in beni dışarı çıkarması için beklediğimi bilmiyordum. Genelde hiç gelmez, geldiğinde de araba kullanamayacak kadar sarhoş olurdu.

Jake sporla ilgilenen bir adamdı. Bana tuttuğu takımlar hakkında her şeyi anlatırdı, bu yüzden çocukken ben de o takımları tutardım. Jake ile ortak bir şeyim olsun istiyordum. Bayramlarda ona sevdiği takımların formalarını ve kendime de onlara uygun formalar alırdım. Beni Şikago'daki maçlara götüreceğinden bahsederdi. Ben de o formaları giyer, verandada oturup beklerdim. Beklerdim, beklerdim ve beklerdim...

Zamanla daha az beklemeye başlamıştım. Yine de beklerdim, tıpkı o öğleden sonra olduğu gibi. Arayıp onunla sinemaya gitmek isteyip istemediğimi sormuştu ve mantığımın büyük bir kısmı ona yüz vermememi söylüyordu. Ne yazık ki, aptal kalbim ona bir şans daha vermemi söylemişti.

Babam beni her zaman Jake'e şans vermem için ikna etmeye çalışıyordu. Ne de olsa, onun kuzeniydi. Ailenin her şeyden önemli olduğunu söylerdi. Annem ise ailenin sadece sana kötülük yapmadıkları sürece önemli olduğunu söylerdi. Belli ki annemle babamın Jake'in hayatımda olması konusunda farklı görüşleri vardı.

Verandanın ön basamağında otururken Jake'in arabasıyla geldiğini gördüğümde biraz şaşırmıştım. Gelmekle kalmamış,

aynı zamanda güzel bir araçla gelmişti. Normalde babamdan arabasını ödünç isterdi.

"İşte benim en sevdiğim çocuğum!" dedi Jake bana doğru yürürken. Bana çocuğum demesi hoşuma gitmemişti. Bu bana sonsuza dek birbirimize bir şekilde bağlı olduğumuzu hatırlatıyordu.

Kollarını coşkuyla uzattı ve o adamı gördüğüme heyecanlanmamak için kendimi zor tutmama rağmen içimdeki çocuk taklalar atmaya başladı. Bir parçam hâlâ onunla bir bağ kurmayı istiyordu. O geldiğinde değerli olduğumu düşünüyor, gelmediğinde ise kendimi değersiz hissediyordum. Jake konusunda terazide değersiz hissedişim ağır basıyordu.

"Selam, Jake." Ona sarıldım.

"Vay canına, dostum. Sen ne zaman *Hulk*'a dönüştün?" Kol kaslarıma dokundu. "Beni de spor salonunda çalıştırman gerek."

"Bunu yapabiliriz," diye cevap verdim hemen. Anında Jake'in benimle birlikte spor salonuna gelmesinin nasıl bir şey olabileceğine dair hayaller kurmaya başlamıştım.

Kahrolası umut. Hâlâ içimde ona dair bir umut vardı.

"Evet, dostum. İyi görünüyorsun." Kollarımı sıvazladı. "Öğle yemeği için bir restorana gitmek ister misin?"

"Şu yeni çıkan filmi izlemeye gitmek istediğini sanıyordum."

"Evet, istiyordum. Programım düşündüğümden biraz daha sıkışık. Bu öğleden sonra bir iş görüşmesine gitmem gerekiyor."

"Ah, tamam. Olur, bir şeyler atıştırabiliriz. Yeni bir araba aldığından haberim yoktu."

Jake arabaya doğru yürüyüp ellerini kaputun üstüne koydu. "Evet. Senin yaşlı herif bana bunun için peşinat ayarladı. Bu işe girince ona geri ödeyeceğim."

"Kocam ne yaptı dedin sen?" Annem, Jake'le konuşmak için ön verandaya doğru yürüdü. Kollarını kavuşturmuş, "sinirliyim" ifadesini takınmıştı.

"Kahretsin, bundan bahsetmemem gerekiyordu. Selam, Laurie. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Hıhı," diye homurdandı annem. "Oğlumu nereye götürüyorsun?"

"Biraz kanat yemeye ne dersin?" Jake parmaklarını bana doğru şıklattı. "Hâlâ Wests'in barbekülü kanatlarını seviyor musun?"

On iki yaşımdan beri Wests'e gitmemiştim. Jake'le en son o zaman baş başa vakit geçirmiştik.

"Evet, orayı seviyorum," diye onayladım.

"Onu çok geç olmadan geri getireceğim, Laurie," diye söz verdi Jake.

Bana doğru yürürken, "Bundan eminim," diye cevap verdi annem. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Yakında dönerim. Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum. İyi eğlenceler ve dikkatli ol." Annem yanağımdan öptükten sonra Jake'le yola koyulduk.

Arabayla giderken Jake sürekli başka şeylerle meşguldü. Sigarası ağzında sallanıyordu. Bir eli direksiyondayken diğer eliyle de radyoyu ayarlamaya çalışıyordu. "Sigara ister misin?" diye sordu.

"Ben sigara içmiyorum."

"Doğru, tabii ya. Akıllıca. Sadece takılıyordum zaten. Bu pislik senin için zararlı. Sadece hayır de.*" Kıs kıs güldü. "Eee, ne var ne yok? Kasabaya döndüğünü bilseydim, daha önce uğ-

* 1980'lerde ABD'de uyuşturucuyla mücadele kampanyalarında kullanılan slogana atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

rayıp takılmak için seni alırdım." Bu bir yalandı ama bir önemi yoktu. O kadar çok yalan söylüyordu ki, yalanlarına kendisi bile inanırdı. "İnternette bir sevgilin olduğuna dair bazı yazılar gördüm."

"Evet. Hailee."

"Hadi ya? Nasıl tanıştınız?"

Ona boş boş baktım. "Hailee. En iyi arkadaşım olan Hailee. Onunla çoğu bayramda görüşmüştünüz ve..."

Restorana arabayı park ederken telefonu çalmaya başlayınca telefonuna baktı. "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. İşaretparmağım kaldırarak susmamı işaret ediyordu. Arabadan inip hemen telefonuna cevap verdi.

Ben arabadan inerken telefonda sessiz sessiz konuşuyordu. Telefonu kapattığında morali biraz bozulmuştu ama bana hafifçe sırıttı ve restoranın kapısını açtı. "Hazır mısın, dostum?"

"Evet, elbette."

Jake'in yanındayken bir yabancıyla birlikteymişim gibi hissediyordum. Neden bir parçamın onunla bağ kurmak istediğini bilmiyordum. Harika bir ailem vardı. Biyolojik annem bir yana, Jake'i bile düşünmem için hiçbir neden yoktu. Biyolojik annemin adını bile bilmiyordum ama yine de ara sıra aklıma geliyordu. Bundan da nefret ediyordum. Tuhaf bir şekilde kendi anneme ihanet ediyormuş gibi hissediyordum.

Bir süre kanatlarımızı yiyip sohbet ederken Jake'in telefonu sürekli çalmaya devam etti. Bir mesajdan sonra biraz homurdanarak masaya geri oturdu. "Hey, az önce beni işten aradılar. Bu yüzden planladığımdan daha erken gitmem gerekebilir. Yani şimdi."

"Bugün iş görüşmen var sanıyordum. İşe çoktan girdiğini bilmiyordum."

"Doğru, evet. Yani zaten garanti bir işti. İşi alacağım. Sadece saçma sapan evrak işleri falan, bilirsin ya? Planlanandan

daha önce gelmemi istiyorlar." Başparmağını burnuna götürüp bana doğru eğildi. "Dinle, evlat. Bu utanç verici ama son zamanlarda işler biraz kötü. Senden kısa bir süreliğine borç alabilir miyim diye merak ediyordum. Sadece kendime çekidüzen verene kadar. İşler yoluna giriyor. Biliyorum. Geçen hafta bir medyumla görüştüm ve işlerin önce yavaş başlayacağını söyledi, sonra da güm! Galibiyet üstüne galibiyete giden bir rokette olacağım. Ama şimdilik bana yardım edebilirsen, bu benim için çok iyi olur."

Hâlâ içimde bir yerlerde varlığını sürdüren o umut vardı ya? Yavaş yavaş parçalanmaya başlamıştı.

"Ben, şey... Yanımda nakit getirmedim."

"Sorun değil. Şurada bir ATM var. Hemen şimdi nakit çekebilirsin." Arkasını işaret etti ve sonra benimkine benzeyen bir gülümsemeyle bana döndü. Bundan nefret etmiştim. Gülümsemelerimizin aynı olmasından nefret ediyordum. Benimkinin aksine, onunki sinsi görünüyordu. Jake'in değiştiğini düşündüğüme inanamıyordum. Sırf buraya geldi diye bu sefer her şeyin farklı olacağını düşünmem utanç vericiydi. Görünüşe göre sadece benden bir şeyler koparabilmek için gelmişti.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ne kadar lazım?"

"Bilmiyorum. Senin gibi *Emmy* ödüllü bir çocuk? Belki bu yaşlı adama sekiz yüz ya da bin dolar verebilirsin?"

O anda kalbimin kırıldığını görmemişti, tabii ki bunu kaçırmıştı. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Canımın yandığını nasıl fark edebilirdi ki?

Masadan kalkıp para çekmek için ATM'ye gittim. Parayı ona uzattığım anda bir yirmilik çıkarıp masanın üzerine koydu. "Eve dönmek için bir araç bulabilirsin, değil mi? Öğle yemeği benden." İroni yapıp yapmadığından emin değildim. Daha sonra eşyalarını topladı ve beni öylece ortada bırakıp gitti.

Orada bir saat daha oturdum, beni almaları için ailemi o ka-

dar erken aramaya utanmıştım. Bir saat sonra beni alması için annemi aradım. On dakika içinde geldi.

Yolcu koltuğuna oturdum ve hiçbir şey söylemedim. Gerçi ona bir şey söylememe gerek yoktu çünkü annem beni çok iyi okuyabiliyordu.

"Hey, bana bak," dedi annem koluma dokunarak.

Pencereden dışarı bakarken, "Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

"Aiden, hemen şimdi bana bak," diye emretti.

İç çekerek ona doğru döndüm.

Gözlerimin içine baktı. Keşke gözlerim anneminkilere benzeseydi. Sanırım bunu istemeye hakkım yoktu.

Ellerini yanaklarıma koydu ve sanki hâlâ verandada Jake'in beni sevmesini bekleyen o küçük çocukmuşum gibi yüzümü okşadı. "Sen mükemmel birisin, Aiden Scott Walters. Sen mükemmel bir kalbe sahip, harika bir insansın. Sen nazik, iyi ve dürüstsün. Başkalarının saçmalıklarının senden neşeni çalmasına izin verme. O senin neşen. Sahibi sensin. Başka hiç kimse neşeni kaçıramaz. Beni anladın mı?"

"Evet, efendim."

Yanağıma dokunup öpmek için eğildi. "Pekâlâ. Hadi eve gidelim."

✦

O gece annem ve babam Jake yüzünden büyük bir kavga etmişti. Yatak odamdan dinliyordum. Annem çok sakin biriydi, biri onun damarına basmadıkça asla sesini yükseltmez ya da küfretmezdi. Ancak ben üzüldüğümde damarına basılmış gibi oluyordu ve o öğleden sonra Jake beni üzmüştü.

"Jake'e bir araba aldığını bilmeye hakkım olmadığını mı düşündün, Samuel? Sikeyim, sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı annem. Annemin küfretmesi gerçekten kızgın olduğu anlamına geliyordu.

"Borç verdim. Geri ödeyeceğini söyledi," diye karşı çıktı babam.

"Evet, geçen sefer de aynı şeyi söylemişti. Kaza yapmadan hemen önce."

"Şimdi daha iyi durumda."

"Ah, öyle mi? Bu yüzden mi oğlumuzu restoranda terk edip gitti? Kendini toparlamaya başladığı için mi? O adamı artık hayatımızda istemiyorum. O iyi biri değil ve bunu defalarca kanıtladı."

"Ne söylememi istiyorsun, ha? Kuzenimi bir başına bırakmamı mı istiyorsun?"

"Evet! Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Kuzeninin sorumlusu sen değilsin."

"Aiden'la bir bağ kurmayı hak ediyor."

"Hayır, hak etmiyor. Oğlumun sevgisinin zerresini bile hak etmiyor, özellikle de bunu suistimal edip dururken. Jake'in bunu hak ettiğini düşünmenden iğreniyorum."

Tartışmalarını dinlemekten bıkmıştım. Avuç içlerimi kaşırken paniklemeye başladığımı hissettim. Pencereme yönelip dışarı çıktım. Aralık ayına girmek üzereydik, hava da bunu belli ediyordu. Soğuk esinti yüzümü okşarken kollarımdaki tüyler ürperdi.

Hailee'nin penceresini tıklattığımda gülümseyerek cama yaklaştı. Yüzümü gördüğü an, gülümsemesi kayboldu. Pencereyi açtığında annemle babamın tartıştığını duymuştu. Tek kelime etmeden kenara çekilerek odasına girmeme izin verdi.

Yatağına uzandım, o da ışıkları kapatıp yanıma yerleşti. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin? Bana her şeyi anlatabilirsin."

Yüzümü buruşturdum. "Zor konular hakkında konuşmakta çok iyi değilim. Kelimeleri sesli dile getirmeye çalışırken zihnim çok karışıyor."

"Ah, pekâlâ. Peki bu gece sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sadece burada, yanımda ol. Bu yeterli."

Bana sokuldu ve kollarımda uyuyakaldı.

Ah.

İşte bu.

Hailee Jones'un beni sevme şekli... işte buydu.

Ben de tam olarak böyle sevilmek istiyordum.

Ondan başka hiçbir şey istemiyordum. Sadece *ona* ihtiyacım vardı.

İlişkimiz daha yeni yeni filizlenirken Aiden'ın bir iş için iki haftalığına Los Angeles'a gitmesi gerekmişti. Gitmesinden çok korkuyordum. Yine de ona hiçbir şey söylemedim ve o dönene kadar günleri saymaya başladım. Seyahat boyunca çok meşguldü ama beni aramak için zaman ayırmadığı tek bir akşam bile olmamıştı. Her sabah okula gitmeden önce bana bir mesaj gönderiyor, harika bir gün geçirmemi dilediğini yazıyordu. İki saatlik zaman farkına rağmen bunu nasıl yaptığını sorduğumda bana günaydın demek için alarm kurduğunu ve sonra da alarmını tekrar kurup uyumaya devam ettiğini söylemişti.

Hanımlar ve beyler, işte karşınızda Aiden Walters. Standartları belirleyen çocuk.

Her gün öğle yemeğinde masada tek başıma oturuyordum. Carlton bir gün beni fark etmişti ama yanıma gelmeye cesaret edememişti. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimizin olmadığını biliyordu. Onunla dalga geçmelerine bakılırsa, popüler çocuklar da onu çoktan sepetlemişlerdi. Yine de bu benimle dalga geçmeyi henüz bıraktıkları anlamına gelmiyordu.

Cara gelip masada karşıma oturdu. "Selam, Hailee, nasılsın?" diye sordu. Peşinden ayrılmayan diğer iki kız da yanında

Ninova

yerini almışlardı. Her zamanki gibi ışıl ışıl gülümsüyorlardı, bu da benim için yeterli bir uyarıydı.

Gülümsüyorlardı ama dostane bir görüntüleri yoktu. Her an bir şey olacakmış gibi tetikteydim.

"Merhaba?" dedim soru sorarcasına.

Cara sıntarak bana yaklaşıp ellerimi tuttu. "Bence Aiden'la resmen sevgili olmanız harika bir şey. Yani kim arkadaşlıktan sevgililiğe dönüşen hikâyeleri sevmez ki? Haksız mıyım?"

Sessiz kaldım.

Son birkaç haftadır Cara ve arkadaşları hâlâ kilomla alay ediyorlardı. Yine de Aiden'a bundan bahsetmemiştim çünkü duyduğu anda çıldırırdı.

"Bence onunla çıkman çok cesurca," dedi Cara'nın arkadaşı Elizabeth.

"Çok ama çok cesurca," diye tekrarladı Natalie. "Yani gerçekten cesurca," diye ekledi.

Cesurca mı?

Aiden'la çıkmamın neresi cesurcaydı?

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama tuzaklarına düştüm. "Ne demek istiyorsunuz?"

Cara gülümsemeye devam ediyordu. "Haber daha bu sabah çıktı. İnternette insanların senin hakkında neler yazdığını okumalısın."

Tüylerim diken diken olurken kalp atışlarım hızlandı. "İnsanlar ne diyormuş ki?"

Cara hafifçe nefesini tuttu ama şaşırmadığından emindim. "Görmedin mi? Dur, sana göstereyim." Telefonunu çıkardı ve bana doğru çevirmeden önce birkaç kez ekrana dokundu. En büyük magazin sitelerinden birinde "*Aiden Walters'ın Büyük Beden Kız Arkadaşı Hakkında Bilinenler*" başlıklı bir haber vardı.

Başlığın altına Aiden ve benim el ele tutuştuğumuz bir fotoğrafımızı koymuşlardı. Ardından da birilerinin okulda en kötü açılardan çektiği fotoğraflarım geliyordu. Birinde masada kambur oturuyordum, diğerinde düşürdüğüm bir defteri alıyordum, bir başka karede öğle yemeği sırasında yemeğimi bekliyordum.

İnsanlar okulda gizlice fotoğraflarımı çekiyordu.

İnsanlar okulda gizlice fotoğraflarımı çekip magazine veriyordu.

İnsanlar okulda gizlice fotoğraflarımı çekip magazine veriyordu ve bu konuda benimle alay ediyordu.

Yemek tepsisindeki kaşığı alırken, "Yaptıkları haber için onlara birkaç fotoğraf gönderme nezaketinde bulundum. Sen benden daha iyisin. Gerçekten," dedi Cara. "Çünkü senin yerinde olsaydım, bu kaşığı ağzıma yemek götürmek için kullanmak yerine..." Kaşığın sapını dudaklarına götürürken ağzını sonuna kadar açtı, "İçimden yemek çıkarmak için kullanırdım. Yine de ben senin kadar cesur değilim, Hailee."

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti ama onun ve peşinde dolaşan kızların önünde ağlamak istemiyordum.

Masadan kalktım, sırt çantamı alıp kafeteryadan koşarak çıktım.

Ben dışarı çıkarken, "Çocuklar! Acele edin! Şu obez hipopotamın koşarken videosunu çekin," diye bağırdı Cara.

✦

Herkes benimle dalga geçiyordu. Sadece okuldakiler değildi, internetteki herkes bu akıma katılmıştı. Karanlık temizlik odasında otururken telefon ekranının ışığı yüzüme yansıyordu. Hakkımdaki her haberi, her yorumu, viral olan her gönderiyi okumuştum.

Aiden siyahi kızlardan mı hoşlanıyor? Hadi canım.

Yemek yemeye harcadığı zamanın yarısını saçını yapmaya harcasaydı, sevimli olabilirdi.

O şeyin Aiden Walters'la çıkmasına imkân yok.

Yüce Tanrım, başkaları için neler yaptığını görüyorum...

Nasıl oldu da o bu dünyadaki en seksi adamı tavladı ve ben hâlâ bekârım? Belli ki, görünüşün hiçbir önemi yok.

Birileri öğünlerinin hiçbirini atlamıyor.

Kalp krizinden bir hamburger uzakta.

Mööööö!

Bu bir montaj olmalı.

Telefonum çalmaya başladığında ekranda Aiden'ın adı belirdi. Ellerim titrerken gözyaşlarım telefona dökülüyordu. Çağrısını reddettiğimde midem altüst olmuştu. Tekrar tekrar aradı ve ben de her seferinde reddettim.

Aiden: *Aç telefonu, Hails.*

Aiden: *Lütfen. Telefonu* aç. *Haberleri gördüm. Hepsi saçmalık.*

Aiden: *Sen mükemmelsin. Onlar aptal, çekemeyen insanlar ve troller.*

Aiden: *Lütfen, cevap ver. Hails. Lütfen.*

Aiden: *İlk uçakla eve döneceğim. Yanına geliyorum.*

O gün eve gittiğimde annemle babamı oturma odamızda Laurie ile konuşurken buldum. Beni gördükleri anda onların da internetteki haberleri okuduklarını anlamıştım.

Babam ayağa fırlarken, "Külkedisi," diye seslendi.

Başımı iki yana salladım. "Ben iyiyim. Ders çalışacağım."

"Bebeğim," diye söze girdi annem ama konuşmalarına fırsat vermedim. Yatak odama gidip kapıyı arkamdan kilitledim. Yatağıma çöktüm ve yastıklarıma gömülüp ağladım. Her yerim

ağrıyordu. Bu kadar çok ve uzun süre ağladığımdan dolayı başım çatlıyordu.

"Külkedisi, birkaç saatliğine duygularını yaşayabilmen için sana alan tanıyacağız. Ama sonra sana yemin ederim, sana sarılmak için bu kapıyı kırarım," dedi babam kapımın arkasından.

Kapıyı kırma konusunda ciddiydi.

Kapımın kilidini açıp anne ve babamla akşam yemeği yedim. Annem benim için tabağımı hazırlarken ne kadar endişelendiklerini hissedebiliyordum. Neden tabağıma bu kadar çok yemek koymuştu? Bu kadar çok yememe gerek yoktu. Bu kadar çok yememeliydim. Dünyanın dört bir yanındaki yabancıların sözleri kulaklarımda yankılanırken ellerim kucağımda, annemin bana verdiği dağ gibi yemeğe bakıyordum.

Koca götlü.

İğrenç.

Aiden onu aldatıyor.

Bacaklarının kalınlığını gördünüz mü?

Yemek sırasında sohbetimiz normaldi, aileme iyi olduğumu söyledim. Onlara bunu söylemek zorundaydım, yoksa endişelenip kendilerini kötü hissederlerdi. Kendilerini kötü hissetmelerini istemiyordum. Vücudumun bu şekilde görünmesi onların suçu değildi.

Yemekten sonra yatak odamdaki banyoya gittim ve aynada kendime baktım. Tişörtümü ve eşofman altımı çıkardım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken sutyen ve iç çamaşırımla orada öylece dikildim. Ellerimi vücudumda ve tenimde gezdirerek fazladan kiloları kavradım. Elimle sıktım, bastırdım. Onlardan nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Nefret ediyordum.

Kendimden.

Kendimden nefret ediyordum.

Koca götlü.

İğrenç.

Aiden onu aldatıyor.

Bacaklarının kalınlığını gördünüz mü?

Lavabonun altından tartıyı çıkarıp tozunu aldım. Üzerine çıktım. 111 kiloydum. Çok uzun zaman önce değil, okul başladığında 104 kiloydum. Bu nasıl olmuştu?

Koca götlü.

İğrenç.

Aiden onu aldatıyor.

Bacaklarının kalınlığını gördünüz mü?

Kusmaya başladım.

İçimde ne varsa dışarı çıkana kadar kusarken klozet kapağına tutundum. Kusabildiğim kadar kustum. Gözlerim yaşarana kadar, her şey başımı döndürene kadar kustum.

Yerden kalktım, dişlerimi fırçaladıktan sonra ağzıma gargara suyunu aldım ve gözlerimdeki yaşları sildim. Gargarayı tükürdüm.

Tartıya tekrar çıktım.

110 kiloydum.

Sadece bir kilo mu azalmıştı?

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Pijamalarımı giyip yatağa girdim. Aiden durmadan mesaj atıyordu. Çoktan bir uçak bileti rezervasyonu yaptırmış, havaalanına doğru yola çıkmıştı. Eve ne zaman döneceği konusunda bana sürekli mesaj atıyordu. Pencereme tıklattığında saat gecenin ikisiydi. Açmaya gittiğimde en iyi arkadaşımın ve ruh eşimin, hayatımda gördüğüm en hüzünlü bakışlarla orada durduğunu gördüm.

Lambayı yaktıktan sonra penceremi açtım. Soğuk esinti yüzüme çarpıyordu.

"Merhaba." Gülümsüyordu ama üzüntüsünü hissedebiliyordum.

"Merhaba," diye cevap verdim.

Odamı göstererek, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Kenara çekildim. "Evet."

Aiden penceremden tırmandı. Yanımda durup bana sarıldı. Pijamamın altındaki simitlerimi hissedeceği düşüncesinden rahatsız olarak elinden kurtulmaya çalıştım. Bu çok saçmaydı çünkü daha önce bana birçok kez sarılmıştı. Fakat şimdi beynimde bana ait olmayan diğer insanların düşünceleri dönüp duruyordu.

Her zaman yeterli olduğumu düşünmüştüm. Dünyadaki diğer tüm insanlar beni yetersiz olmadığıma inandırmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Ayrıca onların kazanmasından nefret ediyordum. Aklımın içinde onların düşüncelerinin kendi düşüncelerimden daha baskın olmasından nefret ediyordum.

"Özür dilerim," diye konuşmaya başladı.

"Bu senin hatan değil."

"Evet, benim hatam. Bu olanlar benim yüzümden başına geldi ve bundan nefret ediyorum." Ceketini ve ayakkabısını çıkardı. Kollarını sıvadı. "O insanların hepsi aptal. Bir klavyenin arkasında kendini beğenmiş ve gururlu hisseden insanlar, diğer zavallı insanlardan beğeni almak için saçma sapan şeyler yazan pislikler."

"Evet ama..." Sesim titriyordu.

"Biliyorum. Yine de canını yakıyor."

Başımı salladım. "Yine de canımı yakıyor."

"Özgüvenini kırdılar."

"Evet."

Kilolu olduğumu biliyordum. Her gün, her an bu bedenin içinde yaşıyordum. Muhtemelen zayıf insanların hiç aklına bile gelmeyen şeyleri her durumda fark ediyordum. Bir restorana gittiğimizde sandalyelere dikkat ederdim. Nasıl sığacağımı merak eder ya da sandalye altımda kırılırsa utanç verici bir durum

olup olmayacağını düşünürdüm. Tam da bu nedenle partilerde asla katlanır sandalyelere oturmazdım. Uçaklardan nefret ederdim çünkü bazen emniyet kemeri uzatma aparatı istemek zorunda kalıyordum. Uçuşlarda yanımdaki yabancıların benimle oturmakla ilgili ne düşündükleri üzerine çok fazla kafa yorardım. Alışveriş merkezlerine gittiğimde en büyük bedenler bile bana küçük gelirdi. Kıyafet deneme kabinlerinde ağlardım. Seçtiğim kıyafetlerin çoğu büyükannemin giydiklerine benzediği için yastığıma sarılıp ağlardım.

Ancak aynı zamanda bedenimde dans da edebiliyordum. Onu hareket ettiriyor ve içinde parlıyordum. En iyi günlerimde bedenim yanımdaydı. En kötü günlerimde ise üzüntümü taşıyordu. Vücudumu tanıyordum. Artılarını ve eksilerini biliyordum. *Squat* yapabildiğimi ve ne kadar esnek olduğumu biliyordum. Yeteneklerini, güçlü ve zayıf yönlerini biliyordum. Bedenimle benim aramdaki ilişki yeni bir şey değildi. İnişlerimiz ve çıkışlarımız olmuştu ama önemli olan da buydu. Bu bizdik.

Şimdiyse sanki tüm dünya her bir santimin ve her bir kilonun ardındaki geçmişi bilmeden bedenim üzerinde söz sahibi olmuş gibi hissediyordum. Bu da yepyeni bir güvensizlik seviyesini beraberinde getirmişti. Bedenim ve zihnim tüm bu durumu nasıl çözeceğini kavrayacak zamanı bile bulamamıştı.

Toplum, kendimden daha önce hiç olmadığı kadar şüphe duymama neden olmuştu. Elbette vücudumun kötü günleri vardı ama harika günlerim de olmuştu. Ancak dünya beni sadece birkaç fotoğrafla yargılamıştı. Beni tanımıyorlardı ama bedenimi tanıyormuş gibi davranıyorlardı.

Koca götlü.

İğrenç.

Aiden onu aldatıyor.

Bacaklarının kalınlığını gördünüz mü?

Bu insanlar içimde yepyeni özgüvensizlikler yaratıyordu ve kendi iç sesimi bastırmalarından nefret ediyordum. Benim sesim kısıldıkça onların sesi daha da yükseliyordu.

Aiden yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ. Nedir onlar?"

"Ne nedir?"

"Özgüvensizliğine sebep olan şeyler ne?"

"Ha?"

"Özgüvensizliğine sebep olan şeyler, ne onlar?"

Kollarımla karnımı kapattım. *İşte bir tanesi.* İnternette bir kadın göbeğimden utanmam gerektiğini söylemişti. "Bunu sana söylemeyeceğim."

Aiden bana doğru yaklaşırken kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Bir elini bacağıma koyduğunda tüm vücudumu bir heyecan kapladı. Benimle konuşurken göz temasını asla kesmiyordu. "Aklında yarattıkları güvensizlikleri bilmek istiyorum, böylece sana neden hepsinin yanlış olduğunu söyleyebilirim."

"Aiden, söylemeyeceğim..."

Ellerimi tuttu. Sıcaklığı beni rahatlatıyordu. "Sen bana özgüvenini kıran bir şey söyle ve oradan devam edelim," diye öneride bulundu. Bir sonraki nefesimi çalarken dudaklarım aralandı. Ufacık dokunuşuyla uyluklarım karıncalanmaya başlamıştı. "Şimdi, Hails. Şimdi söyle bana."

İtiraz edecektim ama ben daha bir şey söyleyemeden eğilerek dudağını benimkilere değdirdi. Yavaşça öptükten sonra altdudağımı hafifçe ısırdı. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Kelebekler. "Güveniyorum."

"Tamam. O zaman kıyafetlerini çıkar."

Bana emretme şekli... Mavi gözlerinin doğrudan ruhuma bakması... İstediği şeyi ona vermekten başka çarem yoktu.

"Işıkları kapatabilir miyiz?" diye sordum.

"Kesinlikle olmaz. Işıklar açıkken özgüvenini kıran her şeyi tek tek yok edeceğiz. O yüzden..." Üstümdeki kıyafetleri işaret etti. "Kıyafetlerini çıkar."

Pijamalarımı çıkarırken midem gerginlikten düğüm düğüm olmuştu. Aiden'ın önünde durarak sadece bedenimi değil, bir bakıma ruhumu da ortaya koyuyordum. Karşısında bu şekilde durmak bana büyük bir utanç yaşatıyordu. Ta ki gözlerinin içine bakana kadar... Gözlerinde hayranlıktan başka bir şey yoktu.

Bunu nasıl yapmıştı?

Nasıl olmuştu da bana şöyle bir bakmış ve içimde kendimi biraz daha fazla sevme isteği uyandırmıştı? Aiden'ın bir bakışı, yabancılardan gelen milyonlarca yorumu nasıl susturabilmişti?

Ve ben sana âşığım...

"Nereden başlayayım?" diye sordum.

"Nereden başlamak istersen. Ben yanındayım ve seni dinliyorum."

"Yanaklarım. Ne kadar şişko olduğunu söylediler."

Ellerimi ellerinin arasma aldı. Beni kendine doğru çektikten sonra elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Kocaman yanaklarını ve solunda üç, sağında yedi tane çil olmasını seviyorum. Gülümsediğinde bu kadar şişmesini ve kahkaha attığında sol yanağında beliren o minik gamzeyi seviyorum." Her bir çil için sol yanağımı üç kez, sağ yanağımı ise yedi kez öptü.

Öpücükleri ruhuma serptiği sakinleştirici bir ilaç gibiydi.

"Sırada ne var?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım, titremelerimin arttığını hissedebiliyordum. Korkudan değil, bana verdiği tuhaf rahatlık hissi yüzündendi.

"Kollarım," diye devam ettim. "Çirkin ve şişman olduklarını, onları sadece ağzıma bir şeyler tıkıştırmak için kullandığımı söylediler."

Kollarıma doğru uzanarak parmaklarıyla masaj yapmaya

başladı, ardından kollarını belime dolayarak bana sarıldı. Hiç düşünmeden ben de ona sarıldım ve iç çekerek kulağıma bir şeyler fısıldadı. "Bu kollar bana sarıldığında dünyadaki en sevdiğim şey oluyorlar. Güvende olduğumu hissettiriyorlar." Ardından her iki kolumu da santim santim öpmeyi ihmal etmedi.

Bana her dokunuşunda midemde kelebekler uçuşuyordu.

Ellerimi karnıma götürdüm. "Göbeğimin kocaman olduğundan bahsettiler. Ve bacaklarımdan. Yüzümün yuvarlaklığından."

Önümde eğildi, bana tapınıyormuş gibi dizlerinin üstüne çöktü. Gerçekten de yaptığı tam olarak buydu, bedenimin her bir santimini adeta taparcasına seviyordu. Ellerini tenimde gezdirirken göbeğimi neden sevdiğini, bacaklarımı neden arzuladığını, yalnızken neden hep yüzümü hayal ettiğini anlattı. Bedenimin bir tapınak olduğunu söyledi ve elinde olsa, hayatının geri kalanını ona taparak geçirmek isteyeceğini fısıldadı.

İçimdeki tüm özgüvensizliği giderdikten sonra beni yatağıma yatırdı. Onu uzun uzun ve sertçe öperken kalbim hızla atıyordu. Magazin, yabancılar, okuldaki çocuklar... Hepsi zihnimden silinmeye başlamıştı. O anda sadece o ve ben vardık. O anda tek istediğim -her zaman tek istediğim- Aiden'ın benim yanımda olmasıydı.

Öpüşürken tişörtünü çıkardım. Sonra pantolonunu indirdim. Vücudunu benimkine bastırırken durdu ve mavi gözlerini benim kahverengi gözlerime kilitledi. "Bana ne hissettiğini söyle."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Evet." Başını salladı. "Ben de korkuyorum. Bunu yapmak zorunda değiliz, Hails. Bekleyip başka şeyler yapabiliriz. Ya da sadece uyuyabiliriz ve ben de sana sarılabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ben sadece... Sadece benimle birlikte kork, tamam mı? Birlikte korkup birlikte gerilelim."

Dudaklarıma doğru, "Tamam. Evet mi?" diye fısıldadı. Biraz sonra olacaklar için izin istiyordu.

Başımı sallayıp ona daha sıkı sarıldım. "Evet."

İzin verdiğimde kendimi onun kucağına bıraktım. Bu ikimizin de ilkiydi. Bana her dokunduğunda ruhuyla bütünleşiyordum. Hayatımda ilk kez, en iyi arkadaşımla sevişirken bütün duyguları aynı anda yaşıyordum.

Korku.

Heyecan.

Acı.

Huzur.

Mutluluk.

Çok fazla mutluluk.

Ağladım çünkü bu çok doğru hissettiriyordu. Aiden çok iyi hissettiriyordu. Sanki... tamamen bana aitmiş gibi hissettiriyordu.

Her özgüvensizliğimi yatıştırdıktan ve dış dünyadaki gürültüyü bir süreliğine kestikten sonra onunla sevişmiştim. Bunu yapmamak nasıl mümkün olabilirdi? Aiden, bu zor dünyada benim sığınağımdı.

O gece ben ona her parçamı vermiştim, o da bana kendisinden daha fazlasını vermişti.

Bekâretini kaybet.

Her şey yolunda gitmişti... *Tekrar, tekrar ve tekrar.* Yine de Hailee ile aramız iyi olsa bile onun için endişeleniyordum.

Son birkaç haftadır her şey magazin basınında yer aldığından beri iyi olduğunu söylüyordu. Ancak ona inanmakta zorlanıyordum. Hailee'ye karşı aşırı korumacı bir yapım vardı. Ne zaman iş için kasabadan ayrılmak zorunda kalsam, sanki onu okuldaki pislikler için açık bir hedef haline getiriyormuş gibi hissediyordum. Yine de görünüşe göre elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Sanki her geçen gün birbirimize daha çok âşık oluyorduk.

Birlikte yaptığımız rutinlerimiz vardı. Yaklaşan bir rol fırsatı için forma girmeye çalıştığımdan her sabah spor salonuna gidiyordum ve Hailee de her gün benimle gelmeye başlamıştı. Spor yaparken çok iyi görünüyordu. Çoğu zaman kendi koyduğum hedeflere ulaşamıyordum çünkü onun kendi hedeflerine ulaşmasına odaklanıyordum.

İlişkimizde her şey hemen hemen yolunda gidiyordu. Yaşadığımız tek sorunu, işimize hiç karışmaması gereken diğer kişiler yüzünden yaşamıştık. Yine de insanlar Hailee'ye zorbalık

Ninova

yapmayı bırakmamıştı. Bunun onu rahatsız etmediğini söylese de etkilendiğini görebiliyordum.

Ona ve yaptığı her şeye aşırı odaklanmaya başlamıştım. Her gün öğle yemeğinde kalori sayıyor veya bir şeyin bu kadar çok karbonhidrat içermesinin ne kadar saçma olduğu hakkında yorumlar yapıyordu. Her gün öğle yemeğinden sonra onu bir sonraki sınıfına götürüyordum ama onu bıraktıktan sonra sınıfa girmek yerine köşeyi dönüp tuvalete gittiğini fark etmiştim.

Spor salonunda kendini çok fazla zorluyordu.

"Okula hazırlanmak için artık çıkmalıyız," dedim bir sabah. İkimiz de terden sırılsıklam olmuştuk, ben bitmiş haldeydim. Hailee ise o sabah benden on kat daha fazla efor sarfetmişti.

"Salondan çıkmadan önce koşu bandında hızlı bir koşu yapalım."

Hafifçe gülerek başımı iki yana salladım. "Bacak gününden sonra? Hayır, imkânı yok."

"Hadi ama. Mızmızlanma. En fazla on dakika." Koşu bandının kenarına tutunurken nefes nefese kalmıştı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hailee, gidelim."

Koşu bandına çıkıp bana el salladı. "Sorun yok. Sen git. Yolda sana yetişirim. Ben..." Durdu ve koşu bandının kenarlarını sıkıca kavradı. Başını eğip derin nefesler aldı.

Koşarak yanına gittim. "Bayılmak üzeresin. Bu sabah bir şeyler yedin mi?"

"Evet, yedim. Doyurucu bir kahvaltı yapmıştım. Sadece biraz başım dönüyor."

Koşu bandına çıkıp ellerini tuttum. "Biraz oturmalısın."

"Ama koşu..."

"Hailee. Otur."

Koşu bandına oturdu. Suyu alıp ona uzattım. "Son zamanlarda çok fazla spor yapıyorsun. Yeterince beslendiğinden emin misin?"

"Evet, iyiyim. Sadece yorgunum."

Ona ne kadar inanmak istesem de bunu yapmakta güçlük çekiyordum. Bir aktör olarak işimin bir parçası karakterleri inceleyip anlamaktı. Nasıl hareket ettiklerini, nasıl iletişim kurduklarını ve nasıl yaşayıp var olduklarını benimsemem gerekiyordu.

Hailee'de bir terslik vardı ve bu beni çok korkutuyordu. Çünkü tüm parçaları bir araya getirdiğimde ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. Her yıl ailelerimiz bir araya gelir, Şükran Günü ve Noel'i birlikte kutlardık. İki ev arasında gidip gelirdik. Benim ailem ana yemeği hazırlarken Jones ailesi tatlıları ve kokteylleri hazırlardı.

Şükran Günü geldiğinde tüm dikkatim Hailee'nin üzerindeydi. Çok fazla bir şey yememişti, hatta tabağındaki yiyeceklerle oynama konusunda profesyonelleşmişti. Ayrıca bizim evdeki tuvaleti de kullanmıyordu. Yatak odasındaki özel tuvaletine gidip sonra geri geliyordu. Bu çok şüpheli bir hareketti ve gün içerisinde ne zaman bir şey yesek tuvalete gidiyordu. O yüzden yemekten sonra onu takip etmeye karar vermiştim.

Onun haberi olmadan yatak odasının penceresinden gizlice odaya girdim ve tuvaletin dışından onu dinledim. Orada durup onun kusmasını dinlerken göğsüm sıkışıyordu. Ellerini yıkadığını duydum. Ağzını silerek banyodan çıktığında beni görüp irkildi.

"Aiden, ne yapıyorsun?"

"Asıl sen ne yapıyorsun, Hails?"

Tek kaşını kaldırdı. "Tuvalete girdim?"

"Hailee."

"Ne?" Gergin bir şekilde güldü. "Tuhaf davranıyorsun."

"Seni duydum."

"Neyi duydun?"

"Tuvaletteki halini."

Yanımdan geçip giderken başını iki yana salladı. "Çok garip davranıyorsun. Hadi bizimkilerin yanına dönelim ve..."

"Kendini kusmaya mı zorluyorsun?" diye sordum birden.

"Pardon?"

"Sen..."

"İlk söylediğinde duydum, Aiden!" diye bağırdı. Gerçekten bağırmıştı. Hailee bana hiç bağırmazdı. Zaman zaman sinirlenirdi ama asla bağırmazdı. "Dinle, burada öylece dikilip bana öğüt vermene izin vermeyeceğim. Tamam mı? Ben iyiyim."

"Hails..."

Elini kaldırarak, "Hayır," diye emretti. Gözleri cam gibiydi. "Bunu yapamazsın. Bana sanki kusurluymuşum gibi bakamazsın."

"Öyle bakmıyorum."

"Bakıyorsun. Bunu görebiliyorum. Ama anlamıyorsun. Yedi kilo verdim, Aiden. Kilo vermeye başladım. Her şey yoluna girecek, insanlar internette benim hakkımda ileri geri konuşmayacak ve sen de benimle birlikte görünmekten utanmak zorunda kalmayacaksın. Zaten önceden çok fazla yiyordum. İşe yarıyor. Öyle olduğunu biliyorum. Sorun yok, hedeflediğim kiloya ulaştığımda bunu yapmayı bırakacağım. Her şey yolunda. Bu sadece geçici bir durum."

Sanki göğsüme uzanıp kalbimi yerinden sökmüş gibi hissetmiştim. Konuşurken içindeki panik ve korku gözlerinden okunuyordu. Bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Eğer benim aptal kariyerim olmasaydı, Hailee'nin kendisinden bu şekilde şüphe etmesine asla gerek kalmayacağının farkındaydım.

"Sana yardım edecek birilerini bulabiliriz, Hails. Bunu sağlıklı bir şekilde yapmak için yardım edebilir ama bu yaptığın sağlıklı değil. Ailen..."

"Kimseye söyleyemezsin. Yemin ederim, eğer birine söyler-

sen seninle bir daha asla konuşmam. Bu iş tamamen kontrolüm altında."

Şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. "Kontrolün altında falan değil. Öyle olsaydı böyle bir şey yapmazdın. Bunu annen ve babandan saklayamam. Sana zarar veren bir şeyi saklayamam."

"Zarar vermiyor! Bu bana yardım ediyor. Görmüyor musun? Artık daha mutluyum." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Zayıflıyorum."

"Bunun hiçbir önemi yok, Hailee. Sen her halinle mükemmelsin. Kilon senin kim olduğunu tanımlamıyor."

Gözyaşları gitgide hızlanırken, "Bunu internettekilere anlat!" diye bağırdı.

Cevap veremeden evinin ön kapısının açıldığını ve ebeveynlerimizin içeri girdiğini duydum. "Tatlı zamanı!" dedi babam yüksek sesle. "Karl, umarım tatlının yanında bana eski usul bir şeyler yaparsın."

"Hemen geliyor," diye cevap verdi Karl.

Hailee hızla gözlerini silerken boğazını temizledi. Bana bakıp kolumu tuttu. "Kimseye bir şey söylemeyeceğine söz ver, tamam mı? Bana erkek arkadaşım olarak değil, en iyi arkadaşım olarak söz ver."

"Sadece artık kusmayı bırakacağına yemin edersen."

"Yemin ederim."

Altdudağı seğirmişti.

Yalan söylüyordu.

Bana yalan söylemek zorundaymış gibi hissetmesinden nefret ediyordum. Mücadele ediyor olmasından nefret ediyordum. Aklma yerleştirilmesinde rol oynadığım şeytanlarla uğraşıyor olmasından nefret ediyordum. Ayrıca ailesine söyleyerek onun kalbini kırmak zorunda kalmaktan da nefret ediyordum.

Yatak odasından çıkmadan önce, "Özür dilerim, Hailee," diye mırıldandım.

Peşimden koşarken, "Hayır, hayır!" diye bağırıyordu.

Aceleyle Karl ve Penny'nin tatlı hazırladıkları mutfağa gidip onlara seslendim. "Karl. Penny. Bilmeniz gereken bir şey var."

"Yalan söylüyor!" Hailee mutfağa girdiğinde kekeliyordu. "Yalan söylüyor!"

"Durun, durun, durun. Neler oluyor?" diye sordu Karl.

"Aiden, yapma," diye yalvardı Hailee.

Onu incitmek istemiyordum. Bana kızmasını da istemiyordum. Ancak daha da önemlisi, onu kaybetmek istemiyordum. Yaptığı şey yüzünden en iyi arkadaşımı kaybetme ihtimalim vardı. *Ruh eşimi. Jerry'mi.*

Ebeveynlerine döndüm. "Hailee her yemekten sonra kusuyor," diye açıkladım.

"Aiden," diye yalvarmaya çalıştı Hailee ama ben devam ettim.

"Onu dikkatle gözlemliyordum ve bir süredir bir şeylerin ters gittiğini fark etmiştim. Fakat bu geceye kadar emin değildim. Onu bunu yaparken yakaladım. Bunun bilmeniz gereken bir şey olduğunu düşündüm."

Penny gözlerini kızına çevirdi. "Bu doğru mu, Hailee?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken, "Be... ben, ben, ben... iyiyim," diye kekeledi. Omuzlarını silkti. "Ben iyiyim. İyiyim."

Tam fenalaşırken anne ve babası Hailee'ye doğru koşup onu yakaladılar.

Annem ve babam yanıma gelmişti. Joneslarm kızlarıyla vakit geçirmeleri için onlarla birlikte eve dönmemi söylediler.

Her şey olup bittikten sonra odamda otururken midem bulanıyormuş gibi hissediyordum. Annem bir süre sonra odama geldi ve yatağımda yanıma oturdu. "Bugün Hailee için yaptığın şey büyük cesaret ister. Ailesine söyleyerek doğru olanı yaptın."

"O zaman neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum?"

"Çünkü bazen doğru şey, yapılabilecek en zor şeydir." Alnımdan öptü. "Hailee iyileşecek ve aranız da düzelecek. Sadece biraz zaman tanı."

"Benden nefret edecek."

"Hayır. Belki biraz kızacak ama bu normal. Yine de senden asla nefret etmeyeceğinden eminim."

"Neden?"

"Çünkü sen sensin, Aiden. Çünkü sen sensin."

✦

Hailee Şükran Günü'nden sonra bana kızdığını ama yine de beni sevdiğini belirten bir mesaj atmıştı.

Benimle bir daha konuşmamak için artılar ve eksiler listesi yaptığından oldukça emindim, bu yüzden mesaj atmasını bir zafer olarak kabul ediyordum. Bana kızgın olmasıyla başa çıkabilirdim. Artık beni sevmemesine ise asla dayanamazdım.

Şükran Günü'nden sonra ailesi ona yardım etmeye çalıştığı için birkaç gün okula gelmemişti.

Cara her gün okulda yanından geçtiğimde bana kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyordu. Yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Hepsi onunla çıkmak istemediğim için olmuştu. Hailee'yi ona ve onun egoist tavırlarına tercih ettim diye yapmıştı. Hepsi onu reddettiğim içindi.

O kadar mutsuz ve kendisine o kadar kızgındı ki, bir başkasının hayatını mahvetmek zorunda hissediyordu. İnsanların başkalarının nasıl göründüğünü, şişman ya da cılız, uzun ya da kısa olmasını neden umursadığını bile anlamıyordum. Yine de umursuyorlardı. Sanki başkalarını küçümseyerek kendi üzücü, acınası hayatları hakkında kendilerini daha iyi hissetmeye çalışıyorlardı. Çünkü diğerleri kendilerini değersiz hissederse, o zaman belki de kendi mutsuz yaşamları onlara daha tatmin edici gelebilirdi. Cara'ya yaptığı şeyler yüzünden küfretmemek için

kendimi zor tutuyordum. Fakat bunun Hailee için işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum. Ayrıca annem bana asla kadınlarla sert tartışmalara girmememi söylemişti. Cara'dan nefret etsem bile ona saygısızlık edemezdim. Annem bana bir kadına saygısızlık etmemem gerektiğini çok iyi öğretmişti. Ancak bir erkek Hailee hakkında ileri geri konuşmaya cüret ederse?

Eh, işte böyle durumlarda ipler kopuyordu.

Okuldan sonra oturma odasına girdiğimde, "Yine mi kavga?" diye sordu babam. Pisliğin biri Hailee'nin yeme bozukluğu olsaydı ne kadar seksi olacağmdan bahsediyordu, ben de onun çenesini yerine oturtmuştum. Gayet mantıklı görünüyordu. Elim attığım yumruk yüzünden hâlâ kızarıktı.

Annem kanepede oturuyor, son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bu kötü hissettirmişti ama yaptığım şey için kendimi suçlu hissedemiyordum.

"Bu sefer insanların kavgayı videoya çektiğini biliyor muydun? Sonra da sosyal medyada viral olduğunu?" diye sordu babam. Gözlerindeki öfkenin giderek arttığını görebiliyordum. Duvardaki saate baktım. Hailee hâlâ terapi randevusundaydı, bu yüzden muhtemelen kavgayı duymamıştı. Şimdiden onun öğrenmesini engellemenin yollarını düşünüyordum.

Ailesi herhangi bir negatif yorum görmemesi için telefonundan tüm sosyal medya hesaplarını sildirmişti, bu yüzden güvende olduğumu biliyordum. Onun onurunu koruduğumu bilmesine gerek yoktu. Bu onu çok sinirlendirirdi.

"Aiden, beni dinliyor musun?" diye bağırdı babam. "Yoksa aklını tamamen kaçırdın mı?"

"Seni duyuyorum. Ama Hailee'ye..."

"Hailee," diye karşılık verdi babam. "Hailee şöyle, Hailee böyle. Ona ne kadar saplantılı hale geldiğinin farkında mısın? Zor bir dönemden geçtiğini anlıyorum ama bu senin vereceğin bir mücadele değil."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu benim mücadelem, baba. Eğer biri Hailee'ye zarar verirse, karşısında beni bulur."

"Bu çok saçma."

"Yani sen olsan birinin annem hakkında bu şekilde konuşmasına izin mi verirdin?" diye karşı çıktım.

Kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anlamadım?"

"İnsanların annem hakkında bu şekilde konuşmasına izin verip vermeyeceğini soruyorum. Çünkü annem bana, onun onurunu korumak için sürekli kavgalara karıştığını söyledi."

"Bunu sana annen mi söyledi?" Babam anneme doğru baktı. "Bunu ona sen mi söyledin?"

"Gerçek bu." Annem omuz silkti. "Ayrıca hâlâ sorusunu yanıtlamadın."

Annem garip bir şekilde sakin görünüyordu, hatta konuştuklarımızdan sıkılmış gibi bir hali vardı. O ve babam son zamanlarda daha sık kavga ediyorlardı. Bazen o kadar çok tartışıyorlardı ki, aynı odada birlikte oturmalarına şaşırıyordum.

"Cevap vermedim çünkü bu aptalca bir soru. Sen benim karımsın. Hailee ne zamandır senin kız arkadaşın? İki dakikadır falan mı?"

"On yedi yıldır benim en iyi arkadaşım. Bence bu senin iki dakikandan daha önemli."

"Ne zamandan beri bana karşılık veriyorsun? Ayrıca ne zamandan beri sana teklif edilen rollerden bana bahsetmiyorsun?"

Donup kaldım.

Babam tek kaşını kaldırdı. "Bu doğru. Biliyorum." Beni işaret etti. "*Spielberg*•'ün büyük filminde başrolü kapmış. Şükran Günü'nden önce teklif etmişler. Ben de bunu bugün ajansından öğrendim."

• ***Steven Allan Spielberg***, Amerikalı yönetmen, yapımcı ve senarist. *Schindler'in Listesi*, *Er Ryan'ı Kurtarmak*, *Jurassic Park*, *Indiana Jones*, *E.T.* gibi birçok ünlü filmin yönetmenliğini yapmıştır. (ç.n.)

Annemin gözleri kocaman açıldı. "Rolü kaptın mı?"

"Rolü reddedecektim," diye cevap verdim.

"Sen öyle san. Toplantılar için Los Angeles'a biletlerimizi çoktan ayarladım."

Endişem giderek büyürken avuç içlerim terlemişti. "Gitmeyeceğim. Hailee'nin şu anda bana ihtiyacı var."

"Bebeğim..." diye konuşmaya başladı annem. Ancak başımı iki yana salladım.

Ayağa kalktım. "Ne istiyorsanız yapın. Penceremi kilitleyin. Ceza verin. Bana ne kadar berbat biri olduğumu söyleyin ama ben bu rolü kabul etmeyeceğim. Umurumda değil. Bu saçmalıkların hiçbiri umurumda değil. Hailee'yi bırakmayacağım."

Hailee'nin bana bu kadar ihtiyacı varken o uçağa binmemin imkânı yoktu.

Annem ve babam, beni bu yoğun düşüncelerimde yardımcı olabilecek bir terapistle görüşmeye ikna ettiklerinden birkaç gündür okula gitmiyordum. Samuel benimle konuşmak için eve uğradığında biraz şaşırmıştım.

Samuel bana gülümsedi. "Merhaba, Hailee. Annenle baban evde mi?"

"Yeni açacakları pastane için yer bakmaya gittiler. Onlara uğradığınızı söyleyebilirim..."

"Hayır. Aslında seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette, tabii ki. İçeri gelin."

Eve girip kapıyı arkasından kapattı. Gülümsemesi biraz soğuk gibiydi. Alışık olduğum Samuel'dan daha soğuktu. Normalde bana karşı kibar ve korumacı bir tavrı olurdu.

Kollarını kavuşturdu ve boğazını temizleyerek bana baktı. "Nasıl gidiyor, ufaklık?"

Omuz silktim. "İyiyim. Şükran Günü'nde olanlar için özür dilerim. Çok şey yaşadık."

"Sorun değil. Umarım iyisindir." Ayaklarını yere sürterken burnunu oynatıyordu. "Senin için dua ediyoruz."

Ninova

Dualar tuhaftı. Hiç cevaplanıyorlar mıydı, yoksa gökyüzü atmosferde süzülen cevaplanmamış dileklerle mi doluydu çok merak ediyordum.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Midem düğümlenmişti ve nedenini bilmemekten nefret ediyordum.

"Şey, evet. Oturabilir miyiz?"

Başımı sallayıp onu oturma odasına yönlendirdim. Karşılıklı oturduğumuzda hâlâ gergin görünüyordu ve bu daha da kötü hissetmeme yol açmıştı.

"Aiden ve senin son zamanlarda zor bir dönem geçirdiğinizi biliyorum."

"Ah. Evet. Daha çok benim kendimle olan sorunlarımdı. Açıkçası durum tam tersi olsaydı, ben de aynısını yapardım. Bu gece onunla konuşmayı umuyordum ve..."

Samuel elini kaldırıp beni durdurdu. "Sen iyi bir kızsın, Hailee. Seni uzun zamandır tanıyorum ve nasıl biri olduğun konusunda hiçbir şüphem yok."

Sertçe yutkundum. "Neler oluyor?"

Samuel kaşlarını çattı.

O anda kalbim paramparça oldu.

Ellerini birbirine kenetledi. "Aiden'ın parlak bir geleceği var. Hayalleri sonunda gerçek oluyor. Geleceğe tam anlamıyla adım atabilmesi için geçmişindeki her şeyi bir kenara bırakması gerekiyor. Bir ayağı Leeks'te, diğeri Kaliforniya'da olamaz. Ondan ayrılman gerekiyor."

"Ne? Hayır. Her şeyi çözebiliriz. Biz..."

"Yine biriyle kavga etti, Hailee."

"Ne?"

"Okulda. Çocukların senin hakkında konuştuğunu duymuş. Biriyle kavga etmiş ve olay basına sızmış. Sadece kasabadaki insanlar konuşmuyor. Sektördeki insanlar da onun sağlam bir kariyer yapmak için gereken özelliklere gerçekten sahip mi,

yoksa sadece şansı yaver giden bir çocuk mu olduğunu sorguluyor." Samuel gözlüklerini çıkarıp burun kemerini sıktı. "Oğlum birçok şey olabilir ama şanslı biri değil. O çok çalışkan ve dünyanın onu tek seferlik bir başarıya sahip bir çocuk olarak damgalamasına izin vermeyeceğim."

Aiden neden bana kavgadan bahsetmemişti? Neden bir kavgaya karıştığını söylememişti? Benim için ettiği kavgayı neden anlatmamıştı? Bunu neden benden saklamış olabilirdi ki?

Konuşurken sesim çatladı. "Bir şeyler söyleyebilirim. Onun adına konuşabilir, herkese anlatabilirim..."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Kusura bakma, Hailee. Ancak Aiden adına konuşman durumu daha da kötüleştirir. Herhangi bir ilişki, hatta arkadaşlık bile oğlumun kariyerine zarar verebilir."

Arkadaşlık bile mi?

Ne?

"Samuel, benden ne istiyorsun?"

"Sen onun kriptonitisin*, Hailee. Aiden senin için her şeyi yapar, kendi yıkımına neden olsa bile yapar. Sen harika bir kızsın. Ailemin, sen ve senin ailen hakkında nasıl hissettiğini biliyorsun ama... bu sağlıklı değil. Ne senin ne de onun için. Bu seviyede karşılıklı bağımlılık zehirlidir."

Gözlerim dolmaya başlamıştı çünkü benden tam olarak ne yapmamı istediğini anlamıştım.

Benden Aiden'ı terk etmemi istiyordu. Sadece erkek arkadaşım olarak değil, aynı zamanda ruh eşim olarak da onu bırakmam gerekiyordu. En iyi arkadaşımı. Tom'umu. Diğer yarımı terk etmemi istiyordu.

"Beni anlaman gerekiyor, Hailee. Bunları söylemek benim için hiç kolay değil. Sen her zaman ailemin dünyasında par-

* *DC Comics* evreninde, *Superman*'in gücünü kaybetmesine, hatta ölümüne neden olabilecek kurgusal maddedir. (ç.n.)

layan bir ışık oldun, yaşadığın zorbalıkları ve magazin haberlerini en kötü düşmanımın bile yaşamasını istemezdim. Fakat Aiden benim oğlum, bu yüzden senden bunu neden istediğimi anlamalısın. Şu andan itibaren Aiden'ın hayatının bir parçası olamayacağını anlamak zorundasın. Onu seviyorsan olamazsın. Eğer onu gerçekten seviyorsan -ki sevdiğini biliyorum- onu terk edersin."

Bu doğru muydu?

Aiden'ın hayatında ondan uzak tutulması gereken şey ben miydim?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken aldığım her nefeste boğulduğumu hissediyordum. Başımı iki yana sallarken vücudum titremeye başladı. "O benim en iyi arkadaşım," diye tekrar tekrar mırıldandım. "O benim en iyi arkadaşım, Samuel. O benim en iyi arkadaşım."

O benim ruh eşim.

O benim tek ve biricik ruh eşim.

Ondan başka kimsem yoktu.

O hayatımda olmazsa gökyüzünde bir parça ışık olmayan, sadece karanlığın hüküm sürdüğü günler beni bekliyordu.

Samuel'ın gözleri cam gibiydi, sanki o da bir çöküşün eşiğindeydi. Aiden'ın babasının ağlamaya bu kadar yaklaştığını hiç görmemiştim. Sadece bu bile zaten paramparça olan kalbimi iyice yaralamıştı.

Burnunu çekip boğazını temizledi. "Hailee, beni anlaman gerekiyor. Senin yüzünden her şeyini kaybedecek. Seninle ilişkisi devam ederse, hayalleri son bulacak. Senin yaşadığın zorluklar, onun kaldırabileceğinden çok daha büyük. Ondan bunu yapmasını bekleyemezsin."

Göğsüm sıkışmıştı.

Başım dönüyordu. Zihnim tamamen karışmıştı.

İşin kötü yanı, Samuel'ın haklı olduğunu biliyordum. Aiden'la olan ilişkim pozitif herhangi bir şey getirmeyecekti. İnsanlar her zaman benim hakkımda bir şeyler söyleyecekti ve bu da Aiden'm beni koruması gerekiyormuş gibi hissetmesine neden olacaktı. Aiden'ın oyunculuk kariyerinin beni korumaya çalıştığı için bitmesini hiç istemezdim.

"Bence gitseniz iyi olur, efendim."

"Elbette. Tabii ki. Söylediğim her şeyi bir düşün. Bu hafta içinde büyük bir teklifi görüşmeye gitmemiz gerekiyor. Şimdiden gitmeyi reddediyor çünkü senin iyi olduğundan emin olmak istiyor. Aiden'ın bu gece seni görmeye geleceğine eminim. Bana bir iyilik yapıp ikinizin arasındaki bu şeyi devam ettirme umudunu yok edersen çok iyi olur."

Bu şey.

Sanki aşkımız geçici bir hevesten başka bir şey değilmiş gibi söylemişti.

Samuel arkasını döndü ve uzaklaştı. Sanki zaten harap olmuş kalbimi milyonlarca küçük parçaya ayırmamış gibi çekip gitti.

Bunu nasıl yapacaktım?

Asla bırakmak istemediğim tek kişiyi nasıl terk edecektim?

✦

Aiden penceremi tıklatarak ziyaretime geldiğinde gerçekleşmek üzere olan konuşmayı birçok farklı senaryoda çoktan kurgulamıştım. Ortaya çıkabilecek duygusal hasarı ve aramızı düzeltmek için bana verebileceği her yanıtı hesaplamıştım. İnişler ve çıkışları, umutlu ve korkunç sonuçları gözden geçirmiştim. Onun şaka yaptığımı düşünebileceği ihtimali de aklıma gelmişti. Onun darmadağın olacağını düşünmüştüm. Hatta hissizleşeceğini bile düşünmüştüm.

Hâlâ hazır değildim. Onun kalbini kırmaya asla hazır olmayacaktım.

Yatak odama girdi ve beni görür görmez sımsıkı sarıldı. Normalde olduğundan biraz daha uzun süre sarılmasına izin verdim. Ona bir daha ne zaman sarılabileceğimi bilmiyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadı kulağıma.

"Bana bir *Spielberg* filminde başrolü kaptığından bahsetmemiştin. Bunu bana neden söylemedin?"

Gözlerini kıstı. "Nereden biliyorsun?"

"Baban uğrayıp anlattı. Bana çiçek getirmiş." Bir de kalp kırıklıkları getirmişti. *Her neyse.*

"Ah. Evet. Rol bana teklif edildi ama kötü bir zamana denk geldiği için kabul etmedim."

"Ne kötü zamanı?"

Delirmişim gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Sen böyle zor bir durumdayken seni bırakamam. Yanında olmalıyım."

İşte oradaydı. Babasının çok endişelendiği gerçek karşımdaydı. Aiden beni korumak uğruna önemli fırsatları geri çeviriyordu.

"Bunu yapamazsın, Aiden. Bunu geri çeviremezsin. Filmde oynamalısın."

"Ama..."

"Ben iyi olacağım."

"İyi olacağını biliyorum. Yine de tüm bu süreçte senin yanında olmak istiyorum."

Ağlamak istiyordum ama ağlayamazdım. Bu durumun beni paramparça ettiğini görmesine izin veremezdim. "Aiden, üzgünüm. Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neyi yapabileceğini?"

"Bunu." Önce onu, ardından kendimi işaret ettim. "Bizi. Şu anda bunu yapamıyorum. Benim için elindeki fırsatlardan vazgeçmene izin veremem. Bunu asla kabul edemem."

"Pekâlâ, tamam. O zaman bir süreliğine uzak mesafe ilişkisi yaşayacağız. Tabii ki alışmamız gerekecek. Fakat tedbirli ola-

cağız ve ne olursa olsun, hayatımda her zaman önceliğim sen olacaksın."

Seni seviyorum, dedim içimden.

Sana ihtiyacım var, dedim içimden.

"Uzak mesafe ilişkisi istemiyorum. Yapılacaklar listemizdeki hemen hemen her şeyi hallettik. Son senemizde yapmak istediklerimizi gerçekleştirdik, artık gerçek hayatına dönebilirsin."

"Gerçek hayatıma mı?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne bu? Aklından neler geçiyor? Gerçekten ne düşünüyorsun?"

"Aklımdan geçen her şeyi söylüyorum."

"Hayır, öyle değil. Bu sen değilsin."

"Benim."

"Hayır, değilsin. Kafanın içindeki kim?" Bu soru karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Ailene söyledim diye bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır. Bu konuda hiç kızgın değilim. Başta kızmıştım ama artık anlıyorum. Eğer tam tersi olsaydı, ben de aynısını yapardım."

"O zaman sorun ne? Kim girdi aklına, Hails?"

Dudaklarım aralansa da hiçbir şey söyleyemedim. Ona nasıl söyleyecektim ki? Aklıma bir şeyler sokan, kulağıma fısıldayan kişinin babası olduğunu ona nasıl söyleyecektim? Bunu yapamazdım. Gerçeği söyleyemezdim. *Ne kadar söylemek istesem de*... Aiden'a onu sevdiğimi, korkularım haklı olsa da bana ait olmadığını söylemek istiyordum.

"Aiden, başka kimseyle ilgisi yok," diye yalan söyledim.

Gözlerini kırpıştırdığında gözleri yaşlarla dolmuştu. Ellerimi tuttu. Keşke tutmasaydı çünkü bana her dokunduğunda sonsuzluğa adım atıyormuşum gibi hissediyordum. Ancak bu sonsuzluğa sahip olamazdım. Ona sahip olamazdım.

Ellerimi ondan kurtardığımda bu hareketim onu derinden yaralamıştı. "Senden ayrılıyorum, Aiden. Özür dilerim. İkimi-

zin de baş etmek zorunda olduğumuz kendi sorunlarımız var. Ben kendi sorunlarımı çözmeye çalışırken seninle birlikte olamam. Senin de kendi sorunlarını çözmeye ve kariyerine odaklanman gerekiyor."

"Hadi ama, Hailee! Kariyerimin canı cehenneme!" diye bağırdı. Değişeceğini biliyordum. Üzüntü, kafa karışıklığına ve sonra öfkeye dönüşecekti. Aiden'ın bir sürü duyguyu aynı anda yaşayacağını biliyordum. Bunu planlamıştım. Yine de her duygunun ardındaki ortak yön, hepsinin çıkış noktası belliydi. Kalp kırıklığı.

Kalbini kırıyordum.

Hayatımın sonuna kadar korumaya söz verdiğim kalbi kırıyordum.

"Bana bunu şu anda yapamazsın. Yeni bir başlangıca adım atmışken beni uzaklaştıramazsın. Eğer risk alırsak, eğer 'biz' olmaya karar verirsek, işler zorlaştığında geri adım atmayacağına söz vermiştin. Hayatlarımız ne kadar değişirse değişsin, bizim değişmeyeceğimize söz vermiştin. Aynı kalacağımıza söz vermiştin. Kalbimi kırmayacağına söz vermiştin. Söz vermiştin!" diye bağırdı. Benimle konuşurken sesi çatlıyordu. Ağzından çıkan her hecede çektiği acıyı hissedebiliyordum.

"Aiden, o sözleri verdiğimi biliyorum ama işler değişti. Hayatıma bir baksana. Son birkaç haftada, son birkaç ayda yaşadığım sıkıntılara bir bak. Benim hayatım şu anda tam bir karmaşa ve bunun seninkini etkilemesine izin vermeyeceğim. Dünyayı yerinden oynatacaksın. Anlam ve ruhu olan filmler çekeceksin, ben hâlâ senin en büyük hayranın olacağım. Ama yapamam... Demek istediğim, yapamam..."

"Sevemezsin." İçindeki öfke azalmıştı. Gerçekleri fark etmeye başladığında sertçe nefes verdi ve omuzlarını kaldırdı. Ortama yeni bir hüzün dalgası yayılmıştı. Daha önce hiç tatmadığım türden bir hüzündü. Tüm vücudunuz titremeye başladı-

ğında kendi kanınızın donduğunu hissettiren türden bir kederdi. "Beni sevemezsin."

Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü tüm bunlar yalandı. Bu hayatta nasıl yapılacağını bildiğim sadece birkaç şey vardı. Saatlerce kitap okumayı biliyordum. Nasıl hamur işi yapılacağını biliyordum. Bir de Aiden Walters'ı nasıl seveceğimi biliyordum. Aiden'ı sevmek, her sabah nefes almak kadar kolaydı. Ona olan aşkım hayatımda değişmeyen tek şeydi.

"Hâlâ birbirimizin en yakın arkadaşı olacağız?" diye söz verdim. Bu sözler ağzımdan çıkarken daha çok bir soruya dönüşmüştü. Sanki böyle bir olasılığın mümkün olduğundan bile şüpheliydim. Son zamanlarda her şeyden şüphe ediyordum. Kendi zihnimden, kendi düşüncelerimden ve kendi duygularımdan şüphe ediyordum. Çünkü dünyam çok hızlı bir şekilde altüst olmuştu ve henüz kendimi toparlamaya bile fırsatım olmamıştı.

"Hayır. Bunu söylemeye hakkın yok. Kalbimi kırdıktan sonra en iyi arkadaşım olamazsın. Ya beni seversin ya da beni bırakırsın. Bu arada kalma saçmalığı yürümez, Hailee. Eğer benimle olamıyorsan, arkadaşım da olamazsın. Bu yüzden söyle. Artık en iyi arkadaş olmadığımızı, artık birlikte olmadığımızı söyle. Böylece ben de bunu kalın kafama sokup hayatıma devam edebileyim."

Bir zamanlar bir bütün olarak birbiriyle örtüşmüş olan dünyalarımız ayrılmaya başlamıştı. İki farklı doğrultuda ilerliyorduk ve artık bağımızı koparmamın zamanı gelmişti. İlişkimizi kesmenin vakti gelmişti. Aiden tekrar birlikte olabileceğimize dair tek bir umut kırıntısı bile olmadan yarın uçağa binmek zorundaydı. Hayatına gerçekten başlayabilmesi için ayrıldığımıza inanması gerekiyordu.

"Tanrı aşkına! Söyle, Hailee!" diye bağırdığında korkuyla sıçradım. "Ayrıca korkak olma. Eğer kalbimi kırmak istiyorsan,

bunu yaparken gözlerimin içine bak. Bu işi yarım yamalak yapma. Eğer istediğin buysa -gerçekten istediğin buysa- o zaman bunu açıkça söyle."

Elimden geldiğince gerginliğimi üzerimden uzaklaştırıp dik durdum. Omuzlarımı geriye attım ve onun kalbini kıracak sözleri söyledim. Bu sözler benim kalbimi daha çok kırmıştı. Gözlerinin içine bakarken o güne kadar söylediğim en büyük yalanı söyledim. "Artık senin en iyi arkadaşın olmak istemiyorum, Aiden."

Sözlerimin acımasızlığı karşısında gözlerindeki parıltı beni paramparça etti. Onun incindiğini görmeme rağmen asıl yaralanan benim ruhumdu. Birbirimize bu kadar bağlıydık, her zaman böyle olmuştuk. Ben üzgün olduğumda o da bunu hissederdi. O yıkıldığında ben de yıkılırdım.

Konuşmak için ağzını açtı ama durdu. Sonra ellerini Jerry kolyesinin etrafına dolayıp zinciri kopardı. Onu yere atarken duygusuzca gözlerimin içine bakıyordu. Birbirimizi tanıdığımız tüm hayatımız boyunca ilk kez o mavi gözleri ifadesiz görünüyordu. Sanki bana karşı hissettiği tüm duygular bir anda yok olmuştu. Dudakları aralandığında o güzel mavi gözleri artık donuktu. "Siktir git, Hailee Jones. Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum."

O lanet olası uçağa binmiştim.

Uçakta yanıma otururken, "İyi misin?" diye sordu annem.

Ellerimle kolçağı sıkıca kavramıştım, ayağımı durmadan yere vuruyordum. Annemle konuşabilecek gibi hissetmiyordum. Kimseyle konuşabilecek gibi hissetmiyordum. Ancak bir şeyler hissediyordum.

O kadar çok şey hissediyordum ki, sanki kalbim göğsümden fırlayacak ve milyonlarca parçaya ayrılacaktı. Öfkeliydim. Üzgündüm. Yalnızdım. İhanete uğramıştım. Sonra onu hissediyordum.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Hailee'yi hâlâ kalbimde hissediyordum.

Bunu hissetmek istemiyordum. Onu hissetmek istemiyordum çünkü aklımda, ruhumda ve paramparça olmuş lanet kalbimde kalmaya hakkı yoktu.

Onun arkasında durmuştum! Yaşadığı tüm zorluklarda onun arkasında durmuştum ve beni bir kenara atma fırsatını yakaladığı anda bunu hiç çaba sarf etmeden yapmıştı. Sevgili olursak arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğimizi söyleyip durmuştu ama sonra bunu yapmıştı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. Senaryoyu almak için koltuğun altındaki sırt çantama uzandım. Kendimi işime adayacaktım. Önüme çıkan her karaktere derinlemesine yoğunlaşacaktım çünkü tüm dikkatimi karakterlere verirsem, kendime ve hislerime odaklanmak için daha az zamanım kalacaktı. Artık hissetmek istemiyordum, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ruhumun o bölümünü kapattım.

Duygularımı kilitleyip anahtarı fırlattım.

Hayatımın geri kalanını, oynayacağım filmlerdeki karakterlere adayarak geçirecektim. Böylece Hailee'nin göğsümde açtığı boşlukla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Böylesi daha kolaydı. En iyi arkadaşına âşık olacak kadar cesur Wisconsinli kalbi kırılmış bir çocuk olmak yerine, başka biri olmak daha kolaydı.

✦

Kaliforniya'daki kiralık evimizin yatak odasında oturmuş, ciddi bir panik atak geçiriyordum. Vücudum terden sırılsıklam olmuştu, kalbim sanki bir kâğıt öğütücüden geçiriliyormuş gibi hissediyordum. Oda zifiri karanlıktı, duyduğum tek ses tavanda dönen vantilatörün sesiydi. Hailee'ye söylediğim son sözleri tekrarlarken midemin bulandığını hissettim.

Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum.

Bunu neden söylemiştim ki? Öyle demek istememiştim. Kızgındım. Kırılmıştım. Kafam karışmıştı ve gözüm dönmüştü. Ancak öyle demek istememiştim. Tabii ki öyle demek istememiştim. O benim ruh eşimdi. Ona ihtiyacım vardı. O yokken kalbim sızlıyordu.

Telefonuma uzanıp ona mesaj atarken düzgün nefes alamıyordum.

Aiden: *Söylediklerimde ciddi değildim, Jerry. Özür dilerim. Seni seviyorum.*

Aiden: *Geç oldu, uyuduğunu biliyorum ama lütfen yarın sabah beni ara.*

Aiden: *Uçağa binmemeliydim. Siktir, Hails. Özür dilerim.*

Aiden: *Sadece arkadaş olsak da yeter. Bunu yapabilirim.*

Aiden: *Hayatımda olmana ihtiyacım var, tamam mı?*

Aiden: *Sana ihtiyacım var.*

Aiden: *Sabah beni ara.*

Aiden: *Seni seviyorum, Hailee. Seni seviyorum.*

✦

Hailee ertesi sabah mesajlarıma cevap vermemişti. Ertesi hafta da mesaj atmamıştı.

Haftalarca bana yazmadı ve sonra bir mesaj geldi.

Hailee: *Çok özür dilerim, Aiden. Hayatlarımız farklı yönlere gidiyor. Belki hâlâ arkadaş olabiliriz ama bence bir süre konuşmasak daha iyi olur.*

İşte böylece hayatımdaki güneş karanlığa gömülmüştü.

İKİNCİ KISIM

"Aşk ne kadar [illegible]
-Pablo Neruda

Beş Yıl Sonra

Kalp atışlarımın yalnızlık üzerine kurulu olduğuna ikna olmuştum. Yalnızlığımın karanlıklarında büyüyorlardı.

Etrafımdaki hiç kimse muhtemelen ruhumdan süzülen yalnızlığın farkında bile değildi. Hiçbir zaman gerçek benliğimi tanıyacak kadar yaklaşmamışlardı. Sadece kendimi tanıttığım karakteri tanıyorlardı. Onlar için ben *Hollywood*'un gözde çocuğu Aiden Walters'tım. Kalabalık ortamlarda parlayan, neşeli ve herkesle iyi geçinen bir insandım. Oysa gerçek kişiliğim bunun tam tersiydi.

Ben yalnız çocuk Aiden Walters'tım. Kırmızı halılarda panikataklarını gizlemekte çok başarılı olan, bukalemun gibi konuştuğu kişiye göre şekil değiştiren çocuktum. İnsanlar beni sevdiklerini düşünüyorlardı çünkü onlar konuştuğunda düşüncelerimi ve fikirlerimi araya sokmadan onları dinliyordum. Onlar güldüğünde ben de gülüyordum. Yüzlerini buruşturduklarında ben de buruşturuyordum. Ne kadar çok insanın, birilerinin onları sadece dinlemesini ve onlara fikir vermemesini istediğini bilseniz şaşırırdımz.

İnsanlar beni seviyordu çünkü gerçek Aiden'ı tanımıyorlardı. Eğer tanısalardı, muhtemelen içimdeki mutsuzluk yüzünden

benden soğurlardı. Yine de üzülmeye ne hakkım vardı ki? Ünlüydüm, başarılıydım ve param vardı. Bana bunca lütuf sunulmuşken nasıl olur da akıl sağlığımı sorgulardım. En azından babam bu konuda bana böyle hissettiriyordu.

"*Herkesin hayal ettiği hayatı yaşıyorsun. Benim hayalimi yaşıyorsun. Şükret,*" derdi babam.

Görünüşe göre herkesin hayalini yaşamak kendi hayallerinizi gerçekleştirmiyordu. Sadece sizi onların hayat hikâyesinde göz ardı edilen bir yan karakter haline getiriyordu.

Zihnim dönüp duruyor, karnımdan gök gürültüsüne benzeyen gurultular yükseliyordu.

Birçok insanın olmak istediği yere ulaşmıştım.

Oscar töreninde en ön sırada oturuyordum.

Heyecan başlasın.

İçerisi çok sıcaktı. Ayrıca pahalı parfüm ve hırslı egolar gibi kokuyordu. Büyük bir parçam kendimi buraya ait hissetmiyordu. Yanlış anlaşılmasın, davet edildiğim için mutluydum. "Aday gösterilmek bir onurdur," diyorlardı. *Bla, bla, bla.*

Bu tam olarak nasıl hissettiğimi özetliyordu. *Bla, bla, bla.*

Vücudumun her yerini ter kaplamıştı.

Karnım eski bir arabanın motoru gibi gurulduyordu.

Sol tarafımda oturan kişi, motor ayarı yapmaya çalışan midem yüzünden tek kaşım kaldırarak bana baktı.

Karnımı okşayarak, "Bağırsaklarım bozuldu da," diye mırıldandım. Tam karnıma pat pat vururken yanlışlıkla geğirdim.

Tanrı aşkına...

Eskiden beri süregelen panikataklarım yeniden su yüzüne çıkmaya başlarken vücudumu kontrol edemiyordum.

Gergindim.

Sakinleşmen gerekiyor, Aiden.

Annem ve babam, törene gelirken ikisinden birini yanımda getirmediğimden dolayı üzgündü. Daha çok babam üzülmüştü.

Annem ise endişeliydi. O zamanlar *Oscar* törenine gidersem yanımda Hailee'yi götüreceğimi söylemiştim çünkü *Emmy*'de yanımda annem vardı.

Hailee.

Kahretsin. Lanet olsun, gerginliğim gitgide artıyordu.

Işıl ışıl gülümsedim ve dikkatimi önümdeki sahneye verdim. Sunucu Rob Gregory'ydi. Benim kadar gergin görünmüyordu ama zaten Rob altmış küsur yıldır bu etkinliklere katılıyordu. Sektördeki en iyi aktörlerden biriydi. *Hollywood* kraliyet ailesinden olduğu söylenebilirdi. Adam seksenli yaşlarının ortasındaydı ama en fazla altmış yaşında görünüyordu. Sağlam bir genetiği olmalıydı. Ya da son derece yetenekli bir kişisel antrenörü ve estetik cerrahı vardı.

Karnım bir kez daha guruldadı.

Elindeki zarfı sıkıca tutarak, "Ve en iyi erkek oyuncu Oscar'ını kazanan..." dedi Rob.

Bla, bla, bla...

"Aiden Walters."

Bir dakika, ne?

Kalabalık coşkuyla bağırmaya başladı.

Aiden Walters.

Bu bendim.

Başarmıştım.

Yirmi iki yaşımda ilk Akademi Ödülü'mü kazanmıştım.

Kusmak üzereydim.

Hayır, bir saniye. Sahneye doğru yürümem gerekiyordu. Düzeltiyorum, sahneye doğru yürüyordum. Beynim sersemlemiş halde ne olup bittiğini anlayamazken ayaklarım bir şekilde birbiri ardına adımlar atmayı başarmıştı. Rob Gregory'ye doğru ilerlerken başım dönüyordu. Ardından Rob sarılarak beni tebrik etti ve *Oscar*'ı bana teslim etti. *Benim Oscar'ımı.*

Tanrı aşkına, bir *Oscar* kazanmıştım.

Rob kenara çekildi. Böylece beni önümde oturan düzinelerce meslektaşım ve kahramanımla birlikte bir mikrofonun karşısında bıraktı. Yüz binlerce kişi hayatımın en önemli anının gözlerinin önünde gerçekleşmesini izliyordu. Konuşma sırası bana gelmişti ama tam o anda dilim tutulmuş gibi hissediyordum.

Bozulmuş karnım ve düğümlenen dilimle.

Boğazımı temizledim. "Bu gerçekten büyük bir sürpriz. Öncelikle bu önemli hediye için Akademi'ye teşekkür ederim. Böyle bir şeyin başıma gelmesine inanmakta hâlâ zorlanıyorum. Bu kategorideki diğer sanatçılara da kocaman bir teşekkür borçluyum. Bu adamlar, bu sektördeki en yetenekli isimlerden birkaçı ve bir şekilde sizin yerinize beni seçtikleri için onlar adına sizden özür dilemek istiyorum. Belli ki yetenekten pek anlamıyorlar," diye şaka yaptım. Seyircilerden bazıları kahkahalarla güldü. Filmin yapımında yer alan herkese teşekkür ettikten sonra benim için en önemli olan kişilere geçtim. "Beni bu sektöre iten ve bir gün tam burada duracağımı söyleyen babama, ben bu anı hayal bile edemezken bana inandığı için teşekkür ederim. Sevgili annem, beni büyüten kadın, sevdiğim ilk kadın, bana hayatı ve onu dolu dolu yaşamanın güzelliğini öğreten kadın... Her zaman sağ kolum olduğun için teşekkür ederim, anne. Babam sana sahip olduğu için çok şanslı bir piç." Duraksadım. "*Oscar* töreninde piç diyebiliyor muyuz, yoksa bunu bipliyorlar mı?"

Bir kahkaha patlaması daha oldu. Konuşmamı tamamlarken aklıma bir kadın ismi takılmıştı.

Hailee.

Hailee'ye teşekkür et.

Tam o anda aklıma geldiği için ona lanet okudum. Çocukken hep annemin tarağını elime alıp *Oscar* konuşmamın pratiğini yapardım. Bu konuşmayı en iyi arkadaşımın, düzeltiyorum eski en iyi arkadaşımın önünde sayısız kez yapmıştım. Hailee

Jones her zaman hayatımın bir parçası olmuştu. O benim ilk arkadaşımdı, sonra ilk aşkım olmuştu. En sonunda da ilk aşk acıma dönüşmüştü.

O zamanlar konuşmamı çalışırken hep ona teşekkür ederdim. Yıllar sonra bana onun ödül konuşmamda yer almayacağını söyleseydiniz, size yalancı olduğunuzu söylerdim. Her zaman Hailee'nin sonsuza dek hayatımın bir parçası olacağını düşünmüştüm. Seyirciler arasında yanımda oturan, beni o kocaman gülümsemesiyle izleyen kadın olacağını düşünürdüm. Benim için duyduğu gururla koyu kahverengi gözlerinden ışık saçarak bana bakacağını hayal ederdim.

Gerginliğimi üzerimden atmak adına elimden geleni yaptım ve gözlerimi seyircilere çevirdim. Oyunculara, ekibe ve yönetmenlere teşekkür ettim. *Vesaire vesaire...*

Ödül kazandıktan sonra her şey otomatik pilota bağlanmıştı. İnsanlar fotoğraf çekimleri için sizi yönlendiriyordu. Basın toplantıları yapıyordunuz. Sonra partiler vardı. *Vanity Fair partisi. Sosyalleşme. Kiminle konuştuğunuza bağlı olarak hem sahte hem de gerçek olan gülümsemeler.* Yanıma gelen herkesle sohbet ediyordum. Kişisel asistanım da yanımdaydı ve bana doğru yaklaşan kişilerin kim olduğunu söylüyordu, böylece çok unutkan biri değilmişim gibi görünebiliyordum.

Daha sonra bir arabaya atladım ve eve döndüm.

Kaotik dünyam sessizleşmişti.

Kendime bir içki doldurup düşüncelerimle baş başa kaldım.

Oscar kazanmanın bir anlamı olmalıydı. Arkasında bir tür anlamı olması gerekiyordu. Buna rağmen kazandıktan sonra bile hâlâ kendimi eksik ve yalnız hissediyordum.

Sol elimde bir şişe viskiyle loş oturma odamın zeminine çöktüm. Önümdeki sehpanın üzerinde o lanet ödül duruyordu. Ailem beni defalarca kez aramıştı. Tabii ki onlarla konuşmuş-

tum. Ya diğer herkes? Ajansım, menajerim ve basın danışmanım? Diğer oyuncular ve sektördeki insanlar?

Aramalarına cevap vermemiştim.

Kimseyle konuşmak istemiyordum.

Kimseyi görmek istemiyordum.

Aslında aklımda sadece bir kişi vardı.

Yıllar önce ilişkimizi bitirdikten sonra geçmişte kalması gerektiğini düşünürken Hailee'nin aklıma girmesi beni aşırı sinirlendirmişti. Yine de Aiden ve viski bir araya geldiğinde böyle oluyordu. Derinlere gömülmüş anılar ortaya çıkmaya başlıyordu. Ödülüme bakarken çocukluğumuzda söylediği sözler aklıma geldi.

"Oscar'ı kazandığında birlikte gideceğin ya da ilk mesaj attığın, aradığın kişi ben olsam iyi olur," demişti. *"En azından anne ve babandan sonra."*

"Tabii ki sen olacaksın. Başka kime mesaj atacağım ki?"

"Söz mü?"

"Söz."

Telefonumu çıkarıp rehberimde gezindim. İşte oradaydı. Onu telefonuma nasıl mı kaydetmiştim? Çok açıktı. **SARHOŞKEN MESAJ ATMA YA DA ARAMA, AIDEN.**

Uzun bir isimdi ama doğruydu.

Beş yıl önceki mesajlarımıza baktım. Bana söylediği son şey kalbimden bir parçayı hâlâ sızlatıyordu. Bu beni sinirlendirmişti. Bunca zaman sonra bu kadının beni hâlâ garip bir şekilde incitebilmesinden nefret ediyordum. Sanırım en iyi arkadaşınız on yedi yıllık arkadaşlığınızı bir kısa mesajla bitirdiğinde böyle oluyordu.

Hailee: *Çok özür dilerim, Aiden. Hayatlarımız farklı yönlere gidiyor. Belki hâlâ arkadaş olabiliriz ama bence bir süre konuşmasak daha iyi olur.*

Aradan uzun zaman geçmişti.

Beş yıl, sekiz hafta ve birkaç gün.

Tabii ki saymıyordum.

İlk başlarda ona ulaşmaya çalışmıştım ama o beni tamamen görmezden gelmişti. On yılı aşkın bir arkadaşlık ve bir mevsimlik aşk, hayatlarımızın farklı yönlere gittiğini düşünmesinden başka gerçek bir sebep olmaksızın heba olmuştu. *Ne saçmalık ama.*

Telefonumdaki ismi bana tam tersini yapmamı söylese de mesaj yazmaya başladım.

Aiden: *Oscar'ı kazandım. Annem ve babamdan sonra bu konuda mesaj atacağım ilk kişinin sen olacağına söz vermiştim. İşte sözümü tutuyorum.*

Mesajıma cevap veremeden onu engelledim.

Sonra cevap verip vermediğini görmek için engelini kaldırdım.

Sonra onu tekrar engelledim çünkü ne hali varsa görebilirdi.

Sonra tekrar engeli kaldırdım çünkü *ne hali varsa görebilirdi.*

Viski ve tek kişilik acması partime geri döndüm. *Hollywood*'un spot ışıkları altında, çoğu zaman etrafımda bir sürü insan olmasına rağmen kendimi bu kadar yalnız hissetmem bana tuhaf geliyordu.

Sonraki birkaç ayı da aynı tuhaf yalnızlık hissi içinde geçirmiştim. Sürekli bir şeylerle meşguldüm çünkü onu aklımdan çıkarmanın en iyi yolu buydu. Ancak sessiz evime döndüğümde aklımdan çok fazla düşünce geçiyordu.

Daha fazla viski, daha fazla sessizlik, daha fazla düşünce.

Delirecekmişim gibi hissediyordum. O sırada annem beni arayıp bir hafta önce benimle yapılan bir röportajı gördüğünü söyledi. Gözlerimdeki üzüntüyü gördüğünü söyledi.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

"Değilsin," diye karşı çıktı. "*Superman*'i oynayacaksın, Aiden. Bu çok önemli bir şey. Yine de... üzgünsün."

"Senden başka hiç kimse üzgün göründüğümden bahsetmedi."

"Başka kimse senin annen değil, bu yüzden bir süreliğine buraya gel. Biraz ara ver. Dünyayı kazanmak, kendini kaybetmeye değmez. O yüzden... lütfen evine dön."

Bir süre karşı çıktım ama en sonunda annemin haklı olduğunu anladım. Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Kendimden o kadar uzaklaşmıştım ki, aynaya baktığımda bir yabancı görüyordum. Eskiden nasıl biri olduğumu bile hatırlayamıyordum.

Ben de eşyalarımı toplayıp Wisconsin'e geri dönmek üzere yola çıktım.

Ninova

Altı ay önce Aiden bana mesaj atmıştı.

Oscar ödülü kazanmıştı.

Aiden'dan gelen mesajı gördüğümde ellerimin titremesini bir türlü durduramamıştım.

Tabii ki *Oscar* kazandığını biliyordum. Kazandığı muhteşem ödülden sonra epey konuşulmuştu. Televizyon ekranımın karşısında olup bitenleri izlerken heyecandan kalbimin yerinden fırlayacağım sanmıştım. Ancak sahnede yaşadığı hafif panikatağı fark ettiğimde içim sızlamıştı. Zamanla panikatakla-rını gizlemekte daha başarılı olmuştu. Yine de internetteki tüm videolarını izlemiştim ve yaşadığı kriz anlarını hâlâ fark edebiliyordum. Aramızda mesafeler olsa da kimse Aiden'ı benim kadar iyi tanıyamazdı.

Zavallı Aiden'ım...

Senin Aiden'ın değil, Hailee. Senin değil.

Yine de... onu özlüyordum.

Bu boşluğun zamanla dolacağını düşünmüştüm ama dolmamıştı. Sadece gitgide sessizleşmişti.

Konuşmayı kesmemizin üzerinden beş yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen o adama hâlâ âşıktım. Bütün hayatım

boyunca bir fısıltı gibi devam eden gizli bir aşktı. Bazen rüzgâr ona çarptığında ona olan aşkımı hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Ona her zaman en iyi düşüncelerimi gönderiyordum. Bir zamanlar birbirimizin düşüncelerini kolayca okuyabiliyorduk. O kadar yakındık.

Şimdiyse ara sıra zihnimde dolaşan hatıralardan ibaretti. Hâlâ çocukluğumuzun geçtiği küçük kasabada yaşadığım için Aiden'ın aklımdan geçmediği bir gün bile olmamıştı. Kaldırımlardaki her küçük çatlak, onunla paylaştığımız bir anıyı saklıyordu. Aiden'ın hayatımın geri kalanında düşüncelerimin içinde yaşayacağından artık neredeyse emindim.

Fakat o mesajın geldiğini görmek...

Yüzleşmeye hazır olmadığım bir duygu seline neden olmuştu.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca o mesajı birçok kez okumuştum. Terapistimle bu konuyu defalarca kez konuşmuştum. Neredeyse yazdıklarında sesini, içindeki çelişkileri ve tonlamasını duyabiliyordum. İçki içtiğini anlayabiliyordum. Tabii ki içiyordu. Sarhoş olmasaydı, bu mesajı atacağını sanmıyordum.

Neyse ki o sırada ben de sarhoş değildim. Aksi takdirde, ona cevap verebilirdim ve buna hakkım olmadığını biliyordum. *Cevap vermek istesem bile. Bunca zaman sonra kalbim hâlâ onun için sızlasa bile. Tek isteğim kariyerinin en büyük başarısından sonra ona sarılmak olsa bile.*

Ancak şu an içinde yaşadığım dünya, Aiden hayatımdayken yaşadığım dünyayla aynı değildi. Aiden'ın tanıdığı Hailee çoktan gitmişti. Ben değişmiştim ve onun da değiştiğinden emindim. Şu anda onun başarılarının bir parçası olamazdım çünkü yıllar önce onun acılarının kaynağı olmayı seçmiştim.

Bu yüzden sessizliğimi koruyup cevap yazmadım. Bugünlerde etrafının sürekli insanlarla çevrili olmasının onun için

nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyordum. Onun dünyası oldukça büyülü, renklerle dolu görünüyordu. Benimkiyse sıradandı. Fazlasıyla sıradandı.

Yanlış anlaşılmasın, kötü bir hayatım yoktu. Kendi yarattığım dünyayı seviyordum.

Tüm hayatımı aynı küçük kasabada, aynı küçük kasaba insanlarıyla ve her gün aynı küçük kasaba meselelerinden bahsederek geçirmiştim. Son birkaç yıldır vaktimin büyük bir kısmında tek başıma aşk romanları okuyor, Starlight Inn'de ailemle birlikte çalışıyor ya da arkadaşım Kate'le takılıyordum. Hayat döngüm bunlardan ibaretti.

Geçtiğimiz ilkbaharda psikoloji bölümünden lisans derecesiyle mezun olmuştum. Şu anda çocuk psikolojisi ve gelişimi alanında yüksek lisans yapmak için üniversitelere başvuruyordum. Daha önce başvurduğum programların hiçbirine kabul edilmemiştim. Ancak annem her zaman, *"İstediğin sonucu elde edene kadar tekrar tekrar dene,"* derdi. Yani hedeflerim için hâlâ çok çalışıyordum. Programlara kabul edilmemek bir bakıma içimde bir ateş yakmıştı. Kendimden vazgeçmek gibi bir seçeneğim yoktu. Yüksek lisansımı ve ardından doktoramı yapmam yirmi yıl sürse bile umurumda değildi. Bu ülkedeki en iyi çocuk psikologlarından biri olacaktım.

Bir hayalim vardı ve bu çok netti. Yine de o zamana kadar üniversite harcımı ödeyebilmek adına durmadan çalışıyordum.

Genel olarak hayatım güzeldi çünkü öyle olması için çok uğraşmıştım.

Yaka kartını düzeltirken, "Hemen gideceğini söyleme. Daha yeni geldim," dedi Kate. Çalıştığım Starlight Inn'in temizlik görevlilerinden biriydi ve hayatımı kolaylaştıran bir lütuftu. Kasabada çok fazla arkadaşım yoktu, bir elin beş parmağını geçmezdi. Dürüst olmak gerekirse, dört parmak bile yeterliydi ama Kate onlardan biriydi. Birkaç yıl önce kasabaya taşı-

nan büyüleyici, Asyalı bir kadındı. O zamandan beri birlikte çalışıyorduk ve anında birbirimize bağlanmıştık. Birbirimizin tamamen zıttıydık, bu da mükemmel bir uyum yakalamamıza sebep olmuştu. Ben kitap okuma mağarasına kapanan içedönük biriyken, Kate daha sosyal biri olmam konusunda yardım etmişti. Ben de onun tarihi aşk romanları okumaya başlamasını ve cuma geceleri bir kitapla kafasını dinleme alışkanlığı edinmesini sağlamıştım. Ben buna karşılıklı kazanç arkadaşlığı diyordum.

"Daha erken çalışmaya başlamalısın," diye takıldım. "Birkaç saatliğine anneme pastanede yardım edeceğim, sonra da yüksek lisans programı başvurularını doldurup kitap okuyacağım."

"Bütün gece uyumadan kitabı okuyacak ve benden önce bitireceksin, değil mi?"

"Yakalandım." Kate ile kendi romantik kitap kulübümüzü kurmuştuk ve o her seferinde kitapları bir haftada bitirirken benim bir günde bitirmemden şikâyet ediyordu. Ben de suçu kitabın mutlu sonla bitip bitmediğini öğrenmeden uyuyamayışıma bağlıyordum. Spoiler uyarısı: Her zaman mutlu sonla bitiyorlardı.

Derin bir nefes verdi. "Hem sen ne zaman uyuyorsun ki?"

Akıllı saatime bakıp ona doğru kaldırdım. "Anladığım kadarıyla, saat gece iki ile altı arasında derin bir uyku çekiyorum."

"Buna rağmen hâlâ gözlerinin altında morluklar yok. Senden nefret ediyorum."

"Ne derler bilirsin, genetiğin yardımı dokunuyor. Tabii bir de hem sabah hem gece uyguladığım on beş adımlık yüz bakım rutinim var."

Kate gözlerini devirerek beni geçiştirdi. "Çok fazla uğraş gerektiriyor. Bana sadece bir kalıp *Dove* sabunu, bir kese ve

İsa'ya dua yeterli. İşte hazırım." Cebine uzanarak bir *Tootsie Roll** çıkardı, ambalajını açıp ağzına attı. "Yarın beni ara. Belki şu festivale birlikte gidebiliriz."

Burnumu kırıştırdım. "Yarın o festivale gitmeyeceğim. Ayrıca sanırım çalışmam gerekiyor."

"Ah, hadi ama. *Oscar* ödüllü bir aktörün doğduğu kasabaya dönmesi her gün olan bir şey değil. Aiden Walters'ın dönüşü dedikoducu kasabanın dilinden düşmüyor."

Buklelerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, "Hiç hatırlatma," diye mırıldandım. "Bu konuyu konuşmak için çoktan terapistimle randevu ayarladım. Anksiyetem tavan yapmak üzere."

"Yoksa eski lise aşkını göreceğin için karnında kelebekler mi uçuşuyor?" Kate şapşal şapşal sırıttı. "Ya eski sevgililerin yeniden bir araya gelme şansı varsa? Bir düşünsene. Yıllarca ayrı kalan lise âşıkları, büyüdükten ve birlikte olmaları gerektiğini fark ettikten sonra tekrar bir araya gelirler."

Gözlerimi kısarak parmağımı sertçe ona doğrulttum. "Sırf sen *Bradley Cooper*'la tanışabilesin diye eski sevgilimle barışmayacağım."

"Ama *Bradley Cooper*'dan bahsediyoruz!" diye haykırdı. *Bradley*'yle birbirlerine âşık olma ihtimali kafasında tekrar tekrar canlandırdığı bir şeymiş gibi ellerini göğsünde kavuşturdu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bu senaryo Kate'in zihninde durmaksızın dönüyordu.

"İyi geceler, Kate."

Arkadaşımı duygusal anında yalnız bırakıp gülerek uzaklaşırken arkamdan seslendi.

"*Sebastian Stan* ya da *Manny Jacinto* da olur! Hiç seçici biri değilim!"

"İyi geceler dedim!"

* ABD'de üretilen çikolatalı şekerleme markasıdır. (ç.n.)

"*Sinqua Walls!* Aman Tanrım, *Sinqua*'nın beni duvarlarına yaslamasını ne kadar çok isterdim!"

✦

Birkaç yıl önce annem ve babam kasabada hayallerindeki pastaneyi açmışlardı. *Hailee'nin Pastanesi.* Şımartılmış bir çocuk olduğumdan hiç şüphem olmasa da adımı bir pastaneye vermeleri sonsuz bir sevgiyle sevildiğimin en güzel kanıtıydı. Üstelik üniversite hayatım boyunca yaşamam için üst kattaki alanı bana özel bir daireye dönüştürmüşlerdi. Kira kaygısı olmadan derslerime odaklanabilmemi ve Starlight Inn'deki işimden kazandığım parayı biriktirebilmemi istemişlerdi. Aileme karşı duyduğum minnet çok büyüktü.

Ayrıca bir pastanenin üst katında yaşamak hiç de kötü değildi. Her zaman cennet gibi kokuyordu. Yıllarca süren sıkı çalışma ve özverinin ardından hayallerini gerçekleştirmişlerdi. Pastane kasabada büyük bir üne kavuşmuştu, hatta annem daha fazla çalışan işe almak zorunda kalmıştı. Ertesi gün büyük festival olduğundan dolayı bir gece öncesinden anneme pastane işlerinde yardım etmek için gönüllü olmuştum. Büyük ihtimalle çok yoğun olacağını biliyordum ve çalışanlarının fazla mesai yapmasını asla istemezdi.

Hailee'nin Pastanesi'ne girmek her zaman *Willy Wonka*••'nın fabrikasına girmek gibi hissettiriyordu. Tatlı kokularını daha dükkâna ulaşmadan, yüzlerce metre ötede alabiliyordunuz. Oldukça geniş ve ferah olan mekân, Michigan Gölü'nün hemen kıyısında yer alıyordu.

Dükkâna girip unlu mamullerin kokusunu almak huzur ve-

• Yazar, aktör *Sinqua Walls*'un "duvarlar" anlamına gelen soyadına mizahi bir gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

•• İngiliz yazar *Roald Dahl*'ın yazdığı, 2005 yılında sinemaya da uyarlanmış olan *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* isimli kitaptaki kurgusal karakterdir. (ç.n.)

riyordu. Bu bir çeşit azmin göstergesiydi. Annem ve babam doğru konumu bulmak için yıllarca beklemiş ve sonunda başarmışlardı.

Dükkâna girip savaş alanına dönen mutfağa ulaştığımda, "Balkabaklı ekmek kokusu mu alıyorum?" diye sordum. Her tarafta un ve tencereler vardı. Süsleme alanına dönüştürülmüş tezgâhlar şekerleme, sıkma aparatları ve bolca şekerli kurabiyeyle doluydu.

Kokuyu içime çektim. "Ve limonlu bar!" Gözlerim ışıl ışıl parlarken en sevdiğim tatlıya doğru yürüdüm. Bir tane almak için uzandığımda annem elime vurdu. "Sakın dokunayım deme, Hailee Rose. Onları festival için yaptım."

Suratımı asıp tezgâhın yanındaki tabureye oturdum. "Fazladan bir tepsi limonlu bar yapmadın mı?"

Annem gözlerini kısarak eldivenlerini çıkardı ve kilere doğru yürüdü. Elinde bir tepsi limonlu barla geri döndüğünde onları tam önüme koydu. "Henüz akşam yemeği yemediysen sadece bir tane ye. İştahın kaçar."

Kocaman sırıtarak ellerimi birbirine sürttüm. "Bunlar benim akşam yemeğim."

"Hailee, sakın doğru düzgün bir yemek yemeden o kadar tatlıyı bitirmeye kalkma. Lafı açılmışken... Gidip kendine akşam yemeği hazırlamalısın. Bana yardım etmene gerek yok. Ben hallederim."

Etrafıma, annemin mutfakta yarattığı enkaza bakarak sırıttım. "Tüm bunların yarına kadar hazır olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Ellerini beline dayadı ve elinin tersiyle alnını silmeden önce iç çekti. "Biraz bunaldım. Baban yardım ediyordu ama biliyorsun ki, canı pahasına bile olsa düzgün bir şey pişiremez. İki tepsi kurabiyeyi yaktı. Ben de onu biraz evrak işi yapsın diye ofise gönderdim."

"O zaman izin ver senin bunalmana engel olup yardım edeyim."

Annemin omuzları düştü, koyu kahverengi gözlerinden rahatladığı okunuyordu. "Harika. Şekerli kurabiye görevindesin. *Oscar* ödülü şeklindeki kurabiyelerin içini dolduracaksın. Üç düzine kurabiyenin üzerine alıntılar yazacaksın ve sonra da üç düzine kurabiyenin üzerine Aiden'ın yüzünün yenebilir çıkartmalarını yapacaksın." Duraksayıp burnunu kırıştırdı. "Bunu yapmak senin için sorun olur mu, tatlım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte... Önümüzdeki birkaç saati Aiden'ın yüzünü kurabiyelere yapıştırarak geçireceksin."

Gülümseyerek ağzıma bir tane limonlu bar attım. "Gelecek vaat eden bir pastane için her şeyi yaparım," diye takıldım. İlk ve tek aşkımın yenilebilir mavi gözlerine bakma düşüncesini aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Garip olacak mıydı? *Evet.*

Gerçekten garip olacak mıydı? *Kesinlikle.*

Ailem için her şeyi yapar mıydım? *Yüzde yüz. Aiden'ın yenilebilir çıkartmalarını dünya standartlarındaki kurabiyelerine yapıştırmak söz konusu olduğunda bile.*

"Sorun değil, anne. Aiden'la ilişkimizin üstünden yıllar geçti. O hayatına devam etti. Ben de hayatıma devam ettim. Hepsi geçmişte kaldı." Tabii birkaç ay önceki şu beklenmedik mesajı saymıyordum ama annemin bunu bilmesine gerek yoktu.

Bana yaklaştı, biraz eğildi ve gözlerimin içine bakarak ondan sakladığım herhangi bir gerçek olup olmadığını yokladı. Dedektif Penny Jones şu anda davaya bakıyor, yıllar önce bitmiş bir ilişkiye dair hâlâ içimde taşıdığım kalp kırıklığından izler arıyordu. Ardından gülümsedi, alnımdan öptükten sonra dünyadaki en iyi evlat olduğum için bana teşekkür etti.

Bir limonlu bar daha almak üzere uzandığımda şakacı bir

şekilde elime tekrar vurdu. "Akşam yemeğine kadar başka tatlı yemek yok. Çin yemeği sipariş edeceğim. Gidip babana yemeği dışarıdan sipariş ettiğimi söyle."

Annem yemek siparişi vermek için mutfaktan çıktığında ağzıma bir parça daha limonlu bar attım. Hemen ardından babamın son zamanlarda hiç çıkmıyormuş gibi göründüğü arkadaki ofise yöneldim.

"Tak, tak. Merhaba, baba."

Evrak işlerinden başını kaldırıp genişçe gülümsedi. "İşte benim en sevdiğim kızım."

"Senin tek kızın."

"Eminim başka çocuklarım olsaydı bile seninle kimse yarışamazdı."

Ona doğru yürüyüp kel kafasını öperken kıkırdadım. "Annem sana Çin yemeği sipariş ettiğini söylememi istedi."

"Kulağa hoş geliyor." Sandalyesine yaslanarak yüzümü inceledi. Şimdi de Dedektif Karl Jones davaya bakıyor, saklıyor olabileceğimi düşündüğü duygularımı bulmaya çalışıyordu. "Nasılsın, bebeğim?"

"İyiyim. Yarın birkaç yüksek lisans programına daha başvuracağım ve birazdan anneme pastanede yardım edeceğim."

"Sorduğum şeyin bu olmadığını çok iyi biliyorsun."

İç çekerek masasına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Ben iyiyim, baba."

"İyi olmaman da sorun değil. Her zaman iyi olmak zorunda değilsin ama her zaman dürüst olmalısın. Her duyguyu hissedebilirsin, özellikle de söz konusu Aiden olduğunda."

Onun adını duymak bile tüylerimi ürpertmişti. Babamın yüzüne karşı yalan söyleyemezdim, bunu yapmamak için masadan kalktım. "Anneme yardım etmeye dönüyorum. Yemek geldiğinde sana haber veririm."

Sırıttı. "Bana yalan söylemedin, aferin. Seni sonsuza dek seveceğim."

Alnına bir öpücük daha kondurdum. "Ben seni bundan daha uzun süre seveceğim," diye cevap verdim.

Hep birlikte akşam yemeğimizi yedikten sonra annem ve ben kurabiyeleri süslemeye koyulduk.

Annemin, Aiden'ın geçmişte kaldığına ve Leeks'e dönmesinden rahatsızlık duymadığıma dair konuşmamı yutmasına biraz şaşırmıştım. Aksine, gerginlikten ne yapacağımı bilemiyordum. Eğer karşılaşırsak neler olacağına dair senaryolar kurmaktan kendimi alamıyordum. Son bir haftadır, sanki Aiden'la yıllar sonra ilk kez karşılaşıyormuşum gibi kendi kendime konuşuyordum.

"Selam, dostum. N'aber? Eskiden hep yaptığımız o garip el sıkışmasını yapmak ister misin?"

"Hey, Aiden. Nasıl gidiyor?"

"Bakın kedi ne getirmiş. Çaktın mı? Kedi? Sen benim Tom'umdun. Ben de senin Jerry'ndim. Miyav!"

Boku yediğim ortadaydı.

Midem düğüm düğümdü. Aiden'ın yüzünü şekerli kurabiyelere yapıştırırken bu düğümler gittikçe sıkılaşıyordu. *Bir zamanlar çok sevdiğim yüzü.* Dürüst olmak gerekirse, hâlâ seviyordum. Aiden Walters bir kadının asla tam olarak unutamayacağı türden bir adamdı. Onu görmek konusundaki en büyük endişem, hissettiğim o özlem duygusunun yeniden canlanması ve kendimi ona sarılmaktan alıkoyamamaktı.

Sırf bu nedenle, ne pahasına olursa olsun onunla karşılaşmamam gerekiyordu.

Yarın Aiden'ı görmekten nasıl kurtulacağıma dair bir fikrim yoktu ama elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini biliyordum. Aklım ve kalbim birbirine girmişken karşılaşmamızın farklı sonuçlar doğurabileceği aşikârdı.

Elbette Aiden'la karşılaşma fikri konusunda aileme karşı soğukkanlı davranabiliyordum. Ancak aynı şeyi tam karşımda olduğunda yapabileceğimden emin değildim. O gece ailemi biraz da olsa kandırmayı bir başarı olarak kabul edebilirdim.

Ve eski sevgilisini en olgun ve düzgün bir şekilde atlatma dalında En İyi Oyuncu Oscar'ı... Hailee Rose Jones'a gidiyor!

Tarihin en iyi performansı!

23

HAILEE

"Geldi! Geldi!" Ertesi sabah Starlight Inn'in etrafında insanlar heyecanla konuşurken bekleme alanındaki kitap raflarını düzenliyordum.

Sadece bu sözler bile kalbimin hızlanmasına neden olmuştu.

Etrafımdaki insanlar sohbet ettikleri yerden aceleyle kalkıp binadan dışarı fırladılar. Nereye gittiklerini çok iyi biliyordum. Leeks, Wisconsin'in altın çocuğunu görmek için saat kulesine gidiyorlardı. *Günün adamını. Kasabamızda doğup büyüyen Oscar ödüllü ünlüyü. Tek ve biricik Aiden Scott Walters'ı. Amerika'nın -düzeltiyorum- tüm dünyanın gönlünü fetheden adamı.*

Sonunda o günün geldiğine inanamıyordum.

Laurie yaklaşık üç hafta önce herkesi bu durumdan haberdar ettiğinden beri her yerde konuşulan tek şey Aiden'ın küçük kasabamıza döneceğiydi. Aiden'ın kasabaya son gelişinin üzerinden beş yıl geçmişti ve o zamandan bu yana onun için çok şey değişmişti. *Emmy* ödüllü bir dizinin yıldızı olmuştu. Geçen yıl gişe rekorları kıran üç filmde rol almıştı, ayrıca kısa bir süre önce de ilk *Oscar*'ını kazanmıştı.

Bir zamanlar onun benim Aiden'ım olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. En iyi arkadaşım, diğer yarımdı. Ruh

Ninova

eşimdi. Şimdiyse birbirimize tamamen yabancıydık. İnsanlar arkadaşlıktan sevgililiğe ve sonra da iki yabancıya geçişimiz hakkında çok fazla konuşmamışlardı. Çoğu kalp kırıklığından biraz daha derin bir yara açmıştı ve bu yara asla tam olarak iyileşmemişti.

Hayatımın bir döneminde, Aiden'la her zaman yan yana olacağımızı düşünmüştüm. Ben onun en büyük destekçisiydim, o da benim. Bu yüzden onun kalbini kırıp ilişkimizi sonlandırdığımda kendi kalbimi de paramparça etmiştim.

"Hailee! Hailee!"

Elimde *Shakespeare*'in sone koleksiyonuyla döndüğümde Henry'nin arkamda olduğunu gördüm. Kalın çerçeveli yuvarlak gözlüklerinin arkasından bana bakarken heyecandan titriyordu. Dağınık sarı saçları alnına dökülmüştü, elini aralarından geçirip iyice karıştırdı.

"Efendim?" diye sordum.

"Haberleri duydun mu? Aiden Walters gelmiş!" diye bağırdı. Sanki Noel Baba'nın gerçek olduğunu ve kasabaya birkaç ay erken geldiğini haber vermek için odaya dalmış gibi görünüyordu.

Mutluluğu beni gülümsetti. "Sanırım herkes duydu."

"Şu anda saat kulesinin yanındaki kasaba meydanındaymış. Söylentiye göre imza veriyormuş!"

"Öyle mi?"

"Evet!" Henry orada durmuş, sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Ben de ifadesiz bir şekilde gözlerimi kapatıp açtım. O sabah tüm duygularımı içime gömmüştüm, o gün hiçbir şeyin derinlere sakladıklarımı ortaya çıkarmasına izin vermeyeceğimi umuyordum. Görünüşe göre, Henry ikimize yetecek kadar şey hissediyordu. Sanki Noel sabahındaymışız gibi kocaman sırıtıyordu ve onun mutluluğu günümü berbat geçirmemem için yeterliydi. Henry oldukça nazik biriydi. Birkaç ay önce otelde

çalışmaya başlayan on altı yaşında inek bir çocuktu. Sırf kendisi olduğu için çok zorbalığa uğramıştı, bu durum canımı sıkıyordu. İnsanlara fazla uyum sağlayamıyordu, bu da benim kendimle özdeşleştirebildiğim bir şeydi.

Henry'nin kafası her zaman çok doluydu, yine de her gün gülümsemek için fazlasıyla neden bulurdu. Dünyanın ondan bu neşesini çalmayacağını umuyordum. Sonuç olarak Henry iyi bir çocuktu. Çok çalışıyor, diğer çalışanların aksine asla şikâyet etmiyor ve ne zaman onunla karşılaşsam tam bir centilmen gibi davranıyordu.

"Git, Henry," dedim elimi sallayarak. "Git ve Amerika'nın gözbebeğiyle tanış. Bugün bütün gün izin al."

"Ah, hayır. Bütün gün için izin almayacağım. Maaşa ihtiyacım var. Birkaç hafta içinde şu yeni sanal gerçeklik oyununu almak istiyorum! Bana on beş dakika yeter."

"Ben seni idare ederim, böylece maaşından kesilmez. Ayrıca Aiden'ın kasabaya dönüşü için bu gece büyük bir festival düzenlenecek. Gidip arkadaşlarınla eğlenmelisin."

"O zaman sen de geleceksin, değil mi?"

Usulca güldüm. "Gelemem. İşlerim var."

"Kahretsin. Sana pelüş oyuncak kazanacaktım," diye takıldı. "Peki. Eğer gerçekten beni idare edebileceksen..." Çoktan yaka kartını çıkarıp geri geri yürümeye başlamıştı. "Teşekkürler, Hailee! İstersen senin için bir fotoğraf çekerim! Sonra görüşürüz! Belki biraz boş vaktin olursa festivalde karşılaşırız! İnsanlar havai fişek gösterileri olacağını söyledi!" O heyecanla uzaklaşırken ben de artık tamamen sessizliğe gömülen otelin yalnızlığıyla baş başa kaldım.

Bir parçam dışarı fırlamak istiyordu. Aiden'ı görmek, ona sarılmak ve yıllardır onu defalarca kez düşündüğümü söylemek istiyordum. Ancak bunu yapamazdım. Yapmayacaktım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onunla karşılaşmamak için

elimden geleni yapmaya kararlıydım. Onunla ne kadar az görüşürsem o kadar iyiydi.

Tekrar kitaplığı düzenlemeye koyuldum, arada bir pencereden saat kulesine doğru bakıyordum. Büyük bir kalabalık vardı ve gözlerim Aiden'a takıldığında kalbimin hızlanmaya başladığını hissetmekten kendimi alıkoyamadım.

O adam.

Kalp atışlarım.

Bunca zaman sonra nasıl hâlâ kalp atışlarımı kontrol edebiliyordu?

Anlaşılan kalbim hâlâ bir şekilde çalıştığım yerden sadece birkaç yüz metre ötede duran adama bağlıydı. Bu hissin ne zaman tamamen geçeceğini merak ediyordum. Belki de bir zamanlar, bir insana âşık olduğunuzda o aşkın anıları her zaman kalbinizi o kişinin kalbine doğru çekiyordu. Belki de hep bir şekilde onun ruhuna bağlı olacaktım. Aiden'ın valizini alıp hana doğru yürümeye başladığını gördüğüm anda kalp atışlarımın hızlanması bunun kanıtıydı.

Bir dakika.

Neden otele doğru yürüyordu?

Ne?

Olamaz.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye sızlandım. Arkasında bir grup hayranı ve kasaba halkıyla neden bana doğru geldiğini anlayamamıştım. Büyük bir şaşkınlık içinde ellerimi başımın üzerine koydum. "Buraya gelmesen iyi edersin, Aiden Walters. Yoksa Tanrı yardımcım olsun..." diye kendi kendime homurdandım.

Ona verdiğim emri duymadan doğruca otele girdi. Patronum Bay Lee resepsiyonun arkasında oturuyordu ve Aiden'ı görür görmez gözleri sevinçle parladı.

Sandalyesinden sıçrayarak, "Vay, vay, vay... İşte Leeks'in

süperstarı!" dedi Bay Lee. Çabucak Aiden'ı karşılamaya gidip ona sıkıca sarıldı. "Evine hoş geldin. Evinden uzaktaki evine hoş geldin!"

Bay Lee, Aiden'ın bu otelde kalacağını biliyor muydu?

Bay Lee'nin en kötü huyu, o kel ve sevgiyle dolu kafasındaki en önemli şeyleri bana söylemeyi her defasında unutmasıydı. *Eski sevgilimin, zamanımın çoğunu geçirdiğim otelde kalacağı gerçeği gibi şeyler...* Aiden neden buraya gelmişti? Neden ailesinin yanında kalmıyordu?

Aiden, Bay Lee'nin samimi kucaklaması karşısında biraz şaşırmış görünse de kollarının arasına gömüldü. Leeks'teki herkes, Bay Lee'den daha iyi sarılan biri olmadığını bilirdi. Küçük kasabamızın dışındaki dünyayı çok fazla görmediğimi biliyordum ama dünyadaki en iyi sarılan insanlardan biri olabileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Sizi görmek güzel, Bay Lee. Uzun zaman oldu," dedi Aiden. Sesi tok, güçlü ve bir o kadar da kibardı. Bu durum pek değişmemişti. Değişen tek şey, başka hiç kimseninkine benzemeyen bir vücuda sahip olmasıydı. Aiden her zaman yakışıklı bir erkekti. İnsanın aklını başından alacak türden bir gülümsemesi vardı.

"Ailenle kalmak yerine otelde kalmak istediğini duyunca şaşırdım," dedi Bay Lee.

Ben de şaşırdım, Bay Lee. Ben de.

Sorun olmayacaktı. Aiden'dan kaçarak bir hafta sonu geçirebilirdim.

Aiden sırıttığında kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Hayır, efendim. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yapmam gereken birkaç iş sözleşmesi ve görüşmeler var. Kendime ait bir alanın daha iyi olacağını düşündüm."

Birkaç ay mı?

Pardon, birkaç ay mı demişti o?

Kalbim sertçe çarpıyordu. Midem altüst olmuştu. *"Gaz mı, yoksa anksiyete mi?"* diye eğlenceli bir oyun oynayabilirdik.

Muhtemelen ikisi de.

Bay Lee anlayışlı bir ifadeyle Aiden'a başım salladı. "Mantıklı. Burada senin için fazlasıyla yerimiz var." Ellerini beline koyarak etrafına bakındı. "Valizini taşımaya yardım edecek birini çağırayım."

Sakın beni çağırma!

Bay Lee beni yakalayamadan bekleme alanındaki kanepenin arkasına geçtim. Elimi ağzıma götürüp panik halimi bir şekilde bastırmaya çalışırken nefeslerim hızlanmıştı. Düzensiz kalp atışlarımı onların da duyup duyamadıklarını merak ediyordum. Kalbim, sanki *Narnia*•'ya kaçmak istercesine kaburgalarıma çarpıyordu. Sanki çok çok uzaklara, Aiden'ın onu asla bulamayacağı bir yere gitmek istiyordu. İnsanın ihtiyacı olduğunda içinden başka diyara geçebileceği dolap neredeydi?

"Merak etmeyin, Bay Walters. Ben valizlerinizi taşımanıza yardım edeceğim," dedi Henry. Muhtemelen koşarak otele geri dönerken ayağı takılıp düşmüştü. "Benim adım Henry J. Peterson. Starlight Inn'in komisiyim. İhtiyacınız olan her şeyi sizin için temin edebilirim. İsterseniz size telefon numaramı bile verebilirim. Beni gece gündüz arayabilirsiniz, Bay Walters. Gerçekten. Emrinizdeyim."

Henry'yi kovalayarak, "Daha az çene, daha çok iş," dedi Bay Lee. "Bay Walters'ı otuz dört numaralı odaya götür. Oteldeki en iyi odamız, Aiden."

Önümüzdeki birkaç ay boyunca ünlü eski erkek arkadaşım için çalışacağımı fark ettiğimde midem bulanmaya başlamıştı. *Ya da daha doğrusu, eski en iyi arkadaşım için.*

Yok artık.

• Kuzey İrlandalı yazar *C. S. Lewis* tarafından yazılan *Narnia Günlükleri* serisindeki kurgusal yerdir. (ç.n.)

Henry'ye hitap ederek, "Buna minnettarım. Teşekkür ederim," dedi Aiden. Gerçekten Henry'nin yardımına minnettarmış gibi dile getirmişti ve bunu içtenlikle söylediğini biliyordum. Aiden dünyanın en alçakgönüllü adamlarından biriydi. Magazin basınındaki insanlar onun çok nazik bir adam olduğunu söylediklerinde bunun doğru olduğunu, Aiden'ın rol yapmadığını biliyordum. Minnettarlık onun göbek adı olabilirdi.

Henry, Aiden'ın valizini bekleme alanının yanındaki merdivene doğru taşıdı. Onlar merdivenlerden yukarı çıkarken bir kez daha nefesimi tuttum ve yanaklarımın büyük bir kış hasadı için fındık depoluyormuş gibi görünmesine izin verdim. Aiden'ın, Henry'ye teşekkür edip kapıyı kapattığını duyduğumda rahat bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Bay Lee'nin kanepenin arkasından bana baktığını görünce yerimden sıçradım. Ayağa kalkıp kıyafetimi düzelttim. "Toz alıyordum."

"*Halının* tozunu mu alıyorsun?"

"Evet."

"Vücudunla mı?"

"Hıhı."

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısmıştı. *İyi şanslar, Bay Lee. Ben bile kendimi anlamakta zorlanıyorum.*

Ağırlığını sol tarafına verip kollarını kavuşturdu. "İyi misin, Hailee?"

Sahte bir tebessümle sırıttım. "Harikayım."

"Güzel. Aiden'ın burada kalacağı birkaç ay boyunca tetikte olmanı istiyorum."

Fazla meraklı görünmemeye çalışarak, "Birkaç ay mı?" diye sordum. "Aslında burada kalacağından haberim bile yoktu."

"Değil mi? Onu sisteme sahte bir isimle kaydetmiştim. *Hollywood* aktörleri genelde böyle yapar, bilirsin." Sanki beni kan-

dırmış gibi göz kırptı. "Bunu yapacağım hiç aklıma gelmezdi. Çok havalı, değil mi?"

"Evet, kesinlikle harika," diye mırıldandım. Paniğim her geçen saniye artmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. "Yine de aylarca kalmayacaktır, değil mi? İşi başından aşkın bir oyuncu. Bir noktada Kaliforniya'ya dönmek zorunda olmalı."

"Kimin umurunda? Burada olduğu sürece bizim için harika." Aiden'ın gelişi yüzünden otelin önünde toplanan kalabalığa doğru baktı. "Etrafta bu kadar hayran varken onun güvenli bir şekilde burada kalmasını sağlamalıyız. Burada kalmasının işletmemize ne gibi katkıları olabilir, biliyor musun? *Oscar* ödüllü bir aktörün bizimle kalmasının?"

"Ah, bilemiyorum. Bana kalp krizi geçirtebilir," diye mırıldandım.

"Efendim, bir şey mi dedin?"

"Hiçbir şey demedim, Bay Lee. Bay Walters'ın burada kaldığı süre boyunca her şeyin mümkün olduğunca sorunsuz olmasını sağlayacağım."

Hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Harika. Bırakayım da işinin başına dön." Omzunun üzerinden bana bakarken gözlerini kıstı. "Bu arada aklında bulunsun, elektrikli süpürge denen şeyler var. Halının tozunu vücudunla almak zorunda değilsin."

"Doğru. Elektrikli süpürgeler. Bunu akıl edememiş olmam ne kadar komik."

"Sen sadece bir an için boş bulunan zeki bir kızsın. Bazen en zekilerimizin bile başına gelir."

Beni kafamda kopmakta olan sessiz fırtınayla baş başa bırakarak uzaklaştı. Aiden Walters önümüzdeki birkaç ay boyunca kasabada, Starlight Inn'de kalacaktı.

Onun burada rahat etmesini sağlamakla görevliyken ondan nasıl uzak duracaktım ki?

Dışarıdayken sosyal kelebek rolüne bürünmek enerjimi tamamen tüketmişti. Otel odama girer girmez kendimi yatağa attım. Şaşırtıcı bir şekilde şimdiye kadar yattığım en rahat yataklardan biriydi ve ben çok fazla yatakta uyumuştum. Özellikle de son dünya turnesi basın toplantılarım sırasında bu konuda epey deneyim kazanmıştım.

Ellerimle yüzümü ovalayarak iç çektim. Eve dönmüş olmak garip hissettiriyordu. Beş yıldan uzun süredir doğduğum kasabayı ziyaret etmemiştim. Bazılarına göre eve dönmemeyi kendime görev edinmiştim. "Bazıları" derken annemi kastediyordum ama zaten onu sık sık görüyordum. Babam menajerim olduğu için hemen hemen her günümü onunla geçiriyordum. Annem bizimle Los Angeles'ta kalacaktı ama Şikago'da ilgilenmesi gereken bir restoranı vardı. Yine de sık sık beni ziyarete geliyordu.

Bir parçam Leeks'e geri dönmeyi hiç istememişti. Buraya geldiğim anda kasaba halkının bana hazırladığı gösterişli karşılama yüzünden kendimi tam bir pislik gibi hissetmiştim. Yüzüm kasabanın tüm dükkânlarına yapıştırılmıştı ve kasaba merkezinde kutlama amaçlı süslemeler vardı. Önümüzdeki bir-

Ninova

kaç ay boyunca beni burada ağırlayacak olmalarının şerefine bu gece düzenlenecek büyük bir festival için caddeler kapatılmıştı.

Babam onların evinde kalmamamdan nefret ediyordu. Fakat kasabaya dönüp çocukluk odamda uyuma düşüncesi kâbus gibi geliyordu. Özellikle Hailee hemen yan evde otururken...

Hailee.

Kasabada olmak bile onun sık sık aklıma gelmesine neden oluyordu. Sokakta yürürken zihnimde bir sürü anı canlanıyordu.

Kapının tıklatılması beni düşüncelerimden kopardığında bu kesinti için minnettardım. Kapıyı açtığımda komi Henry'nin elinde kocaman bir hoş geldin sepetiyle karşımda durduğunu gördüm. Burnunu kırıştırarak düşen gözlüklerini yukarı kaldırmak için başını biraz geriye attı.

"Merhaba, Bay Walters. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama burada konaklayacağınızdan dolayı size bir hoş geldin sepeti getirmek istedim. İnternette tıpkı benim gibi ağaç yemişlerine alerjiniz olduğunu okudum, bu yüzden her ürünün içeriğini iki kez kontrol ettim. Başka bir şey isterseniz, istediğiniz her şeyi markete gidip sizin için alabilirim. Gece gündüz hiç fark etmez, efendim. Okullar açılmak üzere, o yüzden çoğunlukla geceleri burada olacağım ama ihtiyacınız olursa dersleri ekebilirim."

Sepeti elinden aldım. "Dersleri ekmene gerek yok, Henry. Teşekkürler. Minnettarım." Sepeti yanımdaki masaya bıraktıktan sonra bahşiş vermek üzere cüzdanıma uzandım.

"Ah, hayır, Bay Walters. Hiç gerek yok, gerçekten. Sadece size sepeti getirmek istemiştim. Bana tek kuruş ödemek zorunda değilsiniz. Dürüst olmak gerekirse, sizin karşınızda olmak bile bir hediye. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama..." Gözlüğünü yukarı doğru itti. "Ben sizin en büyük hayranınızım. Oynadığınız her filmi ve her röportajınızı izledim. Sizden daha iyi bir *Superman* olabileceğini sanmıyorum ve bir sonraki film üçlemesinin hakkını vereceğinizi biliyorum. İnsanların in-

temette birçok olumsuz şey yazdığının farkındayım ama umarım bunların sizi etkilemesine izin vermiyorsunuzdur. Bu rolleri en iyi şekilde oynayacağınızdan eminim. İnternetteki troller sadece kıskanç pislik insanlar."

Bu çocuğu sevmiştim.

Yürekliydi.

"Hatırlattığın için teşekkürler, Henry." Ona yirmi dolarlık birkaç banknot uzattım. "Bana Aiden diyebilirsin. Birkaç hafta boyunca burada kalacağım, o yüzden birbirimize isimlerimizle hitap etsek iyi olur."

Henry'nin gözleri sanki az önce ona evlenme teklif etmişim gibi genişledi. Hızla başını salladı. "Elbette, Bay Wal... Şey, Aiden. Teşekkür ederim. Ayrıca aşağıda sizi görmek istediğini söyleyen iki kişi var. Bay Lee kimsenin sizi rahatsız etmemesi gerektiğini açıkça belirtti ama..."

Tanıdık bir ses koridordaki merdivenlerden yukarı çıkarken, "Bu kuralın anne ve baban için geçerli olmadığını düşünüyorum," diye seslendi.

Annemin, hemen arkasında babamla birlikte bana doğru yürüdüğünü görünce gülümsedim. Henry başıyla selam verdikten sonra yanımdan ayrıldı.

Anneme sarılmak için kollarımı uzattığımda elindeki çantayla omzuma vurdu. "Aiden, neden Leeks'e geldiğini kasabadaki dedikoducu kadınlardan öğreniyorum? Kasaba merkezinden geçmeden önce bize nasıl uğramazsın? Tanrım, kendi annenden önce burada yabancılarla kucaklaşmışsın."

Kollarıma karşı koymaya çalışmasına rağmen onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Küçük bedeni kollarımın arasına gömülürken başının üstünü öptüm. "Özür dilerim, anne. Direkt otele gelmeyi planlıyordum ama yolda beni tanıdılar."

Annem bana sarıldıktan sonra geri çekildi ve elleriyle şakacı bir şekilde yanaklarıma vurdu. "Tabii ki seni tanıyacaklardı.

Sen *Superman*'sin!" Bu sözleri söylerken gözleri yaşarmaya başladı. "Sen *Superman*'sin, Aiden!" diye haykırdı. Dünya çapında en sevilen fantastik karakterlerden birini canlandıracak bir sonraki ismin ben olacağım haberi çıktığından beri annemle yüz yüze görüşmemiştik.

"Ağlama, anne."

"Ağlamıyorum," dedi gözlerinden süzülen yaşları silerken.

"Annene ağlama demek, suya ıslak olma demek gibi bir şey," dedi babam. Babam annemle kucaklaşmamızı bölüp beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Annemin aksine, onun yanında çok da uzun görünmüyordum. Son birkaç yılda epeyce kas yapmış olsam da babam benden uzundu.

Benden uzaklaşıp yüzünde bir gülümsemeyle başını salladı. "*Superman*."

"Hâlâ aklım almıyor. Buna inanamıyorum."

Ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıktı. Bu küçük sevgi gösterisi, hislerini fazlasıyla açıklıyordu. Bu babamın benimle gurur duyduğunu söyleme şekliydi. Ardından annem gibi aşırı duygusallaşmadan önce geri çekildi. "Keşke annenle birlikte benim arkamdan çevirdiğiniz şu ara verme meselesi hakkında konuşmuş olsaydık," dedi babam. "İşlerin yürümesi için perde arkasında bir sürü şeyle uğraşıyorum."

"İşler gayet iyi yürüyor," diye karşı çıktı annem hemen. "Film çekimleri önümüzdeki sene başlayacak. Ara vermeyi hak etti."

"Bu sektörde işler tam olarak öyle yürümüyor, tatlım," dedi babam.

"Eh, hiç umurumda değil. Oğlumun ara vermeye ihtiyacı vardı ve ara veriyor."

Gülümsedim. Annem benim için her zaman savaşırdı.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Bu akşam festivalden önce size yemeğe gelmeyi düşünüyordum," diye araya girdim.

Annem saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Tabii ki geleceksin. Akşam yemeğimizi çoktan planladım. Ama şimdilik öğle yemeği için restorana gideceğiz. Köşedeki masamızı bizim için ayırdım bile."

Kahkaha attım. "Restoran ne zamandan beri rezervasyon istiyor?"

"Oğlum *Superman* olduğundan beri. Şimdi hazırlan ve aşağıya yanımıza gel."

Annem merdivenlere yöneldiğinde babam otel odamda durmuş etrafa bakınıyordu. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını çattı. "Bizimle kalmak istemediğine emin misin? Evde fazlasıyla yerimiz var."

"Büyütülecek bir mesele değil."

"Duyduğuma göre bu otel ara sıra biraz soğuk oluyormuş."

"Sorun değil. Battaniyelerim var."

"Tabii, tabii. Mantıklı." Başparmağını burnunun kemerine götürdü. Aklını kurcalayan bir şey vardı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Biraz ara vermek istemeni anlıyorum, Aiden. Ama... Yaşadığın hayatın kıymetini bil. Birçok kişi senin kadar başarılı olamıyor. Yerinde olsaydım, bu fırsatları kaçırmazdım. Eğer bu uzun ara konusunda fikrini değiştirirsen, hemen birkaç iş ayarlayabilirim. Milyonlarca insanın hayalini kurduğu bir şeye sahipsin, Aiden."

Bana düzenli olarak bunu hatırlatıyordu, şükretmemi söylüyordu. Bir bakıma onun hayalini yaşadığımdan dolayı işimi gerektiği kadar sevmesem bile elimden gelenin en iyisini yapma sorumluluğu hissediyordum.

Babamın kolunu dürterek, "Bu benim '*büyük güç büyük sorumluluk getirir*' konuşmam mı?" diye takıldım.

"Sen *Superman*'sin, *Spider-Man* değilsin. Aslında bu beni biraz üzdü. Ben daha çok *Marvel*'cıyım." Kıkırdayarak beni

itti. "Bu otelde kalmayı tercih etmene şaşırdım," diye konuyu değiştirdi.

"Neden şaşırdın ki? Kasabada kalabileceğim tek yer burası."

"Evet ama annen sana şeyi söyledikten sonra..." Gözlerini kısıp kendi kendine homurdandı. "Annen sana söylemedi, değil mi?"

"Neyi söylemedi?"

"Hailee konusunu?"

İsmi ağzından çıktığı anda tüm vücudum kaskatı kesildi. Basit bir isim yüzünden ortaya çıkmak için mücadele eden duygularımı bastırmaya çalışırken anksiyetem giderek artıyordu. *"İsim dediğin nedir ki?"** demiş *Shakespeare. Çok fazla travma ve aşk acısı, Bay Shakespeare.* Bir isimde olan şey buydu. Özellikle de bu isim kalbimi paramparça eden ve kan revan içinde bırakan kıza aitse...

"Ne olmuş ona?" diye sordum kısaca.

Babam sessizce homurdanarak başını iki yana salladı. "Bunu söyleme işini annene bırakmamam gerektiğini biliyordum. Bir kâğıda not almadığımız sürece annen hep bir şeyleri unutuyor."

"Ne olmuş ona?" diye tekrarladım. Sadece isminin geçmesi bile zihnimi altüst etmemiş gibi davranmaya çalışıyordum.

"Burada çalışıyor."

"Bu otelde mi? Ne zamandan beri?"

"Birkaç yıl oldu. Okurken yarı zamanlı çalışıyordu, sonra bu yaz eski müdür işten ayrılınca onun yerini aldı. Bay Lee artık yaşlandığı için burayı hemen hemen Hailee işletiyor."

Kahretsin.

Görmek isteyeceğim son kişi, yıllar önce kalbimi kıran ve bir daha arkasına dönüp bakmayan kadındı. O benim için ölmüştü. Onun yeniden dirilmesine ihtiyacım yoktu. Tüm hayatım boyunca onun adını bir daha duymasam da olurdu. Elbette,

* *William Shakespeare*'in ünlü eseri *Romeo ve Juliet*'ten bir repliktir. (ç.n.)

birkaç ay önce sarhoşken ona mesaj atmıştım ama bunun dışında o kadını hiç düşünmemiştim.

Her gün kendimize söylediğimiz yalanlar...

"Rahatsız oldun," dedi babam.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Hayır, olmadım," diye cevap verdim. Annem bunu bana söylemeyi nasıl unutabilirdi? Unutulmayacak kadar büyük bir detaydı. Bana organik ürünlerin öneminden ve küçük kasaba köpeği Skipp'in kalça ameliyatı geçirdiğinden bahsetmeyi unutmamıştı. Kaldığım oteli Hailee'nin işlettiğini ve burada yaşadığını söylemeyi nasıl unutmuştu?

Bunun unutkanlığından kaynaklandığını hiç sanmıyordum. Annem hakkında bildiğim bir şey varsa, o da aşka olan hayranlığıydı. Muhtemelen Hailee ve ben yeniden bir araya gelirsek, eski bir aşk hikâyesinin canlanacağını düşünüyordu. Bir tür ikinci şans aşk hikâyesi yaratmaya çalışıyordu.

Mümkün değildi. Hailee Jones ve ben hiçbir zaman mutlu sona ulaşmayacaktık. Ruhumu paramparça ettiğinde bu ihtimali de yok etmişti.

Hailee ile ilgili sohbetimizi bölerek, "Çocuklar, gelip otelin aromalı maden suyunu denemelisiniz! Bay Lee nar eklemiş!" diye bağırdı annem. Aşağı indik, öğle yemeğine çıktık ve Hailee hariç her şey hakkında konuştuk. Yine de kasabaya dönmüş olmak ve onun otelde çalıştığını bilmek zihnimi kemirmeye devam ediyordu. Otelde çalıştığını öğrendiğimde bir zamanlar paylaştığımız anıların kilidi açılmıştı. Etrafımdaki her şey bana onu hatırlatıyordu. Hailee, beni büyüten küçük kasabanın her köşesindeydi. Birinci sınıfta gizlice girdiğimiz Riley Sokağı'nın köşesindeki şekerci dükkânından, sadece külahlarının dibini yediği Cole'ün Dondurmacısı'na kadar her yerdeydi.

Leeks'in her bir köşesi bana Hailee'yi hatırlatıyordu.

Şimdi de aklımda tekrar yerini almıştı.

"Sana o festivale gitmeyeceğimi söylemiştim, Kate." Birkaç saat önce otelden çıkmıştım, o zamandan beri evimde en son aldığım kitabı okuyordum. Kate ise beni içine kapanık halimden uzaklaştırmaya kararlıydı.

Kanepeme uzanırken, "Bana çalışmak zorunda olduğunu söylemiştin," diye cevap verdi. "Ama az önce Bay Lee'yi gördüm. Bana festival nedeniyle tüm personel gibi senin de bu akşam izinli olduğunu, resepsiyona kendisinin bakacağını söyledi."

İnledim. "Bay Lee çok fazla konuşuyor."

Bana doğru uzanıp kitabımı kapattı. "Kaldır kıçını. Festivale gidiyoruz. Eğlenceli olacak! Her türlü lunapark oyuncağı falan var."

"Eski erkek arkadaşım adına düzenlenen bir festival. Bunun neden tuhaf olduğunu anlamıyor musun?"

"Ah, neden tuhaf olduğunu anlıyorum. Fakat festivalde kalın hamurlu pizza ve kızarmış peynir yiyeceğiz. Biraz kalın hamurlu pizza ve kızarmış peynir için tüm eski sevgililerimle birlikte bir zindana bile girerdim."

"Sanırım hepimizin kendine göre sınırları var," diye takıldım. Kitabımı yeniden açacağım sırada kapağını çarparak kapattı.

"Beni yanlış anlama, iyi bir aşk kitabına bayılırım ve beni onlara bağımlı yaptığın için teşekkür ederim. Ama beni dinle. Önümüzdeki birkaç saat boyunca kurgusal karakterlerin hayatlarını okumayı bırakıp *kendi* hayatını yaşamaya başlamaya ne dersin?"

Burnumu kırıştırdım. "Oldukça cazip ama bunun neresi eğlenceli?"

"Sorduğuna sevindim." Ayağa kalkıp getirdiği sırt çantasına doğru yürüdü. Fermuarını açtı ve iki tane bir litrelik siyah termos çıkardı. Birini bana uzattı.

"Sakın bana bunun bir içki karışımı olduğunu söyleme."

"Değil. İç şunu."

Bir yudum içtikten sonra yüzümü buruşturdum.

"Sek votka! Karışım falan değil!" Kahkahalarla gülüyordu. Sırt çantasına uzanarak bir şişe limonata çıkardı. "Şimdi karıştıracağız."

Tahmin etmem gerekirdi. "Ya da sadece sarhoş olan insanlarla ilgili kitaplar okuyabiliriz."

"Hailee. Yirmili yaşlarımızdayız. Kısa bir süre sonra yüksek lisansını ve ardından doktoranı yapacaksın. Bebeklerin olacak, hayatın bebek kusmuğu ve kirli bezlerle dolacak. O yüzden anı yaşamalıyız. Cumartesi gecesi arkadaşınla sarhoş olmalısın. Ayrıca hiçbir cumartesi gününde izinli olmadığımdan, bu çok nadir ve eşsiz bir fırsat. Hem erkek arkadaşım bu gece meşgul."

"Senin erkek arkadaşın yok ki."

Suratını asıp mızmızlandı. "Biliyorum, bu da durumu çok daha iç karartıcı hale getiriyor. Bu gece yerel bir grubun sahnede *country* müzik çalacağını duydum."

"Gitmemem için beni ikna etmeye çalışıyor gibisin," diye dalga geçtim.

"Hadi ama, Hailee. Bu bizim *Coachella*•'mız."

• Her yıl Kaliforniya'da düzenlenen müzik ve sanat festivalidir. (ç.n.)

Ninova

"Bunun ne kadar zavallıca olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Biz Leeks, Wisconsin'de yaşıyoruz. Zavallı olmak bizim göbek adımız. Bu yüzden her güzel anı değerlendirmeli, onu yakasından tutup son damlasına kadar sıkmalıyız. Ne dersin? Sarhoş olup deliler kasabasında eski en iyi erkek arkadaşın adına düzenlenen festivale gidelim ve dönme dolaba binelim mi?"

Sırıttım. "Bana yavru köpek bakışlarıyla bakmayı kes."

Limonata şişesiyle kolumu dürterek, "Sen evet diyene kadar böyle bakmaya devam edeceğim," diye mırıldandı.

"Tamam. Ama bana kızarmış peynir ısmarlayacaksın."

"Eğer kartlarını iyi oynarsan, sosisli sandviç de ısmarlarım." Bendeki termosun kapağını açıp limonatayı şişeye doldurdu, ardından aynısını kendisininkine yaptı. Termosu, kadeh kaldırıyormuş gibi ileri uzattı. "Yirmili yaşlarımıza ve kötü kararlarımıza!" diye bağırdı.

Termosumdan büyük bir yudum aldım. İçeceğe neredeyse hiç limonata karışmadığını fark ettiğimde irkildim ama her neyse...

Fondip.

Sanki kasabadaki herkes o gece festivaldeydi. Sohbet ediyor, gülüyor ve gerçekten *Coachella*'daymış gibi eğleniyorlardı. Kasabamızda bu kadar çok insanı bir arada hiç görmemiştim, her yıl düzenlenen biber festivalinde bile böyle bir yoğunluk olmazdı. Festival, Michigan Gölü'nün hemen kenarına kurulmuştu ve hava mükemmeldi.

Evden çıkarak doğru olanı yaptığımı kabul etmeliydim. Kate beni konfor alanımın dışına ittiği için mutluydum.

"Bu kurabiyenin üzerindeki eski-en iyi-sevgilinin yüzü değil mi?" diye sordu Kate. Büyük bir hayranlıkla annemin yaptığı şekerlemelerin sergilendiği pastane tezgâhına doğru ilerliyordu.

"Kesinlikle onun yüzü." Telefonumu çıkarıp annemin tezgâhının fotoğrafını çektim. "Onları kendi ellerimle yaptım."

"Eski-en iyi-sevgili kurabiyeleri yapmak zorunda mı kaldın?"

"Evet, dün bütün gece bununla uğraştım."

"Hayatın tuhaf bir şekilde travmatik. Umarım bunu terapistine anlatırsın."

"Emin ol, biliyor," diye dalga geçtim.

Beni uzun kuyruğa doğru sürüklerken, "Bu kurabiyelerden satın almak zorundayız," diye zorladı Kate. "Olmazsa olmaz."

Karşı çıkmak istedim ama sonuçta aileme destek olmuş olacaktık, bu yüzden kabul ettim. Sıranın önüne geldiğimizde babam ikimize de kocaman gülümsedi. Bir şeyleri yakma konusunda profesyonel olduğundan dolayı pişirmesine izin verilmiyordu ama onları satmayı çok iyi biliyordu.

"Merhaba, hanımlar. Hoş geldiniz! Ne almak istiyorsunuz?" diye sordu.

"İki tane Aiden Walters yüzü, lütfen. Teşekkürler," dedi Kate parasını çıkarırken.

"Şanslısınız. Son iki tane kaldı. Kapış kapış gidiyorlar. Sanırım kasabadaki en iyi pastaneci tarafından yapılınca böyle oluyor." Babam annemden bahsederken bana hafifçe göz kırptı. Tanrım, o kadına çok âşıktı. Bu kadar sevimli olmasaydı bunu iğrenç bulurdum.

Kurabiyeleri alıp yemek için kenara geçtik. Kate hayranlıkla şekerli kurabiyeye bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Bir şey yok. Sadece... Çok gerçekçi."

Kahkaha attım. "Zaten amaç da buydu."

"Kusura bakma, Hailee. Eski sevgilin olduğunu biliyorum ama Aiden Walters dünyadaki en seksi erkek olabilir."

"Magazin de böyle düşünüyor," diye onayladım.

"Yani şu çocuğa bir baksana. O mavi gözler! O büyüleyici dalgalı kahverengi saçlar."

"Sarhoş olmuşsun."

"Çakırkeyifim," dedi kıkırdayarak. Arkadaşımın da benim gibi kolay sarhoş olduğunu bilmeyen yoktu. İçimde güzel bir kıpırtı hissediyordum. "Yine de bu, söylediğim her şeyin doğru ve eksiksiz olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hayatımda hiçbir zaman sırf Aiden Walters'ın yüzüne oturmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için bir kurabiyenin üzerine oturmak istememiştim."

"Kate!" dedim dehşetle. Gülerek kolumu Kate'in koluna dolayıp onu konuşmalarımızı duyan kalabalıktan uzaklaştırdım. "Saçmalıyorsun."

Gözleri umutla parlarken, "Bunu yaptın mı, Hailee?" diye sordu. "Hiç Aiden'ın yüzüne oturdun mu?"

Başımı iki yana sallarken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Bu soruya cevap vermeyi reddediyorum."

Kate bana şeytani bir ifadeyle gülümserken başını salladı. "Seni küçük kaçık ucube. Başka neler yaptın? Ters kovboy pozisyonu?"

"Bu konuşma bitmiştir."

Kurabiyeyi ısırırken inledi, hayatının en orgazmik ısırığını almış gibi görünüyordu. Gözlerini kapattı, sanki ölüp cennete gitmiş gibi elini havada salladı. "Bu şimdiye kadar yediğim en güzel kurabiye."

Bu beni mutlu etmişti. Ben de kendi kurabiyemden bir ısırık aldım. Tıpkı dün akşamki gibi harikaydı. "Muhteşem," diye onayladım.

"Aiden'ı dudaklarının arasına ilk kez almıyorsun, değil mi? Ağzını epey doldurduğuna eminim."

"Bıktım senden."

Sırıtarak limonatasından bir yudum aldı. "İmkânsız."

Festival alanında dolaşırken gökyüzü kararıp yıldızlarla ışıldamaya başladı. Ne kadar içersek, Aiden'la karşılaşma korkum

o kadar azalıyordu. Hepsi alkolün verdiği cesaret sayesindeydi. İçimden fışkıran özgüven çok saçmaydı ama umurumda değildi. Kendimi iyi hissediyordum. Hayat bazen tuhaf olabiliyordu, bu yüzden karşıma iyi hissetmek için bir fırsat çıktığında bu anı neşeyle karşılıyordum.

Kate bana gereğinden fazla kızartma alarak iyi zaman geçirmemi sağladı. Termosumuzdaki içecekler bittiğinde bize alkollü buzlu içecekler aldı. Yarın sabah banyom ya üstümden ya da altımdan çıkanlar yüzünden çok pis kokacaktı ama umurumda değildi. Çocukluğuma dönmüş gibi hissediyordum.

Sarhoş haliyle bir karnaval oyununda bana pelüş kaplan kazandıktan sonra, "Bu gece dışarı çıktığın için mutlu değil misin?" diye sordu Kate. Düz yürüyemediği için bana yaslanıyordu, ben de aynı durumda olduğumdan dolayı ağırlığımı ona vermiştim. "Hiç ona denk gelmedik. Kahretsin..." diye mırıldandı. Önüme bakmadan köşeden dönerken birine çarptım, pembe buzlu içeceğimi üzerine dökmüştüm.

"Ah! Aman Tanrım, çok özür dilerim..." Çarptığım kişiye bakmak için başımı kaldırdığımda kelimelerim solup gitti.

Karşımdaki herhangi biri değildi.

Ruh eşimdi.

Düzeltiyorum: Eski ruh eşimdi.

Aiden.

İşte oradaydı. Tam karşımda durmuş, gözlerimin içine bakıyordu. Okyanusun en derin kısımlarına benzeyen o mavi gözler. Küçüklüğümden beri sevdiğim o mavi gözler. Kalbimi tam o anda milyonlarca parçaya ayıran mavi gözler.

Vücudunu sarıp kaslı kollarını ortaya çıkaran beyaz, pamuklu bir tişört giymişti. Artık tişörtün üzerinde pembe lekeler vardı.

"Tanrım, özür dilerim. Ben, şey... Ben..." Onunla karşılaşma ihtimalimizi kafamda milyonlarca kez canlandırmıştım.

Neredeyse her sonucu hayal etmiştim ama şaşırtıcı bir şekilde, içki dolu buzlu içeceğimi onun göğsüne dökmek aklımdaki senaryolardan biri değildi.

Hiç düşünmeden ellerimle tişörtünü silmeye başladım, pisliği daha da bulaştırırken kumaşın altında taş gibi sert karın kaslarını hissetmiştim. "Çok özür dilerim, Aiden. Sana çarpmak isteme..." Gerginlikten midem altüst olmuştu. Şimdi yine gazım mı vardı, yoksa anksiyetem yüzünden miydi?

Cevap: İkisi de değildi. Midem bulanıyordu.

Bulantımı dindirmek için bir an geri çekildim ama özür dilemek için dudaklarımı araladığımda Aiden'ın ayakkabılarının üzerine kustum.

Aman Tanrım. Ünlü eski-en iyi-sevgilimin üzerine kusmuştum.

Aiden'a fal taşı gibi açılmış gözlerle bakarken şaşkınlıkla ağzımı kapattım. Rezil olmuştum. Gidip bir taşın altına saklanabilseydim saklanırdım.

"Aiden..." Konuşmaya çalıştım ama alçak bir hırıltı çıkarınca sözlerim kesildi.

Evet.

Bu doğruydu.

Bana hırlamıştı.

Bir adım geri çekildi. "*Sakın*," diye fısıldadı. Sesi boğuk, sert ve kontrollüydü.

Ona baktığımda bir zamanlar sevdiğim o mavi gözleri gördüm ama çok farklı görünüyorlardı. *Nefretle* mi doluydu? Yüzünde beliren ifade nefret miydi?

Kustuğum ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp önümde bıraktı.

Ardından bana arkasını dönüp yalınayak uzaklaştı. Beni orada sarhoş, utançla dolu ve biraz da kalbim kırılmış halde bıraktı. İlk karşılaşmamızdan ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle olmamalıydı.

Bana tek bir kelime söylediği anda gerçekler kafama dank etmişti.

Sakın.

Tek bir kelime kalbimi kırmaya yetmişti. Kafamda milyonlarca senaryo canlandırmış olmama rağmen içten içe sadece bir tanesinin yaşanmasını istiyordum. Bana sarılmasını istemiştim. Beni sıkıca tutmasını, beni özlediğini ve son birkaç yıldır her gün beni düşündüğünü söylemesini düşlemiştim. Hâlâ benim onu gizlice hayal ettiğim gibi onun da beni özlemesini istemiştim.

Sakın.

Soğuk, sert ve gerçekti. Benimle hiçbir ilişkisi olmasını istemiyordu. Bu ruhumu beklediğimden biraz daha fazla parçalamıştı.

"Lanet olsun. Aiden Walters'ı kızgın görebileceğimi bilmiyordum. Amerika'nın sevimli köpeği az önce sana ters ters mi baktı?" diye mırıldandı Kate. Göz göze geldiğimizde Aiden'ın bana soğuk ve sert bir ifadeyle bakması karşısında afalladığını gördüm.

"Sanırım öyle." Yüzündeki ifade karşısında biraz sarsılmıştım. Bu tuhaf duyguyu bastırmaya çalışırken tüylerim ürperdi.

"Senden nefret edecek kadar kötü bir ayrılık yaşadığınızı bana söylememiştin."

"Benden nefret edecek kadar kötü bir ayrılık yaşadığımızı bilmiyordum."

"Ağlama."

"Ağlamayacağım." Omuz silkip gözlerimi devirdim.

"O zaman neden gözlerin akıyor?"

Çünkü çok ama çok üzgünüm.

Akan gözyaşlarımı elimle sildim ve boğuk bir sesle konuştum. "Sarhoşum ve buzlu içeceğim döküldü. Bu yüzden ağlıyorum."

"Hailee," dedi çok yumuşak bir sesle. İçinde bulunduğum acı verici tuhaf durumdan dolayı ayılmış olmalıydı. "Aiden'ı hâlâ seviyorsun."

Önden yürümeye başladım. "Ne? Hayır, sevmiyorum. Çok uzun zaman önce aramızda bir şeyler vardı," diye mırıldandım. Ellerimi umursamaz bir tavırla salladım. "Eskide kaldı. Bitti gitti," diye mırıldandım. "Onun için hissettiğim her şey çok çok eskide kaldı!" diye açıklamaya çalıştım. Olabildiğince dik duruyordum. "Harika hissediyorum! Bunlar mutluluk gözyaşları. O buzlu içeceği hiç sevmemiştim."

Kate bana endişeli bir ifadeyle baktı. "Yalan söylüyorsun, değil mi?"

Dişlerimi sıktım.

Elimi ona doğru uzattım. "Artık eve gidip aşk romanlarımı okuyabilir miyim?"

"Evet." Başını salladı. "Hadi seni evine bırakayım."

Düzenleme
Ny.ozlem

26

HAILEE

Ertesi sabah otelin resepsiyonunda, "*Superman*'in ayakkabılarına kustuğuna inanamıyorum," dedi Henry. Sandalyeme çökmüştüm, akşamdan kalma ve gecemin sonuçlanma şekli yüzünden şaşkın bir haldeydim. O aptal festivale gitmek bile istememiştim.

"*Superman*'in ayakkabılarına kusmadım. Aiden Walters'ın ayakkabılarına kustum."

Henry konuklar için hazırladığımız sehpaya doğru yürürken kaşlarını çattı. "Bunu sana açıklamaktan nefret ediyorum ama ikisi aynı kişi, Hailee." Bir fincan kahve aldı, şeker ve krema ekleyip bana getirdi. "Senin yerinde olsaydım çok utanırdım."

Kahvemden bir yudum alırken, "Hiç hatırlatma," diye homurdandım. "Kahve için teşekkür ederim, Henry."

Merdivenlerin başında bir ses duyunca ayağa kalktım, tetikte bekliyordum.

Henry bana doğru uzanıp elime hafifçe vurdu. "Merak etme. *Superman* çoktan otelden çıktı. Antrenman yapmak için spor salonuna gitti. Rezilliğinle daha sonra yüzleşeceksin."

Aman ne güzel.

"Rezil falan olmadım," diye karşı çıktım.

Ninova

"Hailee, bence sen harika birisin. Gerçekten öylesin. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin ama yalan söylemeyi becerememiyorsun."

"Senin işinin başında olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

Otele şöyle bir bakıp omuz silkti. "Müşterilerin hiçbiri benden bir şey istemedi."

"Belki de bir şeyler yapmış olmak için yerleri süpürmelisin." Başımdaki şiddetli ağrı yüzünden kimseyle sohbet edemiyordum. Sevimli Henry de buna dahildi.

"Tamamdır, patroniçe."

İki kadın ellerinde bavullarıyla otele girerken o da aceleyle işini yapmaya koyuldu. Benim yaşlarımda, belki biraz daha genç görünüyorlardı. Bana yaklaşırken aralarında kıkırdayıp fısıldaşıyorlardı. Sonra sarışın olan kocaman bir gülümsemeyle bana döndü.

"Merhaba. Nasılsın?" diye sordu hafif bir güneyli aksanıyla. Buralı olmadığı belliydi. Kasabamıza fazla uğrayan olmazdı. Çoğu insan yoluna kırk beş dakika daha devam edip doğruca Şikago'ya giderdi.

Gülümsemeye ve altüst olan midemi umursamamaya çalıştım. "İyiyim. Siz nasılsınız? Yardımcı olabilir miyim?"

"Şey, evet. Benim adım Marna, bu da en iyi arkadaşım Violet. Önümüzdeki birkaç hafta için bir oda rezervasyonu yapmıştık. Biraz erken geldiğimizi biliyorum ama erken *check-in* yapabiliriz diye umuyorduk."

"Elbette. Rezervasyonunuzu kontrol edebilmem için kimliğinizi ve kredi kartınızı verebilir misiniz?"

Eşyalarını bana uzatırken kolundaki bileziği fark ettim. Üzerinde kitap, kedi ve kalpten oluşan küçük süsler vardı. "Ah, bileziğinizi çok beğendim."

"Teşekkürler, çocukken annem vermişti. Hiç çıkarmıyorum," diye cevap verdi kadın.

Boynumda sallanan kolyeye dokundum. *Tom kolyeme.* Aiden yıllar önce kendi kolyesini çıkarmış olsa da ben hiç çıkarmamıştım. En zor günlerimde tuhaf bir şekilde içimi rahatlatıyordu.

Duygularımı kontrol altına aldıktan sonra rezervasyonlarını buldum. Bilgilerini girerken sanki onları duyamıyormuşum gibi aralarında fısıldıyorlardı.

"Yeter artık. Kadına bunu sormayacağım," dedi Violet.

İkisine gülümsedim. "Bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz."

Kadın iç çekip ellerini uzun kızıl saçlarının arasından geçirdi. Otele şöyle bir göz gezdirdikten sonra bana doğru eğildi. "Aiden Walters'ın bu otelde kaldığı doğru mu?" diye fısıldadı.

Duruşumu dikleştirdim, sorusu karşısında afallamıştım.

Aman Tanrım.

Bunlar Aiden'ın fanları mıydı?

Boğazımı temizleyip kart bilgilerini girmeye geri döndüm. "Misafir bilgilerini bu şekilde paylaşmam yasak."

"Bu evet demek!" Marna elini bacağına vurdu. "Bize Aiden'ın odasına yakın bir oda verebilir misin?" diye sordu.

Rüyanda görürsün.

"Aslında bu katta, koridorun hemen sonunda sizin için harika bir odamız var." Onlara anahtarları uzattım. Masamın üzerinde duran zili çaldığımda Henry saniyeler içinde yanıma geldi. "Henry, bu hanımlara odalarını gösterebilir misin? Leeks'e hoş geldiniz, hanımlar. Umarım kasabamızda iyi vakit geçirirsiniz."

Henry hızla valizlerini kaptı, odalarına doğru yürürken hiç durmadan konuşmaya başladı. Bay Lee haklıydı. Otelinizde ünlü birinin kalması iş açısından çok iyiydi. Gecenin sonunda tüm odalarımız dolmuştu. Sadece bu durum bile beni endişelendirmek için yeterliydi. Aiden'ın bu otele bir sürü hayranının burada kalacağını düşünerek geldiğini sanmıyordum.

Aiden'ın panikataklarının ne kadar kötüleşebildiğini hatırlıyordum. Bu insanların ona herhangi bir sorun çıkarmasını istemiyordum.

O günkü mesaim bittiğinde çok önemli birkaç şeyi almak için dışarı çıktım ve sonra otele geri döndüm. Aiden'a bir şey söylemek konusunda kararsızdım ama ondan sonsuza kadar kaçamayacağımı da biliyordum. Hem kim bilebilirdi? Belki de geçen geceki soğuk ve mesafeli tavrı, sadece sarhoş zihnimin bana oynadığı bir oyundu.

Aiden'ın odasına ilerledim, derin bir nefes alıp kapıyı dört kez çaldım.

Kapıyı açmaya geldiğinde nefesim kesildi, boğulacak gibi oldum. Ona arkamı dönüp boğazımı temizlemek için elimden geleni yaptım. Paniğim gitgide yükselirken gözlerim sulandı. Elimdeki kutu yüzünden ağzımı kapatamadan sertçe öksürmeye başladım. Boğuluyor muydum? Tanrım, boş bir ifadeyle bana bakan Aiden'ın önünde boğuluyordum.

"Üzgünüm." Birkaç öksürükten sonra kendimi yutkunmaya zorladım. Elimden geldiğince sakinleştiğimde ona bakıp gülümsedim. "Merhaba." Eğer sözlükte beceriksiz kelimesinin anlamını araştırırsanız, benim fotoğrafımı da yanında görebilirdiniz.

Aiden tek kelime etmeden soğuk bir ifadeyle bana bakarken ürperdim.

Boğazımı tekrar temizledim. "Dün gece üzerine kustuğum için özür dilemek istedim. Normalde kendimi daha iyi kontrol ederim ama kızarmış peynir ve buzlu içecek karışımı..."

"Bitti mi?" diye sertçe sözümü kesti. Gözlerinde en ufak bir keyif belirtisi yoktu. Kollarını kavuşturmuştu, dimdik duruyordu. Göğsü hep bu kadar geniş miydi? Yine de geçen geceki soğuk tavrını kafamda kurmadığım anlaşılmıştı. Âşık olduğum o eski nazik çocuk artık yoktu.

"Ben, şey... Hayır, ben, ah..."

"Kelimeler, Hailee," diye emretti. "Bir yetişkin gibi kelimelerle konuş."

Pekâlâ.

Bu çok kabaydı.

Başımı iki yana sallayıp kutuyu ona uzattım. "Sana yeni ayakkabı aldım. Hâlâ 46 numara giyiyorsun, değil mi? Muhtemelen bu ayakkabı dün gece mahvettiklerimden çok daha ucuzdur. Ama en azından bunu alarak yaptığımı biraz olsun telafi edebilirim diye düşündüm."

"Ayakkabılarını istemiyorum."

Midemde uçuşan kelebeklerin kanatları teker teker kopuyordu. Kutuyu ona doğru uzatıp koridora bir bakış attım. "Al şu ayakkabıları, Aiden," dedim fısıldayarak.

"İstemiyorum," diye tekrarladı. Odasına dönüp kapıyı kapatmaya çalıştı ama ben ayağımı araya koyarak kapanmasını engelledim.

"Aiden, lütfen."

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı. Gözleri nefretle doluydu, geçen gece kafamda kurduğumu sandığım bir nefretle parlıyorlardı. Ondan asla görmeyeceğimi sandığım, kalbimi kıran bir nefretle bana bakıyordu.

"Ben... Ben..."

"Kelimeler," diye bağırdı kaşlarını çatarak. Kabalığı beni çok şaşırtmıştı. Aiden hayatım boyunca, ilişkimizi bitirdiğimizde bile bana karşı hiç bu kadar kaba davranmamıştı. Tamam, kafası karışık olduğu için bana mesaj atmıştı ve ben de mesajlarını görmezden gelmiştim. Fakat asla kabalaşmamıştı. Sadece bana kırgındı.

Üstelik kasabadaki diğer herkese *golden retriever* havasıyla, dünyadaki en iyi insanmış gibi davranıyordu. Bunca yıldan sonra neden bana karşı bu kadar kabaydı? Ayrıca o hayatına

kaldığı yerden devam etmişti! Hayallerindeki hayatı yaşıyordu. Bana karşı bu kadar sert olması haksızlıktı.

İnsanlar ilişkilerini bitirebilirler, Aiden. Bu senin tam bir pislik gibi davranman gerektiği anlamına gelmez.

"Neyin var senin?" diye karşılık verdim. "Kibarlık etmeye çalışıyorum."

"Çalışma. İşe yaramıyor."

Gözlerimi kıstım. "Pislik gibi davranıyorsun."

"Güzel. O zaman belki beni rahat bırakırsın."

"Ben..."

"Konu kapandı."

"Sözümü kesme!"

"O zaman lanet olası konuşmanı bitir!" dedi sertçe. Boynundaki damarlar belirginleşmişti.

"Sözümü kesmezsen bitireceğim! Tanrım! Sana bir çift ayakkabı getirmeye gelmiştim, seni pislik. Böyle davranmana gerek yok. Bunca zaman sonra belki aramız düzelir diye düşünmüştüm ama..."

"Aramız düzelmeyecek."

"Sözümü kesme," dedim bir kez daha.

Kaşlarını çattı ve kapıyı kapatmasını engelleyen ayağıma baktı. Sonra tekrar bana baktı. "Ayağını çek."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Hailee," dedi sertçe. Dudaklarından adımı duymak bu kez kalbimi kırmıştı çünkü eskiden adımı çok nazikçe söylerdi. "Ayağını. Çek. Dedim."

Ben de çektim.

Kapıyı suratıma çarptı. Beni elimde bir ayakkabı kutusu ve yerin yedi kat dibine gömülmüş egomla öylece bıraktı.

Ben oradan uzaklaşırken kapısı tekrar açıldı ve arkamdan

seslendi. Ona döndüm. Belki aklı başına gelmiştir ve bu kadar soğuk, kötü davrandığı için benden özür dilemeye hazırdır diye umutlanmıştım.

Bana yavaşça yaklaşırken attığı her adımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. O kadar yakınıma gelmişti ki, bir anlığına zihnimde onun eğilip beni hemen orada öpeceğine dair delice bir fikir oluştu. Zihninde bir savaş verdiğini ve bunca zaman sonra karşımda nasıl davranacağını bilemediğinden dolayı böyle davrandığını düşündüm. Dudaklarının benimkileri çok özlediğine, bana geri döneceğine inandım.

Bana geri dön, Aiden.

Bana doğru eğildi. Mavi gözlerini kısmış, göğsü kabarmıştı. Dolgun dudaklarını aralayarak fısıldadı. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca kasabada olacağım ve bir konuyu son derece netleştirmek istiyorum. Tamam mı?"

Boğazıma oturan yumruyu yuttum. "Tamam."

Biraz daha yaklaştı. Sıcak nefesi tenime değerken vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu. "Seninle hiçbir ilişkim olmasını istemiyorum. Sırf burada çalıştığın için beni kontrol etmeni istemiyorum. Alkolden dolayı mideni tutamadığın için bana ayakkabı almanı istemiyorum. Seninle yeniden sohbet edip eski güzel günlerden bahsetmek istemiyorum, Hailee. Sen benim için bir hiçsin, ben de senin için. Biz birbirimize yabancıyız ve senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Yeterince net olabildim mi?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken dudaklarımı araladım. "Gayet net," diye cevap verdim. Olabildiğince dik durmaya çalışıyordum ama nedense kendimi hâlâ çok küçük hissediyordum.

Alçak sesle homurdandıktan sonra arkasını dönüp odasına girdi ve beni orada öylece, elimde kalan azıcık saygınlığımı toplamam için bıraktı.

Bu ne zaman olmuştu? Tanıdığım en sevimli çocuk ne zaman bu kadar soğuk bir adama dönüşmüştü? Tüm dünya Aiden'ın bir insana, bana karşı bu kadar sert davranabildiğimi görse şok olurdu. Sanırım *Oscar*'ı bu yüzden almıştı. Oyunculuk yeteneğinin gerçekten ne kadar geniş bir yelpazesi olduğunu gösteriyordu.

✦

Evde yemek yediğimiz sırada, "O kadar kötü müydü?" diye sordu annem. Son zamanlarda babam pastanede muhasebe işleriyle uğraşırken haftada bir kez evde *I Love Lucy*•'yi tekrar izliyorduk.

"Ayakkabılarına kustum ve bugün bana benimle hiçbir ilişkisi olmasını istemediğini söyledi. Hem de çok kaba bir şekilde."

"Bunu zihnimde canlandırmakta zorlanıyorum. Aiden hep çok tatlı bir çocuktu."

"O tatlı çocuğa pislik serumu takmışlar."

Annem başını iki yana salladı. "Muhtemelen senin yanında nasıl davranacağını bilmiyordur. Tıpkı senin onun yanında nasıl davranacağını bilmediğin gibi."

"Ama ben ona bir pislik gibi davranmadım!"

"Evet ama yıllar önce onun kalbini kıran sendin."

"Canını yakmak istememiştim ki. Ayrıca bu çok eski bir hikâye," diye tekrarladım. Konu Aiden olduğunda robot gibi aynı şeyi tekrarlıyordum.

"Bunun uzun zaman önce yaşanmış olması, yaralarının tamamen iyileştiği anlamına gelmiyor, Hailee."

Yüzümü buruşturdum. "Sen kimin tarafındasın?"

"Senin. Her zaman senin tarafındayım." Gülerek patates kızartmalarımdan birini çaldı. "Demek istediğim, ayrılmanız Aiden için zor olmuş olmalı. Aiden'ın tavrının doğru olduğunu

• 1951-1957 yılları arasında yayınlanan ABD yapımı durum komedi dizisidir. (ç.n.)

söylemiyorum ama nasıl hissettiğini anlayabildiğimi söylüyorum. Özellikle de ayrılık sürecinde ona nasıl davrandığını düşünürsek..."

"Pekâlâ, bunu tekrar konuşmasak olur mu?" diye sordum.

Yıllar önce Aiden'la ilişkimizi bitirme şeklim yüzünden kendimi yeterince suçlu hissediyordum. Ayrılık konusunu daha iyi idare edebilir miydim? Evet. Onu parçalamak beni derinden yaralamış mıydı? Tabii ki ama o zamanlar küçüktüm, aptaldım ve ikimiz için de en iyisini yaptığımı düşünüyordum. Son yirmi dört saattir zaten yeterince berbat hissediyordum. Geçmişteki hatalarım yüzünden daha da kötü hissetmeme gerek yoktu.

"Üzgünüm. Benden ne söylememi istiyorsun?" diye sordu annem.

"Erkekler aptaldır ve benim kızım harika biri."

"Erkekler aptaldır ve benim kızım harika biri," diye tekrarladı.

Sadakat annemin göbek adıydı.

Konuşmamıza devam edemeden telefonum çaldı. Ekranda Bay Lee'nin adını görünce hemen telefonu açtım. "Merhaba, Bay Lee. Nasılsınız?"

"Hailee. Selam, nasılsın? Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum, özellikle de son dakikada ama restoran bölümü bu gece dolu. Üstelik Sarah hastalandı. Gelip onun yerine bakabilir misin?"

"Pazar günleri restoran asla dolu olmaz ki."

"*Oscar* ödüllü biri otelimizde kaldığında olur. Sana Aiden'ın işlerimiz açısından harika olacağım söylemiştim!"

Aiden'ın gelişi en azından birini sevindirmişti.

"Anladım. Evet, tabii. On beş dakika içinde orada olurum." Telefonu kapatıp anneme neler olduğunu anlattım.

Annem yüzünü buruşturdu. "İçimden bir ses, otelde kalırken Aiden'la arana mesafe koymanın senin için çok zor olacağını söylüyor."

Bunu bana mı söylüyordu? Gerginlikten sürekli ter içindeydim.

Otele ulaştığımda hemen barın arkasına geçip işe koyuldum. Kokteyl yapmakta çok iyi değildim. Ayrıca ne zaman birinin yerine bakmam gerekse anksiyetem yeni bir boyuta ulaşıyordu. Restoranı hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Kalabalığın önünde ise gecenin yıldızı ve bana ters ters bakan adam vardı.

Barın arkasından Aiden'la göz göze geldiğimde göğsümün sıkıştığını hissettim. Gülümsemesi bir anda buhar olup uçtu. Yüzüne tekrar o soğuk ifade yerleşirken yüz hatları gerildi ve boynundaki damarlar belirginleşti. Eğer sevgi gülümsemelerle, nefret ise kaş çatmalarla ölçülseydi, ben en çok sevilen çocuğun en çok nefret ettiği kız olurdum.

Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını benden uzaklaştırarak kasaba halkına karşı oynadığı role geri döndü. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "İçkiler benden!" diye bağırdı.

Lütfen, Aiden. Bana bu cehennemi yaşatma.

Kalabalık alkışlarken ben neredeyse ağlayacaktım. Siparişler gelmeye başlayınca işe koyuldum. Daha önce benimle hiçbir ilişkisi olmasını istemediğini açıkça belirtmişti. Net bir şekilde söylemediği şey ise hayatımı cehenneme çevirmek istediğiydi.

Bar tıklım tıklım dolarken bira üstüne bira, *shot* üstüne *shot* doldurdum. Alkol kokusundan midem bulanmıştı. Zaten dün geceden sonra artık uzun süre alkol almasam da olurdu.

Barın diğer ucunda Aiden, kasabamızın gazetesinde çalışan gazeteci Tommy Stevens'la oturuyordu. Tommy'nin yazdığı bir taslaktan ve Aiden'ın onu okumasını istediğinden bahsedip durduğunu duymuştum. Aiden ilgileniyormuş gibi yaparken Tommy aklındaki film için Aiden'ın ne kadar mükemmel bir başrol oyuncusu olacağını anlatmaya devam ediyordu.

Tommy içtikçe Aiden'la arasındaki yakınlık da artıyordu. Aiden'ın omzuna vurmaya devam ediyor, sesi yükseldikçe fikirlerini vurgulamak için onu hafifçe göğsünden itiyordu.

Kalabalığın çoğu dağılırken geriye sadece Aiden ve Tommy kalmıştı.

"Okumalısın," diye mırıldandı Tommy kelimeleri yuvarlayarak. "*Oscar* ödüllü bir senaryo!" Sonra bana döndü. Barın diğer ucuna uzanarak parmaklarını şıklattı. "Hey, Jones! Bana bir içki daha getir."

Aiden'ın dudağında hafif bir seğirme gördüm, ardından Tommy'ye döndüm. Midemde bir yumru hissederek ona gülümsedim. "Üzgünüm, Tommy. Sanırım bu gecelik bu kadar."

"Ne? Daha yeni başladık! Bay Hollywood tüm hesabı ödeyecek. Değil mi, Aiden?" Aiden'ın göğsüne vurdu. Son bir saat içinde Aiden'a, ilişkimiz boyunca benim Aiden'a dokunduğumdan daha fazla dokunduğuna yemin edebilirdim.

Ayağa kalkarak, "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," dedi Aiden. "Bar zaten kapanmak üzere. Çoğu insan evine dağıldı. Hesabı kapatıp faturayı benim odama yollayabilirsin," diye emretti bana. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında Tommy peşinden gitmedi.

"Pekâlâ, lanet olsun. Kendi içkimi kendim öderim," dedi Tommy.

"Üzgünüm, Tommy. Artık daha fazla servis yapamam. Bu bir kural. Ama istersen seni eve bırakacak bir taksi çağırabilirim." Aiden'ın hesabını kapatmak üzere kasaya dönmeye yeltendim. Fakat bunu yapamadan Tommy barın öbür ucundan uzanıp kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti.

"Sana bir içki daha istediğimi söyledim, kadın," dedi sarhoş sesiyle. Konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu. "Cüssene bakılırsa hayatın zevklerinden kendini hiç mahrum bırakmamışsın gibi görünüyor. O yüzden o koca kıçını kaldırıp bana bir içki getirmeye ne dersin?"

Sırtımdan aşağıya hafif bir ürperti yayıldı. Hayatımın bir

döneminde bu laf beni özgüvensizlik bunalımına sokabilirdi ama yıllar boyunca kendi değerimi bilecek kadar çok çalışmıştım. Tommy'nin söyledikleri sadece kelimelerden ibaretti. Ben kafama takmadıkça asla beni etkileyemezdi.

Ben daha gözümü bile kırpamadan Tommy yere yığılmıştı. Aiden yumruğunu Tommy'nin suratına indirerek onu tek hamlede yere sermişti. Neyse ki, barda bizden başka kimse yoktu. Aksi takdirde kamera flaşlarının patlayıp *Hollywood*'un gözbebeğinin öfkeli hallerini çekeceğinden emindim.

"Bu neydi şimdi?" dedim pat diye. Sersemlemiştim. Her şey çok hızlı gelişmişti.

Aşçı Parker mutfaktan çıkıp, "Burada neler oluyor?" diye sordu. Bana bakıp sarsıldığımı fark etti ve sonra hâlâ damalı zeminde yatan Tommy'ye baktı. Ardından göğsü hızla inip kalkan Aiden'a döndü.

Bana doğru yaklaşırken, "Sen evine git, Hailee," dedi Parker. "Ben bu karmaşayı halledip barı kapatırım."

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama konuşamadım.

Parker hafifçe sırıttı. "Hadi evine git. Tommy'yi ben hallederim."

Başımı salladım, çantamı alıp doğruca kapıya yöneldim.

Sonbahar esintisi yüzüme çarptığı anda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı ve hıçkırıklara boğuldum.

"Hailee, bekle," diye seslendi Aiden. "Dur."

Arkamı dönüp ona doğru yaklaştım. "Senin sorunun ne?" diye bağırdım öfkeyle. "Ortalıkta öylece insanları yumruklayarak ne yaptığını sanıyorsun? Ayrıca neden? Beni yok saymak için elinden geleni yaptığın çok açık. Benden uzak durmak için aramızdaki köprüleri yaktın. Şimdi de durup dururken beni mi savunuyorsun? Neler oluyor, Aiden?"

Her zamanki gibi kafası karışmış görünüyordu, sanki ne olduğunu kendisi bile bilmiyordu. Elini sinirle saçlarının ara-

sında gezdirdi. "Orada bana ne oldu bilmiyorum. Tek bildiğim Tommy'nin sana bok gibi davrandığı ve..."

"Ve bu seni ilgilendirmezdi. Benimle hiçbir ilişkin olmasını istemediğini açıkça belirtmiştin."

"Biliyorum, tamam mı? Anlıyorum. Biz iki yabancıyız."

"Biz iki yabancı değiliz, Aiden. Asla yabancı olmayacağız. Yani... Eğer istersen yeniden arkadaş bile olabiliriz." Tiksintiyle ofladığında kaşlarımı çatmama neden oldu. "İlişkimizi bitirdiğimizde bunun benden nefret etmene yol açacağını düşünmemiştim."

"İlişkimizi *bitirdiğimizde* mi? İlişkimizi ben bitirmedim."

"Nasıl göründüğünü biliyorum..."

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Ağzını kapatıp çenesini sıktı.

Ne, Aiden? Ne söyleyecektin?

"Söyle," diye ısrar ettim.

"Hayır."

"Söyle," diye tekrarladım.

"Buna değmez."

"Tabii ya. Kendini kapat, iki yetişkin gibi konuşmaktan kaç."

."Bu da ne demek şimdi?"

Gözlerimi kıstım. "Kasabaya döndüğünden beri bana karşı tavırların bok gibi. Çok çocukça ve kaba davranıyorsun. Ayrıca..."

"*Kahrolası kalbimi paramparça ettin!*" diye bağırdı. Ellerini çaresizlik içinde havaya kaldırırken acısı ses tonundan anlaşılıyordu. "Önce yüz yüzeyken, sonra da mesajla! Neden seninle konuşmak isteyeyim ki, Hailee? Bana bir şans daha vermeyeceğini açıkça belirtmiştin. İlişkimizin bittiğini açıkça belirtmiştin. Sana iyi davranmayı bir kenara bırak, neden seninle sohbet etmek isteyeyim?"

"Bilmiyorum. Belki sevgili olmadan önce çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaş olduğumuz içindir?"

"İlişkimizi bitirdiğinde bu senin için bir şey ifade etmiyor gibiydi." Ofladı, gözlerinin içi öfkeyle parlıyordu. "Hatta belki arkadaş kalabileceğimizi ama bir süre konuşmamamızın daha iyi olacağını söylemiştin. Sonra bekledim. Tekrar bana dönmeni bekledim, Hailee. Aradan biraz zaman geçti ve sen benden hâlâ uzak duruyordun. Yoksa bana gönderdiğin mesajı hatırlamıyor musun?"

"Aiden..." Sesim çatladı. Suçluluk hissi içimi kemiriyordu.

"İki yabancı gibi olmak istiyorum," dedi Aiden. "Senin bana yabancı olmana ihtiyacım var."

Bundan nefret etmiştim. Hem çok nefret etmiştim hem de aynı zamanda anlıyordum. İhtiyacı olan şey buysa, ayrılığımızı atlatmasına engel olmam adil değildi. Annemin dediği gibi iyileşmek bir süreçti. En başında onu inciten bendim, Aiden'ın sürecine müdahale etmem doğru değildi. Kendi kalbimi kıracağım anlamına gelse bile onun isteklerine saygı duyacaktım.

"Eğer gerçekten istediğin buysa, sen kasabadan ayrılana kadar senden uzak duracağım."

"İyi."

"Harika."

"Muhteşem."

"Harika."

"Tamam."

"Fevkalade," diye bağırdım.

Huysuz bir ihtiyar gibi, "Gerçekten son sözü söylemek zorunda mısın? Bu kadar çocukça mı davranacaksın?" diye homurdandı.

"Bunu etrafta dolaşıp insanları yumruklayan adam söylüyor. Gerçekten çok olgunca, Aiden. Biz artık çocuk değiliz. Etrafta dolaşıp insanlara yumruk atmıyoruz."

"Tommy sana saygısızlık etti."

"Peki neden umurunda?"

Hayır. Gerçekten. Neden umurundaydı ki?

Burun delikleri genişledi. Kaldırımda volta atarken elini saçlarının arasında gezdirdi. "Buna eskiden kalma bir refleks diyelim. Bu kadar konuştuğumuz yeter."

Gitmek için arkasını döndü ama yolun ortasında durdu. Başını eğdi. Geri geri gelip yüzüme baktığında bakışlarındaki öfke kaybolmuştu. Bir an için eski haline, bir zamanlar sevdiğim çocuğa dönmüştü. Aiden bir süre bana hâlâ değer veriyormuş gibi baktı. "İnsanlar bunu sana hâlâ sık yapıyor mu?"

"Neyi?"

"Senin hakkında böyle şeyler söylüyorlar mı?"

"Elbette hayır. Tommy sarhoştu ve aptalın tekiydi," diye yanıtladım. "Artık lisede değiliz. İnsanlar bana hakaretler yağdırmıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki yapmıyorlardır. Özür dilerim. Ben sadece... Senin yanındayken sağlıklı düşünemiyorum," diye fısıldadı. Omuzlarını düşürdü ve tüm duruşu değişti. İşte o anda Aiden'ın içindeki gerçeği gördüm. Benden nefret etmiyordu. Sözlerinden anlaşıldığı gibi kızgın ya da dargın değildi. O... üzgündü.

Aiden çok üzgündü. Benim gözlerime kilitlenen o mavi gözlerde bunu görmüştüm.

Bunu daha önce nasıl görememiştim? Acısını fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerime mi gömülmüştüm? Hüznünü saklamakta bu kadar iyi miydi? Ne zamandır böyle sessizce acı çekiyordu? Ne kadar zamandır üzüntüsünün içinde kaybolmuş durumdaydı?

Bu ayrılığımızdan daha fazlasını barındıran, insanın tüm

varlığına yayılan türden bir hüzündü. İnsanın ruhunun her bir noktasına sinsice sızıyor, acıyı ve kederi kişinin benliğine işliyordu.

Gözlerindeki bu mutsuzluğu fark edebilmemin tek nedeni, bunu Aiden beş yıl önce kasabadan ayrıldığında yaşamış olmamdı. Bu hüzün şeytanlarından kurtulmak en zor olanıydı. Aiden'ın kendi fırtınasının ortasında, umutsuzluğunun tam merkezinde oturduğunu ve tek bir kişinin bile bunu fark etmediğini bilmek kalbimi paramparça etti. Ben bile fark edememiştim. Ancak şimdi anlamıştım...

Göğsüm sızlıyordu. "Aiden..."

"Kötü hissediyor musun?" diye sordu. "Benden ayrıldığın için?"

Evet.

Hiç durmadan.

Her zaman.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," dedim.

"Söylemeni istiyorum."

"Her gün kendimi suçlu hissediyorum."

"O zaman bunu neden yaptın? Neden benden ayrıldın?"

"Bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Keşke farklı bir şekilde yapabilseydim. Küçüktüm ve korkuyordum. Tek istediğim seninle temiz bir sayfa açmak, Aiden. Hepsi bu." Ona yardım edebilmem için tekrar iç dünyasına girmeme izin vermesini istiyordum. Depresyonun nasıl bir şey olduğunu bilirdim. Aiden bir yana, en büyük düşmanımın bile bu ıstırapla tek başına mücadele etmesini istemezdim.

Bu fikirden iğrenmiş gibi, "Temiz bir sayfa," diye homurdandı. Başka tek bir kelime bile etmedi. Kasvetli bakışları derinleşti. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktuktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

27

HAILEE

Ertesi sabah işe gittiğimde zombiye benziyordum. Kate bile beni ayakta tutmaya yetecek kadar kahve getirememişti. Bir önceki geceyi Aiden için endişelenerek geçirmiştim. En azından daha sakin bir gündü. Aiden odasından çıktığında başını öne eğerek ne yapıp edip benden uzak durmuştu. Bana bakması için içimden dua ederken narin kalbim sızlıyordu.

Öğleden sonra saat bir sularında ön kapı açıldığında Tommy otele girdi. Önceki gece Aiden'ın yumruk attığı gözü mosmor olmuştu. Artık ayık olduğu belliydi, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir köpek gibi resepsiyona yaklaştı.

"Merhaba, Hailee," dedi ufak bir gülümsemeyle. Elini başının üzerinde gezdirdi. "Dün gece sarhoş bir pislik gibi davrandığım için uğrayıp özür dilemek istedim. Haddimi aştım. O kötü sözleri hak etmiyorsun."

Özür dilemesi... tuhaftı. Evet, Tommy dün akşam çok kötü bir şey söylemişti. Fakat doğruyu söylemek gerekirse, yıllardır kasabadaki diğer insanlar hakkında çok daha kötü sözler söylüyordu. Tommy içkiyi fazla kaçırdığında insanlara karşı yaptığı kabalıklarla tanınırdı. Dün geceki sözleri onun için çok hafif kalıyordu.

Ninova

Tek kaşımı kaldırdım. "Pekâlâ."

Aklıma gelen tek şey buydu.

Gözlerini kıstı. "Yani... Beni affediyor musun?"

"Bir önemi yok."

Önce ön cama, sonra tekrar bana baktı. "Aslında biraz önemi var. Beni affettiğini söylediğini duymam gerek."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bunu gerçekten söylediğini duymam gerekiyor, tamam mı?" diye çıkıştı. Pislikler genelde öfkelerini uzun süre kontrol altında tutamazlardı. Tommy öfkesini çoktan göstermeye başlamıştı. "Söyle gitsin, Hailee."

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," diye karşılık verdim. "Birini seni affetmesi için zorlayamazsın. Affetmek böyle bir şey değil."

"Abartmayı kes, tamam mı? Sadece beni affettiğini söyle."

"Hayır."

"Sürtük gibi davranma, Hailee. Hadi söyle!" Cama doğru bakmaya devam ediyordu.

En sonunda kafamı çevirdim ve Aiden'ın kollarını kavuşturmuş dışarıda durduğunu gördüm. Onu gördüğümü fark edince hemen oradan uzaklaştı.

"Bunu sana Aiden mı yaptırıyor?" diye sordum Tommy'ye.

"Özür dilersem yazdığım taslağı okuyacağını söyledi."

Ah, Aiden.

Kalp atışlarımı hâlâ o kontrol ediyordu.

"İyi, seni affediyorum," dedim bir anda. Onu gerçekten affetmiş miydim? Hayır, elbette affetmemiştim. Tommy'den nefret ediyordum. Yine de beni rahat bırakmasını sağlayacaksa, bu pembe yalanı söyleyebilirdim.

Tommy kendinden emin bir şekilde yürüyüp uzaklaşırken ben de sandalyeme oturup gözlerimi devirdim. Camdan dışarı baktığımda Tommy'nin yazdığı taslağı Aiden'a verdiğini gör-

düm. Bir süre konuştular, Aiden onun söylediklerini başıyla onayladı ve Tommy uzaklaşır uzaklaşmaz taslağı yakındaki bir çöp kutusuna attı.

Usulca gülümsedim.

Bu tam Aiden'lık bir hareketti.

Kısa bir süre sonra odasına gitmek üzere otele girdi. Bana bakmasını istememe rağmen dönüp bakmadı. Mavi gözlerini tekrar görmek istiyordum, böylece ruhunda sakladığı daha fazla şeyi görebilecektim.

İki yabancı gibi olmak istediğini söylemişti ama hareketleri ve sözleri birbirine uymuyordu.

"Hailee, oda servisi tepsisini Aiden'ın odasına götürebilir misin? Ben resepsiyona göz kulak olurum," diye rica etti Bay Lee.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne? Normalde olduğu gibi restorandan biri bunu yapamaz mı?"

"Oda servisiyle sadece Carly ilgileniyordu ama hasta olduğu için izinli."

Otelde ne tür bir salgın vardı?

Sessizce homurdandım. "Henry götüremez mi?"

"O arka tarafta. Lütfen sen hallet. Aiden'ı bekletmek istemiyorum." Bay Lee elini sallayarak beni kovaladığında sinirli bir şekilde işimi yapmaya koyuldum. Tepsiyi merdivenlerden yukarı taşıdım. Aiden'ın kapısını çalmadan saniyeler önce midem düğümlenmiş, hafiften bulanmaya başlamıştı. Kapıyı gülümseyerek açıp gelenin ben olduğumu anladığında gülüşünün ne kadar çabuk solduğunu görmek canımı acıtmıştı.

"Ne istiyorsun?" dedi ters bir sesle.

"Hiçbir şey. Oda servisi istemiştin, işte burada."

Nefesinin altında bir şeyler homurdandı. "İyi."

"Masana koymamı ister misin?"

Beni içeri almak üzere kenara çekildi. Onunla özel bir alan-

da baş başa kalmak tenimin ürpermesine neden oldu. Tepsiyi masaya koydum. Hamburger ve patates kızartmasından oluşan yemeğini paketinden çıkarıp birasını soğuk bardağa doldurdum. "İşte. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana söyleyebilirsin ya da..."

"Ketçap," dedi cümlemin ortasına dalarak. Yeni favori alışkanlığı sözümü kesmekti.

"Ah. Doğru. Tamam. Hemen getiriyorum."

Aceleyle merdivenlerden inip mutfağa gittim, ardından ketçapla geri döndüm. "İşte burada."

"Nasıl oldu da hardalı unuttun?" diye sordu kabaca.

"Şey, hardal istediğini söylemediğin için olabilir mi?"

"Söylemiştim. Ketçap ve hardal dedim."

"Hayır." Duruşumu dikleştirdim. "Sadece ketçap dedin. Ne zamandan beri hardal seviyorsun ki?"

"Artık beni tanıyormuşsun gibi davranmayalım."

İşte yine başladık. Yemi yutma, Hailee.

Ona sevimli bir ifadeyle gülümsedim. "Gidip senin için getireyim."

Hızla merdivenlerden indim -*yine*- ve hardalla geri döndüm.

Yüzünü buruşturdu. "Dijon hardalı yok mu?"

"Şu anda benimle dalga geçiyor olmalısın, Aiden. Al şu hardalı." Hardal şişesini onun göğsüne doğru ittim.

O da şişeyi bana geri itti. "Dijon hardalı istiyorum."

"Bizde..." *Tekrar şişeyi ittim.* "Dijon hardalı yok."

Şişeyi tekrar bana doğru iterek, "Eh, ben bunu istemiyorum," diye homurdandı.

"Aiden, kes şunu." Ben şişeyi ona doğru ittikçe o da bana geri itiyordu.

"Sen kes."

İkimiz de kesmeyecektik. Hardal aramızda ileri geri gidip gelmeye devam etti. Ta ki Aiden şişeyi sıkana kadar... Bir anda hardal yüzümde patladı.

"Ahh!" diye çığlık atarak şişeyi elimden bıraktım.

"Siktir, özür dilerim," diye mırıldandı. Aceleyle banyoya gidip bir havlu getirdi ve yüzümü silmeye başladı. Havluyu elinden kaptım.

Yüzümdeki hardalı silerken, "Ben hallederim," diye mırıldandım. Her yerime bulaşmıştı. Burun deliklerime, kulaklarıma, gözlerime...

"Saçında da var. Dur ben alayım," dedi Aiden. "Kahretsin," diye inledi. "Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarlıyordu.

Nedenini bilmiyordum ama kahkaha atmaya başladım. Tüm bu olanlar yüzünden aptal gibi kıkırdıyordum. Her yerimde hardal vardı. Saçımda, burnumda, tırnaklarımın altında. Kahkaha krizine girdiğimde Aiden da gülmeye başladı. Ah, onun kahkahalarını nasıl da özlemiştim.

Acaba en son ne zaman kahkaha attın, Aiden?

Bir an için tekrar eskisi gibi olmuştuk. O saçımdan hardalları temizlerken ben kirpiklerimi hallettim. Birlikte kahkahalarla gülerken ruhumun iyileştiğini hissetmiştim. Onunla birlikte gülmek iyi hissettirmişti ve bu tam da sonraki birkaç saniye içerisinde darmadağın olmama neden olan şeydi. Histerik kahkahalarım histerik hıçkırıklara dönüşmüştü. Hardala karışan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Hailee, ağlama," diye yalvardı Aiden. Karşımda dururken sesi çatallanmıştı.

Ellerimle ağzımı kapatıp başımı iki yana salladım. "Özür dilerim."

"Yapma bunu."

"Özür dilerim. Ortalığı mahvetmek istememiştim, sadece hardalı almalıydım ve..."

Aiden derin bir nefes verdi. "Hayır." Yüzündeki sert ifade şimdi daha yumuşak, daha nazikti. Bakışları bir zamanlar bana âşık olan çocuğu hatırlatmıştı. "Kastettiğim şey bu değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bana bunu yapma." Elini ensesine götürdü, kararsız görünüyordu. "Ağlama."

"Neden?"

"Çünkü ağlarsan, seni teselli etmem gerekir ama seni teselli edemem... Bu yüzden lütfen yapma. Senden nefret etmeme engel olma, Hailee. Yıllarca sana karşı içimde bu nefreti biriktirdim ve senin gelip bunu bir anda yok etmen hiç adil değil."

Ona doğru bir adım attım. "Aiden, ben..."

Elini kaldırıp bana doğru uzattı. "Lütfen," diye yalvardı. "Çünkü ne zaman yanıma gelsen..." Başını iki yana sallarken öfkeyle homurdandı. "Sadece benden uzak dur, tamam mı? Ben de senden uzak duracağım." Kapıya doğru ilerleyip odadan çıkmam için açtı.

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye sordum titreyen sesimle. Uzak durmamı istediğini biliyordum ama yapamıyordum. Ona doğru yürüyüp kapıyı kapatmasına engel oldum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hayır. Gerçekten. Ayrıldığımızda o kadar uzun süredir sevgili bile değildik."

"Şu an ciddi ciddi bunu söylüyor olamazsın."

"Ciddiyim. Üstelik sevgili olmaya karar vermeden önce bunun arkadaşlığımızı mahvetmesine izin vermeyeceğimizi söylemiştin. Dedin ki..."

"Ne dediğimi hatırlıyorum," diye homurdandı. Elini başımın üzerinden kapıya dayadı. O kaya gibi sert duruşuyla üzerimde dikilirken vücudumun alev aldığını hissettim. "Çekil, Hailee."

"Aiden. Lütfen. Önümüzdeki birkaç ay boyunca sürekli karşılaşacağız. Sana bir şeyler getirmem gerekecek. En iyisi bu işi en başından bitirelim."

Yüzünü buruşturdu, sözlerim hiç hoşuna gitmemişti. "En başından bitirmek mi?"

Belli ki bu söylememem gereken bir şeydi. "Temiz bir sayfa açmak" ve "Başından bitirmek" onun benden duymayı hiç sevmediği ifadelerdi. Bu kadarı kesindi.

"Benimle ilgili her ne derdin varsa, şimdi onları çözelim ve ikimiz de birbirimizle aynı odada bulunmaya katlanabilelim."

"Yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Seninle aynı odada olmaya katlanamam."

Sözleri kalbimi parçalamıştı. Gözlerimi kısıp başımı iki yana salladım. "Ama neden?"

Çaresizlikle ellerini havaya kaldırarak, "*Hails!*" diye bağırdı. "Kahretsin, bu kadar saf olamazsın! Gerçekten bu kasabaya geri dönmek ve senin yakınında olmak isteyeceğimi düşünemiyorsun, değil mi? Bu senin için eski bir hikâye olabilir, öylece bitmiş gitmiş bir şey olabilir. Fakat aramızdaki o ilişki, sen ve ben, benim için gerçekti."

"Benim için de gerçekti." *Hâlâ gerçek. Hâlâ çok ama çok gerçek.*

"Çok komik çünkü ilişkimizi bitirirken hiç zorlanmış gibi görünmüyordun."

"Bu hiç adil değil, Aiden. Seni terk etmenin benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kimse sana beni terk etmeni söylemedi," diye bağırdı.

Keşke gerçeği bilseydi.

"Özür dilerim. Seni asla incitmek istememiştim, Aiden."

"Özürlerini kendine sakla. Onları istemiyorum. Söyleyebileceğim tek şey, senin yanındayken rahat olabileceğim bir durum asla olmayacak."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye devam ediyordu. Onun kalbini kıran benken ağlamak bencilce geliyordu. "Ama neden?" diye sordum. "Yeniden arkadaş olmaya bile çalışabiliriz."

"Arkadaş olmak mı? Benim arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

"Evet, istiyorum." *Tahmin edebileceğinden çok daha fazla, Aiden.*

"Hayır," diye çıkıştı. Böylece sahip olduğum küçücük umudu da yok etti.

"Neden?" diye sordum tekrar. Ailesinin ağzından çıkan her şeye neden diyen bir çocuğa benzemiştim.

Ellerini kapıya dayayarak beni iki kolunun arasına hapsetti. Gerginlikten midem düğümlenirken sırtımı ahşap kapıya yasladım. "Çünkü senin yanında deliriyormuş gibi hissediyorum. Etrafımda olduğunda aklımı başımdan alıyorsun. Senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Aramızda yaşananlar yüzünden sana bağırıp çağırmak, hakaretler savurmak istiyorum ama sonra..." İç geçirerek gözlerini kapattı, yüzü benden birkaç santim uzaktaydı. Sıcak nefesi tenime değiyor, sırtımdan aşağı ürpertiler yayıyordu. "Sonra seni bu kapıya yaslamak, kıyafetlerini parçalamak ve bir zamanlar benim olan şeyi geri almak istiyorum. Sana sarılmak istiyorum, Hailee. Sana sarılmayı ve bir daha asla bırakmamayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin. O yüzden özür dilerim. Ya senden nefret edeceğim ya da sana âşık olacağım. Benim için ikisinin ortası yok. Bu yüzden senden nefret etmem en iyisi çünkü sana âşık olduğumda neler olduğunu zaten biliyoruz." Gözlerini açtığında dudakları benimkilerden sadece birkaç milimetre uzaktaydı. Öne doğru

biraz eğilsem dudaklarının tadına bakabilirdim. İki santim öne eğildiğim anda tekrar benim olacaktı.

Elini kapı tokmağına götürüp çevirdi. "Çekil, Hailee."

Ona karşı çıkmak istedim. Ondan asla ayrılmak istemediğimi anlaması için yalvarmak istedim. İyi olup olmadığını sormak istedim. Onun mutsuzluğunu alıp kendi ruhuma akıtmak istedim. O bunu hak etmiyordu. Bu kadar üzülmeyi hak etmiyordu. Ben de ona sarılmak istiyordum. Ona sarılmak ve bir daha asla bırakmamak istiyordum. Bunun yerine kenara çekildim ve kapıyı açtığında odadan çıktım. Kapıyı yüzüme kapatınca gözyaşlarımı sildim.

"İyi misin, Hailee?"

Başımı kaldırdığımda Carly'nin elinde bir tepsi yemekle geldiğini gördüm.

"Carly. Sarah'nın midesindeki rahatsızlığın aynısını yaşadığın için izinli olduğunu sanıyordum?"

Tek kaşını kaldırdı. "Mide rahatsızlığı mı? Hayır. Bay Lee nedense dün Sarah'yı eve erken gönderdi. O zamandan beri buradayım." Gözlerini kısarak bana yaklaştı. "Kulağında hardal var."

"Evet. Biliyorum."

"Pekâlâ, bildiğine göre sorun yok. Sonra görüşürüz. Restorana geri dönmeliyim."

Hızla uzaklaşınca ben de meselenin aslını öğrenmek için hemen yola koyuldum. "Bay Lee!" diye bağırdım. Resepsiyonda oturuyordu. Ayaklarını tezgâha dayamıştı, her zamanki gibi sakindi.

"Selam, Hailee. Resepsiyonu devralmaya hazır mısın?"

"Beni kandırdınız!"

Bay Lee'nin bir özelliği de yüz ifadelerini saklayamamasıydı. Fazladan kurabiye çalan üç yaşındaki bir çocuk gibi yalan söylerdi. "Kim, ben mi? Ben asla yalan söylemem! Ne hakkında yalan söylemişim ki? Yalan söylemedim!"

"Az önce Carly ile karşılaştım. Bana Sarah'nın dün hasta bile olmadığını ama sizin onu eve gönderdiğinizi söyledi."

"Ah." Oturduğu yerde dikleşti. "Şu yalanlar."

"Bay Lee!"

"Ne? Ne?!" Ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. "Ben yaşlı bir adamım. Yaşlı bir adama bağıramazsın."

"Tam olarak neler dönüyor? Neden bunlar hakkında yalan söylediniz?"

"Ona çok zeki olduğunu söylemiştim. Bir şekilde çözeceğini söylemiştim."

"Neyi çözeceğimi? Kime söylediniz?"

"Laurie. Aiden'ın annesi."

"Onun bu olaylarla ne ilgisi var?"

Bay Lee elini önemsemez bir tavırla salladı. "Anneleri bilirsin. Her zaman çocuklarının işine burunlarını sokarlar. Senin ve Aiden'ın barışmanızı istiyordu. Eski aşkı yeniden alevlendirmenin peşindeydi. Sizi birbirinize yaklaşmaya zorladı." İç çekerek mest olmuş gibi ellerini yanaklarına koydu. "Aslında düşününce biraz romantik. Yine de ben nereden bilebilirim ki? Ben sadece yaşlı bir adamım. Gidip biraz kestireceğim." Ayağa kalkıp yürümeye başladı ama sonra durdu ve bana döndü. "Çok farklı parlıyorsun, biliyor musun?"

"Ne?"

"Yıllardır ortalıkta fark edilmeden dolaşıyorsun. Başını kitaplarına gömüyorsun ve duygularını fazla göstermiyorsun. Mutlu olduğunu biliyorum ama aynı zamanda enerjin biraz düşüktü. Ancak Aiden içeri girdiği zaman... farklı bir şekilde parlıyorsun. Işıl ışıl parlıyorsun. Bunu nasıl fark ettiğimi biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Çünkü ne zaman rahmetli karımın yanında olsam aynı ışıltıyı hissederdim. Onunla mutlu olmam ya da ona kızgın olmam

hiç fark etmezdi. O yanımdayken hissettiğim her şeyi içimdeki ışıltıyla yansıtıyordum. Neden biliyor musun? Çünkü o bana yaşadığımı hissettiriyordu. Hayat kısa. Birçok insan etrafta zombi gibi dolaşıyor. Çoğu insanın ruhu, hayat ilerlerken çoktan ölüp gidiyor. Ama sana bir şeyler *hissettiren* o kişiyi bulduğunda, seni ışıl ışıl parlatan birini bulduğunda onu bırakmamalısın. Karanlık ve yalnız bir dünyada sana yaşadığını hissettiren herkes uğrunda savaşmaya değerdir."

✦

İşten çıktıktan sonra soluğu Waltersların evinde aldım. Laurie kapıyı açtığında bana kocaman gülümsedi. "Hailee. Ne güzel bir sürpriz. Burada ne yapıyorsun?"

"Bilmiyormuş gibi yapma, Laurie. İşten yeni çıktım ve Bay Lee bana her şeyi anlattı."

Kahverengi gözleri suçluluk duygusuyla dolarken sevimli gülümsemesi biraz soldu. Ardından kenara çekilip oturma odasını işaret etti. "Samuel şu an evde değil, Şikago'dan dönüş yolunda. Bir kadeh şarap içmek için içeri gelmek ister misin?"

Evlerine girdiğimde kendimi çok tuhaf hissettim. Koridorlarında yürümek, bir zaman kapsülünde olmaya benziyordu. Oturma odalarında hâlâ asılı duran Aiden ve benim fotoğraflarımızı görünce gülümsemeden edemedim.

"Otursana. Kırmızı şarap mı, beyaz şarap mı?" diye seslendi Laurie mutfaktan.

"Beyaz, lütfen."

"Hemen getiriyorum."

İki kadeh getirip birini bana uzattı ve karşımdaki kanepeye oturdu. "Eminim neler döndüğünü merak ediyorsundur."

"Şey, evet. Öyle de denebilir."

"Aiden perişan halde."

"Sen de mi fark ettin?"

Başını salladı. "Oğlumun son birkaç yıldır ne kadar üzgün

Ninova

ve çökmüş halde olduğunu görmek beni öldürüyor. O kendinde değil. Uzun zamandır kendinde değildi. Bencilce ama... Eğer sen onun hayatına tekrar girersen, biraz olsun kendine gelebilir diye düşündüm. Bu yüzden onu tatil için buraya gelmeye ikna ettikten sonra otele yerleştirdim. Birbirinize ne kadar ihtiyacınız olduğunu hatırlaması için onu sana yakınlaştırmak istedim. Jerry olmadan Tom olmaz."

"Laurie... Benimle hiçbir ilişkisi olmasını istemiyor."

"Bu doğru değil. Ben oğlumu tanıyorum." Elindeki şarap kadehini masaya bıraktı ve uzanıp koluma dokundu. "Aiden hissiz birine dönüştü. Çok içine kapanıktı ama son birkaç haftadır ne zaman ikinizi birlikte görsem yeniden gözleri parlıyor. Elbette sana kızgın olabilir ama bu yıllardır sürdürdüğü hissizlik halinden çok daha iyi. Yeniden bir şeyler hissetmeye başladı ve çok uzun zamandır bu kadar canlı hissetmediğini biliyorum. Senin sayende uzun zamandır hiç olmadığı gibi parlıyor. Siz ikiniz birlikte olmak için yaratılmışsınız."

"Bence benden nefret ediyor," diye itiraf ettim.

"Oğlumun senden nefret etmesine imkân yok, Hailee Rose Jones. Sen onun en iyi arkadaşısın."

"Hayır, değilim. Çok fazla zaman..."

Laurie boştaki elimi tutup sıktı. "Sen onun en iyi arkadaşısın."

Sözleri ruhuma işlerken gözlerimden yaşlar süzüldü. "Öyle mi düşünüyorsun? Bunca zaman sonra bile mi?"

"Sizin birbirinize olan sevginiz, sonsuza dek sürecek şekilde yaratılmış. Şimdi tek istediğim, ikinizin yeniden bir araya gelebilmeniz için onu bu kadar aptal olmaktan nasıl vazgeçirebileceğini bulman."

"Laurie..."

"Sana ona âşık olmanı söylemiyorum, Hailee. Ama eğer tekrar en iyi arkadaş olma ihtimaliniz varsa, lütfen bunu değer-

lendirin. Bunun olması, onun en derin yaralarını iyileştirecekmiş gibi hissediyorum."

"Elimden geleni yapacağım." Gergin bir şekilde gülümsedikten sonra beyaz şarabımı tek yudumda bitirdim. Ayağa kalkıp ellerimi kıyafetimin üzerinde gezdirdim. Laurie gülümsedi, gerginliğimin beni mahvettiğini çok iyi biliyordu. "Şarap için teşekkür ederim, Laurie."

"Onun gözleri senden başkasını görmüyordu. Bunu biliyorsun değil mi, Hailee? Sen onun hayatındaki başroldün." Ayağa kalkıp bana sıkıca sarıldı. "Her zaman sendin," diye fısıldadı kulağıma.

Gerçekten delirmeye başlamıştım.

Hailee ile karşılaşmamızın ardından son birkaç gündür kafamın içindeki savaş beni yormaktan başka bir işe yaramamıştı. Şimdi de onu odamda üzgün ve hardala bulanmış halde görmek beni tepetaklak etmişti. *Kafam allak bullak ama lütfen sadece seni sevmeme izin ver, Hailee Jones. Ya da izin verme. Seni sevmeme izin verme.*

Ne demek istediğimi anlatabiliyor muydum? Delirmek üzereydim. Duygularım arasında bir mücadele varmış gibi hissediyordum ve onları kontrol edemiyordum. Uzun zamandır bu kadar çok şey hissetmemiştim.

Bir parçam aramızda yaşananları unutmak istiyordu. Ancak bunca yıl sonra bile yaşananlar zihnimde hâlâ çok tazeydi.

Başından bitirmek mi? *Kıçımı ye, Hailee Jones.* Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen hoşuma giderdi. Bu kadar harika görünmesinden nefret ediyordum. Eski güzelliğinin daha yetişkin bir versiyonuna dönüşmüştü. Beline kadar uzanan saçları minik örgülerle toplanmıştı ve sıfır makyajlı cildi güneşte hâlâ parlıyordu. Çocukluğumuzdaki gibi eşofman giymiyordu. *Kesinlikle giymiyordu.* Daha çok vücuda oturan elbiseler ve popo-

sunu daha da belirginleştiren dar kotlar giyiyordu. Duyduğum acınası nefrete rağmen gözlerimi ondan alamıyordum. Aletim onu görünce hâlâ sertleşiyordu. Keşke aletim Hailee Jones'un yasak olduğunu anlayabilseydi, o zaman rahat edebilirdim.

Hailee'de daha önce hiç görmediğim yepyeni bir özgüven vardı. Vücudu konusunda fazlasıyla rahattı ve bu beni çok etkilemişti. Keşke öyle olmasaydı ama onu bedeninden, gerçek anlamda memnun görmek onunla gurur duymamı sağlıyordu. *Ondan nefret etsem bile.*

Nefret. Bu duygunun bir gün gerçeğe dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordum. Çok mümkün görünmüyordu. İnatçı kalbim hâlâ onun için çarpıyordu.

Annem mesaj atıp akşam yemeği için ekmek almamı istediğinde gerginliğimi üzerimden atmak için elimden geleni yaptım. Bana konum göndermişti ve oraya vardığımda şok içinde vitrinin önünde durdum.

Hailee'nin Pastanesi.

Tabii ki annem birkaç ekşi mayalı somun ekmek için beni Jonesların pastanesine göndermişti. Neden annemin beni ekmek almaya göndermek için farklı sebepleri olduğunu düşünmeye başlıyordum? İçeri girdiğimde Penny tezgâhın arkasında bir müşterinin siparişini hazırlıyordu. İşini bitirip bana baktığında yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Kızmınkine çok benzeyen bir gülümsemeydi.

"Vay vay! İşte karşınızda Bay Hollywood'un ta kendisi," dedi tezgâhın arkasından çıkarken. "Umarım bana bir kucaklama ayırmışsındır."

Onu kendime çekip sarıldım. Penny'ye sarılmak her zaman bir pazar sabahı fırından yeni çıkmış kurabiyeler gibi hissettiriyordu. O ana kadar ona sarılmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Geri çekilip elleriyle yanaklarımı okşadı. "Büyümüşsün. Sakallar falan."

Hafifçe kıkırdayarak çenemdeki kirli sakalımı ovdum. "Muhtemelen yakında tıraş olmam gerekecek."

"Olma. Sana yakışmış." Tezgâha geri dönüp ellerini birbirine sürttü. "Annen siparişini almak için senin uğrayacağını söylemişti. Hepsini hazırladım. Arkaya gidip getireyim." Geldiğinde elinde sarı kurdeleyle sarılmış, üzerinde kendi logoları olan bir çıkartma bulunan kahverengi bir kâğıt torba vardı.

"Borcumuz ne kadar?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Dost ve aile indirimi. Bugün müesseseden."

"Penny, bunu kabul edemem..."

"Edebilirsin ve edeceksin, genç adam," diye emretti.

Gülümseyerek pastaneye göz gezdirdim. "Bu kadar iyi olduğunuzu görmek çok güzel. Pastane harika görünüyor. Karl ve senin adına çok mutluyum. Bu hayalinizi ne kadar uzun zamandır gerçekleştirmeye çalıştığınızı biliyorum."

Gurur dolu bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Büyük bir şey değil ama artık bizim."

"Güven bana, bu çok büyük. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar büyük."

Kollarını kavuşturup bana nazikçe sırıtmaya devam etti. Bir gülümsemenin kendimi evimdeymişim gibi hissettireceğini bilmiyordum. "Nasılsın, canım?"

"Ben mi? İyiyim."

Başını yana eğip gözlerini kıstı. "Nasılsın, canım?" diye sordu tekrar.

Ona bir kez daha yalan söyleyemezdim.

"Evet." Başını salladı. "Bunu hissetmiştim. Biliyorsun, annen senin için endişeleniyor. Ben de öyle."

"Sanırım anneler böyledir."

"İşimizin en zor kısmı bu. Bebeklerimiz için endişelenmek." Yerinde hafifçe kıpırdandı. "Kasabaya döndükten sonra Hailee ile karşılaştığınızı duydum."

Hailee'den bahsettiğinde vücudumun gerildiğini hissettim. "Birkaç kez karşılaştık."

"Nasıl geçti peki?"

"Sana anlatmadı mı?"

"Anlattı ama herkes olaylara farklı açılardan bakar. Senden de duymak isterim."

Yüzümü buruşturdum. "Pek iyi geçmedi."

"İkinizin çok sağlam bir geçmişi var. Bunca yıl sonra ilk karşılaşmalarınızın biraz çalkantılı olması şaşırtıcı değil. Bu kadar zorlandığınızı görmekten nefret ediyorum."

"Evet, yıllar önce benimle hiçbir ilişkisi olmasını istemediğini açıkça belirtmişti. Muhtemelen onun karşısına çıkmamam daha doğru olur."

"Ah, Aiden." Penny başım iki yana sallayarak iç geçirdi. "Kızımın seninle hiçbir ilişki kurmak istemediğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki düşünüyorum. İlişkimizi bitiren oydu."

"Evet ama aslmda ayrılmak istememişti. Eli kolu bağlıydı ve Hailee kendi problemleriyle uğraşırken baban çok sağlam bir gerekçe sundu. Hem..."

Dikkat kesilerek, "Babam mı?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Hailee'yle ayrılığımıza dair birkaç önemli detayı bilmediğimi fark ettiğinde Penny'nin gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. "Özür dilerim. Dilim sürçtü. Bu siparişi annene ve..."

"Penny," diye üsteledim. "Neyden bahsediyorsun?"

Ellerine bakıp zorlukla yutkunduktan sonra anlatmaya başladı. "Baban Hailee'den seninle görüşmeyi kesmesini istemiş. Hailee bunu bana yirmi birinci yaş gününde, sarhoş olunca

söylemişti. Kimseye söylememem için bana söz verdirdi ama gevezeliğim yüzünden ağzımdan kaçırdım."

Ölmüş kalbim birkaç kez güçsüzce çarptı. "Babam böyle bir şeyi neden yapsın ki?"

"Hailee'nin yaşadığı problemlerin senin kariyerine zarar vereceğini düşünmüş. Kendi kariyerinden çok Hailee'ye odaklandığını düşünmüş ve Hailee'ye sana zorluk çıkarmasının ne kadar bencilce olduğunu söylemiş." Yenilgiyle başını iki yana salladı. "Hailee'nin bir karar verirken bu kadar zorlandığını hiç görmemiştim, Aiden. Senden vazgeçmesinin hayatında yapmak zorunda kaldığı en zor şey olduğunu bilmeni istiyorum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyordu ve..."

"Bunu babam mı yaptı? Ona benden ayrılmasını babam mı söyledi?"

Penny kaşlarını çattı. "Bunu benden duymanı istemezdim, Aiden. Bildiğini düşündüm..."

"Üzgünüm, Penny. Gitmem gerek."

"Aiden, bekle."

"Efendim?"

İç geçirerek elini ensesine götürdü. "Hailee pastanenin hemen üstündeki dairede yaşıyor." Eliyle tavanı işaret etti. "Eğer onunla bir kez daha görüşmek istersen."

"Teşekkür ederim." Torbayı alıp pastaneden hışımla çıktım. Penny'nin sözlerini zihnimde tekrar tekrar canlandırırken midem bulanmaya başlamıştı.

Annemle babamın evine vardığımda ön kapıya vurdum. Annem yüzünde geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Merhaba, tatlım. Ekmeği almışsın..."

Annemin yanından geçerken, "Babam nerede?" diye sözünü kestim.

"Baban mutfakta. Neler oluyor?"

Evin içinde dolaşırken anneme cevap vermedim. Babamı görür görmez, "Bu doğru mu?" diye bağırdım.

Anneminkine benzer bir gülümsemeyle dönüp bana baktı.

"Ne doğru mu?"

"Hailee konusu. Kariyerime zarar vereceğini düşündüğün için benden ayrılmasını sen mi söyledin?"

Yüzündeki gülümseme kaybolurken bakışları kasvetlendi. Bu benim için yeterli bir cevap olmuştu.

Burnunun kemerini sıkıp yere baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Dinle, Aiden..."

Annem şok içindeydi. En azından o bu saçmalığın bir parçası değildi. "Bu doğru olamaz, Samuel. Sen böyle bir şey..."

"Yapmış." Hayatımda en çok güvendiğim adam olan babamı işaret ettim. Bana ihanet eden adamı işaret ettim. "Anneme ne yaptığını söyle."

İç çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Doğru olan şeyi yaptığımı düşünmüştüm. Hailee kendi problemleriyle uğraşırken ve senin kariyerin yükselişteyken birlikte olmanızın senin başarına zarar vereceğini düşündüm."

"Yıllar önce Hailee'ye, Aiden'dan ayrılmasını mı söyledin?" diye sordu annem şaşkınlıkla. "Sam, Hailee'den ayrıldığında Aiden'ın kalbi paramparça oldu. Sen de bunu izledin. Nasıl yapabildin?"

"Ben doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Anlamak zorundasın, Aiden. Senin için en doğrusu olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum ve..."

"Siktir git." Sözler ağzımdan istemsizce çıkmıştı. Hailee ile aramızda gerçekte neler yaşandığını idrak ettikçe öfkem büyüyordu.

"Aiden, sözlerine dikkat et. Ben hâlâ senin babanım," diye emretti. Sanki bu artık benim için bir şey ifade ediyormuş gibi davranıyordu.

"Hayır. Sen benim için bir hiçsin."

"Bak, Aiden. Bekle. Ağzımızdan istemediğimiz sözler çıkmadan önce sakinleşelim," diye uyardı annem. Barış ortamını korumaya çalışıyordu ama ortada korunacak bir şey kalmamıştı.

Hailee'yi seviyordum.

Onu tüm kalbimle seviyordum ancak babam doğrusunu bildiğini düşünerek araya girmişti. Sonra yıllarca bunun kalbimi nasıl kırdığını izlemişti ve umurunda bile olmamıştı. Çünkü kariyer açısından en iyi dönemimi yaşıyordum. Ruhum yavaş yavaş ölse bile onun için önemi yoktu.

Başımı iki yana salladım. "Söylediğim her şeyde ciddiyim. Sen artık bir hiçsin. Hailee benim her şeyimdi ama sen onu benden ayrılmaya ikna ettin. Hailee zaten çok hassas durumdayken o kapıyı kapatmaya zorladın. Sonra da bu sırrı yıllarca benden sakladın!"

"Aiden," diye yalvardı.

"*Boğuluyordum!*" diye bağırdım. Sesim çatlamıştı. Gerçekleri fark ettikçe duygularım kontrolümü ele geçiriyordu. "Yıllardır boğuluyordum. Kaybolmuştum, kafam karışıktı ve sen beni oradan çıkarabilirdin. Fakat bunun yerine beni daha da dibe ittin."

Sessizce küfretti.

Annem bana doğru bir adım attığında elimi kaldırdım. "Şu anda olmaz. Gitmem gerekiyor."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babam.

Kendi başına anlaması için yeterince kolay bir soru olduğunu düşündüğümden dolayı kapıyı arkamdan çarparak dışarı çıktım.

Nereye mi gidiyordum?

Hailee'yi bulmaya.

Evine Hailee'den önce varmıştım. Ben gittiğimde Penny pastaneyi kapatıp çıkmak üzereydi. Beni içeri aldı, ben de pastanenin içinde Hailee'nin dairesine çıkan merdivene oturdum. Onu beklerken ayaklarımı ahşap basamaklara hızlı hızlı vuruyordum. Buraya geldiğinde nasıl bir konuşma yapacağımıza dair farklı senaryolar kuruyordum. Bana bir şans daha vermesi, bize gerçek bir şans vermesi için onu nasıl ikna edeceğimi düşünüyordum. Onunla sonsuza dek birlikte olabilmek için her şeyden, her kuruştan ve kariyerimin her zerresinden vazgeçebileceğimi düşünüyordum.

Tek istediğim buydu. Sonsuzluk... Onunla geçen bir sonsuzluk istiyordum.

Düzgün düşünemiyordum. Bir sonraki konuşmamıza odaklanmaya çalışmam gerekirken neden aklımdan sonsuza kadar birlikte olmak geçiyordu ki? Neden Hailee Jones söz konusu olduğunda aklıma hep sonsuzluk fikri geliyordu?

Geldiğinde elinde bir alışveriş poşeti vardı. Beni görünce kafası karışmış gibiydi. "Aiden. Burada ne işin var? Buraya gelmemeli..."

"Sana çok kızgınım," diye çıkıştım.

Ninova

Hailee tek kaşını kaldırdı. "Bu son zamanlarda ikimiz arasında sürekli tekrarlanan bir şey gibi görünüyor. Bu sefer neden kızgın olduğunu sorabilir miyim?"

"Benden neden ayrıldın?"

Kaşını kaldırdı. "Bu konuyu bir daha açmayacağımıza dair anlaştığımızı sanıyordum ve..."

"Benden neden ayrıldın, Hailee?"

Altdudağı titredi. Çok gergindi. Göz teması kurmamak için yere baktı. "Aiden..."

"Babam sana, benden ayrılmanı mı söyledi?"

Başını kaldırdığında yüzünde beliren şok, bilmem gereken her şeyi anlatmıştı. Gözlerinin dolması ve hislerinin yüzüne yansıması çok şey anlatıyordu. "Yıllar önce o Şükran Günü'nden sonra her şey çok zordu. Hayatım darmadağındı ve baban karmaşamla senin dünyanı mahvedeceğimi düşünüyordu. Senden ayrılmayı asla istemezdim ama sen yanımda kalmak için o rolü reddedeceğini söylediğinde senden ayrılmak zorunda olduğumu anladım."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Zorundaydım." Başını salladı. "Benim sorunlarım yüzünden kariyerini mahvetmene izin veremezdim."

"Oyunculuğu bırakırdım."

"İşte bu yüzden senden ayrıldım. Hayallerinin gerçekleşmemesinin nedeni ben olamazdım."

İnleyerek burun kemerimi sıktım. "Sana çok kızgınım. Ama biliyorum ki rolleri değişmiş olsaydık, ben de senin için aynı şeyi yapardım. Hayallerinin peşinden gitmeni isterdim. Keşke hayalimin oyunculuk olmadığım anlamış olsaydın, Hailee. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak."

"Ne? Tabii ki hayalin buydu."

"Hayır. Hailee... Benim hayalim sendin."

Şimdiye kadar kurduğum en büyük hayalin birlikte olmamız olduğunu fark ettiğinde gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Dudaklarını araladı ama başka bir şey söyleyemeden poşeti elinden alıp yere bıraktım. Ardından onu belinden kavrayıp kendime çektim ve öptüm. Onu, ruhumu hissedebileceği kadar sert öpüyordum. Kaçırdığımız bütün öpücükleri telafi etmek istiyormuş gibi öpüyordum. Onu o kadar uzun süre öptüm ki, artık iki ayrı varlık olup olmadığımızdan emin değildim. Onu merdiven korkuluklarına yaslayarak öpmeye devam ettim.

En iyi tarafı da neydi biliyor musunuz? O da beni öpüyordu.

Beni aynı sertlikte, aynı ateşle, aynı aşkla öpüyordu.

Aşk. İşte oradaydı. Bunu söylemesine gerek yoktu, zaten ben de dile getirmemiştim. Fakat aşk oradaydı ve çok güçlüydü. Hailee ile benim birbirimiz için yaratılmış olduğumuz bir gerçekti. Evrenin bizi bir saniye daha ayırmasına izin vermeyecektim.

Biz daha ne olduğunu anlamadan kıyafetlerimizi bir kenara atmıştık. Merdivenlerde birbirimizin teninin her santimini tattık. Kalbim hızla atıyor, göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyordu. İki parmak hareketiyle sutyeninin kancasını açıp yere bıraktım. Kot pantolonumun fermuarını açtı ve tek bir hareketle pantolonumla *boxer*'ımı aşağı indirdi. Aletim kaya gibi sertleşmişti, içine girme fırsatı için hazır ve hevesliydi.

Ardından pantolonunu ve iç çamaşırını indirdim. Kendimi ona doğru bastırarak sertleşmiş aletimle klitorisine dokundum, devam etmek için izin vermesini bekliyordum. Ellerimi kıçına koyup onu merdiven korkuluğuna doğru kaldırdım. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde tek kelime etmeden başını salladı. Beklediğim izin gelmişti.

İçine girdim. Öyle dardı ki, inledim. Aletimi kavrayışı cennet gibi hissettiriyordu ve oradan ayrılmaya hiç niyetim yoktu.

Ellerini göğsümün üzerine koydu.

Ben de ellerimi ona sıkıca sardım.

İstediğim her şey bu kadardı.

Tek istediğim onu sıkıca sarmaktı...

Hailee'yle o merdivenlerde sevişmek, son beş yıldır kurduğum tüm hayallerin gerçeğe dönüşmesiyle aynı şeydi. Zihnim bunun ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmaktan kendini alamıyordu. İçine girip çıkarken hızımı yavaşlatamıyordum. Kendimi durduramıyordum...

"Kahretsin," dedim gözlerimi sımsıkı kapatarak. "Üzgünüm, Hailee. Kendimi tutamıyorum. Dayanamıyorum..."

Kollarını boynuma dolayarak, "Kendini bırak," diye emretti. Gözlerimiz birbirine kilitlenirken bana yaslandı. "Boşal, Aiden. Lütfen," diye yalvardı.

Sen nasıl istersen, her şeyim.

Sert ve hızlıca boşaldım, onu sıkıca tutarken vücudumdan ter akıyordu. Kendi hazzıma ulaştıktan sonra hareket etmeye devam ederken titriyordum. Hâlâ ne kadar zevk aldığını görmek için bir süre daha içine girip çıkmaya devam ettim.

Dayanma sınırıma ulaştığımda üç parmağımı içine soktum. İnledi, başını hafifçe geriye atarak duvara yasladı. Parmaklarım içine girerken iki eliyle korkuluğu kavrayarak kendini destekledi. Dudaklarım öperken başparmağımla klitorisini okşadım.

"Şimdi sıra sende," diye emrettim. Parmaklarım sihrini konuştururken sesim boğuk çıkıyordu. "Boşal, Hailee," diye emrettim. Onu böyle görmekten daha iyi hiçbir şey olamazdı. Hiçbir şey onu tatmin etmekten ve her anından zevk almasını izlemekten daha güzel olamazdı.

"Aiden," diye fısıldadı ihtiyaç ve arzu dolu bir sesle. Gözleri kapalıydı. "Tam orası... Tam orası, lütfen, evet. Tam orası," dedi inleyerek.

Doruğa ulaşıp yüksek sesli bir çığlık attığında merkezinin

parmaklarımı kavradığını hissettim. Boşalmasına izin verirken parmaklarım vücuduyla birlikte sarsılıyordu.

Bittiğinde ellerimi vücudundan çektim.

"Tanrım... Bu..." Hailee'yi basamaklara indirirken nefes nefese kalmıştım. Yanına oturdum ve az önce hissettiklerimi kelimelere dökmeye çalıştım. "Bu..."

"Bu, şey... iyiydi. Beklediğim gibi olmadı."

"Evet," diye iç geçirdim. "Katılıyorum."

"Tamam, peki. Benim gitmem gerek."

"Bekle, ne?"

"O, bu..." Ellerini sallayarak kendisini ve beni işaret etti. "Bu kadarı çok fazlaydı ve şey, sanırım beynim aşırı ısındı. Bu yüzden tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Çünkü, şey..." Alışveriş poşetini aldı. "Tamam. Sonra konuşuruz. Tamam mı? Tamam. Evet. Tamam."

"Panikliyorsun."

"Paniklemiyorum!" diye bağırdı. Durdu, ardından bir derin nefes aldı. "Tamam, biraz panikledim ama bu tamamen normal. Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben iyiyim."

"İzin ver sana yardım edeyim." Bir poşete uzanmaya çalıştım ama ben daha elimi uzatamadan onu kaptı.

"Hayır!" diye bağırdı. Tütsülenmiş sosisini bana doğru salladı. "Uzak dur."

Sosisi bana doğru sallaması tuhaf bir şekilde komikti ama o an yaşadığı panik atak yüzünden gülmedim. "Neden uzak durmak zorundayım?"

"Çünkü sen yanımdayken doğru düzgün düşünemiyorum. Bu olayı sindirebilmem için de doğru düzgün düşünmem gerekiyor."

Kıkırdadım. "Abartıyorsun, Jerry."

Gözleri genişleyip cam gibi oldu. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Bana Jerry deme."

"Neden?"

Sertçe yutkundu. "Çünkü uzun zamandır bana böyle seslendiğini duymadığımdan dolayı ağlamak istememe sebep oluyor."

Bu kalbimi sızlatmıştı.

Sakin ol, kalbim. Uzun zamandır bu kadar hızlı çarpmamıştın.

"Lütfen ağlama," diye ısrar ettim.

Gülümsemeye çalıştı. "Tamam, ağlamayacağım."

"Jerry," diye fısıldadım. "Ağlıyorsun."

Hafifçe kıkırdadı. "Duygusal olmam çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi davranmayalım." Ona doğru bir adım attığımda beni tekrar durdurdu. "Lütfen, Aiden. Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Hepsi bu."

Burun kemerimi sıktım. "İstediğin kadar zamanın var." Ona tekrar sarılabilmek için beş yıl beklemiştim. Biraz daha bekleyebilirdim.

"Pekâlâ. Şey, ah, seni görmek güzeldi. Harika görünüyorsun, şey..." Elini sallayarak vücudumu işaret etti. "Harika görünüyorsun. Tamam, süper. İyi geceler. Güle güle." Telaşla konuşurken evine girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Orada, Jonesların pastanesinin merdivenlerinde çırılçıplak dikilirken kendimi bir duygu kasırgasının içinde dönüp duruyormuş gibi hissediyordum. Yine de Hailee ile yaşadığımız bu şeyden sonra hissettiğim en baskın duygu mutluluktu. Hâlâ böyle bir şey hissedebileceğimi bilmiyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı biri.

Kafamı kaldırdığımda Hailee'nin babasının ellerinde ekmeklerle karşımda dikildiğini gördüm.

"Kahretsin!" diye bağırdım. Merdivenlere uzanıp aletimi örtmek için tişörtümü kaptım. "Merhaba, Karl," diye mırıldan-

dım. Muhtemelen kırmızının elli tonuna bürünmüştüm. Bugün daha da tuhaflaşamazdı.

"Bu şekilde başlayan kâbuslar görmüştüm," diye homurdandı. "Görünüşe göre Hailee'yle tekrar bir araya geliyorsunuz. Tabii başka bir sebepten ötürü onun merdivenlerinde çıplak beklemiyorsan."

"Hayır. Yani evet. Yani ben... Ah, şey. Şimdi giyinip gideceğim."

"Sanırım bu iyi bir fikir. Sen gittikten sonra basamakları dezenfekte edeceğim." Karl pastanenin arka tarafına doğru ilerlemeye başladı ama sonra tekrar bana seslendi. "Aiden?"

"Efendim?"

"Onun kalbini kırma, yoksa ben seninkini yerinden sökmek zorunda kalırım."

"Geçen sefer ayrıldığımızda kalbimi kıran oydu."

"Seni anlıyorum ama kızım benim kalbimin atma sebebi. O yüzden tekrar söylüyorum. Onun kalbini kırma, yoksa ben seninkini yerinden sökmek zorunda kalırım."

Öyle olsun.

"Ve Aiden?"

"Evet, efendim?"

"Şu lanet *boxer*'ını giy. İnsanlar pastanenin penceresinden hayalarını görebilir."

"Doğru, tabii. Seni tekrar görmek güzel, Karl." Tokalaşmak için ona elimi uzattım.

Gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Hayatta eline dokunmam. Dürüst olmak gerekirse, gidip beynimi dezenfekte edeceğim ve bu olay hiç yaşanmamış gibi davranacağım. Böylece bu gece uyuyabilirim."

Öyle olsun.

"Dün gece dairene çıkan merdivenlerde Aiden Walters'la mı seviştin?" diye sordu Kate şaşkınlıkla. Akşam molası sırasında otelin resepsiyonunda oturuyorduk. Vardiyamı yeni bitirmiştim ve Kate'e son yirmi dört saatte yaşadığım çılgınlıkları anlatıyordum.

"Dün gece daireme çıkan merdivenlerde Aiden Walters'la seviştim."

"Aman Tanrım." Kate iç çekerek kanepeye yayıldı. "Ne kadar romantik. *The Notebook*•'daki yağmur altında öpüşme sahnesi gibi bir aşk bu. İkiniz mıknatıs misali birbirinize çekilmişsiniz, rüzgâr elbiselerinizi uçurmuş ve onun *Kellog's*'u yanlışlıkla senin *Lucky Charms*'ının içine girmiş."

Tek kaşımı kaldırdım. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum ve az önce kahvaltı için mısır gevreklerini yerleştirdim. Canım fena halde *Froot Loops* çekiyor."

"Dikkatin dağılıyor."

"Ne yapabilirim ki? Ben bir balık burcuyum. Zihnim uçup gidiyor. Tamam. Devam et. Peki bundan sonra aranızda ne olacak?"

• Ülkemizde *Not Defteri* ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Nick Cassavates*'in yaptığı 2004 yapımı romantik filmdir. (ç.n.)

Omuz silktim. "Hâlâ tüm bunların ne anlama geldiğini idrak etmeye çalışıyorum."

"Ne? Hayır, hayır, hayır. Siz ikiniz daha yeni, aşırı romantik şekilde yeniden birbirinize bağlandınız. Şimdi mantıklı olmanın hiç sırası değil!"

"Bence bu senin zihninde, gerçekte olduğundan çok daha romantik."

"Hailee Rose Jones. Aiden senin hayallerinin gerçeğe dönüşmüş hali olduğunu söyledikten sonra seninle sevişti. Bana bunun romantik ve ateşli olmadığını söyleyemezsin."

"İtiraf etmeliyim, beni merdiven korkuluklarının üzerine kaldırması ve benimle orada sevişmesi biraz ateşliydi. Üstelik bunu o kadar kolay yaptı ki, tüy kadar hafifmişim gibi hissettim."

"Sen tüy kadar hafiftin ve bahse girerim o adamın malum yeri tahta gibi serttir."

"Kate!"

"Sadece söylüyorum!" Gözlerini kıstı. "Tahtası ne kadar uzundu?"

Altdudağımı ısırırken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Demek ki uzun, çok uzun bir tahta." Sırıttı. "Eğer sen bu adamla evlenmezsen, ben evleneceğim."

Ayağa kalkıp başımı iki yana sallarken dudaklarımdan hafif bir kıkırtı döküldü. "Seninle daha fazla konuşmayacağım. Sonra görüşürüz."

"Umarım eve dönerken *Kellog's*'la karşılaşırsın!" diye bağırdı.

Bunu söylerken Joan adında yaşlı bir kadın konuşmamıza misafir olmuştu. "Gerçekten biraz *Kellog's* alsam iyi olur," dedi Joan.

"Eminim alabilirsin, Joan," diye cevap verdi Kate. "Eminim alabilirsin."

Sonraki birkaç gün, Aiden'dan kaçmaya çalışırken tam anlamıyla trajikomik bir saçmalıklar dizisine dönüştü. Ne zaman otele gelse, başımı eğip görüş alanından kaçmaya çalışıyordum. Bazen göz göze geliyorduk, o gülümsüyordu ve ben paranoyak bir kaçık gibi hızla gözlerimi kapatıyordum. Yine de hiç kızmamıştı. Durumu sindirebilmek adına zamana ihtiyacım vardı. Aiden'ın benden istediği şeyi yapmak için düzgün düşünebildiğimden emin olmak istiyordum. Zihnim berrak olmadan aramızdaki şeylerle alakalı bir konuşmaya dalıp gitmek istemiyordum.

Karşısına çıkmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama Bay Lee yanıma gelip Aiden'ın ona havlu götürmemi istediğini söylediğinde arada kalmıştım.

"Bana tekrar yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum," dedim Bay Lee'ye.

"Hayır, gerçekten yalan söylemiyorum. Ona havlu götürmen gerekiyor."

"Henry götüremez mi? Aiden'la çalışmayı çok seviyor," diye ısrar ettim.

"Ona başka bir görev verdiğim için meşgul. Ayrıca Aiden özellikle seni istedi." Bay Lee bana bir sürü havlu uzattı. "Bunları götürebilirsen çok mutlu olurum."

Harikasınız, Bay Lee.

Konu Hollywood'un gözbebeğiyle görüşmeye gelince gençlik bunalımının ortasında olduğumu anlayamıyor musunuz?

Gülümseyerek havluları patronumdan aldım. Midem sinir ve gerginlikten düğümlenmiş halde Aiden'ın odasına ilerledim. Kapıyı çalamadan, otelde çok uzun süredir kalan hayranlarının kulaklarını ahşap kapıya dayadıklarını fark ettim.

Bu kadar uzun süre burada kalmaya paraları nasıl yetiyordu? Ben olsaydım şimdiye kadar çoktan beş parasız kalmıştım.

"Mama. Violet. Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Beni görünce kıkırdayarak başlarını çevirdiler. "Aiden'ın biriyle seviştiğini düşünüyoruz."

Bu sözler ağızlarından çıktığında midemdeki düğüm iyice sıkılaştı.

"Aiden inleyip homurdanıyor." Marna ağzını kapatarak kıkırdadı.

Aiden odada başka bir kadınla mı sevişiyordu? Benimle seviştikten sonra yaptığı bu muydu? Kusmak üzereydim. Yine de dik durarak soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaptım. "Hanımlar, diğer misafirlerimizi rahatsız etmeye devam ederseniz sizi otelden atmak zorunda kalacağız."

"Ne? Hayır, hayır! Her şey yolunda. Biz de tam gidiyorduk," diye açıkladı Violet. "Sadece komik, hepsi bu. Kızın adı da Hailee olmalı. Sürekli, *'Hailee. Hailee. Ah, Hailee,'* deyip duruyor." Durmadan kıkırdayan arkadaşı gibi o da gülmeye başladı. İki kız kahkahalar atarak uzaklaşırken ben orada öylece kalmıştım, midem bulanıyordu.

Gerçekten benimle aynı isimde başka biriyle mi sevişiyordu?

Bu tuhaf bir Hailee fantezisi miydi?

Off. Her neyse. Eminim Haley falan demiştir. Ya da Halee. Ya da Hailey. Ya da...

Kadının adının nasıl söylendiği neden umurumdaydı ki? Bunun hiçbir önemi yoktu. Ancak gerçekçi olmak gerekirse, adı Halee gibi söyleniyorsa, bu kadının başının belada olduğu anlamına geliyordu. Çünkü neden?! Her neyse. Bu beni ilgilendirmezdi. Aiden Walters'ın ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu.

Yine de bir şekilde kendimi odasının kapısına doğru yürüyüp içeriyi dinlemek için kulağımı kapıya dayarken buldum. Aman Tanrım, bunu yaptığım için kovulmayı hak etmiştim. Aklımı kaçırıyordum. Yine de içeriyi dinledim ve hiçbir şey duymadım. Hiç ses yoktu. İnleme ve homurdanma yoktu. Özellikle de başka bir kadının sesi gelmiyordu.

Kulak misafirliğimi bölerek, "Hey, Hailee. Ne yapıyorsun?" diye sordu Henry.

Havlular elimden kayıp yere düştü. "Ne? Hiçbir şey!" dedim nefes nefese. Havluları toplamaya uğraşırken Henry bana yardım etmek için yanıma geldi.

"Sana yardım edeyim," diye teklif etti.

"Şşşt!" Odanın içindeki Aiden'ın dikkatini çekmemeyi dileyerek onu susturdum. Fakat şans benden yana değildi. Kapı açıldığında karşımda gri bir eşofman giymiş, üstü çıplak bir Aiden duruyordu. Diz çöktüğüm için gözlerim tam kasık hizasına denk gelmişti ve bilmediğim bir nedenden dolayı bakışlarımı oradan ayırmıyordum. Gözlerim ödüldeydi. Tam o anda bedenimin bana ihanet etmesinden nefret ediyordum çünkü Aiden'ın kasıklarına bakarken dün gece merdivenlerde yaşadıklarımız aklıma gelmişti. Beni kucaklayıp kaldırdığı ve seviştiğimiz anlar zihnimde canlandı. Daha önce hiçbir erkek beni kaldırmamıştı ve nedense bu tuhaf bir şekilde beni tahrik ediyordu.

Zihnime hücum eden anılar yüzünden bacaklarım zevkten titremeye başladı. Karnımda bir sıcaklık yumağı oluşmuştu.

"Ah, harika. Havluları getirmişsin," dedi Aiden bana gülümseyerek.

Başımı kaldırıp olabildiğince kötü bir ifadeyle ona baktım. Kaşlarım çatılırken yüzümü asarak homurdandım. Uyluklarımın onun dokunuşunu özlemesini aklımdan silmeye çalışarak ayağa kalktım.

"Bundan sonrasını ben hallederim, Henry. Sen gidebilirsin."

Henry dediğimi yapıp hızla yanımızdan uzaklaştı.

Havluları Aiden'ın ellerine bıraktım. "Biliyor musun, daha önce bana kapına gelmememi söylemiştin."

"Bir gecenin her şeyi değiştirmesi ne kadar komik. Benden vebalıymışım gibi kaçtığını görünce bunun konuşmamız için iyi bir yol olacağını düşündüm."

"Vebalı gibi değil. Sadece hafif bir soğuk algınlığı salgını diyelim."

Kaşlarını hafifçe çattı. "Ayrıntıları öğrenmeden sana öyle davrandığım için bana kızgın mısın? Sana büyük bir özür borçluyum, Hails. Bunu hak etmemiştin, tüm bunları öğrenmesem bile sana öyle davranmamalıydım. Gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim ve özrünü kabul ediyorum."

"Bu yüzden mi benden uzak duruyordun?"

"Hayır, hiç alakası yok. Sadece tüm bu olan biteni sindirmeye çalışıyorum."

Gözlerini kıstı. "Merdivendeki olayla ilgili bir pasta grafiği çıkardın mı?"

Ofladım. "Hayır!"

Bana bilmiş bilmiş sırıttı. "Emin misin?"

"Sadece minik bir grafik."

"Hailee..."

"Ne?! Sonuçta bu büyük bir mesele. Hâlâ bazı şeyleri netleştirmem gerekiyor."

"Bu beş ile on iş günü sürecek bir işlem mi, yoksa..."

"Tom, düşünüp taşınmam için beni acele ettiremezsin." Yüzündeki sırıtışı iyice genişledi. "Ne? Ne oldu?"

"Hiç... Sadece... bana Tom dedin."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Sanırım öyle dedim. Her neyse. Eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa, oda servisinin sana getirmesini isteyebilirsin. Benden istemene gerek yok." Haley'yi görmeyi umarak odasına baktım. Ya da Hailey'yi. Ya da Halee. *Tanrım, umarım Halee değildir.*

Aiden tek kaşını kaldırdı. "İçeride ne arıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Kesinlikle bir şey arıyordun."

"Hayranların kapındaydı. Seni duyduklarını söylediler. Şey..." Hafifçe omuz silktim. "Bilirsin işte. Başka biriyle."

Gözlerini kıstı. "Pardon, 'bilirsin işte' de ne demek?"

Fısıldamak için yaklaştım. "Bilirsin işte... Biriyle seks yaparken."

"Seks yaparken mi?" diye sordu kıkırdayarak. Güldüğü için koluna vurmak istiyordum. *Aptal pislik.* "Biriyle seks yapmıyordum. Muhtemelen beni duyduklarında... Şey..." Hafifçe omuz silkti, apaçık benimle alay ediyordu. "Bilirsin işte. Elimle seks yapıyordum."

"Ah! İğrençsin, Aiden. Bunu söylemesen de olurdu," dedim koluna vurarak.

"Bunu yaparken kimi hayal ettiğimi bilmek ister misin?"

"Sakın söyleme."

Beni.

Beni hayal ediyordu.

Aman Tanrım.

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Dün gece olanlar hakkında konuşmalıyız," diye ekledi. "Ama seni zorlamayacağım. Hazır hissettiğinde bana biraz havlu getir."

31

AIDEN

Beş yıl.

Hayatımın beş yılını Hailee'siz geçirmiştim. Onsuz bir beş yıl daha geçiremeyeceğimi biliyordum. Babamın, Hailee'ye ilişkimizi bitirmesini söylediği gerçeğinin tüm bu olayın merkezine oturacağını hiç tahmin etmemiştim. Bu kasabaya, kalbimi kıran kadından uzak durmaya kararlı bir şekilde gelmiştim. Oysa şimdi, kalbimi kırmasının sebebinin hayallerimi koruduğunu sanması olduğunu öğreniyordum.

Onurlu Hailee.

Bu tam onun karakterine uygun bir davranıştı. Ayrıca ona deli gibi âşık olmamın sebeplerinden biri de buydu. Ne kadar zor olursa olsun, her zaman doğru olanı yapmaya çalışırdı.

Ben kendi duygularımdan kaçabilmek için elimden geleni yaparken ona duygularını sindirebilsin diye alan tanımıştım. Hailee son beş yılda kendini oldukça geliştirmişti. Ruhunun en sevdiğim yanlarını hâlâ taşıyordu ama artık daha olgundu. Daha özgüvenliydi. Kendiyle daha barışıktı.

Buna imreniyordum. Bense son beş yılda travmalarımı geliştirmiştim. Bunlarla yüzleşmeye nasıl başlayacağımdan emin değildim. Zaten daha denemeye fırsat bulamadan annem Star-

Ninova

light Inn'e gelmiş ve travma çantama biraz daha saçmalık eklemek istemişti.

Kapıyı açıp onu gördüğüm an yüzümü buruşturdum. "Bak, anne. Babamla ya da olanlar hakkında konuşmaya henüz hazır değilim. Barış elçisi rolünü oynamaya alışkın olduğunu biliyorum ama..."

"Bu babanla ilgili değil, tatlım." Gözleri dolmuştu.

Anında endişeye kapıldım. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Kötü bir şey değil. Şey, neresinden baktığına bağlı. İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki. Gel hadi." Kenara çekilerek onu odaya aldım. Yatağa oturup çantasını göğsüne bastırdı. Yanına oturdum ve sakinleştirmek için elimi omzuna koydum. "Neler oluyor, anne?"

"Anne," diye yineledi ve bir anda gözyaşlarına boğuldu. Yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlamaya başladı. O anda, içimdeki her şey paramparça olmuştu.

"Siktir, ne oldu?" diye sordum anneme sarılarak.

Kollarımda titrerken, "Düzgün konuş," diye çıkıştı. "Her şey yolunda, gerçekten. Sadece biraz duygusalım. Bu çok saçma." Benden uzaklaşıp gözlerini sildi. "Bugün makyaj yapmadığım için şükrediyorum."

"Makyaja hiçbir zaman ihtiyacın olmuyor."

"Olsun." Burnunu çekip kendini toparlamaya çalıştı. Ardından başını iki yana sallayarak omuzlarını geriye attı. "Yirmi dört yılı aşkın süredir bugünü düşünüp duruyorum ve işte o gün geldi çattı." Elini çantasına götürüp bir zarf çıkardı. "Bu bir mektup."

"Bunu görebiliyorum."

"Annenden."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana neden mektup yazdın?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Biyolojik annenden."

Kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Zarfı elime tutuşturduğunda bir anda midemin bulandığını hissettim.

"Bugün eve geldi. Bir yanım bunu sana vermek istemedi ve bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum. Ancak..." Gözlerinden yaşlar süzülürken gülümsedi. "Kısa bir an için korktum ama o mektubu okumaya hakkın var. Bu yüzden ben de sana getirdim."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Avuçlarımın içinde beni evlatlık veren kadının kelimeleri vardı. Onu defalarca kez düşünmediğimi, hayatım boyunca onun kim olduğunu merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Yine de onunla ilgili düşüncelerim her zaman hastayken görülen tuhaf rüyalar gibi hissettirmişti. Asla gerçekleşmeyecek bir şeydi. Düşüncelerimin sadece düşünce olarak kalacağını sanıyordum.

Şimdiyse biyolojik annem gerçekmiş gibi hissettiriyordu.

O zarf her şeyi gerçeğe dönüştürmüştü.

"Baban mektubu sana verdiğimi bilmiyor. Muhtemelen beni bundan vazgeçirmeye çalışacaktı," diye konuşmaya devam etti annem.

"Evet. Zaten benim adıma boktan seçimler yapmasıyla meşhur."

Annem kaşlarını çattı. "Sorunlarınızı aranızda konuşup çözmeniz gerekiyor."

"Olabilir." Yine de bu konuyla yüzleşmeye hazır değildim. Hâlâ elimdeki beyaz zarfı idrak etmeye çalışıyordum.

"İşe gitmem gerekiyor. Gitmeden zarfı sana bırakmak istemiştim." Yataktan kalktığında ben de onu takip ettim. Hızlı adımlarla odanın çıkışına ilerleyip kapıyı açtı. Çıkmadan önce onu sıkıca tuttum ve sımsıkı sarıldım.

"Beni istediğin zaman bırakabilirsin, Aiden," dedi hafifçe gülerek.

"Hayır, bırakamam."

Görünüş olarak birbirimize benzemiyorduk. O esmer, bense buğday tenliydim. Annem çikolata gibi kahverengi gözleri ve belirgin elmacıkkemikleri olan güzel, siyahi bir kadındı. Saçları kıvırcıktı, büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Birbirimize fazla benzemiyorduk ama karakter olarak benim ikizimdi. Aynı duyguları aynı şekilde hissediyorduk. Aynı şekilde sevinir, aynı şekilde üzülürdük. Kahkahalarımız birbirine benziyordu. İkimiz de acılarımızı ruhumuzun derinliklerinde yaşıyorduk. Laurie Walters benim ikizimdi, ben de onun ikiziydim.

Ellerimi omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktım. "Sen benim annemsin. Sen sonsuza kadar ve her zaman, ne olursa olsun benim annem olacaksın."

Yanaklarından birkaç damla yaş süzülürken hafifçe burnunu çekti. "Sen de benim oğlumsun."

Yanağına bir öpücük kondurduğumda o da beni öptü.

Elleriyle yüzümü okşadı. "Ve annen olduğuma göre sana babanı aramanı söylemek de benim görevim. Siz ikiniz bu işi bir şekilde çözmelisiniz."

"Gerçek bir anne gibi konuştun. Sana bir sorum var."

"Sor."

"Babamla mutlu musun?"

Sorumla birlikte bakışlarında beliren duygu seli onu biraz sarsmıştı. Yine de hemen kendini toparladı. "Ne tuhaf bir soru."

"Ne tuhaf bir yanıt."

Gülümsedi. "Babanı ara. Seni seviyorum, Aiden."

"Ben de seni seviyorum."

O gittikten sonra uzun süre elimdeki zarfı izledim.

Açmadım.

İçinde ne yazdığını okumaya hazır değildim.

Üzerimdeki gerginliği atmak için hızlı bir duş aldıktan sonra odamın kapısının tıklatıldığını duydum. Bir havluyu belime dolayıp diğeriyle saçlarımı kurularken kapıyı açmaya gittim.

Hailee elinde bir yığın havlu ve suratında şapşal bir sırıtışla kapının önünde duruyordu. Beni havluyla gördüğü anda yanakları kızardı. "Şey, merhaba."

"Selam." Havlulara bakıp tekrar ona baktım. "Bana havlu getirmişsin."

"Evet. Konuşmaya hazır olduğumda sana havlu getirmemi söylemiştin ama şimdi düşündüm de muhtemelen dalga geçiyordun. Gerçekten havlu falan istemiyordun. Şunları aşağı indireyim de..."

O uzaklaşmadan önce elimi havlulara attım. "Havlular için teşekkürler."

Gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Hailee'yle birbirimize gülümsememiz iyi hissettiriyordu. Bana geçmişteki halimizi hatırlatmıştı. Eskiden kim olduğumuza dair küçük bir yansımaydı.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sordum.

"Evet ama şu an değil. Çünkü eve gideceğim. Mesaim bitti ve çok yorgunum."

"Seni eve bırakabilir miyim? Ya da bir şeyler içmeye gidebiliriz? Ya da..." *Seni sevebilir miyim?*

Seni tekrar sevebilir miyim, Hailee?

Bana şaşkın şaşkın bakıp başını iki yana salladı. "Hayır."

Aramızdaki sorunları aştığımızı düşündüğüm için ne kadar aptaldım. "Peki. Tabii ki."

Ellerini ceplerine sokarak dimdik durdu. "Beni yemeğe çıkarabilirsin."

"Ah. Şimdi mi?"

"Hayır. Anneme bu gece pastanede ona yardım edeceğime söz verdim ama yarın olabilir."

Bu Hailee'den gelen küçük bir umut parçası mıydı? Anında kabul ederdim. "O zaman anlaştık. Bu bir randevu."

"Sadece bir yemek," diye düzeltti.

"Randevuya çok benziyor."

"Belki de iki kişinin yeniden arkadaş olmayı düşündüğü türden bir randevudur."

"Ya da bir saniye... Randevudan fazlası olabilir."

Yanakları kızardı. "Randevudan fazlası falan değil. O merdivenlerde olanlar tek seferlik bir şeydi."

Duygularıyla nasıl mücadele ettiğini görünce sırıttım. Sadece beni öptüğünde bile arkadaşlıktan daha fazlasını istediğini anlamıştım.

"Ben hâlâ bir randevudan daha fazlası gibi düşünüyorum, Hailee."

"Alınma ama..." diye başladı.

"Alınacağım..."

"Seninle asla bir randevuya çıkmazdım."

"Alındım. Peki nedenmiş?"

"Çünkü ne olursa olsun, seninle çıkamam."

"Hangi dünyada?"

"Gerçek dünyada."

"Gerçek dünya aptalca."

"Yine de böyle bir şey var."

"Doğru. Elbette. Yine de benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

"İki kişinin yeniden arkadaş olmayı düşündüğü türden bir randevuya bayılırım."

Aklımda bu kadınla sadece arkadaş kalmak gibi bir düşünce yoktu.

"Gerçekten benimle bir daha çıkmayacaksın, öyle mi? Babam sana kariyerimi mahvedebileceğini söylediği için mi?"

"Hayır. Artık sebep bu değil."

"Ah? Peki sebebi neymiş?"

"Şey, derin düşüncelere daldığında garip bir şekilde burnunu kırıştırıyorsun. İnternetteki röportajlarda yüksek sesli sahte kahkahalar atıyorsun. Hiçbir şaka o kadar komik değildir, Aiden. Limon ve meşe ağacı karışımı gibi kokuyorsun. Parfümü biraz az sık, dostum. Kabalık etmek istemem ama kaba olmak zorundayım... Çirkinsin."

Yoksa o...? Evet, bana sataşmaya çalışıyordu. Yeniden Hailee'ye sataşabilecektim. Ah, onu o kadar özlemiştim ki...

"*People* dergisinin yılın en seksi erkeği adaylarından biriyim. Sanırım kendimi çekici biri olarak tanımlayabilirim."

"Çünkü çoğu insan, toplumun onlara nelerin çekici olduğunu dayattığı şeylere göre programlanmış. Elbette saçların gür, kol kasların sen sıkmadan görünüyor ve gülümsemen kusursuz. Üstelik 1.90'dan uzunsun. Bu sadece bize her şeyin en iyisi ve en güzeli olduğu söylenen vasat yüzeysel çekicilikten ibaret. İşin aslı, çekicilik çok daha derinlerde yatar." Kafasının yan tarafına hafifçe dokundu. "Gerçek çekicilik, seksi bir zihinde gizlidir. Dış görünüş zamanla değişir. Ben başımı, seksi bir zihni olan bir adamın omzuna yaslamak isterim."

"Benim de seksi bir zihnim var," diye karşılık verdim.

Ninova

Kahkahası soğuktu ama elini sallayarak beni geçiştirirken çok az da olsa benimle flört ediyordu. "Senin beynin bir fasulye kadar seksi. Açık konuşmak gerekirse, beynin yerine penisini kullanıyorsun. Hadi bakalım, Kazanova özentisi. Geliyor musun, kalıyor musun? Bütün gece bu kapıyı senin için açık tutamam."

Küstah tavrına gülümsedim. Kelimeler ağzından çıkana kadar bir kadının bana beynim yerine penisimi kullandığımı söylemesinin tahrik edici olacağını düşünmemiştim. Hailee'nin bir şekilde ortaya çıkardığı utanç fantezim mi vardı? *Bana yine beynim yerine penisimi kullandığımı söyle, Hails. Sanırım kot pantolonumda bir kasılma hissettim.*

"İyi geceler, Tom." Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmaya başladı.

"İyi geceler, Jerry," diye seslendim. "Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bu kasabada seninle birlikte görünemem. İnsanlar dedikodu yapar."

"İnsanlar zaten dedikodu yapıyorlar. Ayrıca uzun zaman önce bir kız bana önemsiz insanlar hakkında güzel bir söz söylemişti."

"Öyle mi? Neymiş o söz?"

"Siktir et onları."

Gülümsediğinde tek yapmak istediğim hep sevdiğim o sincap yanaklarını öpmekti. "Evet... Siktir et onları." Birkaç saniyeliğine utandı, sonra boğazını temizledi. "Yine de yeniden arkadaş olmaya başladığımızı açıkça herkese gösteremeyiz. Bu kasabanın dedikoduyu ne kadar sevdiğini biliyorsun. O yüzden akşam yemeğini kimsenin birlikte vakit geçirdiğimizi bilmeyeceği bir yerde yemeliyiz. Beyni yerine penisini kullananlar dergisine kapak olmak istemiyorum."

Daha fazla kasılma. Kasılma, penis.

Utanç fantezimin kilidi tamamen açılmıştı. Bir an için neredeyse, "Evet, efendim," diye cevap vermeyi düşündüm. Neyse ki bunun yerine, "Tamam, bana uyar," diye yanıtladım.

"İyi geceler," diye seslendi ve bana bakmadan el salladı. Bir an için dünyamda her şey yoluna girivermişti.

"İyi geceler, Hails."

Aiden: *333 N Heights Rd'de buluşalım. Kasabanın hemen dışında. Akşam yediye ne dersin? Yalnız gelmek zorunda kalmaman için gelip seni alabilirim.*

Hailee: *Seninle toplum içinde görünemeyecek olmamın nesini anlamıyorsun?*

Aiden: *Cadılar Bayramı maskesi takabilirim.*

Hailee: *IT filmindeki palyaço olarak gelirsen olur. Aksi takdirde buluşma yerine kendim geleceğim. Sonra görüşürüz.*

IT filmindeki palyaço maskesiyle saat 16:40'ta evine gittiğimde şok geçirmişti.

Hailee kapıyı açar açmaz kahkahalara boğuldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Neden bunu taktın?"

"Seni daha fazlası olmayan randevumuza götürebilmek istedim."

"Maske konusunda şaka yapıyordum."

"Altyazıları ve kinayeleri kısa mesajlardan anlamak çok zor oluyor. O yüzden..." Eğilip elimi ona doğru uzattım. "Gidelim mi?"

Elimi tokatlayarak uzaklaştırırken kıkırdadı. "İnsanlar rasgele bir palyaçoyla yattığımı düşünmeden, bir an önce gidelim."

"Bu akşam olağanüstü görünüyorsun, Hails."

Gözlerini kıstı. "Bir palyaçonun bana güzel göründüğümü söylemesi tuhaf bir şekilde ürkütücü."

"Bir palyaço şakası duymak ister misin?"

"Buna pişman olabilirim ama evet."

"Tak tak."

"Kim o ?"

"Böö."

"Böö kim?"

"Böö yüleyici görünüyorsun."

Gözlerini abartılı bir tavırla devirdi. Sadece bu tepkisi bile beni güldürdü. "Esprilerin hep böyle bozuk peynir kadar kötü müydü, yoksa bu *Hollywood* etkisi mi?" dedi yanımdan geçerken.

"İstersen bana peynir de diyebilirsin çünkü senin karşında peynir gibi eriyeceğim."

Bana boş boş baktı. "Şu anda senden o kadar nefret ediyorum ki, adeta acı çekiyorum."

"Nefret derken aşk mı demek istiyorsun?"

Bir süre gözleri üzerimde gezindi. Dudaklarını hafifçe araladı ama önce hiçbir şey söylemedi. Sonra koluma bir yumruk indirdi. "Hadi, ezik. Çok açım."

Arabama kadar ona eşlik edip kapısını açtım. Arabaya bindi, emniyet kemerini taktı ve ben de kapıyı kapatıp şoför tarafına geçtim. Ardından yola çıktık. Bir süre gittikten sonra *IT* maskesini çıkarmama izin verdi. Saçlarım darmadağın olmuştu, terlemiştim ve muhtemelen aptal gibi görünüyordum. Yine de Hailee'nin bana şapşal bir sırıtışla baktığını gördüğümde buna değdiğini düşündüm.

"Komik göründüğünün farkında mısın?" diye sordu.

"Yüzde yüz."

Arabayla biraz daha ilerleyip açık bir araziye yanaştık. Gü-

neş batıyordu. İkimiz için serdiğim piknik örtüsü araziye doğru bakıyordu.

"Bize bir piknik mi hazırladın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yemek yer, biraz konuşuruz. Sonra da uzanıp yıldızları sayarız diye düşündüm."

"Kahretsin, Aiden." Başını iki yana salladı. "Bu konuda çok iyisin."

Arabadan inip kapısını açmak için diğer tarafa koştum. Ardından bagajdan bir piknik sepeti, soğuk şampanya ve birkaç battaniye aldım çünkü Hailee'nin her zaman üşüdüğünü hatırlıyordum.

Rahatça oturup son beş yılı konuşmaya başladık. Bana yaşadığı en kötü ve en iyi günlerden bahsetti. Her iki hikâyede de orada olamadığım için üzülmüştüm. Sonra benim hakkımda sorular sordu. Kariyerim hakkında, büyük başarılarım hakkında konuşmak istedi.

Benimle gurur duyduğunu söylediğinde bu beni mahvetti. Yine de son beş yıldır bir parçam hep eksik kalmıştı.

Ağzına bir üzüm atarken, "Senin son beş yılın, benim son beş yılımdan çok daha kolay ve keyifli geçmiş gibi görünüyor," diye takıldı.

"Hayat her zaman kolay olmaz, bilirsin." Onun için bir kadeh daha şampanya doldurdum.

Homurdandı. "Tabii. Ünlü ve yakışıklı olmak, dünyanın sana hayran olması falan zor olmalı."

Alaylı sözlerine karşı kıkırdadım. "Ben ciddiyim. Kafamın içinde çok fazla şey dönüp duruyor. Neredeyse her zaman. Artık nasıl kendim gibi davranacağımı bile bilmiyorum."

"Kendini kaybettiğinde ne yapıyorsun?"

"Bu çok kolay. Elime yeni bir senaryo alıp başka biri oluyorum. Bu sadece çalıştığım zamanlar için geçerli değil. Her gün böyle. Sanki başka biriymişim gibi davranıyorum. İnsanların

yanında olmak isteyeceği, tanımak isteyeceği biri oluyorum çünkü gerçek ben çoğu insanın katlanamayacağı kadar mutsuz. İnsanlar mutlu insanları sever. İnsanlar mutsuz insanların yanında kendilerini rahatsız hissederler."

Hailee kaşlarını çattı. "Aiden?"

"Evet?"

"Bu gerçekten üzücü."

"Hayat bazen üzücü olabilir."

"Çoğu insan senin yanında olsa bile bunu anlayamazlar, değil mi?"

Güldüm. "Sanırım anlayamazlar."

"Şu anda rol mü yapıyorsun? Bana karşı?"

"Hayır. Şu anda tüm kalkanlarım devre dışı."

Elindeki şampanya kadehine bakarak altdudağını ısırdı. Hailee'nin her küçük hareketi beni büyülüyordu. Dişlerinin altdudağını ısırma şekli, benim de onun dudağını ısırdığımı hayal etmeme neden olmuştu.

"Bana şu anda zorlandığın bir şey söyle," dedi battaniyeye sokularak.

"Şey." Burnumu kaşıdım. "Geçen gün annem bana biyolojik annemin gönderdiği bir mektup verdi."

Gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Bir dakika, ne? Aman Tanrım. Sen iyi misin? Mektupta ne yazıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok. Henüz açmadım."

"Neden açmadın? Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi ne kadar uzun zamandır istediğini biliyorum."

"Aynen öyle. O mektubu açtığımda sanki bir anda her şey gerçek olacakmış gibi geliyor. Ayrıca bunun iyi mi kötü mü olduğundan tam olarak emin değilim."

"Bu seni korkutuyor mu? Biyolojik annenin sana ulaşmaya çalıştığını bilmek?"

"Beni korkutmuyor ama zamanlamasını sorgulamama neden

oluyor. Başarılı olduğumu herkes biliyor. Bu yüzden kariyerimin henüz yükselişe geçmediği bir dönemde değil de şimdi ortaya çıkması beni rahatsız ediyor. Yine de kim bilebilir ki? Lanet mektubu okuyana kadar onun ne söyleyeceğini bilemeyeceğim. Söz konusu mektubu okumaya da henüz hazır değilim."

"Eğer mektubu açarken yanında birine ihtiyaç duyarsan, ben yanında olurum."

Gözlerimi kıstım. "Yeniden arkadaş olduğumuz için mi?"

Hafifçe güldü. "Bunu söylemem çok mu önemli?"

"Hayır ama sanırım benim bunu duymam önemli."

Şampanya kadehini yere bırakıp yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. "Sen her zaman benim en iyi arkadaşımdın, Aiden. Sadece son beş yılda aramızdaki hat biraz çekmiyordu diye düşünmek istiyorum."

"Sana yıllar önce Sprint*'e geçmeni söylemiştim," diye şaka yaptım.

"Beni bilirsin." Kollarını dizlerine doladı. "Berbat bir dinleyiciyimdir. Peki ya sen ve baban? Yıllar önce yaşananları öğrendiğinden beri hiç konuştunuz mu?"

Bu konu açıldığında çenem kasıldı. "Hayır."

"Aiden, yaptığı şey için ona kızdığını biliyorum ama bunu seni sevdiği için yaptığım da biliyorum."

"Ya da bencillik ve açgözlülükten. Sanırım bu nereden baktığına bağlı." Başka bir şey söyleyecekti ama onu durdurdum. "Konuyu değiştirelim mi?"

Ne demek istediğimi anlamıştı. Babam ve yaptıkları hakkında konuşmaya hazır değildim. "Tamam, değiştirelim."

"Son beş yıl senin için nasıl geçti?" diye sordum. "Sen nasılsın?"

"İyi. İyiyim." Usulca gülümseyerek bana baktı. "Gerçekten iyiyim."

* Amerika Birleşik Devletleri merkezli bir mobil telefon operatörüdür. (ç.n.)

"Anlat bana. Neleri kaçırdığımı söyle."

Hafifçe güldü. "Beş yıl boyunca neler olup bittiğini mi anlatayım? Bu çok fazla bilgi anlamına geliyor."

"Hepsini bilmek istiyorum. Bana hikâyeni anlat."

Terapist olmak için üniversiteye gitmişti. Yüksek lisans yapmadan önce bir yıl ara vermişti. Bir parçam onunla birlikte üniversite hayatım yaşayamadığımdan dolayı üzgündü. Kariyerim yüzünden kaçırdığım fırsatlardan biri de buydu ama üniversitede başarılı olmasına sevinmiştim.

"Asıl hedefin ne?" diye sordum.

"Çocuk psikoloğu olmak istiyorum. Sen de biliyorsun, lisenin son zamanları benim için zordu. Çocukların asla dışlanmış hissetmelerini istemiyorum. Duygularını anlama konusunda onlara yardım etmek ve zor günlerinde yanlarında olmak istiyorum. Ailem beni terapiye başlattığında bu hayatımı değiştirdi. Şimdi de çocukların hayatlarının en güzel günlerinden bazılarını hâlâ yaşayabileceklerini bilmeleri için onlara faydalı olmak istiyorum. Bazen düşünüyorum da yıllar önce yaşadığım şey bir şekilde beni doğru yola sokmuş."

"Hayat insanı olması gereken yere bir şekilde getiriyor."

"Evet, sanırım öyle. Okul dışında hâlâ çok okuyan, keyfine ağırlık kaldıran ve otelde çalışan sıkıcı bir kızım. Hayatım oldukça sıradan."

"Daha sıradan bir hayat için her şeyimi verirdim. Peki mutlu musun?"

Dolgun dudaklarıyla gülümsedi. "Mutluyum. Herkes gibi benim de iniş çıkışlarım var ama genel olarak mutluyum."

"Güzel. Bunu hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim. Yine de her ne kadar mutlu olsam da bazen kendimi yalnız hissediyorum," diye itiraf etti. "Çoğu zaman iyiyim. Günlerimi çoğunlukla yalnız hissetmeden geçiriyorum. Ama sonra bazı geceler ya da sabahın erken saatlerinde

kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyorum. Çok fazla arkadaşım yok. Şikâyet etmek için söylemiyorum. Sadece bu bir gerçek. Kimse yalnızlıktan ya da yalnız insanların bazen kendilerine yalnız olmaktan mutlu oldukları yalanını söylemek zorunda kaldıklarından bahsetmiyor. Bence insan yanında birilerini hissetmek istiyor. Belki her zaman değil ama bazen. Ve yanımda biri olmadığı zamanlar zor olabiliyor. Aynı şeyleri tekrar tekrar yapıyorum. Yalnız uyanıyorum, yalnız işe gidiyorum, yalnız eve geliyorum, yalnız uyuyorum. Bazen keşke birlikte hiçbir şey yapmayacağım biri olsaydı diyorum."

"Neden biriyle çıkmıyorsun?"

"Çünkü başka hiç kimse senin gibi olamaz."

Ona sarılmak istiyordum ama ilişkimizin hangi aşamada olduğunu bilmiyordum. Onun yalnızlığını içime çekmek, yükünü hafifletmek istiyordum. Acı veren duygularını kendime transfer etmek istiyordum.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim... Yalnız olmak. Bazen hayatımın, yalnızlığımla özdeşleştiğini düşünüyorum. Etrafım her zaman insanlarla çevrili ama yemin ederim kendimi hiç Los Angeles'ta olduğu kadar yalnız hissetmemiştim. O yüzden sana katılmama izin ver," dedim Hailee'ye.

Bu sözlerim kafasını karıştırmış gibi kaşlarım kaldırdı. Açıkçası ben de tam olarak ne demek istediğimden emin değildim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yani sana katılmama izin ver." Ona doğru eğilip ellerimi dizkapaklarının üzerine koydum. "Birlikte yalnız olabiliriz."

Gözleri bacaklarının üzerindeki ellerime kaydı. Ona dokunarak çok mu ileri gitmiştim? Hoşuna mı gitmişti? Bunu istiyor muydu? Çizgiyi aşmış mıydım? Ellerimi koyduğum yere baktım ama çekmedim. Pürüzsüz esmer teninden yayılan ısı içime şok dalgaları gönderiyordu.

Birkaç damla gözyaşı ellerime düştü. Bu da bir kez daha gözlerine bakmama neden oldu. Hailee'nin yanaklarından aşağı yaşlar süzülürken hemen onları silmeye çalıştı. Bacaklarını oynatarak ellerimi kendinden uzaklaştırdı.

"Hails, eğer çok ileri gittiysem biz..."

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye sözümü kesti. "Sadece... Bu dünyada birlikte yalnız kalmayı isteyeceğim tek kişi sensin."

Bir süre daha sohbet ettikten sonra yıldızları saymak için yere uzandık.

Bir... İki... Üç...

Parmağıyla yıldızı işaret ederek, "Kırk beş," dedi Hailee.

"Onu zaten saymıştın," diye feryat ettim.

Başını bana doğru eğip burnunu kırıştırdı. "O yıldızı kesinlikle saymadım."

"Ama saydın."

"Saymadım."

"Saydın!"

"Bu tepenin üzerinde mi ölmek istiyorsun, Walters? Beş yıl boyunca aramızdaki çekmeyen hattan sonra?" diye sordu.

Kıkırdadım ve gözlerimi devirerek tekrar karanlık gökyüzüne baktım. "Kırk beş."

"Siktir!" diye bağırdı Hailee. İki kişinin yeniden arkadaş olmayı değerlendirdiği -ve gayet başarılı geçen- randevumuzun ertesi sabahı pastaneden çıkıyordu.

"Özür dilerim. Seni korkuttum mu?" diye sordum.

"Tanrım, Aiden. Sen kafayı mı yedin? Altıma sıçıyordum!" dedi eliyle göğsüme vurarak. "Ne yapıyorsun burada? Ne zamandır burada dikiliyorsun?"

"Çok olmadı." Yalan söylemiştim. Kırk beş dakikadır buradaydım. İki kahve bardağıyla dolu bir tepsiyle pastanenin önünde duruyordum. Kahve muhtemelen soğumuştu. Diğer elimde ise içinde iki kruvasan olan kahverengi bir kâğıt poşet vardı. Peki ya yüzümde? *IT* filmindeki palyaço maskesini takmıştım. Benimle toplum içinde görünmek istemediği için riske girmemiştim.

"Gerçekten, tam da tesadüfen buradan geçiyordum. Seninle karşılaşmamız çok garip. Sabah kahvemi ve kruvasanlarımı almaya çıkmıştım."

Yüzünde donuk bir ifadeyle bana baktı. "Palyaço maskesiyle mi almaya gittin?"

"İçimden bir ses sana denk gelebileceğimi söylüyordu ve senin talebin üzerine insanların bizi birlikte görmesini istemedim."

"Çok düşüncelisin, seni ucube. Ama işe gitmem gerek."

"Evet, tabii ki. Elbette." Elimle yolu işaret ettim.

Otele doğru yürümeye başladığında ben de onu takip ettim. O durduğunda ben de durdum. "Ne yapıyorsun, Aiden?"

"Yürüyorum."

"Bunu görebiliyorum. Neden benimle birlikte yürüyorsun?"

Omuz silktim. "Herhalde aynı yere gidiyoruz."

"Ben işe gidiyorum."

"Bu çok komik. Ben de tam otele gidiyordum." Kahvelerden birini kaldırıp ona uzattım. "Kahveye ne dersin? Hâlâ favorin karamel *latte* mi?"

"Evet." Bana gözlerini kısarak baktı ama sonra kahve bardağını aldı. Tekrar yürümeye başladı, ben de bir süre onun yanında yürümeye devam ettim. Yanında ilerlerken bir melodi mırıldanıyordum. Arada sırada, genelde sabahın erken saatlerinde yapmayı sevdiği o huysuz bakışlarını bana çeviriyor ve sonra tekrar önüne dönüyordu. Bu yaklaşık üç dakika sürdü, ardından homurtularının şiddeti arttı. Dudaklarından bir hırıltı çıkardı. Bana hırlamış mıydı? Hailee Jones az önce bana hırlamış mıydı?

"Ne yapıyorsun sen? Sakın ukalalık taslama. Beni neden takip ettiğini söyle!" diye bağırdı.

Boğazımı temizledim. "Dün gece yalnız olduğunu söyledin. Yalnız uyandığından, işe yalnız gittiğinden, eve yalnız geldiğinden ve yalnız uyuduğundan bahsettin. Sadece o yalnız hissettiğin anlardan bazılarını telafi etmek istedim. Seninle birlikte uyanmamı istemeyeceğini düşündüm ama sabahları yatağında olmamı istiyorsan, elbette..."

"Aiden. Konuya odaklan."

"Doğru. Seninle birlikte uyanamayacağıma göre en azından işyerine kadar sana eşlik edebileceğimi düşündüm."

Homurdandı. "Bu çok aptalca."

"Ben aptalım."

"Doğru söylüyorsun." Gözleri elimdeki kahverengi kâğıt torbaya kaymıştı. "Benim için fazladan bir kruvasanın var mı?"

"Şans eseri bir tane fazladan aldım, evet."

"Ver o zaman."

"Biraz fazla talepkâr olduğunun farkındasın, değil mi? Bilirsin, bazı erkekler bu tür şeylerden hoşlanır." *O erkek bendim. Ben o bazı erkeklerdendim.*

Gözlerini devirdiğinde aletim kasıldı. Tanrım, bu kadın beni ne kadar etkilediğinin farkında bile değildi.

Elini bana doğru uzattığında kruvasanı ona verdim. Bir ısırık alıp zevkle inledi.

Bunu bir daha yap, Hails.

"Benimle merdivenlerde sevişirken böyle inlememiştin," diye sızlandım.

"Evet, tereyağına bulanmış halde değildin."

"Kendime not: Hailee beni bir dahaki sefere evine çağırdığında yanımda tereyağı götüreceğim."

Güldü. "Seninle sevişeceğimiz fikrini aklından çıkarsan iyi olur çünkü bu asla olmayacak."

"Hayal kurmak serbest. Ve inan bana... bunun hayalini çok kuruyorum."

"Evet. Birkaç hayranın kurduğun hayallere kulak misafiri olmuş."

"Bu hayalleri kurarken seni düşündüğümü bilmek nasıl bir duygu?"

"Buna cevap vermeyi reddediyorum."

"Beni zihnimin içinde tatmin etmenin ne kadar sürdüğünü bilmek ister misin?"

Hafifçe sırıtırken yanakları kızardı. "Palyaço maskesi takmış bir adamın bana bu soruyu sorması, olayı son derece komik hale getiriyor."

"Beş dakika."

"Bunu bir gurur kaynağı olarak görmemelisin."

"Ne diyebilirim? Hayalimdeki Hailee beni o kadar tahrik ediyor ki, kendimi tutamıyorum. Tıpkı gerçek hayattaki gibi."

"Düşündüğün kadar övünülecek bir şey olduğunu sanmıyorum, kovboy."

Güldüm. "Bana bir şans daha ver, ne kadar uzun süre dayanabileceğimi sana göstereyim. Uzun zaman sonra ilk seferimdi. Biraz ısınmam gerekiyordu."

"Eminim *Hollywood*'da seni meşgul edecek bir sürü kadın bulmuşsundur."

"Senden sonra kimse olmadı."

Tek kaşını kaldırdı. "O zamanlar senin ilk ve tek sevgilindim. Eminim sen de..."

Bu kez daha ciddi bir ifadeyle, "Senden başka kimse olmadı," diye tekrarladım.

Adımları yavaşlarken nefesini tuttu. "Yemin et."

Önüne geçip gözlerinin içine bakabilmek için maskemi kaldırdım. "Yemin ederim."

"Serçeparmak yemini mi?"

Serçeparmağımla onunkini kavradım. "Yemin ederim. Ya sen? Ben gittiğimden beri kaç talibin kapında sıraya girdi?" Soru ağzımdan çıktığı anda pişman olmuştum. Doğruyu söylemek gerekirse, gittiğimden beri kaç kişiyle birlikte olduğunu öğrenmeyi hiç istemiyordum.

Aptalca sorular sorarsan, aptalca cevaplar alırsın.

Hiç kimse dışındaki her cevabı yanlış olacaktı.

"Arkadaşlığımızı daha yeni düzelttik, Tom. Zorlama."

"Ne diyebilirim ki?" Eğilip kruvasanından bir ısırık aldım.

"Ben biraz ısrarcıyımdır. Fakat yalan söylemeyeceğim, bunlar şimdiye kadar yediğim en iyi kruvasanlardan."

"Yemin ederim, bu dünyadaki en lezzetli unlu mamulleri annem ve babam yapıyor. Paris'e hiç gitmemiş olsam da bahse girerim bunlar onlara taş çıkartır."

Daha ona cevap veremeden kaldırımdan geçenlerle selamlaşmaya ve sohbet etmeye başladım. Onlar gülümseyerek ayrıldıktan sonra Hailee'ye döndüm.

Gülümsedi. "Bunu çok sık yapıyorsun, değil mi? İnsanlarla konuşmayı."

"İnsanların çok ilginç olduğunu düşünüyorum."

"Hepimizi bir gün filmlerde canlandırabileceğin karakterler olarak mı görüyorsun?"

Kahkaha attım. "Hayır ama güzel fikir. Sanırım her insan farklı bir karakter." Sokaktaki insanları işaret ettim. "Arka planda kalan karakterler var. Yan karakterler. Ana karakterler. Kötüler, kahramanlar, iyilik perileri. Gerçekten düşünecek olursak tüm dünya kocaman bir film. Çekilen görüntülerin çoğu sıradan şeyler ama bazen muhteşem bir hikâye yaratan harika anlar da yaşanabiliyor. Hâlâ bu film mutlu sonla mı bitecek, yoksa bir tür zombi kıyametine mi dönüşecek diye düşünüyorum."

Kruvasanını bitirdi, parmaklarını yaladıktan sonra kahve fincanını bana doğru kaldırdı. "Umarım zombilerle son bulur."

Kendime aldığım kruvasanı uzatıp isteyip istemediğini sordum. Başını iki yana salladığında kalan kruvasanı yemeye başladım.

"Ben nasıl bir karakterim?" diye sordu. "Benim hikâyem ne?"

"Sen kesinlikle ama kesinlikle bir mezar kazıcısın. Karanlıkta gizlenen tuhaf tipsin," diye takıldım. Neyse ki yaptığım şakayı anlayıp beni dürttü.

"Pislik."

"Birazcık." Kahvemden bir yudum aldım. "Ana karaktersin."

Homurdandı. "Ben ana karakter değilim."

"Bu tam da her ana karakterin söyleyeceği türden bir şey. Ana karakter olduğunu söyleyen biri asla gerçekten ana karakter olamaz. Muhtemelen ikinci perdede ölür."

"Ah, keşke ben de ikinci perdede ölseydim." Elini dramatik bir şekilde havaya kaldırarak iç çekti.

"Ah, evet. Sen dramatik ana karaktersin. Gün gibi ortada."

"Ben de senin kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Neymiş benim rolüm?"

"Sen caddeye adım attığında rasgele bir otobüsün çarptığı ve bir daha asla görülmeyen ya da haber alınamayan kişi gibisin."

Gülerek kaldırımın kenarından caddeye doğru eğildim. "Beni heveslendirme, Jones." Bir araba yaklaşırken yola atladım. Araba daha fazla yaklaşamadan Hailee ceketimin kolundan tutup beni kaldırıma geri çekti.

"Delirdin mi sen?!"

"Belki biraz. Tam dozunda, çekici olacak kadar."

"Sen çekici falan değilsin. Sinir bozucusun. Hiç rahat vermeyen sinir bozucu tiplere benziyorsun," dedi Hailee. "Eğer Amerikalılar senin ne kadar sinir bozucu olduğunu bilselerdi, asla *Superman* olamazdın."

"*Clark Kent* izlenimi mi veriyorum? Çünkü o da sayılır."

Gözlerini devirdi, benimleyken yapmayı en çok sevdiği hobisiydi. Benim de izlemeyi en sevdiğim yeni hobim olmuştu. "Hayır. Sen daha çok *Goofy* filmindeki *Goofy* gibisin."

"Bunu bir hakaret olarak söylediğini biliyorum ama açıkçası o benim en sevdiğim filmlerden biri."

"Bunu zaten biliyorum."

Tabii ki biliyordu.

Otele vardığımızda kapıyı açıp içeri girmesini bekledim. "İşten kaçta çıkıyorsun?" diye sordum.

"Beni eve bırakmayacaksın."

"Tabii ki bırakmayacağım. Dürüst olmak gerekirse, o kadarına izin vermeyeceğini düşünüyordum. Ama belki de tesadüfen senin çıkacağın saatlerde ben de dışarı çıkacak olursam..."

"*Oscar* ödüllü ünlü bir aktöre göre kesinlikle hayatsız birisin."

"Bu sıralar dinleniyorum diyelim."

"Peki nasıl gidiyor?"

"Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum."

"Güzel." Gülümsedi. "Çalışmam gerek. Beni yalnız bırak."

"İyi günler, Jerry." Otelden çıkmak için kapıyı açtığımda kaşlarını kaldırdı.

"Dur bir dakika. Gerçekten bunca yolu benimle yürüyüp sonra hemen gidecek misin? Odana falan çıkmayacak mısın yani?"

"Hayır. Birazdan spor salonunda antrenmanım var. Biraz geç kaldım, o yüzden gitsem iyi olacak."

"Spor salonu, beni beklediğin pastanenin hemen yanındaydı."

"Evet."

"Pekâlâ. Tamam." Neden onunla bu kadar yolu yürüdükten sonra hemen geri dönüp gittiğime şaşırmış gibi kaşlarını çattı. Resepsiyona geçti, oturmak için sandalyesini çekti. "Altı buçuk. Altı buçukta işten çıkıyorum."

Söylediği şeyin bana yaşattığı heyecam gizlemeye çalıştım. Ona bakıp bir kez başımı salladım. "Altı buçukta görüşürüz."

Sonraki hafta boyunca Aiden o saçma palyaço maskesiyle evime gelip benimle birlikte otele kadar yürümüş, ardından ben tekrar evime dönerken bana eşlik etmişti. İlk haftadan sonra ona maskesiz gelmesini söylemiştim. İnternette Aiden'ın ruhsal bir çöküntü yaşadığma ve maskeyle dolaşırken görüldüğüne dair fotoğrafları yayınlandıktan sonra bunun faydası olmadığını düşündüm. Kimliğini yeterince gizleyemediğini fark etmiştim.

Yine de magazin haberlerinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sanki asıl amacı hâlâ... bendim.

Aiden ısrarcı bir adamdı. Her gün bana dairemin kapısına kadar eşlik etmeyi teklif ediyordu ama ben hep reddediyordum. Buna rağmen sormaya devam ediyordu. Onun tekrar hayatıma girmesine hazır değildim. En son o merdivenlerdeyken... işler çok hızlı gelişmişti. Tekrar o hıza ulaşmaya hazır olduğumdan emin değildim.

Şimdi sırf biraz açık sözlü davrandığım için her gün işe gidip gelirken bana eşlik eden, çenesi düşük ünlü bir aktör vardı. Aiden hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa, o da konuşacak bir şey bulma konusunda asla zorlanmadığıydı. Her konuda konuşurdu. Aklından geçen her şey dilinin ucundaydı. Bazı

söyledikleri gerçekten ilginçti, bazılarıysa düpedüz aptalcaydı. Bunların hepsini dinlemek içten içe hoşuma gidiyordu.

Onunla birlikte yürümek tuhaftı. Kasaba halkı sık sık onunla konuşmak için yanımıza geliyordu ve durmak zorunda kalıyorduk. Herkes Aiden'la arkadaş olmayı kendine görev edinmişti. O da nazik bir insan olduğu için bu tür insanları memnuniyetle karşılıyordu. Yolunun kesiştiği herkesle sohbet edebiliyordu. Bu sohbetlerin ne kadarını hatırladığını ya da her gün kaç maske taktığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Kaç farklı karaktere bürünüyordu?

"Seninle konuşmak güzeldi, Ruby! Köpek gösterisinde köpeğinle sana iyi şanslar!" Aiden, köpeğiyle yürüyüşe çıkan Ruby'ye el salladı.

"Sonra görüşürüz, Aiden!" Ruby el sallarken kocaman gülümsedi. Çoğu insan onun yanından böyle gülümseyerek ayrılırdı.

İnsanlar onunla konuşurken benim varlığımı görmezden geliyorlardı. Yine de Aiden karşılaştığımız herkese beni tanıtmayı ihmal etmiyor, kendimi dışlanmış hissetmemem için elinden geleni yapıyordu. İşin asıl komik yanı, benim görünmez olmak istememdi. İçine kapanık birinin dışadönük biriyle arkadaş olması çok yorucuydu. Aslında tek yapmak istediğiniz görünmez olmak, televizyon izlemek ve yanınızda bir köpeğiniz ya da kedinizle kitap okumakken onlar sizi kendi hayatlarındaki olaylara dahil hissettirmek için ellerinden geleni yaparlardı.

Bir gün arkadaşlarımızın, biz içedönüklerin konuşmamayı sorun etmediğimizi anlayacaklarını umuyordum. Açıkçası konuşmamak benim en sevdiğim şeylerden biriydi.

Pastaneye yaklaşırken, "Sende bir şey fark ettim," dedim Aiden'a. "Beş yıl öncesine göre artık yabancılarla çok daha fazla konuşuyorsun. Hâlâ bundan nefret ettiğini anlayabiliyorum ama iyi idare ediyorsun."

Önümde durdu ve o meşhur *Hollywood* gülümsemesini takındı. Bu gülüş midemde onun için asla olmaması gereken kıpırtılar yaratmıştı. "Bende başka ne fark ettin?"

Gözlerin.

Gülümsemen.

Kahkahan.

Çok güldüğünde ve tebessüm ettiğinde ortaya çıkan sağ gamzen.

Sinirlendiğinde burun deliklerinin genişlemesi.

Zikzaklar çizerek yürümen.

Bakmadığımı düşündüğünde bana bakışın.

Sakızını çiğneyip patlatma şeklin.

Bir sürü şey, Aiden. Çok fazla şeyi *fark ediyorum.*

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Klişe olduğun gerçeği dışında."

"Hadi ama! Ben klişe değilim. Çekici biriyim."

Ofladım. "Çekici mi? Kesin öylesindir."

"Öyleyim. Evet, doğru. Bence sen de biliyorsun, yavaş yavaş sana kendimi sevdirmeye başladım. Mantar gibiyim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Mantar mı?"

"Evet, benimle biraz zaman geçirdikten sonra tam bir *fungi* olduğumu anlayacaksın." Elini dizine vurarak kahkahalarla güldü, tam bir şapşal gibi gülme krizine girmişti. "Anladın mı? *Fungi?*"•"

Gözlerimi devirdim. "Evet, Aiden. Anladım."

O aptal, sevimli ve şirin gamzesi ortaya çıkana kadar güldü. İşte gerçek Aiden buydu. O anda bir role bürünmemişti ya da başka biri gibi davranmıyordu. En gerçek, en dürüst haliyle kendisiydi.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordum.

• İngilizcede mantar anlamına gelen "*fungi*" ve eğlenceli adam anlamına gelen "*fun guy*" kelimelerinin telaffuzunun aynı olması üzerine bir espri yapılmıştır. (ç.n.)

"Neymiş o?"

"Seni özledim."

"Beni evine davet edecek kadar mı?"

"Şansını zorlama."

O gece yürürken gökyüzü karanlıktı. Bulutlu olduğu için çok fazla yıldız görünmüyordu ama dürüst olmak gerekirse, gökyüzüne pek baktığım söylenemezdi. Aiden'a bakmakla meşguldüm. Ancak bakışları bir ara sokağa takıldığında tavrındaki değişimi gördüm. İki adam orada durmuş tartışıyordu. Birinin sarhoş olduğu belliydi, ileri geri yalpalıyordu. Yüzü kanlıydı. İki adamın kötü bir kavganın içinde oldukları açıktı. Birinin ayakta zor durduğunu düşünürsek, çok adaletsiz bir kavgaydı.

Oraya odaklandığım anda Aiden'm enerjisinin neden değiştiğini tam olarak anladım.

"Bu..." diye konuşmaya başladım.

"Evet." Aiden burun kemerini sıkarak iç çekti. "Jake."

Tam onlara doğru yaklaşmak üzereyken ayık olan adamın Jake'e yumruk salladığını gördüm ve yumruğu yüzüne temas ettiği anda nefesim kesildi. Jake çöp konteynerine doğru yuvarlanıp yere düştü.

"Neden paranın olmadığı umurumda bile değil. Tek bildiğim bana borçlu olduğun," dedi yabancı adam. Jake'e bir kez daha vurmak üzereyken Aiden koşarak ikisinin arasına girdi.

"Hey, hey, hey. Sakin ol," diye bağırdı Aiden. "Bence adama yeterince zarar vermişsin."

"Görünüşe göre vermemişim çünkü hâlâ nefes alıyor. Sen de bu şerefsize benzemek istemiyorsan, burnunu sokmamanı öneririm."

"Bunu yapmayı ne kadar istediğimi bilemezsin ama bu burnumu sokmam gereken bir durum," dedi Aiden dişlerini sıkarak. Jake kan tükürdüğünde hiç düşünmeden iyi olup olmadığından emin olmak için yanına koştum.

"Hails, kaldırımda bekle," diye bana emir vermeye çalıştı Aiden.

"Onu burada öylece bırakamam." Jake'in kendi başına doğrulamayacak kadar dengesiz olduğunu fark etmiştim. Gözlerinden biri şişmişti ve düzgün bir cümle kurmakta bile zorlanıyordu.

"Hailee!" diye bağırdı Aiden.

Geri adım atmadan, "Aiden!" diye bağırdım ben de.

Pes etmeyeceğimi biliyordu, bu yüzden önündeki adama döndü. "Sana ne kadar borcu vardı?"

"Elli dolar."

"Ciddi misin?" diye homurdandı Aiden. "Sana elli dolar borcu var diye bir sarhoşu mu dövüyorsun?" diye sordu Aiden. Ardından cüzdanını çıkarıp karıştırmaya başladı.

Adam, Aiden'ın cüzdanındaki paraları görür görmez gözlerini kıstı. "Elli mi dedim ben? İki yüz demek istemiştim."

"Anlamadım?" Aiden kaşlarını kaldırdı. "Daha iki saniye önce elli dedin."

"Bu Jake'in spor ayakkabılarıma kan bulaştırdığını fark etmeden önceydi."

"Jake'in yüzüne yumruk atmasaydın, ayakkabıların kan olmazdı," diye çıkıştı Aiden.

"Sen iki yüz dolar ver, ben de sizi rahat bırakayım."

Aiden sessizce hiç de hoş olmayan bir şeyler mırıldandı, yine de parayı verdi. Adam sırıtıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Aiden koşarak yanımıza geldi ve Jake ikimize yaslanırken onu oturur pozisyonda tutmama yardım etti.

"Tanrım, Jake. Ne bok yedin sen?" diye öfkeyle mırıldandı Aiden. Kolay kolay sinirlenmezdi ama Jake genellikle onu kızdıranlardan biriydi. Özellikle de şu anki haliyle.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," dedim Aiden'a. "Perişan halde."

"Hastane olmaz," diye mırıldandı Jake.

"Aptallık etme. Seni hastaneye götürmemiz gerekiyor," diye açıkladı Aiden.

"Hastane olmaz!" dedi tekrar. Bu sefer sesi daha sert çıkmıştı. "Beni babanın evine götür."

Aiden yüzünü buruşturdu. "Oraya gelmeni isteyeceğini sanmıyorum. Bağımlılıktan kurtulmuş olman gerekiyordu."

"Bıraktım. Artık temizim. Sadece kötü bir gece geçirdim. Bir şeyim yok. Beni babana götür," diye bağırdı kan öksürerek.

"İstersen ben arabayla götürebilirim," diye teklif ettim. "Arabam pastanenin hemen köşesinde. Büyütülecek bir mesele değil."

"Büyük bir mesele," dedi Aiden dişlerini sıkarak. Yine de en sonunda kabul etti.

Aiden, Jake'i arabama bindirmeye yardım ettikten sonra Waltersların evine doğru sürdüm. Jake arka koltukta yattığı yerden, "Kasabaya döndüğünü bilmiyordum, Aiden. Bilseydim yanına uğrardım," diye mırıldandı.

Aiden homurdandı. "Aynen. Tıpkı ben küçükken uğradığın gibi," dedi alaycı bir tavırla.

Aiden ve Jake arasındaki ilişkiyi biliyordum. Daha doğrusu, aralarında bir ilişki olmadığını biliyordum. Walters ailesi ya da sadece Samuel, Jake ile Aiden'ın birbirlerinin hayatında olmasının önemli olduğunu düşünüyordu. Laurie böyle bir şey istemiyordu. Aiden küçük yaşlardan itibaren iki babaya sahip olarak kendini yeterince özel hissetmişti. Bu durum Jake'in dünyanın en güvenilir insanı olmadığını fark edene kadar sürmüştü. Jake küçüklüğünden beri Aiden'ı beyzbol maçlarına götüreceğine dair büyük sözler verirdi. Doğum günlerinde hep yanında olacağına, Aiden için bağımlılıktan kurtulacağına yemin ederdi.

Aiden bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüştü. Biri onun için bağımlılığından kurtulmak istiyordu.

Ancak Jake onu hep hayal kırıklığına uğratmış, üstelik bunu defalarca yapmıştı.

Biz çocukken bazı günler Aiden'ın evine gittiğimde onu elinde beyzbol sopası ve topuyla verandada beklerken bulurdum. Jake onu beyzbol antrenmanı yapması için sahaya götüreceğini söylerdi.

Güneş batıp ebeveynleri onu içeri çağırana kadar orada otururdu.

Ardından başka gün tekrar aynı şeyleri yapardı. Ve başka bir gün. Sonra başka bir gün. Ardından bir gün Aiden, Jake'in sözlerinin asla tutmayacağı boş vaatler olduğunu anlamıştı. Aiden'ın güven sorunları yaşamasının bir nedeni varsa, o da Jake Walters'tı. Beş yıl önce konuşmayı bırakmamızın nedeninin babası olduğunu öğrendiğinde Aiden'ı derinden yaralayan şeyin bu olduğunu biliyordum. Samuel'ın, Jake'in aksine oğluna karşı daima dürüst olması gerekiyordu.

Arabayı park ettikten sonra Aiden'ın, Jake'i merdivenlerden çıkarmasına yardım ettim ve kapıyı açmalarını bekledim.

Samuel kapıyı açıp dayak yemiş ve yaralanmış kuzeni Jake'in verandada durduğunu görünce telaşlandı. Kapıyı sonuna kadar açtığında, "Ne oldu böyle?" diye sordu.

"Sence ne oldu? Jake işte. Yine en iyi yaptığı şeyi yapmış, her şeyi berbat etmiş. Buraya getirmemi kendisi istedi, o yüzden alabilirsin." Aiden, Jake'i hafifçe babasının kollarına itti ve oradan uzaklaşmak için arkasını döndü. Kendimi son derece rahatsız hissettiğimden ben de onu takip ettim.

"Aiden, bekle," diye seslendi Samuel. "Konuşmamız gerek."

"Seninle konuşacak bir şeyim yok."

"Oğlum..."

"İyi geceler, Samuel," dedi Aiden soğuk bir ses tonuyla.

Samuel bir adım geri çekilirken Aiden'ın sözlerinin verdi-

Ninova

ği acıyı hissettim. Gözlerinden paramparça oluşunu izlemek kalbimi kırıyordu. Samuel'ı teselli etmek isterdim ama o anda Aiden'ın benim şefkatime ihtiyacı olduğunu biliyordum. Beni ilgilendiren kişi Samuel değildi, oğluydu.

İkimiz arabama binip oradan uzaklaştık. Yol boyunca konuşmadık, nereye doğru gittiğimizden de emin değildim. Aiden hiçbir şey söylememişti. Elleri hâlâ yumruk halindeydi, kasvetli bakışlarla camdan dışarı bakıyordu. Sağ ayağını sertçe araba paspasına vuruyordu.

Arabayı yolun kenarına çekip park ettikten sonra Aiden'a döndüm. "Konuş benimle."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Babana söyleyecek bir şeyin yoktu, bunu anlayabiliyorum. Ama karşındaki benim, Aiden. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Son beş yıldır anlatamadığım kesin," diye tersledi. Sonra omuzları düştü ve alçak sesle küfretti. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Belki de istedin ve sorun değil." Elimi omzuna koyup onu kendime doğru döndürdüm. "Senin de bana kızmaya hakkın var, Aiden. Beni incitebilecek ağır şeyler de dahil olmak üzere bana her şeyi söyleyebilirsin."

"Seni incitmek istemiyorum." Mavi gözleri hüzün doluydu. "Sen incitmek isteyeceğim son kişisin."

"Bana zor kısımları anlat, ben de sana yardım edeyim."

"Jake'le karşılaşmak beni hiç rahatsız etmedi. Beni yanlış anlama, bu zor ve rahatsız ediciydi ama Jake'in her zamanki halleri. Tüm hayatım boyunca böyleydi. Ama babamla yüzleşmek? Kaotik olmaması gereken babamla? Hayatım boyunca örnek aldığım ama bana beş yıldır yalan söylediğini yeni öğrendiğim babamla? En ağırı bu çünkü şimdi sanki hiç tanımadığım bir adamın gözlerinin içine bakıyormuşum gibi hissediyorum."

"Benim için de aynı şeyi hissetmelisin. Babanın yaptığı planı ben de kabul ettim. Bunu kabul eden bendim. Ben..."

"Hailee, bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama son beş yılımı sana kızmaya uğraşarak geçirdim. Binlerce gün boyunca sana sinirli kalmaya çalıştım. Hatta buraya gelip o nefretimi kusmaya çalıştım ama işe yaramadı. Asla da işe yaramayacak. Kasabaya neden döndüğümü biliyor musun? Tatil için neden Leeks'te kalmaya karar verdiğimi?"

"Neden?"

"Senin için," diye itiraf etti. "Senin için geri döndüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz çocukken bana *Hollywood*'a gittiğimde kendimi kaybediyormuş gibi hissedersem geri dönüp seni bulmam gerektiğini söylerdin. Bir süredir kendimi kaybolmuş hissediyordum, bu yüzden... geri döndüm."

"Beni bulmak için mi?"

"Seni bulmak için."

Ömrümün sonuna kadar kalbim bu adama ait olacaktı.

"Aiden?"

"Evet?"

Altdudağımı ısırdım. "Evimi görmek ister misin?"

Bu tek cümle tüm ifadesini değiştirdi. Yüzünde kurnaz bir sırıtış belirirken gözlerini kıstı. "Bu... evinin iç dekorasyonunu görmek için mi, yoksa kıyafetlerini çıkarmak için bir davet mi?"

Kontağı çevirip arabayı çalıştırdım. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Evime girdiğimizde, "Travmam sayesinde evine girebileceğimi bilseydim, içimi daha önce dökerdim," diye takıldı Aiden. Etrafına bakınırken ellerini ceplerine sokup ıslık çaldı. "Vay canına. Burası Hailee diye bağırıyor."

En ince ayrıntısına kadar düzenli olan daireme baktım. Her şeyin bir etiketi vardı. Her şey yerli yerinde, her zamanki gibi temizdi. Oturma odamın dört duvarı kitaplıklarla kaplıydı ve iki kitaplığın ortasında neredeyse hiç açmadığım bir televizyon duruyordu. Sadece dekoratif bir parçaydı.

Her yerde annemin bana getirdiği bitkiler vardı. "Her eve bir bitki gerekir çünkü bir ortama hayat katar," derdi hep. Bir de oksijene yardımcı olmasıyla ilgili bir şeyler söylemişti. Ne yazık ki, annem bitkiler konusunda benden daha iyiydi.

Mutfak adasında bir kek tabağı vardı, üzerinde annemin limonlu keklerinden biri duruyordu. Her hafta, bütün hafta boyunca yavaş yavaş yemem için bana küçük bir kek yapardı. Bu yaptığım antrenmanların neden çok işe yaramadığını açıkça gösteriyordu. Tatlılar ve *squat*'larla dengeli bir hayat yaşıyordum. Dürüst olmak gerekirse, hayatın tadını çıkarıyordum.

Ayakkabılarını çıkarıp rahatına bakarken, "Bitkilerin kuru-

mak üzere," dedi Aiden. Mutfağıma doğru yürüdü, bir sürahiyi suyla doldurdu ve söz konusu bitkileri sulama görevini üstlendi. "En son ne zaman bu bitkileri gübreledin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne zamandan beri bitkilerden anlar oldun?"

"Bir keresinde bitkilerle kafayı bozmuş olan bir karakteri canlandırmıştım. Bu zavallı şeylerin biraz şefkate ve bakıma ihtiyacı var." Parmağını toprağa sokup kaşlarını çattı. "Bunları en son ne zaman suladın?"

"Şey, iki ay önce olabilir?"

"Hailee!"

"Ne? Kendimi savunmam gerekirse, bu bitkileri ben istememiştim."

"Beni öldüreceksin, Hails. Beni öldüreceksin." Sonraki on dakika boyunca Aiden evin içinde dolaşıp bitkilerimle konuştu, onlara ninniler söyledi ve onları sularken sevildiklerini tekrarladı. "Anneniz size kötü davrandığı için üzgünüm," diyordu bitkilere.

Açıkçası bunun tahrik edici mi, yoksa itici mi olduğundan emin değildim.

Ardından onları sularken kaslı kollarına baktım ve... evet, tahrik ediciydi.

Bitkilerin yapraklarının tozunu almayı tamamladığında gururlu bir bakışla ellerini yıkadı. "Bitkiler affedici varlıklar olduğu için şanslısın. Birkaç gün içinde ne kadar mutlu görüneceklerini izle ve gör."

Masamın yanından geçerken duraksadı. Mantar panomdakileri fark ettiğinde şaşkınlıkla başını eğdi. Bütün filmlerinin sinema biletleriydi. Bakışları bana kaydı. "Hepsini izledin mi?"

"Her birini vizyona girdiği gece izledim ve DVD'lerini satın aldım. Abartmak gibi olmasın ama büyük ihtimalle en büyük hayranın benim."

"Hımm. Bu duyguyu hissedeceğimi hiç beklemiyordum."

"Hangi duyguyu?"

"Aşk."

Gülümsedim. "İnsanı bir anda gizlice yakalıyor."

"Evet, onun gibi bir şey." Elini uzattı ve orada asılı duran kolyeyi aldı. Yıllar önce çıkardığı Jerry kolyesini. "Alabilir miyim?"

Başımı salladım. "Elbette."

Kolyeyi boynuna taktığında kalbimdeki bir parçanın anında iyileştiğine yemin edebilirdim.

Koltuğuma kıvrılarak ona gülümsedim. "Artık kafanı dağıttığına göre Jake ve babanla olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerini kıstı. "Beni buraya sevişmek için çağırdığını sanıyordum?"

Kahkaha attım. "Sevişeceğimizi söylemedim."

"Ah. Pekâlâ. Şey, evini görmek güzeldi. Gitsem iyi olacak..."

Ona bir yastık fırlattım. "Kapa çeneni ve gelip şuraya otur."

Kıkırdayarak dediğimi yaptı. Karşıma otururken iç çekti. "Babamla konuşmam gerektiğini biliyorum. Sadece hazır değilim. Ve ona Samuel dememem gerektiğini de biliyorum. Bu pis bir hareketti. Bazen bir pislik gibi davranıyorum. O zaman da kafamda o pis anı tekrar tekrar canlandırıp boktan bir şey yapmış olmasına rağmen babam için üzülüyorum."

"İnsanlar kusursuz değildir. Hepimiz hatalar yapıyoruz."

"Bu gece babamın tarafını tutmanı kaldıramam, Hailee."

Ona doğru uzanıp ellerini tuttum. "Onun tarafını tutmuyorum, yemin ederim. Ben sonuna kadar senin tarafındayım. Söylemek istediğim tek şey, insanların yaşadıkları olaylar karşısında yapabilecekleri en iyi seçimleri yaptıklarına inanmak istiyorum. O zamanlar babanın benden yapmamı istediği şey

yanlıştı ama belki artık bunun farkındadır. Pişman olduğuna eminim. Büyüdüğümüzü göstermek ve özür dilemek için bize bir fırsat verilmezse, hatalarımızdan ders çıkaramayız. Babanla bu konuşmayı hiç yapmamış olmanın pişmanlığını taşımanı istemiyorum. Bunun hayatının geri kalanında seni yiyip bitirmesini istemiyorum."

Kaşlarını indirdi. "Ya özür dilemesi onu affetmem için yeterli olmazsa?"

"O zaman en azından onu affetmek için onunla konuşmuş olursun. Beni dinlemek zorunda değilsin. Babanla konuşmak zorunda değilsin ama seni tanıyorum, Aiden. Bunun seni sonsuza dek yiyip bitireceğini biliyorum."

Burnunun kemerini sıktı. "Egom yüzünden mi oluyor? Beni babamla konuşmaktan alıkoyan bu mu?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Onunla konuşmama kararın doğru bir karar olabilir. Ancak onunla konuşmazsan bunun doğru bir karar olup olmadığını her zaman sorgulayacaksın. Belki de egonla ilgili değildir. Belki de bir sınırdır. Yine de bence hangisinin olduğunu öğrenmeye değer."

Burnunu kırıştırarak gözlerimin içine baktı. "Bu işlerde nasıl bu kadar iyi oldun?"

"Şey, beş yıllık sağlam bir terapi işe yaradı."

"Hâlâ terapiye gidiyor musun?"

"Gidiyorum. Yaşadığım zorbalıklardan sonra mutlu olmak için kendime elimden geldiğince şans vermek istedim. Hâlâ mutlu olmaya uğraşıyorum. Her şey zamanla."

"Seni ne mutlu ediyor, Hailee?"

Gülümseyerek dizlerimi göğsüme doğru çektim. "Küçük şeylerden mi, yoksa büyük şeylerden mi bahsedeyim?"

"İkisi de."

"İnsanların yavru köpeklerini gezdirmesi ve yavru köpekler her şeye çok heyecanlandıkları için tasmalarını kontrol edeme-

meleri. Askerlerin aileleriyle kavuştukları videolar. *Hallmark** filmleri. Kışın şömineler ve kakao, her ne kadar şu anda sahip olduğum tek şömine televizyondaki sahte şömine olsa da. Gülen çocuklar. Sokaklar sabah koşuşturmasıyla meşgul olmadan önce gün doğumunun sessizliği. Hastalarını gerçekten önemseyen doktorlar. Annem. Zencefilli kurabiyeler. Sen."

"Ben mi?"

Başımı salladım. "Nasıl oluyorsa, sen hem küçük hem de büyük bir mutluluk sebebisin." Utangaç bir tavırla gülümsedi ve ben bu gülümsemesini uzun, çok uzun bir süre zihnime kazımak istedim. Sanki Aiden'ın içindeki çocuk, bir anlığına oyun oynamak için ortaya çıkmıştı. "Peki ya sen? Seni ne mutlu eder?"

"Sen."

Gülümsedim. "Ben sen dedim diye sen de beni söyleyemezsin."

"Seni söyleyebilirim."

"Seni başka ne mutlu eder?"

"Sen," diye tekrarladı.

"Sadece ben ve ben mi?"

Benimle birlikte uzaklara kaçın, kalp atışlarım.

Başını salladı. "Sen ve sen."

Bu çok tatlı bir şey olmasının yanı sıra, aklıma bir fikir de getirmişti. Koltuktan kalktım, masama doğru yürüyüp bir defterle kalem aldım. Ardından Aiden'ın yanına, kanepeye geri döndüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bize yeni bir liste yapıyorum." Deftere bir şeyler karaladıktan sonra ona uzattım. Yazdıklarımı okurken sırıttı.

Tom ve Jerry'nin Mutlu Olmak İçin Yapılacaklar Listesi

"Listenin birinci ve ikinci maddesi olmaktan onur duysam da seni daha çok mutlu edecek yeni şeyler denemek için birlikte yeni bir liste hazırlayacağız."

* Dünya çapında yayın yapan bir film kanalıdır. (ç.n.)

Kıkırdadı. "Mutlu olmama yardım mı edeceksin?"

Başımı salladım. "Mutlu olmana yardım edeceğim."

"Jerry?"

"Efendim, Tom?"

"Sana âşığım."

"Ben de sana âşığım." Bu hiç son bulmamıştı. Hiçbir zaman kaybolup gitmemişti.

Sonraki bir saati, Aiden ve benim en üst düzey mutluluk seviyemizin kilidini açmamıza yardımcı olması için önümüzdeki birkaç yıl boyunca deneyeceğimiz şeylerin listesini oluşturarak geçirdik.

- Paraşütle atlamaya gidin
- Aiden eğlencesine bir çizim dersi alsın
- Kardan bir kale inşa edin
- Kuzey ışıklarını görmeye gidin
- Bir yemek kursuna katılın
- Daha fazla insana hayır deyin
- Hayır dediğiniz için kendinizi kötü hissetmeyin
- Tatilde dünyayı gezin
- Hailee bir yüksek lisans programına kaydolsun
- Evlenin
- Bir aile kurun

Listeyi kahkahalar eşliğinde hazırladık. Sanki yine on yedi yaşındaydık. Evlerimizin ortasında oturmuş, birbirimize yeniden âşık oluyormuşuz gibi hissediyorduk. O çocuk tarafından sevilmek çok doğru hissettiriyordu.

"Sana biraz kızgınım," diye itiraf ettim.

"Nedenmiş?"

"Çünkü hatırladığımdan çok daha yakışıklısın."

Güldü. "Sen de buradan ayrıldığım zamankinden daha iyi

görünüyorsun. Üstelik bu çok büyük bir şey çünkü her zaman mükemmel görünüyordun."

"Sikeyim seni."

"Lütfen yap bunu."

Yanaklarım kızardı. "Ben ciddiyim, Aiden. Merdivenlerde seviştiğimizde her şey o kadar hızlı gelişti ki, fazla düşünme fırsatım olmadı. Şimdi tekrar sevişemeyiz çünkü aklımdan bir sürü şey geçiyor. Sonuçta her gün *Superman*'le takılmıyordum."

"Bunu her gün yapabileceğimiz bir şey haline getirebiliriz, Hailee. Sana söz veriyorum, bu da seçenekler arasında."

Güldüm. "Bunu yapmayacağız."

Bana yaklaştı. "Birisiyle yatak odasında rahatlamanın en iyi yolu nedir biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"Pratik yapmak."

Gülümsedim. "Öyle mi?"

Yaklaşıp beni kucağına aldı. Dudaklarını boynumda gezdirdi. "Evet. Eğer ilk başta başaramazsan..." Bir elini bacaklarımın arasına kaydırıp uyluğumun içini okşamaya başladı. "Tekrar tekrar denersin. Tekrar tekrar içine girmeme izin verdiğinde hiçbir şeyi fazla düşünmeyeceğine söz verebilirim ve..." Dudaklarını kulak mememe değdirdi. "Tekrar tekrar."

"Peki." Arzum giderek artarken kalbim heyecanla atıyordu. "Ne zaman başlıyoruz?"

✦

Sabah annem, babam ve Kate'den gelen milyonlarca cevapsız arama ve mesajla uyandım. Güneş ışınları pencereden içeri süzülürken Aiden hâlâ yanımda uyuyordu. İlk mesajı açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Annem: *Haberleri okuma.*

Ne?

Ne haberi?

Kate'den gelen mesajları açtığımda bir sürü anı gözümün önünde canlandı.

Kate: *Bu insanlar lanet olası şerefsizler. Siktir et onları. Hem senin ve Aiden'ın fotoğraflarını nasıl çektiler? Demek ki kasabada bir köstebek var.*

Ah, olamaz.

İnternet arama motoruna girip Aiden'ın adını yazdım. Karşıma çıkan ilk haberlerin hepsinde benim yüzüm vardı. Tıpkı beş yıl önceki gibi... Hayal bile edemeyeceğim kadar kötü açılardan çekilmiş fotoğraflarım ve "Hollywood'un Prensi Küçük Kasabalı Sıradan Kızla Çıkıyor" başlıkları her yerdeydi.

Aiden'ın benimle birlikte yürürken çekilmiş fotoğrafları vardı. Aiden benimle gülerken, otelde Aiden'ın odasından çıkarken hardala bulanmış haldeyken çekilmiş kareler vardı. Tommy'nin yumruk yediği gece, Starlight Inn'in önünde kavga ettiğimiz zamanın fotoğrafları bile vardı.

Tüm bu fotoğrafları nasıl çekmişlerdi? Kasabada kim bizi takip ediyordu?

Hakkımda yazılan yorumları okumaya başladığımda midemin bulandığını hissettim. İnterneti kapatmalıydım. Bu yorumların zihnime işlemesine izin vermemeliydim. Yine de yorumları okumaya devam ettim. Dünyadaki diğer insanların beni tarif ettiği kelimeleri sindirmeye devam ettim.

Koca kıçlı.

İğrenç.

Bacaklarının kalınlığını gördünüz mü?

Gözlerim doldu ama yorumları okumaya devam ederken ağlamadım. Aiden yatakta hareketlenince sırtımı ona döndüm. Kollarını bana dolayıp kendine çekmeden önce biraz mırıldandı. Telefonu yastığımın altına sakladım.

Boynuma doğru, "Daha uyanma vakti gelmedi, Hails," diye mırıldandı.

"Evet, işe biraz erken gitmem gerekiyor. Bay Lee'nin bana ihtiyacı varmış."

"Ah, pekâlâ. Hemen kalkayım da sana eşlik edeyim." Tam kalkmaya çalışırken onu durdurdum.

"Sorun yok. Sorun yok," dedim yüzümü ona dönerken.

Sorun yok.

Sorun yok.

Sorun yok.

Dudaklarından usulca öptüm. "İşten sonra görüşürüz. Tamam mı? Sen de biraz daha uyu. Çılgın bir gece geçirdin," diye şaka yaptım. Gerginliğimi gizlemeye çalışıyordum.

Sırtarak kollarını iki yana esnetti. "Bu gece seninle yine çılgın bir gece geçirmeyi umuyorum. Sana eşlik etmemi istemediğine emin misin?"

"Evet, eminim. Dinlen. İşten sonra görüşürüz. Çıkarken kapıyı kilitle."

Yastığına sarılıp tekrar uykuya dalmadan önce anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. O huzur içinde uyurken ben de hızla banyoya girip kapıyı arkamdan kilitledim. O anda, dünyadaki diğer insanların zorbalık yaptığı o korkmuş ve canı yanmış on yedi yaşıma geri dönmüştüm. Duygularım içimden taşarken göğsüm ağrımaya başlamıştı. Aiden'ın duymaması için hıçkırıklarını gizlemeye çalışıyordum. Göğsüm üzüntüden yanıyordu. Hâlâ yıllar önce söyledikleri tüm o korkunç şeyleri tekrar söylüyorlardı. Hâlâ bana zalimce hakaretler ediyorlardı.

Aiden'ın söylenenler hakkında kendini kötü hissetmesini hiç istemiyordum. Bana en son internette acımasızca hakaretler edildiğinde bunun onu ne kadar üzdüğünü biliyordum. Onu tekrar o ruh haline sokmak istemiyordum.

Kendime ağlamak ve duygularımı ifade etmek için alan tanımıştım.

Okuldaki derslerim ve terapide geçirdiğim zamandan öğrendiğim tek bir şey vardı. O da tüm duyguların gerçek olduğu ve yokmuş gibi davranmak yerine onlarla başa çıkmanın en iyi yol olduğuydu. Ayrıca ağlamanın bir zayıflık belirtisi değil, insanın kendini ifade etme şekli olduğunu da öğrenmiştim.

Sonra derin bir nefes aldım, soyunup duşa girdim. Vücudumu şok etmem ve kendime gerçekliğimi hatırlatmam gerekiyordu. Şu anki halimle iyi ve güvende olduğumun farkına varmalıydım. Su vücudumun üzerinden akarken derin nefesler alıp kendime sarıldım. Kendimi avutmak için kollarımı aşağı yukarı ovuşturdum. Zihnimi, ruhumu ve bedenimi sakinleştirdim.

"Sorun yok. Sorun yok. Sorun yok..." Nefesimi düzene sokarken su vücudumun üzerinden akıp gidiyordu. Vücudum bu sözlere inanmaya başlayana kadar tekrarlamaya devam ettim. Derin nefesler alıp vererek beni ele geçiren panikten kendimi kurtarmaya çalıştım. Ardından giyindim ve işe gitmek için yola koyuldum.

Otele girdiğimde Kate resepsiyonda duruyordu. Yaşlı gözlerle bana baktı.

İç çekip ona buruk bir şekilde gülümsedim. "Sorun yok. Ağlama, Kate."

"Tamam," diye cevap verirken hıçkırdı. Gözyaşları çoktan yanaklarından aşağı süzülmeye başlamıştı bile.

Bu benim için durumu daha da kötüleştirmişti çünkü sevdiğim biri ağladığında ben de ağlardım. Duygularımı kontrol edemezdim. Sadece onlara uyardım.

Koşarak yanıma gelip bana sarıldı. Birinin beni teselli etmeye çalışması da beni kolayca ağlatan başka bir şeydi. "Çok üzgünüm, Hailee. Bu insanların hepsi şerefsiz."

"Her şey yolunda. Sorun yok."

Sessizce bunu tekrarlayıp duruyordum.

Sorun yok.

Sorun yok.

Sorun yok.

Hailee'nin kapısından gelen yumruklanma sesiyle uyandım. Kendimi onun yatağından kaldırmadan önce esneyip gerindim. Kapı vurulmaya devam ederken üzerime bir tişört geçirdim.

"Külkedisi, aç kapıyı. Benim, baban," dedi Karl.

Bunu duyduğumda pantolonumu da giydim. Karl'ın beni kızının evinde tekrar çıplak yakalaması ihtiyacım olan son şeydi. Kapıya yöneldim, açtım ve Hailee'nin babasına gülümsedim. "Selam, Karl. Hailee çoktan işe gitti ve..."

Eve dalarken, "Burada ne yapıyorsun?!" diye bağırdı.

Pekâlâ. Bu beklemediğim bir selamlaşmaydı.

"Ah. Şey, Hailee ve ben tekrar birlikteyiz ve..."

"Senden onu bir daha incitmemeni istemiştim," diye çıkıştı.

Gözlerimi kıstım. "Evet, hatırlıyorum. Onu incitmedim."

Homurdandı. "Yalancı. Bu sabah magazinde beş yıl önce olduğu gibi yine kızıma hakaret edilen bir sürü haber okudum."

Göğsüm sıkıştı. "Bir dakika, ne?"

"Dış görünüşüne ve karakterine hakaret ettikleri haber üstüne haber vardı. Tanrıya yemin ederim, bunu düzeltmen gerek, Aiden. Bu saçmalığın beş yıl önce küçük kızıma neler yaptığını gördüm ve bunu tekrar yaşamasını istemiyorum. Her gece otu-

Ninova

rup ağlayarak uyumasını ya da kâbuslarla uyanmasını dinlemek istemiyorum. Sen yanında değildin. Kaliforniya'ya gittiğinde onun en kötü zamanlarını görmedin. Onu yatıştırmak zorunda olan bendim. Kırık kalbini tekrar bir araya getirmesine yardım etmek zorunda olan bendim. Bunu tekrar yaşamayı hak etmiyor. Eğer onu bu tür bir kötülükten koruyamıyorsan, o zaman ondan ayrılmalısın. O benim bebeğim, Aiden. O benim dünyam ve bunu hak etmiyor."

"Karl, neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Google'da arayabilirsin!" diye bağırdı. Ellerini öfkeyle havaya kaldırıp merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı. "Ben kızımı bulmaya gidiyorum."

Telefonumu almaya giderken panik göğsümde yükseliyordu. Arama motorumu açtım, adımı arattığımda ekranın her yerinde Hailee'nin fotoğrafları belirdi. Hailee hakkında her şeyi bildiklerini iddia eden, onun kim olduğunu anlatan ve vücuduyla ilgili yorumlar yapan bir sürü haber vardı.

Hailee'nin kişiliğiyle ilgili yazılanları okurken sertçe yutkundum. İnternette onu çok yanlış bir şekilde anlatıyorlardı.

Zihnim beş yıl önceki olaylara geri dönmüştü. Eğer bu haberleri daha önce gördüyse, Hailee'nin neler yaşadığını ve zihninin her şeyi tekrar değerlendirdiğini ancak hayal edebilirdim. Babası haklıydı, diğer insanların onun hakkında söylediklerini hiç hak etmiyordu.

Hailee'yi kontrol etmeye Starlight Inn'e gitmeden önce ayakkabılarımı ve ceketimi giydim. İnsanların ona son saldırışında karanlık bir yere sürüklendiğini hatırladıkça sinirlerim bozuluyordu. Bunun tekrar olmasma izin veremezdim. Sırf benimle birlikte görüldüğü için onun bu kadar büyük bir baskı altında ezilmesine seyirci kalamazdım.

Otele girdiğimde Hailee'nin arkadaşı Kate resepsiyonda

oturuyordu. Bana gülümsedi. Gözlerindeki ifadeden olanları bildiğini anlayabiliyordum. "Merhaba, Aiden," dedi Kate.

"Selam. Hailee'yi nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Arka tarafta babasıyla konuşuyor."

Sertçe yutkundum. "O iyi mi?"

"Açıkçası iş yüzünden onunla fazla konuşma fırsatım olmadı."

Başımı sallayıp ona teşekkür ettim. O anda dışarı çıkıp Hailee'yle konuşmayı düşündüm ama Karl'ın bu fikirden pek hoşlanmayacağını biliyordum.

"Geri döndüğünde benimle konuşmak için odama gelmesini söyleyebilir misin?" diye sordum Kate'e.

"Evet, tabii ki. Lafı bile olmaz."

"Teşekkür ederim, Kate."

"Rica ederim. Şey, Aiden?"

"Efendim?"

"İnsanlar internette pislik gibi davranıyorlar. Bu senin suçun değil."

Kaşlarım çatıldı. "Kendimi suçladığımı nereden çıkardın?"

"Çünkü Hailee bana senin hakkında birçok şey anlattı. Eğer onun söylediği gibi biriysen -ki bence öylesin- o zaman kendini suçluyorsundur."

Ona hafifçe gülümsedim ve odama gitmeden önce teşekkür ettim. Odaya girer girmez ceketimi çıkarıp volta atmaya başladım. Olayı nasıl çevireceğimi öğrenmek için basın ekibimi aradım. Ekibim bana beklememi, tek kelime etmememi söylemişti. Hailee bana mesaj atarak öğle yemeği molasında odama uğrayacağını haber vermişti.

Bu bekleyiş beni öldürüyordu.

Sanki geçen her saniye internette daha fazla yorum yapılıyordu.

Hailee nihayet odama geldiğinde kapıyı açtım ve o karşımda dururken bir duygu yoğunluğu hissettim.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Merhaba," diye fısıldadı.

"Selam. İçeri gel."

Dediğimi yapıp kapıyı arkasından kapattı.

"Dinle..." dedik ikimizde aynı anda. İkimiz de kıkırdadık ve Hailee eliyle beni işaret etti.

"Önce sen," diye teklif etti.

"Özür dilerim," dedim pat diye. "Bu boktan şey tekrar yaşandığı ve garip bir kâbus gibi göründüğü için özür dilerim. İnsanların internette senin hakkında söyledikleri kötü şeyler için özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Basın ekibimle konuştum ve bir plan hazırlıyoruz..."

"Yapma," diye araya girdi. "Bu işi akışına bırakacağız."

Kalbim sızladı. "Ne? Hayır. İnsanların senin hakkında bu şekilde konuşmaya hakkı yok. Beş yıl önce ne kadar zor şeyler yaşadığını biliyorum ve baban haklıydı. Benim işim seni bu tür şeylerden korumak. Eğer bunu yapamazsam..."

"Aiden." Yanıma gelip ellerimi tuttu. "Bu senin görevin değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil. Eğer kendi adına bir açıklamada bulunman gerektiğini hissediyorsan, elbette bunu yapabilirsin. Ancak bunu benim yüzümden yapacaksan, yapmamanı rica ediyorum."

"Ama..."

"Ben iyiyim," dedi Hailee. "Başta şaşırdım mı? Evet. On yedi yaşımdayken hissettiğim o eski özgüvensizliğe geri mi döndüm? Elbette, bir an için. Sonra ne kadar yol kat ettiğimi hatırladım. Artık o genç kız değilim, Aiden. Diğer insanların hakkımda ne düşündüğünden korkmuyorum çünkü ben artık kim olduğumu biliyorum. Kendime o kadar güveniyorum ki, dışarıdan gelen sesler benim için hafif bir vızıltıdan başka bir şey değil."

Sertçe yutkundum. "Sadece diğer insanların söyledikleri

şeyler yüzünden kendimi kötü hissediyorum ve o şeyleri söylüyor olmalarının tek nedeni de benim."

Bir elini yanağıma koydu. "Ben seni seçtim. O zamanlar hazırlıksız yakalanmıştım. Ne olacağını bilmiyordum ama şimdi magazin konusunda deneyimim var. Nasıl işlediğini, nasıl yürüdüğünü biliyorum. İşte bu benim her şeye 'tamam' deme şeklim. Bu hayatı seçiyorum çünkü seni seçiyorum. Bu hikâyeler son bulacak. İnternette konuşacak başka bir şey bulacaklar. Hiçbirini umursamayacağız ve her şey yoluna girecek. Sosyal medyadan kopmalı, hayatımızı yaşamalıyız. Bu şekilde kazanacağız, onların oyunlarına gelmeyerek."

Sertçe yutkunup alnımı onun alnına yasladım. "Ama baban..."

"O da bir insan, yani kusursuz değil. Kızının tekrar acı çekmesinden korkup duygusal bir tepki verdi ama ben artık acı çekmiyorum. Olduğum kişiyi biliyorum. Olduğum kişiyi seviyorum. Bu bedenimi tüm muhteşemliğiyle seviyorum. Kalça kıvrımlarımı, göbeğimi ve çatlaklarımı seviyorum. Artık insanların benim için yeni özgüvensizlikler yaratabileceği bir dünyada yaşamıyorum. Çünkü kendime olan sevgim onların seslerini bastıracak kadar güçlü. Bunu nasıl yapabildiğimi biliyor musun?"

"Nasıl yaptın?"

"Senin sayende." Ellerimden tutarak beni yatağıma götürüp oturttu. Önümde dururken ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Elinin tersiyle yanaklarını okşattı. "Bana bunun çok güzel olduğunu söylemiştin." Sonra bluzuna uzanıp düğmelerini çözmeye başladı, sutyeni ve karnı açığa çıktı. Ellerini kollarında, karnında ve göğsünde gezdirdi.

Muhteşem, dolgun göğüsleri...

Ömrümün sonuna kadar vücuduna bakabilirdim ancak yine de yeterli gelmezdi.

"Bana bacaklarımı sevmemi söylemiştin," dedi pantolonunu çıkarırken. Elini bacaklarının arasında gezdirirken hafifçe iç çamaşırının kumaşına dokundu. Sertleşen aletim gibi gözlerim de onun her hareketine odaklanmış haldeydi.

Bakışlarımı ondan ayırmadan, "Başka?" diye sordum. "Sana başka neyi sevmeni söylemiştim?"

Sutyeninin kopçasını açarak yere bıraktı. Güzel göğüsleri kumaştan kurtulduğunda tek düşünebildiğim dudaklarımı meme uçlarına yapıştırıp her santimini tatmak istediğimdi. Elleriyle göğüslerini kavradı. Onlara masaj yaparak o anda ve orada onun her şeyini benimseme arzumun daha da şiddetlenmesine neden oldu.

"Bana bunları sevmeyi öğrettin ve..." Boşta kalan elini çamaşırının içine soktu. Anında yanına gidip onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı boynuna dayadım. Onu duvara yaslayana kadar birkaç adım geriye ittim.

Ellerimden biri, çamaşırının içindeki eliyle birleşti. Gözleri büyürken ve dudaklarından hafif bir inilti kaçarken parmaklarımla onu nazikçe okşadım.

İki parmağımı içine kaydırdım. "Öğle molanın bitmesine ne kadar kaldı?" diye boynuna doğru fısıldadım. Onu öpüyor, yalıyor, emiyordum.

Kalçasını bana doğru bastırarak, "Yeterince vakit var," diye mırıldandı.

Bu benim için yeterli bir cevaptı.

Öğle molamı otuz dakika aşmıştım ama neyse ki Kate beni idare etmeye fazlasıyla istekliydi. Çok keyifli geçen öğle molamdan sonra giyinirken, Aiden da yatağının kenarına oturmuş kot pantolonunu bacaklarına geçiriyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu gözlerini bana çevirerek.

"Ne istersen sorabilirsin."

"Bunu nasıl başardın?" Ensesini ovuştururken sesi çekingen ve alçaktı.

"Neyi nasıl başardım?"

"Kendinle bu kadar barışık olmayı? Bunu içinde görüyorum. Mutluluğunu görüyorum ve buna imreniyorum. Hayatını her yönüyle çok sevdiğini görüyorum. Ben de bu duyguyu yaşamak istiyorum ama imkânsız geliyor."

Ona doğru yaklaşıp yanına oturdum. "Bencil olmak zorundasın. Kendi mutluluğun ve huzurunun dünyadaki en önemli şey olduğuna karar vermeli, sonra da bu mutluluğun kaynağını bulmak için elinden gelen her şeyi yapmalısın. Bu kaynak benim için insanlara yardım etmekti. Senin için bu herhangi bir şey olabilir. Önemli olan, herkesi bunun dışında tutmak. Buna ailen

Ninova

ve ben de dahiliz. Bu noktada bizim görüşlerimizin hiçbir önemi yok. Dışarıdaki sesler o kadar gür çıkıyor ki, kendi düşüncelerimizi duymamız zorlaşıyor. Geminin kontrolünü ele almalı ve onu kıyıya doğru yönlendirmelisin. Çünkü başka hiç kimse geminin nasıl çalıştığını bilmiyor. Kendine o kadar odaklanmalısın ki, dışarıdan gelen gürültü bir fısıltıdan ibaret olsun."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"En mutlu olduğun anları düşün. O sırada ne yapıyordun? Yapmayı çok sevdiğin şeyler nelerdi?"

"Resim yapmayı severdim. Kariyerim yüzünden bir süredir yapamıyorum ama çok severdim. Hem de sadece kendim için yaptığım bir şeydi. Çoğu insan böyle bir hobim olduğunu bile bilmiyordu."

"Daha sık resim yap. Sonra yeni şeyler dene, eski şeyler dene, her şeyi dene. Derken bir gün uyanacaksın ve şu anda hissettiğin üzüntü uzak bir rüyadan ibaretmiş gibi gelecek. Aiden..." Elini tutup hafifçe sıktım. "Sonsuza dek üzgün olmak zorunda değilsin. Ama olsan bile üzüntünü tek başına yaşamayacaksın. Yolculuğunun her adımında yanında olacağım."

"Seni hak etmiyorum," diye bir itirafta bulundu.

"Özgüvensizliğin komik yanı da bu. Sana her zaman yalan söyler." Eğilip dudaklarından usulca öptüm. "Çünkü gerçek şu ki, sen kesinlikle beni hak ediyorsun. Ben de seni hak ediyorum."

Konuşmamızın ardından Aiden'ın odasından eşyalarımı topladım. Koridora çıktığım anda yılan gibi gizlice ortalıkta dolaşan Mama ve Violet'la karşılaştım.

Onlara tatlı bir şekilde gülümsedim. "Hanımlar, iyi günler."

Violet gözlerini kısarak, "Merhaba, Hailee. Az önce seni Aiden'ın odasından çıkarken mi gördük?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım bunu zaten biliyordunuz. Konuşmak için biraz vaktiniz var mı?"

Birbirlerine dönüp baktıktan sonra, "Elbette, tabii ki," dediler aynı anda.

Onları aşağıya indirip okuma odasındaki kanepeye oturttum. Ben de önlerindeki sehpaya yerleşip bacak bacak üstüne attım.

"Sanırım siz hanımlar için Starlight Inn'den ayrılma vakti geldi," dedim sert bir ifadeyle.

Marna tek kaşını kaldırdı. "Pardon?"

"Şu andan itibaren otel rezervasyonunuzu iptal ediyoruz. Artık gitme vaktiniz geldi, önümüzdeki otuz dakika içinde eşyalarınızı toplayabilirsiniz."

"Ne?!" Violet birden doğrulup yüzünü buruşturdu. "Bunu yapamazsınız. Biz müşteriyiz, buranın ücretini ödüyoruz."

"Evet ama kurum politikamız gereği, diğer müşterilerimize rahatsızlık verdiğiniz takdirde sizi otelimizden çıkarma hakkımızı saklı tutuyoruz."

"Ama biz hiçbir şey yapmadık ki!" diye itiraz etti Marna.

Gülümseyerek ona doğru eğildim. Bileğine hafifçe dokundum. "Çok güzel bir bilezik." Telefonumu çıkarıp ona, bu sabah magazin haberlerinden kaydettiğim bir fotoğrafı gösterdim. Aiden ve benim olduğumuz fotoğrafta, bir şekilde Marna'nınkine çok benzeyen bir bilezik takılı bir kol dikkat çekiyordu.

Yüzü asıldı. "Siktir."

"Gerçekten de siktir," diye onayladım.

"Fotoğrafları göndermeden önce tekrar tekrar kontrol etmen gerekiyordu!" diye arkadaşını azarladı Violet.

"Biliyorum, biliyorum. Benim hatam." Marna dişlerini göstererek sırıttı. "O fotoğraflara sağlam para ödediler. İyi tarafından bakarsak, artık ilişkinizi halk da öğrendiği için mutlu değil misin? Aslında sana bir iyilik yaptık."

"Şimdi de bavullarınızı toplayıp kasabayı terk ederek bana bir iyilik daha yapmış olacaksınız."

Violet omuz silkti. "Makul bir istek." Ayağa kalkıp aralarında fısıldaştıktan sonra Violet bana döndü. "Gitmeden önce Aiden'la bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

"Dışarı!" diye bağırdığımda küçük sıçanlar gibi kaçmaya başladılar. Ardından tekrar kendi hayatıma döndüm çünkü artık dünyanın mutluluğumdan bir saniye daha çalmasına izin vermeyecektim.

Bir insanın mutlu olmak için yapabileceği en önemli şey, dış dünyadaki insanların fikirlerine ve eleştirilerine kulaklarını tıkamaktı.

Son birkaç haftadır Hailee ve ben birbirimize gitgide daha çok âşık oluyorduk.

Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım. Bunun sebebinin beni hayatına tekrar kabul eden çilli kız olduğunu biliyordum. Bedenlerimizle sevişmediğimiz zamanlarda, zihinlerimizle sevişiyorduk. Hailee ile sohbetlerimiz eskisi gibi çabasız bir hale bürünmüştü.

Babamla Şükran Günü'nde zorla ettiğimiz birkaç kelime dışında fazla konuşmamıştık. Bunu da sırf annem mutlu olsun diye yapmıştım. Annem, babamla aramı düzeltmem için zorlamamıştı çünkü babamın yaptığı seçimlerle aramızdaki ilişkiye ne kadar zarar verdiğini biliyordu.

Şükran Günü'nde Jake yemeğe gelmişti ve babam ona yine borç vermişti. Bunu hiç anlamıyordum. Jake benden de borç istemişti ama artık o adama bir şey borçluymuş gibi hissetmiyordum. Tabii ki Jake ona borç vermediğim için büyük bir olay çıkarmış ve bana ünlü, bencil bir şerefsiz olduğumu söylemişti. Aileme yardım etmeye fazlasıyla yetecek kadar param olduğunu söylemişti.

Annemle babamın, benim için Jake'ten çok daha fazlası

Ninova

olduğunun farkındaydım. Yine de babamın bu canavarı neden beslemeye devam ettiğini anlayamıyordum. Yıllar boyunca ona akla mantığa sığmayacak kadar çok para vermişti ve bu paralar Jake'in kötü alışkanlıklarını beslemekten başka bir işe yaramamıştı. O anda, babam Şükran Günü'nde cüzdanını çıkardığında sevginin ne kadar toksik olabileceğini anladım. Babam kuzenine verdikçe vermiş ve karşılığında hüsrandan başka bir şey alamamıştı. Jake'e her borç verdiğinde sanki annemin kalbinden bir parça kopanyordu. Annem bu konuda pek bir şey söylemezdi. Fakat babam zaman ayırıp da annemin gözlerinin içine baksaydı, bu konudaki hislerini kolayca görebilirdi.

Şükran Günü akşamı çok fazla şarap içtikten sonra, "Bazen bana bir yabancı gibi geliyor," diye itiraf etti annem. "Sanki bir zamanlar evlendiğim adam tamamen farklı birine dönüşmüş gibi."

Onu suçlayamazdım.

Babam bana da farklı biri gibi geliyordu.

Benimle zorla konuşmaya çalışmıştı ama ben bir sınır çizip hazır olduğumda ona geleceğimi söylemiştim. Onunla yaptığı şey hakkında konuşmak için hazır değildim.

Aralık ayı ilk kar yağışıyla birlikte serin havaları da beraberinde getirdi. Yeni yıla yaklaştıkça Los Angeles'a dönüşümü daha fazla düşünmeye başlamıştım. Sevdiğim kadının yaşadığı bu küçük kasabadan nasıl ayrılacaktım? *Hollywood* dünyasından uzaklaşmak düşündüğümden çok daha iyi gelmişti. Büyük bir parçam geri dönmek istemiyordu.

Bir öğleden sonra Hailee'yi iş çıkışı yürüyerek eve bırakırken babam sürekli beni arayıp duruyordu. Kar fırtınası başlamak üzereydi, bu yüzden arabayla gitmek daha mantıklı olacakmış gibi görünüyordu. Onu ısıtmak için kolumu dolayıp yanıma çektiğimde pembe yanakları buz tutmuştu.

"Bence babanla arana sınır çizmene rağmen onun sana ulaşmaya çalışması çok kaba bir davranış," dedi Hailee.

"Evet, öyle. Babam sınırlar konusunda hiçbir zaman iyi olmadı."

"Ne derler bilirsin. Çizdiğin sınırlarla en çok mücadele edenler, muhtemelen sen sınırlarını çizmeden önce senden en çok yararlananlardır."

Alnından öperken sırıttım. "Ah, evet, Hails. Benimle bir terapist gibi konuş. Bu beni tahrik ediyor."

"Saçmalıyorsun ama sana bayılıyorum, o yüzden sorun değil."

Hailee gece onun evinde kalıp kalmayacağımı sordu ama otelde yapacak işlerim vardı, bu yüzden onu bıraktıktan sonra Starlight'a geri döndüm. Otele girdiğimde babamı lobide beni beklerken buldum.

Öfkeden midem kasılmıştı. "Baba. Burada ne yapıyorsun?"

"Sana telefonundan ulaşmaya çalıştım."

"Evet. Sana söylemiştim. Biraz zamana ve mesafeye ihtiyacım var. Konuşmaya hazır değilim."

"Biliyorum ama sadece... Bu gece annenle kavga ettik. Jake ve ona bunca yıldır maddi açıdan yardım etmem konusunda tartıştık. Bunun zor bir konu olduğunu biliyorum ama ona yardım etmemin tek sebebi ona olan sevgim. Annen böyle düşünmüyor."

"Annemi suçlayabilir misin? Sonuçta onun kötü alışkanlıklarını besliyormuşsun gibi görünüyor."

"Biliyorum... Sadece... O benim için çok şey yaptı. Bizim için."

"Bir insanın bir defa iyi bir şey yapması ona, seni sonsuza kadar sömürme hakkını vermez."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Biliyorum." Ellerini ceplerine soktu. "Tartıştığımız tek mesele bu değildi."

"Başka ne oldu?"

"Annen sana biyolojik annenin yazdığı bir mektubu verdiğinden bahsetti."

Gerildim. "Evet, verdi."

"Ne yazıyordu?" diye sordu. Endişesi ses tonundan okunuyordu. "Sana ne söylemesi gerekiyormuş?"

"Bilmiyorum. Henüz okumadım."

Burnunun kemerini sıkıp başını salladı. "Sakın okuma, Aiden."

"Ne?"

"O mektubu okuma. Hiçbir faydası olmayacak. Sadece seni incitip daha fazla sarsar. Ya da anneni üzerek kendisini daha az annen gibi hissetmesine neden olur. O kelimeleri okumanın hiçbir faydası olmaz. Beni anlıyor musun?"

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Birkaç iş halletmem gerekiyor," demekle yetindim.

"Evet, tamam. Pekâlâ. Aslında bu gece buradaki bir odada kalıyorum. Annen beni evde istemedi. Eğer biraz daha konuşmak istersen, on beş numaralı odadayım. İyi geceler. Sonra görüşürüz."

Babam odasına doğru ilerlerken ben de tuhaf bir şüphe içinde orada öylece kalakaldım. Yapacak işlerim olmasına rağmen önce annemin iyi olduğundan emin olmazsam işe odaklanamayacağımı biliyordum. Bu yüzden onu kontrol etmek için yanına gittim. Annem onun evde kalmasına izin vermediğine göre babamın anlattığından daha kötü kavga etmiş olmalılardı.

Eve vardığımda annem kapıyı açtı. Gülümsüyordu ama canının yandığı belliydi. İçeri girdiğimizde ona sarıldım ve o da iç geçirdi. "Sana tartışmamızdan bahsetti mi?"

"Evet, bahsetti. Jake meselesi."

"Sadece Jake hakkında değildi..." İç geçirerek gözlerini kapadı. "Aiden... Babana boşanmak istediğimi söyledim."

"Ne?"

"Ona bu evliliği bitirmek istediğimi söyledim. Gerçek şu ki, uzun zamandır mutlu değildik. Evliliği sonlandırırsam, kurmak için uzun bir süre dua ettiğim bu aileyi dağıtmış olacağımı dü-

şünüyordum. Ama babanla mutluymuşum gibi davranmaya devam edemem. O evlendiğimi düşündüğüm adam değil. Aslında sorun bu da değil. Ama ben sadece..." Gözlerini kapattı. "Bir noktada Samuel'ın daha yüksek standartlara ulaşacağı umuduyla kendi standartlarımı düşürmeye devam edemem. Ailemizi yıktığım için kendimi berbat bir anne gibi hissediyorum."

"Hayır." Onu oturma odasına götürüp kanepeye oturttum. "Sen bu dünyadaki en harika annesin. Bundan asla şüphe etmeni istemiyorum. Mutsuz bir evliliği sürdürmeni hiç istemem. Senin mutluluğun her şeyden önce gelmeli, anne."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Senin farklı düşünmenden korkuyordum."

"Asla." Elini sıkıca tuttum. "İşte bu yüzden babamın mektup konusunda haklı olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam bana mektubu okumamamı söyledi. Sana çok zarar vereceğini ve aramızdaki ilişkiden şüphe duymana neden olacağım söylemişti. Bu yüzden okumayacağım. Biyolojik annemin kim olduğunu bilmeme gerek yok... Gerçekten önemli olan tek kişi sensin."

"Aiden." Ellerimi avuçlarının içine alıp gözlerimin içine baktı. "Sakın o mektubu okumamayı aklından geçirme. Odana gitmeni ve mektubu okumanı istiyorum. O mektupta ne yazdığını bilmek, aramızdaki bağı etkileyemez. Hayatındaki yerimi biliyorum. Birbirimize olan sevgimizi biliyorum. Gücümüzü biliyorum. O yüzden babanı dinleme. Otele döner dönmez o mektubu açacağına söz ver."

"Anne..."

"Söz ver bana, Aiden."

İç geçirdim, yine de o sözü verdim.

Annemin evinden çıkınca önce otele, sonra da arabama atlayıp Hailee'nin evine gittim. Kapıyı açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Bu gece benim için bir iyilik yapabilir misin?"

"Ne istersen. Neye ihtiyacın var?"

"Biyolojik annemden gelen mektubu okurken yanımda olacak birine."

Gözlerini hüzün bürüdü ama anında cevap verdi. "Tabii ki. Yanındayım."

Beni evine davet etti. Bu kadar gergin olduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Bu sadece bir mektuptu. Ne eksik ne fazla. Yine de o zarfın içinde bütün dünyanın yükü varmış gibi hissediyordum. Sanki geçmişimin tüm anahtarları o mürekkeple yazılmıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Hailee.

Kanepede onun yanına oturdum. "Kesinlikle değilim ama hiçbir zaman hazır olacağımı da sanmıyorum. Hadi bakalım." Zarfı açıp mektubu çıkardım ve geçmişimin kapısını araladım. Maalesef uzun bir not değildi. Görünüşe göre, biyolojik annem fazla konuşkan ya da uzun yazabilen biri değildi. Gözlerimi birkaç paragrafın üzerinde şaşkınlıkla gezdirerek yazdıklarını okudum.

"Ne oldu?" diye sordu Hailee. "Ne yazmış?"

Mektubu ona uzattım ve nasıl hissedeceğim konusunda kararsız bir şekilde karşıya baktım. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Hailee yüksek sesle okumaya başladı. *"Aiden, her şeyden önce babanın ismini değiştirmemesine çok sevindim. Sana hamile olduğumu öğrendiğimde bir hafta boyunca isim kitaplarını karıştırmıştım. Seni büyütemeyeceğimi biliyordum ama Aiden ismini gördüğümde bunun senin ismin olduğunu anlamıştım.*

Küçük alevler anlamına geliyor. Hayatım boyunca yaptığım ve muhtemelen hâlâ yapmaya devam ettiğim şeyi tarif ediyordu. Gittiğim her yerde küçük alevler çıkarıp onları asla söndüremiyorum. Bencilce davranışlarım yüzünden insanların hayatlarını olması gerekenden daha zor hale getiriyorum. Bu yüzden senden uzak durdum. Sen çok uzağa yayılmasını engellediğim küçük bir alevdin. Kontrol altına alınarak düzgün bir aileye teslim edildin. Garip bir şekilde, muhtemelen bu şimdiye kadar yaptığım en başarılı şeydi.

Seni Oscar töreninde gördüm. Ayrıca filmlerinin her birini izledim. Bravo, Aiden. Bravo. Bencilce görünebilir ama aynı benim gözlerime sahip olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ancak daha çok ağabeyininkilere benzediğini biliyorum.

Bu da beni bir sonraki konuya getiriyor. Kaliforniya'da bir ağabeyin var.

Adı Damian Blackstone. O da beni yeni öğrendi. Benimle görüşmenin sadece küçük alevinin yayılmasına sebep olacağını bildiğimden, seninle resmi olarak tanışmak istemesem de kardeşini tanımanın doğru olduğunu düşündüm. Bu mektubun arkasına, çalıştığı yerin adresini yazacağım. Ne istersen yapabilirsin.

Senin için her şeyin en iyisini diliyorum, Aiden. Sana oğlum demek isterdim ama bu unvanın başkasına ait olduğunu biliyorum. Yanında olanların kıymetini bil. Onlar korumaya değer insanlar. -Catherine."

Catherine.

Biyolojik annemin adı Catherine'di.

"Ağabey mi?" diye sordu Hailee. "Bir ağabeyin mi varmış?"

Damian Blackstone adında bir ağabeyim vardı.

Aiden'ın bir ağabeyi vardı.

Bu bilgiyi hâlâ kafamda oturtamamıştım ve Aiden'ın da oturtamadığına emindim.

Aiden fazla uyumamıştı. Uyandığında da mektuptan hiç bahsetmedi. Sadece antrenman yapmak için spor salonuna gitmişti. Gün boyunca ona birkaç kez mesaj attım ama düzgün cevaplar alamadım. Onu aklının karışık olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Yine de kendini ifade etmesi için zorlamayacaktım. Bazen insanların, konuşmaya hazır olmadan önce kafalarında bazı konuları çözmeleri gerekirdi.

Öğle molamda Laurie'ye mesaj atarak evde olup olmadığını ve konuşmak için müsait olup olmadığını sordum. Bana mesaj atıp gelmemi söylediğinde rahatlayarak doğruca yanına gittim.

"Merhaba, Laurie. Nasılsın?" diye sordum kapıyı açtığında. Gülümseyerek bana sarıldı. Kulağa tuhaf geldiğini biliyordum ama oğlunun da aynı onun gibi gülümsediğine yemin edebilirdim. Karşısındakine sevildiğini hissettiren türden bir gülümsemeydi.

"İyiyim, canım. Aiden mektubu okudu mu?" Başımı sallayarak onayladım. İç geçirdi. "Şimdi nasıl? Mektup ona aradığı cevapları verdi mi?"

"Emin değilim. Biyolojik annesi, Aiden'la tanışmak istemiyor gibiydi. Ama bir ağabeyi olduğundan bahsetmiş."

"Ağabey mi?"

"Evet. Adı Damian ve Kaliforniya'da yaşıyormuş. Sanırım çok başarılı bir emlakçıymış."

"Aiden hep bir erkek kardeşi olsun isterdi." Gözleri doldu ama ağlamadı. "Aiden üzgün, değil mi?"

"Evet. Ve kafası karışık."

"Onu birkaç aylığına kasabaya dönmesi için ben ikna ettim çünkü ne kadar mutsuz olduğunu fark etmiştim. Kafasının içinde, bana bahsetmediği o karanlık yerlere gittiğini biliyordum. Çoğu insan bunu göremez ama senin gördüğünü biliyorum, Hailee. Bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Ne istersen yaparım."

"Onun tekrar iç dünyasında kaybolduğunu gördüğünde, karanlık yola saptığını gördüğünde geri dönmesine yardım etmeni istiyorum. Oğlumu korumana ihtiyacım var."

Yüzüm düştü. "Evet, tabii ki. Ama bunu nasıl yapacağım?"

"Son birkaç aydır onu nasıl geri döndürdüysen öyle... Yanında ol. Ona destek ol. Sen onun gerçek pusulasısın, Hailee. Sen Aiden'ın yanında olduğun sürece o her zaman geri dönüş yolunu bulur."

O gece geç saatlere kadar otelde kalıp Aiden'ı bekledim. Geldiğinde gözleri kan çanağına dönmüştü, bu da aşırı duygusal olduğunun açık bir göstergesiydi. Yine de bunu dile getirmedim.

"Selam. Bugün telefonuna cevap vermedin," diye lafa girdim.

"Evet. Özür dilerim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım varmış gibi hissettim."

Sarılmak için yanına gittiğimde viski kokusunu burnuma doldu. "Yukarı çıkalım," diye öneride bulundum. Bu teklifimi

geri çevirmeyip beni odasına götürdü. İçeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

"Sarhoş musun?" diye sordum.

"Evet."

"Üzgünsün."

"Ben iyiyim."

"Üzgünsün," diye tekrarladım.

Yüzünü buruşturdu. "Sorun yok. Birazdan uyuyacağım, o yüzden..."

Beni davet etmemesine rağmen yatağına çıktım. "Tamam," diye yanıtladım.

"Hayır, Hails. Anladığını sanmıyorum. Yalnız kalmak istiyorum."

"Pekâlâ." Ayakkabılarımı çıkarırken başımı salladım. Yatağının üzerindeki battaniyeleri kaldırıp içine girerken, "Kalacaksın da," diye onayladım. "Bazen yalnız kalmak isteyebileceğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama bu gece olmaz, Aiden. Geçirdiğin birkaç zor günden sonra olmaz. O yüzden bu gece birlikte yalnız kalacağız." Yanımdaki boşluğa hafifçe vurdum.

Usulca iç geçirmesine rağmen bana doğru yürüdü. Yatağa girdi ve yerleşir yerleşmez kollarını bana dolayıp beni göğsüne çekti. *Benim mükemmel yapboz parçam.*

Alnını benimkine yasladı. "Üzgünüm ve kafam karışık."

"Böyle hissetmekte sonuna kadar haklısın."

"Ne yapacağım konusunda çok kararsızım. Bu adamla tanışmalı mıyım? Ya tanışırsam ve beni hayal kırıklığına uğratırsa? Ya onunla tanışırsam ve o da Jake gibiyse. Ya da belki daha kötüsüyse? Ya hayatıma daha fazla sorun katarsa?"

"Evet. Bunu anlayabiliyorum. Peki ya senin düşündüğünden daha iyi biriyse?"

Cevap vermedi ama bedeninin bu düşünceyle gevşediğini hissettim.

"Hailee Jones?"

"Efendim?"

"Benimle yalnız kaldığın için teşekkür ederim." Alnıma bir öpücük kondurup beni daha da sıkı kucaklayarak kendine çekti. "Gerçekten birlikte yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

✦

Aiden sonraki birkaç gün benim evimde kaldı, böylece onun iyi olup olmadığını kontrol edebilmiştim. Noel arifesi uyandığımda, onu yatağımda ve yanımda bulmayı umuyordum. Onun yerine küçük bir not vardı.

Hails, hızlı bir karar verip ağabeyimle buluşmak için Los Angeles'a bir uçak bileti aldım. Noel sabahı geri dönmüş olurum. Seni seviyorum. -Tom

Notunu tekrar tekrar okurken kalbimin gittikçe hızlandığını hissettim. Ağabeyiyle görüşecekti. Keşke o uçakta onun yanında olabilseydim ama belki de bu tek başına yapması gereken bir şeydi.

Bir şeylerle oyalanmaya çalıştım. Aiden'ın her şeyin yolunda gittiğine dair herhangi bir şekilde beni rahatlatmak için araması ihtimaline karşılık telefonum hep yanımdaydı.

Annem ile Laurie'nin bu akşam ve yarınki büyük akşam yemeği için yemekleri hazırlamalarına yardım etmek üzere ailemin evine gittim. Laurie, Samuel'ın eve geri dönmesine izin vermişti ama aralarındaki gerginliğin hâlâ devam ettiğini hissedebiliyordum. Jake, Noel arifesi yemeğine davetsiz olarak katıldığında durum daha da kötüleşmişti.

Laurie, adamı burada istemediği her halinden belli olmasına rağmen yine de onu kovmamıştı. Onun için üzülüyordum. O

adamla hiçbir ilişkisi olmasını istemiyordu. Samuel de kuzeniyle kırılma noktasına gelmiş gibi görünüyordu. En sonunda Jake'le konuşmak için onu dışarı çıkardı.

Sebzeleri doğramayı tamamladığımda, "Hailee, çöpü çıkarabilir misin? Tamamen doldu," diye sordu annem. Söylediğini yapıp çöp kutusundan poşeti çıkardım.

Arka bahçeye çıktım ve çöp kutusuna yaklaştığımda yan taraftan gelen bağırışmaları duydum. Annemlerin garaj duvarının arkasına saklanarak dinlemeye başladım.

"Umurumda değil, Jake. Burada kalamazsın. Karım boşanmak istediğini söylüyor. Sana para vermekten bıktım," dedi Samuel.

Onları dinlerken kalbim boğazımda atıyordu.

"Bana borçlusun! Yoksa bugüne kadar karınla hâlâ nasıl evli kalabildiğini unuttun mu? Laurie gerçeği bilseydi, seni yıllar önce terk ederdi. Sadece birkaç yüz dolara ihtiyacım var ve..."

"Hayır, Jake. Artık yeter. Yaptığının karşılığını fazlasıyla verdim. Bu şekilde karşıma çıkmaya devam edemezsin."

"Çıkarım ve bana istediğimi vermezsen Laurie'ye olanları anlatırım. Los Angeles'ta beni nasıl ziyarete geldiğini..." diye uyardı.

"Kes şunu, Jake," diye araya girdi Samuel.

Fakat Jake durmadı. O konuştukça kalp atışlarım daha da hızlanıyordu.

"Oyuncu seçmelerine katılman gerekiyordu ama sarhoş olup seçmeleri kaçırdın. Kanepemde bir kadınla yattın ve onu hamile bıraktın. Bu pisliği senin için temizleyen kimdi? Karın senin onu aldattığını öğrenmesin diye bu yalanı söyleme planını kim yaptı? Bendim! Kötü adam gibi görünmemen için Aiden'ın biyolojik babasıymış gibi davranmasaydım, bu hayata sahip olamazdın. İstediğimi elde edene kadar karşına çıkmaya devam edeceğim ve..."

Çöp torbasını yere düşürdüğümde büyük bir gürültü çıktı.

İki adam da sustu.

"O da neydi?" diye sordu Samuel.

Ellerimle ağzımı kapatarak olabildiğince sessiz olmaya çalıştım. Ancak Samuel ve Jake köşeyi dönüp beni görünce paniğe kapıldım.

"Hailee," dedi Samuel.

Ellerini saçlarına götürerek, "Kahretsin," diye mırıldandı Jake. "Sence konuştuklarımızı duymuş mudur?" diye sordu kuzenine.

"Aptal mısın sen? Tabii ki duydu," diye çıkıştı Samuel. "Defol buradan, Jake."

Jake doğruldu. "Param ne olacak?"

"Defol," diye bağırdı Samuel. Jake biraz homurdansa da en sonunda beni orada Aiden'ın babasıyla bırakıp sendeleyerek uzaklaştı.

Babasıyla.

Biyolojik babasıyla.

Aman Tanrım.

Samuel yüzünü buruşturarak burnunun kemerini sıktı. "Hailee, ben..."

"Sen onun babasısın," diye fısıldadım şaşkınlıkla. "Sen, Aiden'ın öz babasısın."

Beni şoka uğratarak, "Kimseye söyleyemezsin," diye emretti Samuel.

"Ne?"

"Bunu Aiden'a söyleyemezsin. Bu ikimizin arasında kalmalı. Aksi takdirde onun hayatını mahveder. Kulak misafiri olduğun şeyi kimseye anlatamazsın."

Bir anda beş yıl öncesine ışınlandım. Hayatımın aşkının hayatını mahvetmekten korkmuş o ürkek çocuktum. Samuel bir kez daha Aiden'a ihanet etmemi istiyordu ama bu sefer ne

yapmam gerektiğini biliyordum. Artık daha zekiydim ve akıllanmıştım, bir zamanlar olduğum o korkak küçük kız değildim.

"Hayır," diye cevap verdim.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Anlamadım?"

"Hayır dedim. Bunu ondan saklamayacağım. Onu seviyorum, Samuel. Yıllar önce beni, eğer onu seviyorsam ona yalan söylemem ve hayallerinin peşinden gitmesi için ona karşı bir şey hissetmediğimi söylemem gerektiğine ikna etmiştin. Ona yalan söyledim ve doğru olduğunu sandığım şeyi yapmak isterken kendi kalbimi de kırdım. Ben sadece onun iyiliğini isteyen bir çocuktum. Fakat artık seni dinlemeyeceğim. O zamanlar seçimlerini oğlunun iyiliği için yaptığını samyordum. Oysa şimdi görüyorum ki, sadece kendin içinmiş. Sen bencil, zalim bir adamsın ve bunu Aiden'dan saklamayacağım. Döner dönmez ona söyleyeceğim."

"Bunu ona ben söyleyeceğim," diye söz verdi. "Buraya gelir gelmez ona gerçeği söyleyeceğim. Sadece benim söylememe izin ver. En azından bana bu şansı ver."

Ona şans vermeyi hiç istemiyordum. Onun yakınında dahi olmak istemiyordum. Yıllardır oğlunu kullanmış ve istismar etmişti. Samuel, Aiden'ın hayatını kendi hayal dünyasına göre şekillendirmişti. Oğlunun Jake'le olan kötü ilişkisi yüzünden nasıl çırpındığını ve ağladığını izlemişti. Kötü adam gibi görünmek istemediğinden dolayı Aiden'ın çocukken Jake'in onun yanına gelmemesiyle ilgili geçirdiği panikataklara seyirci kalmıştı.

Gerçeği söyleyemeyecek kadar bencil olduğu için oğlunun travma yaşamasına izin vermişti.

Bu sefer bu adamın günah keçisi ben olmayacaktım.

Bu kez para ödeyerek Jake'in çenesini kapatamayacaktı.

Gözlerinden yaşlar akarken, "Lütfen, Hailee," diye yalvardı Samuel. "Aiden muhtemelen şu anda ağabeyiyle buluşmuştur

ve bu onun için zaten zor bir durum. Bunun hayatımızın geri kalanındaki tüm Noelleri etkilemesini istemiyorum. Bana Noel'den sonraki güne kadar zaman ver. Sonra ona söyleyeceğim. Dünyam ateşe verilmek üzere. En azından kibriti çakan kişi olma hakkını bana ver."

Duruşumu dikleştirirken kollarımı kavuşturdum ve yüzümü buruşturdum. Bu adam beni bir daha asla küçük düşüremeyecekti. Yine de bundan sonraki tüm Noellerin Aiden'ın babasının onun... öz babası olmasıyla ilgili bu detaylarla lekelenmesini istemiyordum. Bu içinden çıkılması gereken farklı türden bir travmaydı.

"Ayın yirmi altısına kadar vaktin var. O günden sonra bir saniye bile beklemem."

İç geçirerek burun kemerini sıktı. "Anlaştık."

Damian Blackstone, Aiden Walters'tan daha havalı bir isimdi.

Bu inkâr edilemez bir gerçekti. Nasıl göründüğünü öğrenmek için ismini internette aratmıştım ve şey... bana benziyordu. Bu garipti. Catherine haklı çıkmıştı, gözlerimi ondan almıştım.

Ofisine gittiğimde uzunca bir süre volta atıp durdum. İçeride çalıştığını görebiliyordum. Dışarıda gizlice beklerken kendimi sapık gibi hissediyordum. Onunla konuşmak için içeri girecek cesareti toplayamamıştım. Sinirlerim çok bozuktu.

Bu yüzden Damian dışarı çıktığında sarsıldım. Ofisinin kapısını kilitlerken birden panikleyerek ona seslendim. "Hey, Damian? Sen Damian Blackstone musun?"

Arkasını dönüp bana baktı. İlk başta kafası karışmış gibi görünse de dimdik ve özgüvenli bir duruşu vardı. "Evet, benim. Seni tanıyor muyum?"

Gergin bir şekilde güldüm, elimle boynumu ovuştururken muhtemelen deli gibi görünüyordum. "Hayır, tanımıyorsun. Şey, yani... lanet olsun." Lafı dolandırarak durumu olması gerekenden daha garip bir hale getiriyordum. "Dürüst olmak gerekirse, senin varlığından bile haberim yoktu."

"O zaman neden buradasın?"

"Aslında bu gerçekten delilik. Şu anda Şikago'da, ailemle birlikte yarın için hazırlanıyor olmam gerekirdi ama buraya gelmek zorundaydım. Birkaç hafta önce Catherine adında bir kadından mektup aldım. Bana senden bahsetti. Sonra da benden... Söylemeye çalıştığım şey, ismim Aiden." Derin bir nefes alıp ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Ben senin kardeşinim."

Şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Lanet olası Catherine," diye mırıldandı Damian. Burnunun kemerini sıkıp bana baktı. "Yani akraba mıyız?"

"Sanırım."

"Kardeş miyiz?"

"Evet."

"Ah." Boğazını temizleyip bana bakarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Aynı mavi gözlere sahiptik. Hatta burunlarımız da aynıydı. "Bu tür şeylerde iyi değilimdir. Duygular konusunda falan. Ya da hazırlıksız yakalanmak," diye itiraf etti.

Kalbim sızlıyordu. Sürpriz hamlemin yanlış bir fikir olduğu ortadaydı. "Hayır, kesinlikle. Anlıyorum. Özür dilerim. Ayrıca bugün Noel arifesi ve eminim yapacak işlerin vardır. Seni rahat bırakayım." Arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım.

"Aiden."

Ona doğru döndüm. "Evet?"

Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Söyleyeceklerim bitmemişti."

"Ah..."

Bana yaklaştı. "Duygularla aram pek iyi değildir ama bunu çözmemize yardımcı olacak daha yetkin insanlarla dolu bir evde yaşıyorum. Bu gece için planın var mı?"

"Şey, tek planım karşına çıkmaktı."

"Güzel." Sırtıma hafifçe vurdu. "Evde bir orduya yetecek

kadar yemek pişiren üç kadın, duygularla oldukça içli dışlı olan iki yakın arkadaşım -en azından biri- ve üzerinde senin adının yazılı olduğu boş bir odam var. Hadi gidelim, kardeşim."

Kardeş.

Ağzından bu kelimeyi duymanın, içinde bulunduğum panik atak halini ne kadar hafiflettiğinin farkında değildi.

"Bu sürekli oluyor mu?" diye sordu.

"Ne oluyor mu?"

"Panik ataklar?"

Nereden biliyordu?

"Fazla düşünme," dedi arabasına ulaştığında. "İnsanları okumak konusunda gerçekten çok iyiyimdir. Beni arabanla evime kadar takip edebilirsin."

Damian sahil şeridinde devasa bir malikâne, tenis kortları, basketbol sahaları ve devasa bir yüzme havuzu bulunan büyük bir arazide yaşıyordu. Bahçe peyzajı muhteşemdi ve arazi büyük olmasına rağmen tuhaf bir sıcaklığı vardı. Malikâneden çok gerçek bir yuva olduğu belliydi. Bu duvarların içinde büyük bir sevgi olduğu hissediliyordu.

Garaj yolunun etrafına bir sürü araba park edilmişti. Biz de arabalarımızı park ettikten sonra bana baktı. "Sosyal bir insan mısındır?" diye sordu.

"Evet. Sosyal biri olabilirim."

"Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çocukları severim."

"Güzel çünkü etrafta koşuşturan elli milyon yaramaz çocuk, seni gördüğünde muhtemelen ağlayacak olan Stella adında hormonları tavan yapmış hamile bir eş ve kendi çocuk koleksiyonlarına sahip yakın iki çift arkadaşımız var."

"İyi vakit geçirecekmişiz gibi görünüyor."

"Ya da bir sirk gibi hissettirecek, nasıl baktığına bağlı. Hadi gel." Damian beni ön verandaya kadar geçirdi. Kapıyı açtığın-

da iki çocuk koşarak dışarı fırladı. "Yavaş olun, pislikler!" diye bağırdı Damian.

"Özür dilerim, Damian amca!" diye bağırdı kız.

"Evet, özür dilerim, baba!" diye seslendi oğlan. Ardından koşmaya devam ettiler.

Güzel bir kadın Damian'a doğru geldi. "Gelmişsin!" Onu öptükten sonra bana döndü. "Ve bir... arkadaşını da getirmişsin?" diye sordu bana gülümseyerek.

"Kardeş," diye düzeltti Damian. Beni işaret ediyordu. "Bu benim kardeşim, Aiden."

"Kardeşin mi?" diye sordu Stella. Afallamıştı.

"Anlaşılan Catherine'in bir çocuğu daha varmış," diye açıkladı Damian. "Sır saklama konusunda ne kadar iyi olduğunu bilirsin."

Stella'nın gözleri, duygular onu hızla etkisi altına alırken doldu. Eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım, bir kardeşin var!" diye haykırdı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Abartma ve ağlama," dedi Damian karısına.

Damian'ın göğsüne vurarak, "Bana abartma deme!" diye karşılık verdi Stella. Ardından Damian'a dönüp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hep bir erkek kardeşin olmasını isterdin."

"Evet," diye kabul etti. "Biliyorum."

Kocasını öptükten sonra bana döndü. Koşarak yanıma geldi ve kollarını açarak bana sarıldı. Sonra benim de yüzümü ellerinin arasına alıp gülümsedi. "Damian hep bir erkek kardeşi olmasını isterdi."

Sırıtarak karşılık verdim. "Ben de hep isterdim."

"Aman Tanrım. İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Bu çok tuhaf."

Biri içeri girerken, "Tuhaf olan ne?" diye sordu. Beni gördüğü anda az kalsın elindeki bardağı düşürecekti. "Siktir."

"Ne oldu?" diye sordu Damian.

"Ne demek ne oldu? Dostum! *Superman* neden senin oturma odanda dikiliyor?!" diye sordu. "Siktir!"

Damian tek kaşını kaldırdı. "*Superman* mi?"

"Dostum. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Adam koşarak yanıma gelip elimi sıktı. "Aiden Walters, değil mi? Ben Connor. Filmlerinin büyük bir hayranıyım. İnanılmazsın. Beni yanlış anlama, aslında ben *DC*'den çok *Marvel* hayranıyım ama sen harika bir *Superman* olacaksın. Bu beni çok heyecanlandıran bir seri ve lanet olsun! *Superman*'in senin evinde ne işi var?!" diye haykırdı. Şaşkınlığı ve heyecanıyla beni güldürmüştü.

"Aiden, bu benim en iyi arkadaşım Connor. Connor, bu Aiden... Belli ki sen onu zaten tanıyorsun," diye bizi tanıştırdı Damian.

"Lanet olsun, tabii ki tanıyorum." Sanki çok iyi dostmuşuz gibi sırtıma hafifçe vurdu. Bu konuda yalan söylemeyecektim, bu karşılama partisi endişelerimin büyük kısmını dindirmişti.

"O aynı zamanda benim kardeşim," diye ekledi Damian.

Connor'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kardeşin mi?"

Damian başını salladı. "Evet."

"Kardeşin *Clark Kent* mi?"

"Sanırım öyle."

Connor inleyerek ellerini havaya kaldırdı. "Neden bütün havalı şeyler senin başına geliyor? Babandan bedava bir malikâne ve bir ton para aldın. Şimdi de *Superman* senin kardeşin miymiş? İnanılır gibi değil. Aaliyah'ya söyleyene kadar bekle... Kahretsin." Gözlerinde beliren panikle bana baktı. "Burada kalamazsın."

"Anlamadım?" diye sordum.

"Connor, ne demek istiyorsun?" diye sordu Stella.

"Hayır, beni yanlış anlama. Sen harikasın ve ben senin büyük, büyük bir hayranınım. Ama karım Aaliyah? O tam anlamıyla sana takıntılı. Sen onun kaçamak hakkısın."

"Kaçamak hakkı mı?" diye sordu Damian.

"Evet. Hani şu... eşine bir gün karşılaşılırlarsa birlikte olmalarına izin verilen o ünlü kişi," diye açıkladı Stella.

"Ah. Bir saniye. Bizim kaçamak hakkımız var mı?" diye sordu Damian karısına.

"Hayır, tatlım. Bizim yok. Şey, yani senin yok. Benim var," dedi kadın net bir ifadeyle.

"Ne? Seninki kimmiş?" diye sordu Damian.

"*Chris Evans*," dedi Connor ve Stella aynı anda.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Damian.

"Çoğu kadın *Chris Evans* der. Aaliyah'nın listesinde ikinci sıradaydı. Birinci sırada..." Connor bana ters ters baktı. "Dostum, cidden. Gitmek zorundasın. Yollarımızın hiç kesişmeyeceğinden neredeyse emindim ama şimdi kesiştiğine göre karım seni görmeden önce..."

"Aman Tanrım! Bu Aiden Walters mı?!" diye bağırdı bir kadın mutfaktan çıkarken. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ve önlüğü unla kaplıydı. "Aman Tanrım! Sen Aiden Walters'sın" diye tekrar haykırdı. Daha tanışma faslı bile başlamadan Aaliyah, Noel sabahı hediyelerine sarılan bir çocuk gibi kollarını boynuma doladı. "Aman Tanrım, meşe ve cennet gibi kokuyorsun. Connor, bak! *Superman!*"

"Sen *DC* çizgi romanlarını sevmezsin bile," diye mırıldandı Connor. Sonra iç çekerek kollarını havaya kaldırdı. "Bu geceden sağ çıkmak için daha fazla viskiye ihtiyacım olacak."

"Biri viski mi dedi?" Uzun boylu, iriyarı bir adam elinde bir içki poşetiyle ön kapıdan içeri girdi. Bir şişe çıkarıp havaya kaldırdı. "Çünkü bende var."

Connor ona doğru fırladı, şişeyi elinden kapıp açtı. "Teşekkürler, Jax. Karım benden başka bir adam için ayrılmak üzere, o yüzden bir *shot* işime yarar." Şişeden bir yudum aldı.

Jax şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Ne kaçırdım?"

Connor, Damian ve Jax ile birlikte Damian'ın sığınağına gittik. Bodrum katında bir yığın bira ve bir bilardo masası vardı. Oturmuş, Wisconsin kökenim yüzünden hazırlamakla görevlendirildiğim kokteylleri içiyorduk.

Connor ve Jax tam da Damian'ın bana anlattığı gibiydiler. Damian ve Jax daha çok gizemli yanlarıyla öne çıkarken Connor grubun arkadaş canlısı ve neşeli yanıydı. Muhtemelen ben karakter olarak Connor ile daha yakındım. Jax bunun iyi bir şey olduğunu, birbirlerini dengelemeleri gerektiğini söylemişti.

"Demek bir ağabeyin olduğundan haberin yoktu, ha?" diye sordu Jax. "Hiç mi?"

"Hem de hiç. Ta ki Catherine bana o mektubu gönderene kadar." O sırada bir tur daha içki dağıtıyordum.

Connor elini koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. "Bana asıl tuhaf gelen şey, karım sana takıntılı olduğu için tüm filmlerini izledim. Buna rağmen daha önce hiç fark etmemiştim ama sen ve Damian inanılmaz derecede birbirinize benziyorsunuz. Bu durum gerçekten korkunç. Aynı zamanda karımın Damian'a da âşık olabileceğinden endişelenmeme neden oluyor."

"Onu suçlayabilir misin? Ben muhteşemim," dedi Damian alaycı bir tavırla. Bu hali gülümsememe neden oldu.

"Birbirinize gerçekten çok benziyorsunuz," diye araya girdi Jax.

Damian ve ben birbirimize bakıp omuz silktik. "Ben bir benzerlik göremiyorum," dedik ikimiz de aynı anda.

"Siz ikiniz ikiz olabilirsiniz," dedi Connor gülerek.

Tam o sırada küçük bir kız elinde bir kutuyla içeri girdi. Kutuyu önüme koyup el salladı. "Merhaba, sen kimsin?"

"Ben Aiden. Damian'ın kardeşiyim."

"Damian amca, senin bir kardeşin mi var?" diye haykırdı.

"Evet, var."

"Ben Elizabeth. Bu benim babam ve annem de yemek pişiriyor." Jax'i işaret ettikten sonra kutusunu açtı ve içinden makyaj

malzemelerini çıkardı. "Şimdi makyajını ve manikürünü yapabilir miyim?"

Ne diyeceğimi bilememiştim. "Ah, şey. Tabii ki?" dedim soru sorarcasına.

"Elizabeth, yabancılara makyaj yapma konusunda sana ne söylemiştim?" diye seslendi Jax.

"Sadece su geçiren maskara kullanmamı ve aydınlatıcıyı makyaj süngeriyle sürmemi," diye cevap verdi.

"Aynen öyle." Jax fosforlu pembe ojelerini göstermek için ellerini kaldırdı. "Büyüdüğünde kendi makyaj ve tırnak salonunu açmak istiyor. Ben bir numaralı deney mankeniyim."

Connor neon yeşili tırnaklarını kaldırdı. "İki."

Damian siyah tırnaklarını kaldırdı. "Üç. Bunu kendi kurduğumuz kardeşliğimizin bir parçası olmak için ettiğin yemin gibi düşün."

"Pekâlâ, elbette beni süsleyebilirsin," dedim Elizabeth'e. Yeni arkadaşlarım bana hayatlarını anlatırken Elizabeth de işe koyuldu. Connor ve Damian emlak işindeydiler. Jax'i güneydeki emlak şubelerinde çalışmaya yavaş ama emin adımlarla ikna etmeye çalışıyorlardı.

"Ben tesisatçıyım," diye karşı çıkıyordu Jax. "Ben tuvalet satmam. Tıkanan tuvaletleri açarım."

Mantıklı.

Tırnaklarıma ojelerim sürüldükten ve herkes sızdıktan sonra Damian beni kalacağım boş odaya götürdü. "Burada kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler."

"Elbette, sorun değil. Ayrıca otelde kalacak olsaydın ve Stella bunu öğrenseydi beni öldürürdü."

"Stella iyi biri."

Damian'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Onu ilk kez gülümserken görüyordum. "Muhteşem biri. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Odam iki kapı ileride."

"Teşekkürler. Ama sana bir soru sormam gerek."

"Ne oldu?"

"Catherine'i nerede bulabileceğimi biliyor musun? Mektupta adresini falan yazmamış ama belki sabah havaalanına gitmeden önce onunla görüşebilirim diye düşünüyordum."

Damian kaşlarını çatıp kendi kendine homurdandı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Onun hayat hikâyemin bir parçası olduğunu düşünüyorum ve onunla yüzleştiğimde geçmişime resmen bir son verebilirim."

"Pekâlâ." Sigarasından sıcak bir duman bulutu üfledi. "Anlıyorum. Tanrı biliyor ya, şu anki stabil hayata ulaşabilmek için ben de zorlu maceraların üstesinden gelmek zorunda kaldım. Geçmişine bir sünger çekmek için yapman gerekeni yap. Sana Catherine'in telefon numarasını verebilirim, oradan ulaşırsın. Ağabeyin olarak sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Catherine... Kibarca söylemek gerekirse, tam bir sürtük."

"Bu kibarca söylenmiş hali mi?"

"İnan bana, öyle." Boğazını temizledi. "Sadece fazla umutlanma, kardeşim. Bunun senin hikâyen olduğunu bil, seni bırakıp gidenlerin değil. Ne olursa olsun, kendine iyi bir hayat kuracaksın. Hayatını daha iyi hale getirmek için onunla yüzleşmen gerekiyorsa, bunu yap. Ama onun mutlu sonundaki bir parça olmasını fazla bekleme. O öyle biri değil."

Tavsiyesi için ona teşekkür ettim.

Saçlarını karıştırdı. "Sarılmayı seven kardeşlerden olmayacağız, değil mi?"

"Yani, eğer..."

"Sarılmaktan hoşlanmam," diye sözümü kesti.

"Ah. Peki, tamam."

Elini bana doğru uzattı. "El sıkışalım mı?"

Elini sıktım. "İyi geceler, Damian."

"İyi geceler, kardeşim."

✦

O sabah Noel'ini kutlamak için Hailee'yi aradım. "En kısa sürede dönmüş olurum," dedim ona.

"Burada bekliyor olacağım," diye cevap verdi.

Ben erken uyanmıştım ama belli ki evin geri kalanı da erkenciydi. Çocuklar alt katta heyecanla çığlık atıyorlardı. Noel Baba o sabah gelmiş olmalıydı. Gitmek için eşyalarımı topladım. Aşağıya indiğimde birbiriyle uyumlu pijama takımları giymiş üç ailenin bulunduğu oturma odasına girdim.

Beni fark ettikleri anda, "Mutlu Noeller!" diye bağırdı herkes. Connor bana sarıldı, Jax ve Damian'la el sıkıştık. Beni aileden biri gibi hissettiren yabancılarla aynı evde olmak garip bir şekilde normal geliyordu.

Ne de olsa, öyleydim. Ben de onların ailelerinin bir parçasıydım.

"Güzel pijama," dedim Damian'a sırıtarak. Üzerinde ren geyiği olan kırmızı bir pijama takımı giyiyordu. İşin komik yanı, bunun onun normal pijaması olduğundan şüpheleniyordum.

"Çok gülme. İleride bir gün sen de bunları giyeceksin."

Tuhaf bir şekilde bu beni korkutmamıştı.

Bana ön kapıya kadar eşlik ederken, "Catherine'den haber aldın mı?" diye sordu.

"Evet. Uçuşumdan önce onunla buluşup kahve içeceğiz."

"Dikkatli ol, tamam mı?"

"Olacağım. Misafirperverliğin için teşekkürler. Seninle ve tüm ailenle tanışmak harikaydı."

Bir kez daha gülümsedi. "Stella yalan söylemiyordu. Hep bir erkek kardeşim olmasını istemişimdir. Artık sende numaram var. İstediğin zaman ara."

"Ararım. Sen de aynı şekilde istediğin zaman arayabilirsin."

"Film çekimleri için Los Angeles'a döndüğünde tekrar buluşuruz." Elimi sıktıktan sonra beni kendine çekip sarıldı.

"Sarılmayı sevmediğini sanıyordum?"

"Boş versene. Noel'deyiz."

Herkese son bir kez teşekkür ettikten sonra arabama bindim ve Catherine'le buluşmak için yola çıktım. Çok gergindim. İçimdeki kaygıyla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Arabayı park edip indim. Mağazanın önünde lüks bir palto ve kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın duruyordu. Bana baktığında midem düğümlendi.

"Catherine?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdığında yüz ifadesinde bana ait parçalar gördüm. "Aiden, evet. Merhaba."

Gergin görünüyordu ama onu suçlayamazdım. Ben de aynı şekilde hissediyordum.

"İçeri girip kahve içmek ister misin?" Kapıyı açmaya yeltendiğim sırada beni durdurdu.

"Hayır, pek istemiyorum. Sadece görüşüp bu konuyu aradan çıkarmak istedim. Senin için önemli gibi görünüyordu ama sana boş yere umut vermek istemiyorum. Anladığım kadarıyla şu anda düzgün bir hayatın var. Buna engel olmak istemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, hayatının bir parçası olmak istemiyorum."

Sözlerindeki soğukluk canımı yakmıştı. Ancak Damian beni uyarmıştı.

"Hayır, anlıyorum. Sanırım seninle neden görüşmek istediğimi bilmiyorum."

"Bana bakıp zaten en iyi aileye sahip olduğunu fark edebilmen için. Sorun değil. Bunu sana Noel hediyem olarak kabul et."

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Samuel ve benim bu kadar yetenekli bir şey ortaya çıkarabileceğimiz kimin aklına gelirdi ki?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Evet. Sen ve Jake demek istedin. Samuel değil."

Gözlerini kıstı. "Ah, hayır. Bence kimin bebeğini taşıdığımı biliyorum. Bahsettiğin Jake'in kim olduğundan bile haberim yok."

Midemin bulandığını hissettim. Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiydim. "Emin misin?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Evet, eminim. İnsan dokuz ay boyunca vücudunu altüst eden adamı kolay kolay unutamıyor."

Başım dönüyordu, bayılacak gibi hissediyordum. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim, bu yüzden hemen oradan uzaklaşmaya karar verdim. "Seninle tanışmak güzeldi, Catherine. Ancak gitmem gerekiyor."

Aiden'ın eve dönmesi için artık saatleri sayıyordum. Annem ve babam, Laurie'yle birlikte Waltersların oturma odasmda yavaşça dans ediyorlardı. Samuel kendi başına takılırken kahkahalarla gülüyorlardı. Dün gece duyduklarımı hâlâ hazmedememiştim ve Samuel bir adım atıp bunu Aiden'a söylemezse ben söyleyecektim. Jake'in her şeyi itiraf ettiğini duyduğumdan beri içim içimi yiyordu.

Aiden havaalanından eve dönerken bana canlı konumunu göndermişti. Çocukken kasabaya her döndüğünde yaşadığım heyecanı hissediyordum. Arabasının garajın önüne yanaştığım görür görmez dışarı fırlayıp doğruca kollarına atladım.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadım boynuna doğru.

"Mutlu Noeller, bebeğim," diye cevap verdi. Geri çekilip beni öptü ama dudaklarındaki gerginliği hissedebiliyordum.

Ondan uzaklaşırken, "Ne oldu?" diye sordum. "Neyin var?"

"Bir şey yok. Gel hadi. İçeri girelim." Elimi tuttu ve ben de onu takip ettim. Kapıdan girip oturma odasındaki kanepede oturan babasıyla göz göze geldiği anda burun delikleri genişlemeye başladı. Elimi bıraktı.

"Aiden, ne oldu...?" diye sordum ama babasına doğru yürürken beni duymazdan geldi.

"Bu doğru mu?" diye sordu bir anda. Pikaptaki müzik çalmaya devam ediyordu ama Laurie, annem ve babam birden durdular. "Catherine ve sen?"

Samuel gözlerinde büyük bir şaşkınlıkla koltuktan kalktı. Sonra bana baktı. "Bana tek kelime etmeyeceğini söylemiştin."

Ah, olamaz.

Aiden'ın bana bakan gözlerindeki kırgınlık ve ihanet midemi bulandırmıştı. Gözleri yaşlarla dolarken, "Biliyor muydun?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak ona uzandım. "Hayır, Aiden. Düşündüğün gibi değil..." Elini avucumdan çekti.

Hayır, hayır, hayır...

"Neler oluyor?" diye sordu Laurie.

"Dinle, evlat..." Samuel, Aiden'a doğru yürümeye başlamıştı ama birden durdu.

Babasını göğsünden sertçe itip, "Siktir git!" diye bağırdı Aiden.

Babam olayın büyümemesi için ikisinin arasına girdi. "Hey, hey, hey! Neler oluyor?" diye sordu. "Aiden, ne yapıyorsun?"

"Ne mi yapıyorum? Onun ne yaptığını sormaya ne dersin?" diye homurdandı Aiden. Samuel'a bakarak ellerini öfkeyle savurdu. "İnsanlara gerçeği söylemeye ne dersin? Hep görünmeye çalıştığın gibi dürüst bir adam olmadığını anlat."

Oğlunun yanına geçerek, "Samuel, Aiden neyden bahsediyor?" diye sordu Laurie.

"Ben, o..." Samuel gözlerini kapatıp açtı ve hiçbir şey söylemedi.

Gerçeği söylemeye cesareti yoktu. Dilinin arkasında yalan ve kandırmacadan oluşan bir ağ dolanıyordu. Hâlâ bunu dile getiremediği için korkak bir adamdı. Çoktan ortaya çıkmış olmasına rağmen gerçeği söylemiyordu.

Samuel'm tüm kirli çamaşırlarını ortaya dökerek, "Catherine'i yıllar önce Jake değil, babam hamile bırakmış," dedi Aiden. "Catherine bebeğin üzerindeki haklarından vazgeçtikten sonra Jake'ten benim babammış gibi davranmasını istemiş. Seninle ve gerçekle yüzleşmek zorunda kalmamak için her şeyi uydurmuş, anne. O zamandan beri olmadığı biri gibi davranıyormuş. Bu yüzden mi, baba? Bu yüzden mi sürekli Jake'e yardım ettin? Senden para alamadığında küçük sırrını söylemesinden mi korktun?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı annem yanımdan.

Samuel'ın sesi titrerken ağlamaya başladı. Karısına döndü. "Anlamıyorsun, Laurie. Sen ve ben... Birbirimizi hiç göremiyorduk. Aramızda romantizm kalmamıştı. Los Angeles'ta tek başıma olmakta zorlanıyordum..."

"Hah!" Annem, Samuel'm acınası açıklama çabasına alaycı bir şekilde güldü.

"Böyle olmasını istememiştim, Laurie. Yemin ederim istememiştim. Sadece oyuncu seçmeleri için Los Angeles'a gitmiştim ve şey, bir hata yaptım. Tamam mı? Her şeyi berbat ettim. Ama bize getirdiği mucizeye bir bak." Annemin eline uzanıp sıkıca tuttu. "Benim hatam yüzünden oğlumuz dünyaya geldi. O bizim mucize bebeğimiz."

Bu adamın sorunu neydi?

Laurie elini kocasmınkinden çekti ve kapıyı işaret etti. "Hayır," diye emretti. "Defol git."

Samuel başını iki yana salladı. "Olmaz."

Samuel'ı göğsünden sertçe iterek, "Defol. Git," diye tısladı Laurie. "Defol, defol, defol!" diye bağırdı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ağlayarak Samuel'ın göğsüne vururken kalp kırıklığı sesine yansımaya başlamıştı.

Babam, Samuel'ı evden çıkarmak zorunda kaldı. Hıçkırarak ağlayan adamı resmen kaldırıp dışarı çıkardı. Geri döndüğünde

hepimiz olduğumuz yerde donup kalmıştık. Laurie etrafına bakındıktan sonra hıçkırıklara boğuldu.

"Ben iyiyim," diye feryat etti.

Annem en yakın arkadaşını teselli etmek için bir adım öne çıktı ama Aiden çoktan annesine sarılmaya gitmişti.

Babam, annemle bana başıyla işaret verdi. "İkisini biraz yalnız bırakalım."

Onları yalnız bırakmak istemiyordum ama doğrusunun bu olduğunu biliyordum. Anne ile oğlunun o anda ve orada birbirlerine ihtiyaçları vardı. Yine de Aiden'ın annesine destek olduğu gibi ben de ona destek olabilmeyi dilerdim.

Onun da desteğe ihtiyacı olduğunu biliyordum.

✦

O gece ilerleyen saatlerde Aiden'ın yatak odasının ışığının yandığını gördüm. Hemen yatak odamın penceresinden çıkıp onun penceresine tıklattım.

Beni gördüğünde iç geçirerek sırtını döndü.

Penceresine tekrar tıklattım.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Aiden huysuzlanarak gelip pencereyi açana kadar pencereye defalarca vurdum. "Ne var, Hailee?" diye homurdandı. "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Olmaz."

"Anlamadım?"

Pencereden içeri girip karşısına dikildim. "Olmaz dedim. Şu anda yalnız kalamazsın çünkü tam bir kaosun içindesin. Ayrıca bilmeni isterim ki, bunu sana söyleyecektim. Sen yokken her şeyi öğrendim ve eve gelmeni bekliyordum. Ama Samuel, sen döner dönmez kendisinin anlatacağını söyledi. Meğer sen zaten biliyormuşsun. Bu büyük sırrı daha yeni öğrendiğimi bilmen gerekiyor, Aiden. Daha öncesinde bilmiyordum."

"Seni anlıyorum. Anlıyorum ama..."

"Ama yok. Şu anda beni kendinden uzaklaştıramazsın, tamam mı? Çünkü hoşuna gitsin veya gitmesin, benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var. Bu yüzden hiçbir yere gitmeyeceğim. Burada kalacağım."

"Hailee..."

"Sinirlen. Tüm dünyaya sinirlen. Var olan her şeye sinirlen. Bana da sinirlenebilirsin ama beni kendinden uzaklaştıramazsın, Aiden. Beni kendinden uzak tutmanı kabul etmiyorum. Böyle bir şey yapmayacağız."

"Hailee..."

"Hayır. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilecek kadar aşk romanı okudum. Hikâyemizin bu noktasında kavga etmemiz ve ayrılmamız gerekiyor ama ben bunu yapmayı reddediyorum. Bizim hikâyemizde ayrılık yok, tamam mı?" Ellerini tuttum. "Aramızda duygusal bir kavga çıkmayacak ve tekrar bir araya gelip sonsuza dek mutlu olmadan önce kısa bir ayrılık yaşamayacağız. O kısmı zaten yaşadık, Aiden. Tamam mı? Biz mutluyuz. Sen ve ben... Biz gayet iyiyiz. Etrafımızdaki diğer insanlar berbat. Yani onlar yüzünden bunu mahvetmeyeceğiz. Zaten o adam yüzünden seninle geçirebileceğim beş yılımı kaybettim. Bir saniye daha kaybetmeyeceğim."

Gözlerini kapattı ve beni kendine doğru çekerken alnını benimkine yasladı. "Özür dilerim. Duygularım allak bullak oldu."

"Aksi olsaydı garip olurdu. Ancak bunları tek başına halletmek zorunda değilsin, tamam mı? Ben yanındayım."

"Şu an sana yük oluyormuşum gibi hissediyorum. Son beş yılını kendi karanlıklarınla yüzleşerek ve büyüyerek geçirdin. Bense onlardan kaçtım. Şimdi yüzleşmem gereken daha fazla saçmalık var ve ben sorunlarımla uğraşırken senden yanımda olmanı istemem adil değil."

"Hey, kes şunu." Geri çekilip ellerimi yüzüne koydum ve

gözlerinin içine baktım. "Seni sevmem için mükemmel olman gerekmiyor. Aşk böyle bir şey değil. Seni sadece iyi günlerinde sevmiyorum. Zor günlerinde de seviyorum. Paramparça ol, kırılmış ol, incinmiş ol. Yine de yanında olacağım."

"Hailee?" diye fısıldadı.

"Efendim?"

Dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirdi. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Ertesi sabah verandada oturmuş temiz hava alırken kapı açıldı ve annem geldi. Saatlerdir uyuyordu. Onu suçlayamazdım.

"Merhaba, anne."

Gülümseyerek dışarı çıktı. "Merhaba."

"Dün gece çılgıncaydı."

"Bu hafif kalır," diye kıkırdadı.

Başımı öne eğip yüzümü buruşturduktan sonra ona baktım. "Her şey ortaya döküldüğünden beri babamla konuştun mu?"

Ufak tebessümü soldu. Acısını benden saklamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum. Daha önce kaç kez acısını fark edemediğimi düşündüm. Annemin kaç kez acısını sakladığını düşündüm. "Evet, konuştum. Birkaç haftalığına otelde kalacak."

Verandanın en üst basamağına doğru yürüyüp oturdu. Ellerimi birbirine kenetledim. "Sen iyi misin?"

Hafifçe güldü. "İyi derken neyi kastediyorsun? Ama benim için endişelenme. İyi olacağım. Peki sen nasılsın?"

"Senin için her zaman endişeleneceğim. Sen benim annemsin." Ellerimi omuzlarına koydum. Sadece beni duymasını değil, sözlerimi hissetmesini de istiyordum. Çünkü gözleri be-

nimkilere hiç benzemese de kalbi, benimki gibi atıyordu. Onun kalbi sayesinde benimki de sevmeyi öğrenmişti. "Sen benim tek annemsin."

"Ah, Aiden..." diye fısıldadı titreyen sesiyle.

Gözlerindeki yaşlar nihayet dökülmeye başladığında onu kendime çekip sarıldım. "Annem."

Bana sıkıca sarılarak, "Oğlum," diye karşılık verdi.

Sarılmaya kimin daha çok ihtiyacı olduğundan emin değildim. Benim mi, yoksa onun muydu? Yine de birkaç dakika boyunca birbirimize sarıldık. Darmadağın olduğumda ona sarılmak için yanındaydım ve hayatımın geri kalanında hep onun yanında, onun tarafında olacağımı bilmesine ihtiyacım vardı. Belki babamın aksine, bir mihrapta durup ona bu yeminleri etmemiştim. Fakat yeminlerimi daima içimde taşımıştım. Annem beni kendi çocuğu olarak kabul ettiği an, ben de onu kendi annem olarak görmüştüm. İlk adımımdan son adımıma kadar her zaman onun oğlu olacaktım. Böyle bir anneye sahip olduğum için şanslı pisliğin tekiydim.

Biraz olsun sakinleştiğinde birbirimizden ayrıldık. "En kötüsü de ne biliyor musun?" Ellerini kucağına koyarak gözyaşlarını sildi.

"Neymiş?"

"Babandan nefret edemiyorum. Nefret etmek istiyorum. Tanrı biliyor, o adam yıllar boyunca bana neler yaşattı ama yapamıyorum. Çünkü yıllar önce bu gerçeği öğrenseydim ne olacağını biliyorum. Babanı terk ederdim. O da bunu biliyordu. Eğer bu olsaydı ve başka bir kadını hamile bıraktığını öğrendiğimde babanı terk etseydim, asla senin annen olamazdım. Bu düşünce kalbimi sızlatıyor çünkü hayatımın en güzel parçası senin annen olmaktı. Eğer tüm bunlar beni sana getirecekse, hepsini baştan yaşardım."

Yeni yıl gelmişti ama hiç kutlama havasında değildim. Çekimlere başlamak için yakında Leeks'ten ayrılmam gerekiyordu ve dünyam hâlâ altüst haldeymiş gibi hissediyordum. Babam, Samuel ya da bugünlerde ona ne demem gerekiyorsa, iletişim kurabilmek için sürekli bana mesaj atıyordu. Belirtmeme gerek yoktu ama menajerliğimden ve annemin kocası olma görevinden kovulmuştu.

Hâlâ onu babalık rolünden nasıl kovacağımı düşünüyordum. Bu konuşmaya hazır değildim. Bunu her düşündüğümde anksiyetem yüzünden vazgeçiyordum. Yüzleşmelerden nefret ederdim. Mümkün olsaydı, hiçbir zaman bir parçası olmamışım gibi öz babamın hayatından çıkıp gitmeyi dilerdim.

Yaptığı şeyi düşündükçe daha da sinirleniyordum. Çocukken Jake yüzünden babama defalarca kez ağlamıştım. Jake zil zurna sarhoşken bayram yemeklerinde huzursuzlandığımı defalarca kez görmüştü. Ön verandada bir beyzbol eldiveni ve topla oturup Jake'in beni almaya gelmesini beklediğim zamanları izlemişti. Ancak benimle top oynamayı teklif etmek yerine, beni içeri götürüp kamerayı kurar ve deneme çekimleri yapmamı isterdi.

Hiçbir zaman oğlu olmamıştım. Onun kuklasıydım. Onun geçim kaynağıydım. Asla ulaşamadığı hayalleriydim. Bu berbat bir durumdu çünkü onu mutlu etmek uğruna her şeyi yapacağımı biliyordu ve iyi niyetimi suistimal etmişti. Ayrıca annemin sevgisini de suistimal etmişti. Annemin beni düzgün bir yuvada büyütmek istediği için asla ondan ayrılmayacağını biliyordu.

Samuel Walters iyi bir adam değildi. Üstelik artık onun damarlarındaki kanın benim damarlarımda dolaştığını biliyordum. Bu düşüncelerime ve akıl sağlığıma zarar veriyordu. Böyle bir yalancı, böyle bir dolandırıcı nasıl benim babam olabilirdi? Bir parçam Jake'in gerçek babam olmasını tercih ederdi çünkü en azından uyuşturucu ve alkolün bir insanın seçimle-

rini nasıl etkilediğini anlayabiliyordum. Anlayamadığım şey, Samuel'ın içinde yatan kötülüktü. Hepsi açgözlülük yüzünden miydi? Bencillikten miydi?

Artık onunla konuşmak zorunda olduğum bir noktadaydım. Hayatıma devam etmeden önce babamla aramızdaki o kapıyı kapatmam gerekiyordu.

Babamla Şikago'da bir otelde buluştuk. Leeks'te kalmanın iyi bir fikir olmadığını anlamıştı. Kasabadan taşındığından dolayı ona minnettardım. Onu Leeks'te dolaşırken görmek benim için zor olurdu.

Otelindeki restorana indik ve bir fincan kahve içmek için oturduk. Öğle yemeği yemek isteyip istemediğimi sordu ama çok uzun kalmak istemiyordum.

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu daha fazla uzatmak istemiyorum. Sadece aklımdan neler geçtiğini bilmeni istiyorum."

"Tüm dikkatimle seni dinliyorum."

"Hayatım boyunca tek istediğim şey, babamın sen olmasıydı. Benimle gurur duyman için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü kendimi sana daha yakın hissetmek istiyordum. Bunu artık yapmak istemediğim halde oyunculuk kariyerime devam ettim çünkü senin için ne kadar önemli olduğunu görmüştüm. Yaptığım her şeyi, senin mutlu olmanı istediğimden yaptım. Senin benim için aynı şeyi yapmayacağını bilmek kalbimi kırıyor. Sen her gün kendini seçmişsin."

"Bu doğru değil, Aiden. Ben senin oyunculuk sektöründe başarılı olman için elimden geleni yaptığımdan dolayı harika bir hayatın var. Senin uğruna çok uğraştım çünkü..."

"Çünkü sen de bu sektörde olmayı hayal ediyordun ve buna olabildiğince yaklaşmak için beni kullandın. Tüm bunları benim için yapmışsın gibi davranma."

"Yani gerçekten bencil bir pislik olduğumu mu söylüyorsun? Gerçekten buna mı inanıyorsun? Yirmi üç yıl beraber yaşadıktan sonra?"

Başımı iki yana salladım. "Senin hakkında düşündüklerimi anlatacak kelime bulamıyorum. Sadece senin hayatının bir parçası olmak istemediğimi biliyorum."

Yüzünü buruşturdu. "O zaman neden buraya geldin? Neden benimle konuşmaya geldin?"

"Çünkü gözlerinin içine bakmak ve senin yaptıklarından bir ders çıkardığımı sana söylemek istedim. Bu noktadan sonra kendimi seçiyorum. Aramızdaki bu ilişkinin bittiğini ve daha fazla uzatmak istemediğimi netleştirmek istedim. Hayatına devam etmekte, hayallerinin peşinden koşmakta özgürsün. Fakat artık bu hayallerini gerçekleştirmek için beni kullanamayacaksın."

Böylece hayatımın en büyük bölümünü kapattım. Beni büyüten, dünyaya getiren adamdan uzaklaştım. Uzaklaşırken bile hâlâ içimde bir burukluk vardı.

Anlaşılan o ki, defterlerin kapanması her zaman iyi hissettirmiyordu. Bazen çok rahatsız edici bir son gibi hissettiriyordu.

Babamla yüzleştiğimden beri ruhumdaki her bir parça yerinden oynamış gibi hissediyordum. Kime gideceğimi bilmiyordum ama her nasılsa, bir kişi tam da en çok ihtiyacım olduğu anda ortaya çıkmıştı.

"Merhaba, kardeşim."

Damian Blackstone siyahlara bürünmüş halde ön verandamda dikiliyordu.

Damian Blackstone nerede yaşadığımı nasıl öğrenmişti?

"Damian. Burada ne işin var?" diye sordum. Onu karşımda görünce afallamıştım. "Beni nasıl buldun?"

"Bana mezar kazıcı derler. İnsanları araştırma konusunda iyiyimdir." Spor çantasını omzuna attı. "Birkaç günlüğüne kalabileceğim boş odan var mı?" Hiç düşünmeden ona sarıldığımda homurdandı. "Sarılma olayı sadece Noel'e özeldi."

"Evet, olabilir ama çok kötü şeyler yaşadım. Sarılmaya ihtiyacım vardı."

"Pekâlâ. Bu seferlik öyle olsun." O da bana sarıldığında hissettiğim rahatlama için şükrettim. Beni bırakıp doğruldu. "Peki Wisconsin'de insanlar donmaktan başka ne yaparlar?"

Ninova

Kasabadaki barda otururken, "Peynir kızartması mı?" diye sordu Damian. "Peyniri yağda mı kızartıyorsunuz?"

"Hiç peynir kızartması yemedin mi?" dedim şaşkınlıkla. "Hayatın kökünden değişmek üzere. Bunlar kasabanın en iyi peynir kızartmaları. *Ranch* sosunu da kendileri yapıyorlar. Emin ol, bu çok önemli."

Damian peynir kızartmasını aldı ve peyniri olabildiğince uzatarak ikiye böldü. Ardından *ranch* sosa batırıp ağzına attı. Sersemlemiş halde sandalyesine yaslandı. "Siktir," diye inledi. "Yemeğin içinde uyuşturucu olduğunu bilmiyordum."

"Ne diyebilirim ki? Bu kasabada iyi yaptığımız birkaç şey var. Bucks*, peynir kızartması ve *Spotted Cow* birası. Bu kadar iyisini başka yerde bulamazsın."

"İyi demişken..." Elini havaya kaldırdı. "Bu peynir toplarından ve *Spotted Cow*'lardan daha fazla lazım olacak. Acilen."

Damian ağzma birkaç peynir kızartması attıktan sonra bana döndü. Şimdi yüzünde daha ciddi bir ifade vardı. Ellerini temizledi ve bana bakarken kaşlarını çattı. "Duyduğuma göre baban tam bir pislikmiş."

"Nereden öğrendin?"

"Hailee sosyal medya üzerinden bana ulaştı. Bir ağabeye ihtiyacın olabileceğini söyledi, ben de yanına geldim."

Tabii ki Hailee yapmıştı.

"O tanıdığım en iyi insan," diye itiraf ettim.

"Bu çok komik. Hailee de senin için aynı şeyi söylemişti," dedi Damian. "Baban konusunda üzgünüm. Neden bunu bir sır olarak saklamak için bu kadar uğraştığını gerçekten anlamıyorum."

"Başına gelmiş en iyi şeyi, yani annemi kaybedeceğini biliyordu. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen yine de onu kaybetti."

* Milwaukee merkezli NBA takımı olan *Milwaukee Bucks*'ın kısaltmasıdır ve Wisconsin eyaletinde oldukça popülerdir. (ç.n.)

"Ne kadar zaman geçerse geçsin, karma dönüp dolaşıp seni bulur."

"Ondan nefret ediyorum. Yıllarca beni Jake'le uğraşırken izledi ve yine de bu seçimleri yaptı. Oyuncu olmamın tek nedeni babamdı çünkü onu gururlandırmak istiyordum. Hayatım boyunca onun öz babam olmasını hayal etmiştim. Karakteristik özelliklerimizin birbirine benzemesini kafamdan uydurduğumu sanıyordum. Böyle düşündüğüm için kafayı yediğime ikna olmuştum. Şimdiyse onu her gördüğümde hissettiğim tek şey nefret."

"Seni anlayabiliyorum, dostum. Benim babam da pisliğin tekiydi ve benimle sürekli akıl oyunları oynardı. Fakat Stella'yı bulmamı sağlayan da buydu, o yüzden bir bakıma o göt herife minnettarım."

"Babanla artık birbirinize daha mı yakınsınız?"

"Hayır, nalları dikti," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Kahretsin. Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Nereden bileceksin ki? Daha yeni tanıştık."

Damian'ın oldukça dobra bir adam olduğunu anlamam uzun sürmemişti. En yakın arkadaşı Connor'ın tam tersiydi. Ancak Jax'e biraz benziyordu. Üçü birlikte çok tuhaf bir grup oluşturuyorlardı ama bir şekilde bir araya geldiklerinde uyumlu görünüyorlardı. Birbirlerini tamamen dengeliyorlardı.

Damian birasından bir yudum aldı. "Benim açımdan bakıldığında eğer yaşlı adam nalları dikmeseydi, Stella ile hiç tanışmayacaktım. Bu yüzden sanki adil bir takasmış gibi geliyor. Pislik bir baba ölecek ve sen de hayatının aşkına kavuşacaksın, ne dersin? Kabul ediyorum."

Söyledikleri karşısında tamamen afallamıştım.

Bana bakarken yavaşça iç geçirdi. "Kara mizaha fazla girdim, değil mi? Stella hep kara mizahımın beni öldürebileceğini söyler. En azından ölürsem, cehennemde babama katılıp ona

ne kadar büyük bir pislik olduğunu söyleyebilirim. En büyük pişmanlığım, hayatımda daha fazla insana siktirip gitmesini söylememiş olmak."

Keyifle gülerek bardağımı havaya kaldırdım. "Aynen öyle."

"Çoğu insan sana zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini ve babanı affetmen gerektiğini söyleyecektir. Ama benim tavsiyemi ister misin?"

"Tabii ki."

"Siktir et babanı. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Ne iyiliğini ne merhametini ne de hayatındaki varlığını. Kendi etti kendi buldu. Babalık kan bağıyla olmaz, senin için doğru olanı yapan adam babandır. Yine de sana verdiği şeyler için ona içten içe minnettar olabilirsin. Annen gibi."

İç çektim. Ağabeyim haklıydı. Eğer babamın yalanları olmasaydı, annem de şimdi hayatımda olmayacaktı.

Hafifçe ıslık çaldım. "Dünyanın en iyi annesine karşılık, yalancı bir pislik mi?"

Damian ağzına biraz daha peynir kızartması atarak sırıttı. "Adil bir takas gibi görünüyor."

Sandalyesinde kıpırdandı. "Gerçekten. Hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da ailenin kan bağıyla değil, sadakatle ilgili olduğudur. Asıl aile, seni seven ve zor zamanlarda bile dürüst davranan insanlarla kurulur. Seni, kendinin en iyi versiyonu haline getirmeye yardımcı olmak için her gün yanında olan insanlarla. Bu tamamen kendin olabileceğin ve bunun için utanmayacağın bir ortamda olmakla ilgilidir. Hayaller kurmak ve onları destekleyecek insanlara sahip olmaktır. Kan, sudan ağırdır derler ama su çok daha rahat akar. Seni yeniler ve güçlendirir. Vücuduna iyi gelir, ruhuna iyi gelir. Sana yük olacak şeyleri hayatına sokma. Sadece ruhuna iyi gelen sevgiyi kabul et ve bu sevgiye on katıyla karşılık ver."

"Sert ve duygusuz olduğunu iddia eden bir adam için çok güzel konuşmalar yapıyorsun."

"Çocuk sahibi olmak beni yumuşattı. Onlar için daha iyi birine dönüşmek zorundaydım. Babalığın getirdiği bir sorumluluk."

"Şanslı çocuklar."

"Şanslı Damian," diye düzeltti ağabeyim.

"Sanırım bir ağabeyim olmasını seveceğim."

"Fazla sinir bozucu bir pislik değilsin, bu yüzden bu içimi rahatlatıyor."

"Beni kontrol etmek için buraya kadar geldiğine hâlâ inanamıyorum."

"Biz aileyiz. Aileler böyle yapar. Birbirimizi kollarız. Peki..." Ellerini birbirine sürterek sırıttı. "Senin bu özel hanımefendiyle ne zaman tanışacağım?"

"Şu anda ailesinin evinde. Annesi ve babasıyla birlikte film izliyor. Burada işimiz bittikten sonra, eğer sen de uygunsan bir konuda yardımını isteyeceğim."

"Aklından ne geçiyor?"

Ailemle film gecesi en sevdiğim şeylerden biriydi. Babamın film boyunca konuşması, sanki annem ve ben neler olup bittiğini ondan daha iyi biliyormuşuz gibi filmle ilgili sorular sorması dışında harikaydı. Annem her seferinde ona patlamış mısır fırlatıp susmasını söylerdi.

Film bittiğinde, "Laurie'nin evi satışa çıkardığını duydun mu?" diye sordu annem. Son birkaç hafta akılalmazdı. Aiden yakında Los Angeles'a dönecekti, bu beni biraz üzüyordu. Ayrıca Laurie'nin tüm dünyası da altüst olmuştu.

"Öyle mi?"

"Evet. Artık zamanı geldiğini düşünmüş. Samuel evin Laurie'de kalabileceğini söylemiş ama Laurie yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu hissediyormuş. Bunu anlayabiliyorum. Bu da bizi bir sonraki konuya götürüyor." Annem, babamın elini tuttu ve bana bakarak gülümsediler. "Pastanemiz son birkaç yılda çok iyi iş yaptı, böylece hayal ettiğimizden çok daha fazla para kazandık. Bu yüzden biz de evimizi satmaya ve hayalimizdeki evi almaya karar verdik."

"Ne?!" Şaşkınlıktan nefesim kesilmişti. "Bu evi satacak mısınız?" Nedenini bilmiyordum ama bu haber üzerine gözlerim

dolmuştu. Annem bana uzatmak için çoktan bir mendil hazırlamıştı. Mendili alıp gözyaşlarımı sildim. Şu anda büyüdüğüm evde oturuyordum. Bildiğim tek yuva burasıydı. O dört duvar, o çatı, o kapılar ve pencereler... Hepsi hayat hikâyemi anlatıyordu. Bu evde en iyi arkadaşımla tanışmıştım. Ruh eşimle. Aiden'ımla.

Oturma odasında etrafıma bakınıp akan gözyaşlarımı silmeye devam ettim.

"Her şey yolunda," dedi babam elini dizime koyarak. "Bu konuda istediğin gibi hissetmekte özgürsün."

"Sadece... İkiniz adına mutluyum. Bu iyi bir şey. Burası bizim birçok hikâyemizi barındırıyor. Sadece düşününce çok garip..."

Sözlerimi bitiremeden bir tıkırtı duydum.

Doğruldum. "Birini mi bekliyordunuz?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla hayır..." Annem babama baktı. "Sen birini davet ettin mi?"

"İnsanları sevmediğimi biliyorsun," diye takıldı babam. "Ama tıkırtı senin yatak odandan geliyor gibi, Hailee."

Garip.

Üçümüz birlikte koltuktan kalkıp neler olduğunu anlamak için yatak odama gittik. Işığı açar açmaz penceremin önünde duran bir yabancının pencereyi tıklattığını gördüm.

Şaşkınlıkla pencereye doğru yürüdüm ama o mavi gözleri gördüğümde yabancının çok tanıdık geldiğini hissettim. Yarım ağız sırıtarak pencereyi açmam için eliyle işaret etti. Babama dönüp baktım, o da omuz silkti.

Bana destek olarak, "Aç bakalım. Yanındayım," dedi babam.

Pencereyi açtığımda adam elini bana doğru uzattı. "Bu pencere hakkında çok şey duydum. Sen Hailee olmalısın. Ben Damian. Aiden'ın ağabeyi."

Tabii ki oydu. Aiden'a çok benziyordu. Mavi gözleri onun kim olduğunu gösteriyordu. Rahat bir nefes alarak elini sıkmak için uzandım.

"Tanrım, merhaba. Seninle... penceremde tanıştığıma memnun oldum."

Hafifçe kıkırdadı. "Aiden'ı görmek için kasabaya uğradım. O ve annesiyle birlikte onun evinde kalıyorum. Bana siz iki pisliğin görüşebilmek için pencereden tırmandığınızı anlattı." Gözucuyla annem ve babama doğru başını salladı. "Siz Haile-e'nin anne babası mısınız?"

"Evet," dedi annem.

"Kaba konuştuğum için özür dilerim, hanımefendi," dedi Damian. Tekrar bana döndü. "Her neyse. Bu pencerelerden eğilerek geçerken bel ameliyatı olmak zorunda kalmamanıza şaşırdım. Az kalsın sıkışıyordum ama Los Angeles'a dönmeden önce kardeşimin eşiyle tanışmak istedim."

"Ah, hayır. Aiden ve ben evlenmedik ki. Sadece sevgiliyiz."

Damian tek kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin? Çünkü tam şurada diz çökmüş, bu durumun bir an önce değişmesini bekleyen bir adam var." Arkasını işaret ettiğinde elinde bir kutuyla diz çökmüş olan Aiden'ı gördüm.

"Aman Tanrım." Nefesim kesilmişti. Ağlamaya devam ediyordum ama bu kez gözyaşlarım mutluluktan akıyordu.

Damian pencereden geçmeme yardım etmek için elini bana uzattı. Beni yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bekleyen Aiden'ın yanına götürdü. O gülümseme kalp atışlarımı kontrol ediyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Karşısına geçip, "Merhaba," diye karşılık verdim.

"Bilirsin, bu konuşmayı kafamda uzun zamandır yapıyorum. Fakat gerçekten yapmak bambaşka bir şeymiş." Aiden yüzük kutusu elinde sallanırken gergin bir kahkaha attı. *Yüzük kutusu. Yüzük.* Hayatımda gördüğüm en güzel yüzüktü.

Ben ağlamaya devam ederken o da konuşmasına devam ediyordu. "Hailee Jones, sen benim ruh eşimsin. Kadere ve aşka inanma sebebimsin. Hayatımda birçok farklı karakteri canlandırdım ama şimdiye kadar oynadığım en iyi başrol, senin en iyi arkadaşın olma şansına sahip olduğum roldü. Sen benim sabah kahvem ve gece viskimsin. Sen benim Tom'umun Jerry'sisin. Her gece beni eve ulaştıran kuzey yıldızımsın. İnsanların zamanla âşık olunduğunu söylediğini biliyorum ama gerçek şu ki, ben sana âşık olarak doğdum. İlk nefesimi aldığım andan itibaren kalbim seni arzuladı. O yüzden evlen benimle, Hailee. Hem iyi hem de kötü yanlarımla evlen. Kendime olan güvenimle ve özgüvensizliğimle evlen. Evlen benimle. İyisiyle kötüsüyle, her şeyimle evlen ve ölene kadar seni her gün daha çok sevmenin mutluluğunu yaşat bana. Benimle evlenir misin?"

Onunla aynı hizaya gelene dek eğildim ve karlı çimenlerde dizlerimin üzerine, hemen dibine oturdum. Ellerimi yanaklarına koyup gülümsedim. "Evet." Bu şimdiye kadar ağzımdan çıkan en kolay "evet"ti. Aiden tarafından sevilmek bir armağandı. Aiden Walters, bir kadının asla tamamen unutamayacağı türden bir adamdı. Bana onun sevgisiyle, onun kalbiyle ikinci bir şans verilmişti. O an hayatımın geri kalanında onun kalbini koruyacağıma yemin ettim.

Ailelerimiz arkamızdan alkışlarken dudaklarına uzun ve derin bir öpücük kondurdum. Annem ve babam fotoğraf çekerken Laurie'nin elinde de bir fotoğraf makinesi olduğunu gördüm. Evlenme teklifini tam da ona ilk âşık olduğum yerde etmesi kader gibi görünüyordu.

Aiden Walters'la evlenecektim ve o sonsuza dek benim olacaktı.

O benimle evlenecekti ve ben de her zaman onun olacaktım.

Ömrümüzün sonuna kadar.

"Hayatımızın geri kalanını, düğünümüzü planlarken sadece pasta tadımı yaptığımız kısmında geçirsek olmaz mı?" diye sordum Aiden'a. Karşımızda sekiz çeşit pasta duruyordu. Pasta seçmenin düğün planlama sürecinin en sevdiğim kısmı olduğunu söyleyebilirdim.

Parmağını çikolatalı kremaya batırıp ağzına götürdü. "Bence bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir."

O sırada annem denememiz için bir dilim daha getirmişti. "Şimdi bu portakal kabuğu kreması. Pasta ise limon kabuğu rendeli beyaz bir pasta. Kendimi övmek gibi olmasın ama harika bir şey," diye açıkladı. Son iki saati Hailee'nin Pastanesi'nde oturmuş pasta deneyerek geçirmiştik ve ben bundan hiç şikâyetçi değildim.

Annemin düğün için pastaları hazırlaması, Laurie'nin de lezzetli yemeklerinden yapması beni çok heyecanlandırıyordu. İki harika şeyin birleşmesi gibiydi. Annelerimiz kendi alanlarında ustaydı ve düğünümüz için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Aiden ve ben portakal kabuklu pastadan bir lokma aldık ve aynı anda inledik.

"Tanrım," diye inledi Aiden. Zevkten uçarken gözlerini kapatmıştı.

"İşte aradığımız pasta bu." Başımı salladım. Aiden'a baktım. "Bu o, değil mi?"

"Kesinlikle bu. Penny, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama iyi ki yapmışsın. İşte bu."

Annem kocaman gülümsüyordu. "Böyle düşüneceğinizi biliyordum."

Aiden anneme yavru köpek bakışlarıyla baktı. "Acaba arkada pastanın devamı var mı, böylece daha net karar verebiliriz?"

"Sanırım sizin için birkaç dilim daha getirebilirim." Mut-

fağa dönüp Aiden ve beni pasta cennetinde bıraktı, daha önce yemediğimiz tüm dilimleri bitirdik.

Pasta yemeye devam ederken telefonuma bir e-posta geldi. Açtığım anda gözlerim doldu.

"Ne oldu?" diye sordu Aiden. Yüzümdeki ifadeden endişelenmeye başlamıştı.

Kelimeler boğazımda düğümlenirken ona döndüm. "Kabul edilmişim."

"Ne?"

"Şikago'daki Adler Üniversitesi'nde, psikoloji yüksek lisans programına kabul edilmişim." Kalbim deli gibi çarparken hızlı hızlı nefes alıp veriyordum.

Oturduğu yerden sıçrayarak, "Vay canına!" diye bağırdı Aiden. Birkaç saniye içinde beni sandalyemden kaldırıp döndürmeye başladı. Beni yere bıraktığı anda onun da gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördüm. Çünkü ben ağladığımda o da ağlardı. Ben sevindiğimde o da sevinirdi.

"Başardın, Jerry!" Beni hayatımın en güzel kucaklamasına doğru çekti. "Bunu sıkı çalışman sayesinde başardın. Seninle çok gurur duyuyorum."

Annem elinde iki dilim pastayla dönmüştü. Halimizi görünce duraksadı. "Neler oluyor?"

Sesinde büyük bir neşeyle, "Hailee, Adler Üniversitesi'nde yüksek lisans programına kabul edilmiş," dedi Aiden.

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı ve heyecanla bağırdı. "Aman Tanrım! Hemen arkaya gidip bütün pastayı getireyim. Karl! Ofisten çık! Kutlama zamanı!"

Babam hemen geldi ve ona haberi verdiğimizde o da sevinçten zıplamaya başladı. Aiden beni serbest bıraktığında sarılma sırası babamdaydı. Bana sevginin neye benzediğini, nasıl bir his olduğunu öğreten ilk adam oydu.

"Senden ve yeteneklerinden hiç şüphem yoktu. Seninle gurur duyuyorum, Külkedisi," diye fısıldadı alnımdan öperken. "Seni sonsuza dek seveceğim."

"Ben seni bundan daha uzun süre seveceğim."

Bir Yıl Sonra

Panik atak geçirmiyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse, uzun zamandır panik atak geçirmemiştim. Hailee mutluluğa giden yolları keşfetmeme yardımcı olduğundan ve terapiye başladığımdan beri. Görünüşe göre yardım almak daha mutlu bir hayata yol açabiliyordu.

Üstelik hayatım her geçen gün daha da mutlu bir hal alıyordu.

O sabah hayatımda hiç olmadığım kadar sakindim. Düğün günümdü. En yakın arkadaşıma bakıp "evet" diyeceğim gündü ve hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Hailee'yi ömrümün sonuna kadar sevecektim. Ailemiz ve arkadaşlarımızın önünde mihraba doğru yürüyüp ona bu kelimeleri söylemek benim için bir onurdu.

Giyinme odasındayken Damian yanıma geldi. "Yakışıklı olmuşsun." Tören başlamak üzereydi ve hayatıma yeni giren üç erkek kardeşim sağdıç olarak yanımdaydılar. Connor, Jax ve Damian bir anda kardeşlerim olmuşlardı. Onlar ailenin vücut bulmuş haliydi ve kollarını açarak beni de aralarına almışlardı.

Damian papyonumu düzeltirken gülümsedim. "Sen de hiç fena görünmüyorsun."

"Genlerden kaynaklı olsa gerek," diye espri yaptıktan sonra sırtıma hafifçe vurdu.

"Pekâlâ. Connor ve Jax, kameraman hepinizi koridorda bekliyor," dedi annem giyinme odasına girerken. Bizi gördüğü anda gözleri doldu. "Yakışıklı, çok yakışıklı olmuşsunuz," diye mırıldandı. Connor ve Jax fotoğraf çektirmek için dışarı çıkarken annem, Damian ve bana doğru yürüdü. Parmak uçlarında yükselerek yanağımı öptükten sonra Damian'a döndü. Ellerini onun yanaklarına koyup onu da öptü. "Harika görünüyorsun, oğlum."

Damian sert bir adamdı. Duygularını fazla dışa vurmazdı ama o anda gözlerinin dolduğunu fark etmiştim.

"Ne oldu?" diye sordu annem.

Buruk bir gülümsemeyle başını hafifçe iki yana salladı. "Yok bir şey. Sadece... bana oğlum dedin."

"Evet. Sen benim oğlumsun."

Damian boğazını temizleyip duruşunu dikleştirdi. "Hep bunu istemiştim."

"Neyi istemiştin?"

Burnunu çekti, sağlam durmaya çalışıyordu. "Bir anne."

Annem gülümsedi. "Aiden'ım için hep bir oğlum daha olsun istemiştim, o yüzden bence mükemmel oldu. Birazdan Jax ve Connor'la fotoğraf çektirmek için dışarı çık, tamam mı?" Odadan çıkmadan önce Damian'ı bir kez daha öptü.

Sırıtarak ağabeyime baktım.

Yüzünü buruşturup gözyaşlarını sildi. "Eğer birine ağladığımdan bahsedersen, taşaklarına yumruğu yersin," diye homurdandı.

Ellerimi teslim olmuş gibi havaya kaldırdım. "Sırrın benimle güvende."

Sırtıma bir kez daha vurdu. Ardından Connor ve Jax'le fotoğraf çektirmek için odadan çıktı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Aynanın önünde durmuş, takım elbisemi düzeltiyor ve hayatımın en önemli anına dakikalar kaldığını düşünüyordum.

"İyi görünüyorsun," dedi biri arkamdan. Döndüğümde Karl'ın smokiniyle orada durduğunu gördüm.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Bu yaşlı adam nasıl giyineceğini çok iyi biliyor." Bana doğru yürürken başparmağını burnuna sürttü. "Gergin misin?"

"Hiç gergin değilim. Sadece hazırım."

Gülümsedi. "Penny ile evlendiğimiz gün ben de böyle hissetmiştim. Sadece hazırdım. Ruh eşinle evlendiğini bildiğinde insana bir dinginlik gelir." Saatine baktı. "Hailee'nin yanına gidip onunla birlikte tören geçidinde yürümek için hazırlanmalıyım. Fakat hızlıca uğrayıp kızımla evlenecek daha iyi bir adam olmadığım düşündüğümü bilmeni istedim. Onu nasıl sevdiğini görüyorum ve bu seni daha çok sevmeme neden oluyor. Kayınpederin olmak benim için bir onur ama bana her zaman baba diyebilirsin."

Damian gibi ağlamama saniyeler kalmıştı. Bir kalp her geçen saniye daha fazla mutluluk hissedebilir miydi?

Karl bana sıkıca sarılmadan önce omzumu hafifçe sıvazladı. "Seni sonsuza dek seveceğim, oğlum."

Çocukluğumdan beri Hailee'ye söylediğini duyduğum cümleyi söylemişti. Kelimeler boğazımda düğümlendi ama yine de konuşmayı başardım. "Ben seni bundan daha uzun süre seveceğim," diye cevap verdim.

Hailee

Hayalimdeki adamla, tam da hayal ettiğim gibi bir düğünüm olmuştu. Aiden ve benim birbirimize duyduğumuz aşkı kutlamak adına daha iyi bir yol düşünemezdim. Sevgi, kahkaha ve neşe dolu bir geceydi. Herkesin evliliğimize tanıklık etmek için bir araya gelmesini izlemenin çok hoş bir yanı vardı. Daha önce hiç, o akşam olduğu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Gece boyunca şampanyalar patladı. Şarkılar söyleyip dans ederken herkes gülme krizine girdi. Bay Lee törene oğlu Lin'i de getirmişti. Lin altmışlı yaşlarının ortasındaydı ve babasının işini devralmak için Leeks, Wisconsin'e taşınmayı düşünüyordu. Çok şık ve kibar bir adamdı. Ayrıca bütün geceyi Laurie'ye iltifat ederek geçirmesi gözümden kaçmamıştı.

Aiden ile dans ederken dans pistine çıkan Lin ve Laurie'yi işaret ettim. "Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Annesine bakıp tek kaşını kaldırdı. Anında alarm durumuna geçmişti. "O adam anneme mi asılıyor?" diye sordu. "Gidip ona engel olacağım."

Ellerimden kaçmaması için onu daha sıkı kavradım. "Kesinlikle böyle bir şey yapmayacaksm. Annene bir bak. Mutlu görünüyor."

Aiden homurdandı. "Evet, mutlu görünüyor. Yine de o adam ellerini biraz daha aşağı indirirse, onları koparırım."

Aşırı korumacı oğul tüm gücüyle iş başındaydı. "Saçmalıyorsun."

Burnumdan öperek, "Ama yine de benimle evlendin," diye alay etti. "Hey, farklı bir şeyler yapmak ister misin? Buradan kaçalım mı?"

Gözlerimi kıstım. "Kendi düğünümüzden mi?"

Başını salladı. "Eminim kimse burada olmadığımızı fark etmez. Herkes şampanya yüzünden sarhoş. Ayrıca seninle bir

yere gitmek istiyorum. Güzel olacağını düşünüyorum. Sadece evet der misin?"

Etrafıma bakındım, derin bir nefes alıp omuz silktim. "Evet."

Aiden nereye götürürse, ben de peşinden gidecektim.

Elimi tuttu ve kimse bizi fark etmeden arka kapıdan sıvıştık. Ardından tertemiz gökyüzünün altında Leeks sokaklarında yürümeye başladık. Güzel bir geceydi. Hava pahalı bir smokin ve göz alıcı bir gelinlikle dolaşmak için mükemmelden de öteydi.

Gideceğimiz yere vardığımızda kalbim adeta dudaklarımdan daha fazla gülümsüyordu.

Büyüdüğümüz iki evin arasında durduk.

Her iki evin önünde de satılık levhaları duruyordu ve ailelerimiz eşyalarının çoğunu toplamıştı.

"Kısa bir süre sonra bu evler başkalarının anılarını biriktireceği yerler olacak. Ama belki son kez yıldızları sayarak bir gece geçirebiliriz diye düşündüm," dedi Aiden. Beni pencerelerimizin arasındaki alana doğru götürdü.

Bu adama olan aşkımın eşi benzeri yoktu.

Ağaçların arasına uzandığımızda ona sıkıca sarıldım. Beni kendine çekti ve çenemi öptükten sonra eliyle gökyüzünü işaret etti. "Bir... iki... üç..."

Ninova

Üç Yıl Sonra

"Kennedy ve Aaliyah, acilen ikinizin de fikirlerine ihtiyacımız var. Stella ve Hailee önyargılı olacakları için bu konuya dahil olamazlar." Aiden oturduğu ağaç kütüğünden kalktı ve biz kadınların çocuklarla beraber oynadığı ön bahçeye doğru hızla geldi. Üç kadın, hamile olduğum için bana hamilelik sürecinde ne beklemem gerektiğiyle ilgili ipuçları veriyordu.

Damian da kardeşini takip ederek yammıza geldi.

İki adam yan yana duruyordu, Aiden, Damian'dan birkaç santim uzundu. Kollarını senkronize bir şekilde kavuşturdular ve aynı anda burun kıvırdılar. Mavi gözleri şafak vakti denizin büründüğü tonu taşıyordu. Uyum içinde boğazlarını temizlediler. Onlar kesinlikle kardeşti. Bu inkâr edilemez bir gerçekti. Birbirlerine benzeyen hareketlerini keşfetmek benim ve Stella'nın en sevdiğimiz aktivitelerden biri olmuştu.

"Sabahtan beri bu konuda konuşup duruyoruz ve sizin oylamanıza ihtiyacımız var," diye açıkladı Damian.

Kennedy tek kaşını kaldırdı. "Soru ne?"

"Kim daha yakışıklı? Damian mı, ben mi?" diye sordu Aiden.

"Bu adil değil. Aiden, Aaliyah'nın kaçamak hakkı," diye

araya girdi Damian. "Kimi seçeceğini zaten biliyorsun. Bu adil bir oylama değil."

Aaliyah kaşlarını çattı. "Biliyor musun... Aiden'la vakit geçirdikçe sıradanlaştı. Hem onu artık küçük kardeşim gibi görmeye başladım, bu yüzden..." Tiksintiyle ürperdi.

Sırıttım. "İşte bu yüzden idollerimizle tanışmamamız gerektiğini söylüyorlar. Sonunda hep hayal kırıklığına uğruyorsun."

Bir kaşını kaldırarak, "Yani daha çekici olan kardeşin ben olduğumu mu söylüyorsun?" diye sordu Damian.

"Aslında ikiniz de aynı derecede çirkinsiniz," dedi Kennedy.

"Evet. Sanki Tanrı boya fırçasını almış, siyah mürekkebe batırıp bir şaheser yapmak yerine iki tane figür çizmiş ve 'eh, bu iş görür' demiş gibi," diye ekledi Aaliyah.

"Kesinlikle! Sanki siz ikinizi yarattığı gün tembellik etmiş gibi," diye onayladı Kennedy.

Aiden somurttu. "Jax ve Connor, eşleriniz birer zorba."

"Saçma sapan sorular sorarsanız küstah cevaplar alırsınız," diye bağırdı Jax. Connor'la birlikte bahçenin en arkasında oltalarıyla oturuyorlardı. Michigan Gölü'nün hemen kıyısındaydık, 4 Temmuz'u kutluyorduk.

Bir süredir Leeks'te hayal ettiğimiz evi yaptırabilmek için çabalıyorduk. Evimizi inşa etme fikrini ortaya attığımda Aiden bu konuda çok heyecanlanmıştı. Sözleşmesi gereği tamamlaması gereken son bir *Superman* filmi daha vardı. Ancak onu çektikten sonra benimle ve doğmak üzere olan bebeğimizle birlikte yaşamak için kalıcı olarak Leeks'e taşınacaktı.

Filmlerin hepsi büyük başarı elde etmişti ve bu hiç şaşırtıcı değildi. Aiden yaptığı her şeyde olağanüstüydü. Ancak oyunculuğa hevesi yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Babasını hayatından çıkardığında sanki hiçbir zaman kendisine ait olmayan bu hayali de bırakabileceğini hissetmişti.

Üniversiteye gitmişti. Hâlâ tam olarak ne yapmak ya da ne

olmak istediğini anlamaya çalışıyordu ama ben bunun ona verdiği keyfi, olasılıkları seviyordum. Muhtemelen herkes başarılarla dolu oyunculuk kariyerinden vazgeçtiğinden dolayı onun deli olduğunu düşünüyordu. Oysa bu hiçbir zaman Aiden'ın hayali olmamıştı. Samuel'ın hayaliydi. Sıfırdan inşa ettiğimiz yeni geleceğimizin olasılıklarından bahsederken Aiden'ın gözlerindeki mutluluğu görebiliyordum.

Akşam karanlığı çökerken annem, babam ve Laurie yemeğe geldiler. Daha sonra Kate ile Henry de aramıza katıldı. Hatta Bay Lee bile göl kenarındaki havai fişekler ve barbekü için gelmişti. Bay Lee kısa bir süre önce kasabaya taşman oğlu Lin'i de yanında getirmişti. Laurie'yi daha önce hiç görmediğim kadar çok güldürüyor gibiydi. Aşk romanlarını seven yüreğim, aralarında bir aşk doğmasını çok istiyordu. Laurie mutlu bir sonu hak ediyordu ve Lin'in onun yüzünde oluşturduğu tebessümler bana Laure'yi bu yola sokabileceğini düşündürüyordu.

Aiden ve benim dört bir yanımızı sevgiyle sarmışlardı. Hayatımızda her şey yolundaymış gibi hissediyordum. Çocuklarımızın kuzenleri yazları ziyarete geldiğinde onlarla birlikte gölde koşturmalarını sabırsızlıkla bekliyordum. Damian sadece yazları geleceğini, Wisconsin'de kışa ancak delilerin dayanabileceğini söylemişti. Haklıydı.

İnşaat şirketi sonsuza dek yaşayacağımız evimiz inşa edilirken küçük bir aile buluşması yapmamıza izin verdiği için şanslıydık. Wisconsin'de göl kenarında havai fişek gösterilerinin eşi benzeri olmazdı.

Evin tamamlanmasına daha çok vardı. Sadece temeli atılmıştı. İskelet hazırdı, sırada ete kemiğe bürünmesi vardı. Duvarlar, çatı ve tuğla taşlarla birlikte yalıtımın da yapılması gerekiyordu. Ne kadar zaman alacağı konusunda çok endişelenmiyordum. Aiden ve benim sağlam bir temelimiz vardı. Geri kalan her şey olması gerektiği gibi yoluna girecekti.

Havai fişek gösterisi başladığında herkes renk cümbüşünü izlemek için göle doğru koştu. *Aiden ve ben hariç herkes.*

Elimi tutup bizi yuvamıza doğru yönlendirdi. Beni bir gün çocuklarımızla birlikte milyonlarca anı biriktirebileceğimiz oturma odamıza götürdü. Yere uzandık ve gökyüzüne baktık. Henüz manzaramızı kapatan bir çatımız yoktu. Gökyüzü farklı farklı renklere bürünürken kalbimi yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir neşe kapladı.

Aiden tekrar elimi tuttu. Gökyüzünü işaret ederek, "Yıldızlara bak, Hails," diye fısıldadı.

Başımı ona yaslayıp gülümsedim. Benim Tom'um. Sevgilim. En iyi arkadaşım. "Evet." Ona sokularak sıcaklığını ve sevgisini ruhumda hissettim. "Yıldızlara bak."

✦

Aiden

Dört Yıl Sonra

"Baba! Bak! Sıra annemde!" dedi DJ sahneyi işaret ederek. DJ, Damian Junior'ın kısaltmasıydı. Adını hayatıma giren ve bana aile olmanın ne demek olduğunu öğreten ağabeyimden almıştı. Damian'ın yıllarca hayatımda olmayışı haksızlıkmış gibi hissediyordum ama o bana, önümüzde birbirimizin sinirini bozarak geçireceğimiz koca bir hayatımız olduğunu söyleyerek umut vermişti.

"Evet, yürüyüşüne bakın!" Kollarımda bebeğimiz Luna'yı tutarken sol elimle sahneyi işaret ediyordum. Luna daha dört aylıktı ve konferans salonundaki onca gürültüye rağmen derin bir uykudaydı. DJ ve benim yanımda tüm aile üyelerimizle dolu olan koltuklara baktım. Damian, Connor, Jax ve aileleri tören için gelmişlerdi. Kate, Bay Lee, annem ve Hailee'nin anne babası da buradaydı. Hailee'nin en büyük hayranları olarak çok kalabalık bir gruptuk.

Ninova

"Doktor Hailee Jones-Walters," diye seslendi sunucu. Hailee doktora diplomasını almak için sahneye çıkarken üç sıra koltuğu kaplayan ailemle birlikte hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başlamıştık. Uzun yıllar süren sıkı bir çalışmanın ardından Psikoloji doktora diplomasını almıştı.

Diplomasını alırken yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyordu. Bize doğru dönerek diplomayı havaya kaldırdı. Kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlatıyordu.

"*SÇS*," dedim dudaklarımı oynatarak.

"*SÇS*," diye karşılık verdi sessizce.

Hayatımın aşkına bakarken gözlerim dolmuştu. Yıldızlar bizim için aynı hizaya gelmediğinde bile kendi galaksimizi yaratmıştık. Kendi sonsuz mutluluğumuzu inşa etmiştik. Hailee Jones olağanüstü bir insandı. Mükemmel bir eş, mükemmel bir anne ve mükemmel bir arkadaştı. Tüm bunların üzerine, artık benim hayatımı kurtardığı gibi birçok insanın hayatını kurtaran bir doktordu.

O güçlü kadın yanımda olmasaydı, hayatımın bu kadar harika olmayacağını rahatlıkla söyleyebilirdim. Ben illüstrasyon ve animasyon diplomalarımı aldığımda o kadın yanımdaydı. Hâlâ eğlence sektöründe olmak istediğimi keşfetmiştim ama oyuncu olarak devam etmek istememiştim. Çizim ve illüstrasyon sevdama geri dönmüştüm, bu da benim için bir olasılıklar silsilesi yaratmıştı. Hailee kendimi arayışım boyunca benim en büyük destekçim olmuştu. O benim hayatımdaki en parlak yıldızdı. O benim kuzey yıldızımdı ve beni defalarca yuvama götürmüştü.

Hayatında yaptığı her şeyde kazanan taraf olmuştu. Koyduğu hedefleri her zaman başarırdı çünkü onun için pes etmek asla bir seçenek değildi. O benim kalbim, ruhum ve en iyi arkadaşımdı. Başardıklarıyla öyle gururlanıyordum ki, hislerim tarif edilemezdi. Onun parlayışını izlemek bir armağandı ve dünyadaki en büyük ayrıcalıktı.

Ayrıca... Nasıl da ışıl ışıl parlıyordu.